

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

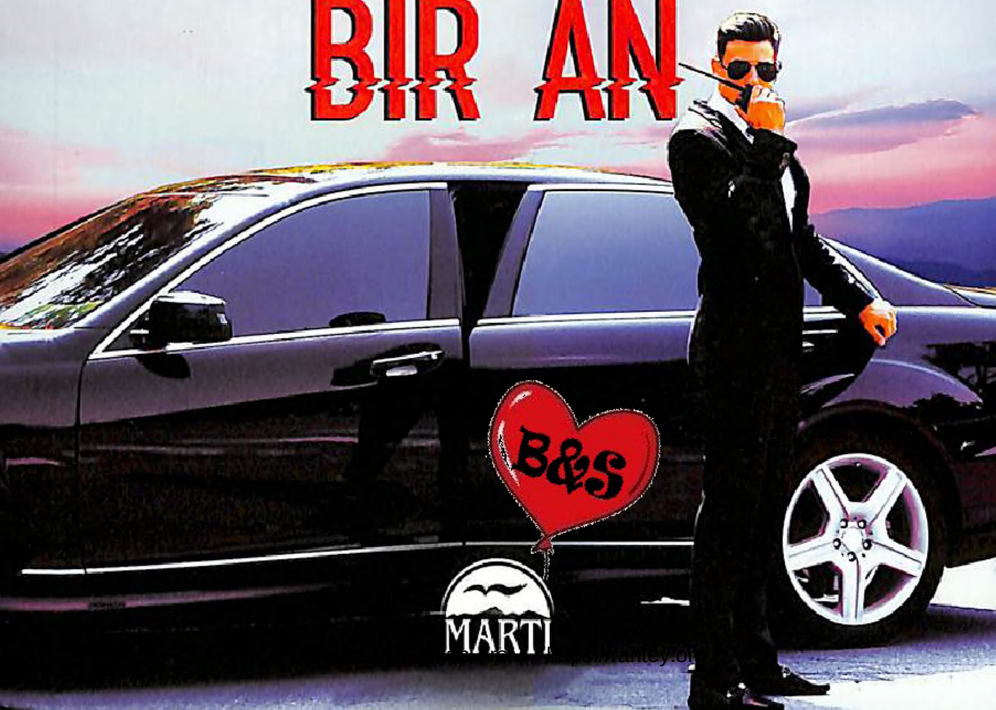
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DAVID BALDACCI

BEKLENMEDİK
BEKLENMEDİK

BİR AN
BİR AN

DAVID BALDACCI

BEKLENMEDİK BİR AN

Aslında tüm bu yaşananlar saliselik bir olaydı...

Michelle Maxwell'in Gizli Servis'teki gelecek vaat eden kariyeri tehlikededir. Koruduğu başkan adayını, gözünün önünden kısacık bir anlığına kaçırınca, güvenliğinden sorumlu olduğu adam adeta buhar olup uçar.

Genç ajanın neler hissettiğini Sean King'den daha iyi kimse bilemez. Zira onun da sekiz yıl önce, dikkatinin bir saniyeliğine dağılması sonucu, koruduğu başkan adayı gözlerinin önünde vurulmuştur.

Şimdiyse Michelle'le Sean'ın kaderleri ortak bir noktada birleşmektedir. Yalanlar, sırlar ve ölümcül yüzleşmelerle dolu bir labirentin içine çekilen bu iki ajan, tüyler ürpertici bir oyunun parçası olmak üzereler.

facebook.com/martiyayinlari

twitter.com/martiyayinlari

instagram.com/martiyayinlari

ISBN 978-605-186-445-7

9 786051 864457

internetten sipariş: okuoku.com

“Farklı hayatlara sahip iki insanın kesişen kaderleri, bir anlık gaflet ve sonrası... David Baldacci’nin ilmek gibi işlediği kurgusuyla *Beklenmedik Bir An*’ın gerilim dolu sayfalarında yolunuzu kaybedeceksiniz.”

Connecticut News

“Polisiye edebiyatının dünyaca kabul görmüş ustası David Baldacci’den gerilimi yüksek bir roman daha.”

Washington Post

DAVID BALDACCİ BEKLENMEDİK BİR AN

DAVID BALDACCI
BEKLENMEDİK
BİR AN

Beklenmedik Bir An

Özgün Adı: *Split Second*

David Baldacci

Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Cumhuriyet Mısırlıoğlu
Editör : Gamze Büyükkaya
Düzeltili : Yasemin Nâsır Erbek
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım : Filiz Odabaş

Baskı: Kasım 2017

ISBN: 978-605-186-445-7

Yayınevi Sertifika No: 12330

©DAVID BALDACCİ

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayıncılık

Martı Yayın Dağıtım San. Tic. AŞ

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

Baskı: MY Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 - SERTİFİKA NO: 34191

DAVID BALDACCI

BEKLENMEDİK BİR AN

Çeviren: Cumhur Mısırlıoğlu

Bir evladın sahip olabileceği en büyük ilham kaynağı olan babama.

GİRİŞ

EYLÜL 1996

Aslında saliselik bir olaydı ama Gizli Servis ajanı Sean King'in yaşadığı en uzun salise olmuştu.

Seçim kampanyası gezisindeydiler ve adı sanı bilinmeyen bir otelde tanışma toplantısı düzenlenmişti. Otel o kadar ücra bir yerdeydi ki birilerine ulaşabilmek için uydu telefonu kullanmak zorunda kalıyorlardı. King korumakla yükümlü olduğu şahsın arkasında durmuş, gözleriyle kalabalığı tararken kulak mikrofonu ara sıra, önemsiz iç haberleşmelerle cızırdıyordu. Elllerinde “Oyunu Clyde Ritter’a Ver” yazılı pankartlar taşıyan heyecanlı insanlarla dolup taşan salon sıcak ve bunaltıcıydı. Yüzünden gülümsemeyi hiç eksik etmeyen adaya, dakika başı bebekler uzatılıyordu. King olur da silahlar patlarsa çocukları kurtarmakta geç kalacağını bildiğinden, nefret ediyordu bu durumdan. Ama küçüklerin biri gidip biri gelmeye devam ediyor, Clyde hepsini teker teker öpüyor, potansiyel tehlike arz eden bu manzarayı seyreden King'in de karnına kramplar giriyordu.

Kalabalık bu sırada iyice öne gelmiş, kuma çizilen çizgiler gibi yerleştirilmiş kadife ip direklerine doğru bindirmeye başlamıştı. King önlem olarak Ritter'a biraz daha yaklaştı. İleri doğru uzattığı elinin ayası adayın ceketsiz, terli sırtına değiyordu şimdi. Bu, bir şey olursa adamı anında aşağı çekebilmek içindi. Önünde duramazdı tabii koruduğu aday, salondaki halka aitti. Neyse ki Ritter'ın rutini hiç şaşmıyordu: Tokalaş, el sallama, gülümse, akşam altı haberlerine yetiyecek şekilde tadımlık bir demeç ver, sonra da dudaklarını büzleştirip tombul bir bebeği öp. Bu süre boyunca King elini adamın terli gömleğinden ayırmadan, sessizce kalabalığı gözlemeye devam ediyordu.

Salonun arka tarafından birileri yüksek sesle bir şey söyledi, Ritter kendine has mizahıyla cevabı yapıştırdı, kalabalık da keyifli keyifli güldü. En azından çoğu güldü. Mekânda Ritter'dan ve temsil ettiği her şeyden nefret eden insanlar da vardı elbette. Yüzler, işaretleri okumayı bilenlere yalan söylemezdi ve King'in yüz okuma becerisi en az nişancılığı kadar iyiydi. İş hayatı bununla geçmişti; gözlerine, yüzlerindeki kasların hareketlerine bakarak insanların kalbini ve ruhunu okumakla.

Özellikle sahnenin sağında, üç metre kadar ötelerinde duran iki adam çekmişti dikkatini. İkisi de kısa kollu gömlek ve dar pantolon giydiğinden, yani kılıkları silah saklamalarına uygun olmadığından dolayı tehlike ölçeğinin aşağılarında bir yerdeydiler ama yine de gözü tutmamıştı onları. King, suikastçıların bol kıyafetler ve küçük silahlar tercih ettiğini bilse de mikrofona konuşup bu endişesini diğerleriyle de paylaştı. Bir ara gözü arka duvardaki saate kaydı, sabah 10.32 olmuştu. Birkaç dakikaya kalmadan, tokalaşmaların, demeçlerin, bebek öpme-

lerin ve yüz okumaların tekrar başlayacağı yeni bir kasabaya doğru harekete geçeceklerdi.

King'in bakışları bu kez yeni bir sesten tarafa döndü, döner dönmez de tam anlamıyla beklenmedik bir manzarayla karşılaştı. O esnada hararetle politikasını yapmakta olan Ritter'ın hemen arkasında, yüzü kalabalığa dönük olduğu için salonda bunu gören bir tek o olmuştu. Kilitlenen bakışları bir nefes, iki nefes, belki de üç nefes boyunca orada kaldı. Gözlerini böyle bir şeyden ayıramadığı için kim suçlayabilirdi ki onu? Sonradan anlaşılabacağı üzere, kendi de dahil herkes.

Patlayan silah King'in kulağına, başta yere düşürülmüş bir kitap sesi gibi geldi. Ritter'ın sırtına değen elinin ıslaklığını hâlâ hissedebiliyordu ama o ıslaklık terden ibaret değildi artık. Vücuda girip çıkan mermi, salonun arkasındaki duvara saplanmadan önce King'in orta parmağından da bir parça koparmayı ihmal etmemişti. Ritter yere yığılırken King, kendini son sürat giden ama hedefe ulaşmasına bir milyar ışık yılı olduğunu bilen bir kuyruklu yıldız gibi hissetmişti.

Kalabalıktan ilk başta kopan çığlıklar, şimdi uzun ve cansız bir iniltiye dönüşmüş gibiydi. Yüzlerse dev aynalarındaki yansımalar gibi uzamıştı. Çok geçmeden dağılan bu pus, yerini var gücüyle koşturan ayaklara, kaçışan bedenlere ve dört yandan gelen çığlıklara bıraktı. İnsanlar birbirini itip kakıyor, kendilerini dışarı atmaya çalışıyordu. Yıldırım hızıyla gelen ölümün, masum bir kalabalığın kapısını çaldığı o andan daha büyük bir kaos olamaz diye düşündü King.

Tam kalbinden vurulan başkan adayı Clyde Ritter şimdi ahşap zeminin üzerinde boylu boyunca yatıyordu. King'in ba-

kışları ölü adamı bırakıp saldırgana döndü. Bu uzun boylu ve yakışıklı adamın üstünde tüvit bir ceket vardı ve gözlük takıyordu. 44'lük Smith & Wesson'u ise Ritter'ın az önce ayakta durduğu yere çevriliydi hâlâ. Hedefi ayağa kalksın da bir daha vursun diye bekler gibiydi. Korumalar panik halindeki kalabalığı yarıp gelmekte zorlandığı için meydanda şu an bir tek King ve katil vardı.

King tabancasını kaldırıp suikastçının göğsüne doğrulttu. Ne bir uyarıda bulundu ne de Amerikan kanunlarının suikastçıya tanıdığı anayasal haklarını okudu. Görevi açık ve netti; önce bir el ateş etti, ardından ilki yetmemiş gibi bir kere daha. Kurşunu yiyen adamsa olduğu yere yığıldı. Tek söz etmeden, yaptığından dolayı ölmeyi bekliyormuş gibi kendini bekleyen şeye hazır olan bir şehit gibi düşmüştü ve bütün şehitler arka-larında King gibi, olan bitenin tek sorumlusu olarak gösterilen insanlar bırakırdı. O gün üç kişi ölmüştü ve bunlardan biri de King'di.

1 Ağustos 1960 doğumlu Sean Ignatius King 26 Eylül 1996'da, hayatının son gününe kadar adını bile duymadığı bir yerde ölmüştü. Üstelik onun ölümü diğer ikisinininki kadar kolay da olmamıştı. Onlar adam gibi tabutlarına girmiş, sevenleri tarafından ya da en azından temsil ettikleri şeyleri sevenler tarafından kederle sonsuzluğa uğurlanmıştı. Yakında "eski" Gizli Servis ajanı olacak King ise o kadar şanslı değildi. Onun ölüm-den sonraki cezası yaşamaya devam etmek olacaktı.

1

SEKİZ YIL SONRA

Konvoy ağaçların gölgesindeki otoparka akın ettikten sonra sıcaqlamış, yorgun ve her hallerinden mutsuz oldukları anlaşılan bir dizi insan araçlardan dışarı attılar kendilerini. Bu minyatür ordu çok geçmeden beyaz tuğlalı binaya doğru yürüyüşlerine başladı. Zamanında neler görmüş geçirmiş olan bina şimdilerde bir cenaze evine kucak açmış; cenaze evi de bir tek, en yakın tesis elli kilometre ötede olduğundan, bir de ölülerin elbette ki bir yere gitmeleri gerektiğinden, dikiş tutturmayı başarmıştı. Duruma uygun vakur bakışlı, siyah takımlı adamlar aynı renkteki cenaze arabasının yanında dizilmişti şimdi. Derken gözyaşlarını mendillerine gömüp sessizce ağlayan bir-iki cenaze sahibi döküldü arabanın içinden. Ön kapının hemen dibindeki banklardan birinde, üstüne epey bol gelen, yırtık pırtık takımlı, kafasında ahı gitmiş vahı kalmış yağlı fötr şapkasıyla ihtiyar bir adam oturmuş, bıçağıyla bir dal parçasını yontuyor-

du. Araba yarışlarının ve country aşk baladlarının eksik olmadığı, sapına kadar taşralı bir yerdi burası.

Merasim takımı, ortalarında uzunca boyuyla göze batan bir adamla birlikte önünden geçerken gözlerini kaldırıp şöyle bir baktı ihtiyar adam. Ardından kafasını iki yana sallayıp bu gösteriye, ağzında kalan, tütünden sapsarı olmuş üç-beş dişini göstererek sırtıttı. Sonra da cebinden çıkardığı küçük şişeden bir fırt çekip elindeki sanat eserini oymaya geri döndü.

Otuzlarının başlarında, üstünde siyah renkli bir pantolon takım olan kadın, uzun boylu adamın bir adım arkasındaydı. Kadının ağır tabancası, eskiden durduğu kılıfıyla birlikte yanlarını sürte sürte yara yaptığı için çareyi kılıfın bluza değdiği yerlere fazladan bir parça kumaş dikmekte bulmuş, üstüne üstlük bu geçmeyen kaşıntıyla birlikte yaşamayı da öğrenmişti. Bunun sonucunda, erkek meslektaşlarının, bütün kadın ajanlar çift katlı kılıf taksınlar, böylece göğüs takviyesi yapmadan da dolgun bir görüntüye kavuşabilirler gibisinden esprilerine az maruz kalmamıştı. Evet, onun dünyasında testosteron hâlâ hayattaydı ve bir süre daha yok olmaya niyeti yok gibiydi.

Gizli Servis ajanı Michelle Maxwell kariyer basamaklarını üçer beşer atlayarak ilerliyordu. Henüz Beyaz Saray güvenliğine kadar yükselememiş, Birleşik Devletler Başkanı'nı korumaya başlamamıştı ama sıra ona da geliyordu. Servis'te sadece dokuzuncu yılında olmasına rağmen bir özel koruma biriminin liderliğine kadar gelmeyi başarmıştı. Çoğu ajan ilk on yılını sahada soruşturma işleri yaparak geçirir, özel korumalığa ondan sonra atanabilirdi ama Michelle Maxwell bir yerlere erkenden gelmeye alışkındı.

Şimdiki görevi neredeyse garanti bakılan Beyaz Saray ata-

masından önceki son sınavıydı ve haliyle biraz endişeliydi. Bu cenaze hesapta olmadığı için önden bir ekip gönderilememiş, takviye kuvvet de temin edilememişti. Ama planda bir son dakika değişikliği yapılmasının iyi bir yanı da vardı, oraya gideceklerini onlardan başka kimse bilmiyordu.

Girişe geldiklerinde Michelle elini uzun boylu adamın omuzuna sertçe bastırıp durmasını söyledi. Öncelikle etrafı bir kolaçan etmeleri gerekiyordu.

Ortalık sessizdi; ölüm ve çaresizlik kokuyordu. Matem odalarının ortalarına yerleştirilmiş tabutlar bütün kederi üstlerine çekiyordu. Michelle, adamın geçiş güzergâhı üzerindeki kilit noktalara ajanlar yerleştirmişti. Bir kapı ağzına konuşlandırılmış iletişim teçhizatı olan silahlı tek bir profesyonel, gerektiğinde mucizeler yaratabilirdi.

Telsize birkaç kelime edip uzun boylu adamı, yani John Bruno'yu içeri getirmelerini söyledi. Ardından adamı, matem odalarındaki meraklı bakışların eşliğinde koridordan geçirdi. Seçim kampanyasına çıkmış politikacı ve maiyeti bir fil sürüsü gibiydi, bir yerden bir yere sessizce gitmeleri mümkün değildi. Korumaları, ekip şefleri, sözcüleri, nutuk yazarları, PR'cılar, ayak işlerine bakanları ve geri kalanlarıyla birlikte arkalarında muhakkak bir toz bulutu bırakırlardı. Böyle bir görüntü, insanı güldürmese de memleketin geleceği için endişelendirirdi.

John Bruno, birleşik devletler başkanlığına oynuyordu ama kazanması kesinlikle mümkün değildi. Elli altı yaşına rağmen çok daha genç gösteren adam bağımsız bir adaydı ve buralara, popüler olan her şeyden gına gelmiş, küçük ama çığırtaan bir grup seçmenin desteğiyle ulaşmıştı ve bu yüzden, güçlü adayla-

rın seviyesinde olmasa da bir Gizli Servis koruma hizmeti atanmıştı. Onu seçimlere kadar hayatta tutmak Michelle Maxwell'in göreviydi ve Michelle seçim gününü iple çekiyordu.

Bruno, zamanının en dişli savcılarından biriydi ve kendine, kimisi halen parmaklıklar arasında vakit öldüren, epey kalabalık bir düşman ordusu edinmişti. Siyasi anlayışı da çok karmaşık değildi. Temelde soranlara söylediği, devleti insanların sırtında bir yük olmaktan çıkartmak ve girişimcilik ruhunu tekrardan iktidara taşımak istediği. Konu fakirlere ve zayıflara, amansız rekabetle başa çıkamayacaklara geldiğindeyse diğer bütün türlerde zayıflar ölüp güçlüler hüküm sürüyor, bizde niye farklı olsun ki diyordu. Kazanma şansı yoksa en çok da bu duruşu yüzündendi. Amerika sert adamları ne kadar seviyor olsa da mazlumlara ve mağdurlara şefkat göstermeyen liderlere oy vermeye hazır değildi. Çoğunluğu genelde bunlar oluştuyordu da ondandı belki.

Sıkıntı, Bruno peşinde ekip şefi, iki yardımcısı, Michelle ve onun üç adamıyla birlikte içeri girdiğinde başladı. Kocasının tabutunun önünde oturan dul kadın aniden kafasını kaldırıp onlara bir bakış attı. Michelle kadının yüzünü örten tülден dolayı ifadesini tam olarak göremiyordu ama kutsal topraklara ayak basan bu sürüyü en azından hayretle karşıladığını tahmin edebiliyordu. Yaşlı kadın çok geçmeden ayağa kalkıp bariz bir şekilde titreyerek bir köşeye kaçtı.

Bruno ise Michelle'e doğru sertçe dönüp, "Merhum çok sevdiğim bir dostumdu," diyerek çıktı. "Buraya peşimde bir orduyla gövde gösterisi yapmaya gelmedim. Hepiniz dışarı," diye de ekledi aynı terslikle.

“En azından ben kalayım,” diye atıldı Michelle. “Sadece ben.”

Ama adam kafasını iki yana salladı. Böyle anlaşmazlıklara daha önce de pek çok kez düşmüşlerdi. Adaylığının umutsuz bir vaka olduğunun o da farkındaydı ve belki de bu yüzden kendini paralıyordu. Şimdiye kadarki programları hep baş döndürücü bir hızda ilerlemiş, koruma işleri tam bir kâbus olmuştu.

“Hayır, bu mahrem bir mesele!” diye homurdandı adam, köşede durmuş titreyen kadına bakarak. “Tanrı aşkına, kadını nasıl korkuttuğunuzu görmüyor musunuz? Bu kadarı da fazla!”

Michelle şansını bir kez daha denese de işe yaramadı, sonunda Bruno onları, hem de bir güzel azarlayarak odanın dışına kış kışladı. Bir cenaze evinde başına ne gelebilirdi ki zaten? Seksen yaşındaki dul kadın üstüne mi atlayacaktı? Merhum dirilip yakasına mı yapışacaktı? Michelle bir yandan da bu güvenlik prosedürleri değerli kampanya zamanından çaldığı için adamın öfkeli olduğunu seziyordu. Buraya gelmek onun fikri olmasa da Bruno bunları dinleyecek havada değildi.

Adamın kazanması için en ufak bir ihtimal bile yoktu ama dünyanın tek hâkimi oymuş gibi davranmaktan geri durmuyordu. Seçim günü geldiğinde, Michelle de dahil bütün seçmenler gününü göstermeyi bilirdi elbette.

Michelle tam çıkarken son bir talepte bulunup odayı kolaçan etmeleri için iki dakika istedi. İzin çıkınca adamlarını işlerini yapmaları için yeniden içeri gönderdi. Kendisi de kapıda içten içe ateş püskürmesine rağmen, cephanesini gerçekten önemli savaşımlara saklaması gerektiğinin bilincinde, onları bekledi.

Adamlar iki dakika sonra çıkıp her şeyin yolunda olduğunu bildirdiler. Odanın tek kapısı vardı, pencere bile yoktu. İç-

rideyse bir tek yaşlı kadınla merhum bulunuyordu. Kusursuz değildi ama potansiyel bir sorun da görünmüyordu. Michelle onları dinledikten sonra adayına nihayet başıyla onay verdi. Bruno içeride, o çok istediği mahremiyetine kavuşacak sonra da hep birlikte çekip gideceklerdi oradan.

Bruno kapıyı arkasından kapatıp doğruca açık tabutun başına gitti. Odanın uzak köşesinde bir tabut daha vardı. Onun da kapağı açıktı ama içi boştu. Merhumun, yüksekçe bir platformun üzerinde duran tabutunun etrafı, neredeyse ağzına kadar çıkan güzel çiçeklerle süslenmişti. Bruno bir süre tabutun başında durup duasını ettikten sonra, “Hoşça kal Bill,” deyip dul kadına yöneldi, önünde diz çöküp elini nazikçe avuçlarının arasına aldı.

“Çok üzgünüm Mildred, hem de çok üzgünüm. O çok iyi bir adamdı.”

Yaşlı kadın ona tülün arkasından bakıp gülümsedi, ardından başını yine öne eğdi. Bruno’nun ifadesi o anda değişti, sanki odanın diğer sakini onları duyabilecekmiş gibi etrafına bakındı. “Pekâlâ, konuşmak istediğin bir şey olduğunu söylemiştin.”

“Evet,” dedi kadın alçak sesle.

“Maalesef fazla zamanım yok Mildred. Mesele nedir?”

Kadın cevap olarak elini onun yanağına götürdü, sonra parmaklarıyla boğazına dokundu. Tenindeki batıcı his karşısında yüzünü buruşturan Bruno hemen ardından bilinçsiz bir şekilde yere yığıldı.

2

Michelle koridorda dolanıyor, ara ara saatine bakıyor, bir yandan da ses sisteminden yayılan kasvetli müziğe kulak veriyordu. İnsan buraya gelmeden önce üzgün, sıkkın ya da intihara meyilli değilse bile, bu beyin uyuşturan zırvallığı dinledikten sonra olurdu herhalde. Bruno'nun kapıyı suratlarına kapamasına başta ifrit olmuştu ama şimdi daha iyiydi. Evet, koruduğunuz şahsı gözünüzün önünden ayırmamanız gerekiyordu, ama bazen de hayatın gerçekleri kurallar kitabının üstüne çıkabiliyordu böyle.

Adamlarından birine bakıp belki de beşinci kez sordu: "İçerinin temiz olduğuna kesin emin misin?" Adam başını salladı.

Ardından, tabii biraz daha bekledikten sonra, gidip kapıyı tıklattı. "Bay Bruno? Artık gitmemiz gerekiyor efendim." Karşılık alamayınca belli belirsiz iç geçirdi Michelle. Teşkilattaki diğer ajanların, özellikle de ondan kıdemli olanların, onu yakından takip ettiklerini biliyordu. Yaklaşık 2400 saha ajanının %7'si kadındı ve onların da çok azı doğru düzgün bir yetki sahibi olabiliyordu. Kolay işler değildi yani.

Yine çaldı kapıyı. “Efendim?” Bir sürenin ardından yine tepki gelmeyince karın kaslarının gerilmeye başladığını hissetti. Ardından tokmağı zorlayıp kapının açılmadığını görünce, “Kilitli bu,” dedi.

Başka bir ajan ona, en az onun kadar şaşkın bir ifadeyle bakıp, “Adam kendi kilitlemiş olmalı,” dedi.

“Bay Bruno, iyi misiniz?” Durup bekledi. “Efendim, bir tepki vermezseniz içeri girmeniz zorunda kalacağız.”

“Bir dakika!” Bruno’nun sesiydi bu.

“Peki efendim, ama gitmemiz gerekiyor.”

İki dakika daha geçtikten sonra Michelle kafasını iki yana sallayıp kapıyı bir kez daha tıklattı. Bu kez de cevap gelmedi. “Efendim, yeterince geciktik zaten.” Sonra Bruno’nun ekip müdürü Fred Dickens’a dönerek, “Fred, deneyelim mi?” diye sordu.

Dickens’la ikisi, uzun zaman önce karşılıklı bir anlaşmaya varmışlardı. Günün yirmi dört saatini birbirinin yüzüne bakarak geçiren bir koruma şefiyle ekip müdürü, en azından işlerin yürümesi için ne kadar anlaşmak zorundaysa o kadar. Her konuda hemfikir değillerdi, öyle bir şeyin olması mümkün de değildi zaten ama bu konuda ikisinin de kararı aynıydı.

Dickens, Michelle’e başını sallayarak onay verdikten sonra, “John, ben Fred,” diye seslendi. “Gerçekten gitmemiz gerekiyor. Programın çok gerisinde kaldık.” Sonra bir an durup kapıyı tıklattı. “John? Beni duyuyor musun?”

Michelle’in karnı yine kasılmıştı. Ters giden bir şey vardı. Dickens’a kapının önünden çekilmesini işaret edip bu kez kendi seslendi içeri. “Bay Bruno, kapıyı neden kilitlediniz efendim?” Yine cevap yok. Michelle’in alnında bir ter damlası

tomurcuklandı. Bir anlığına durup hızlıca düşündü, ardından kapıdan var gücüyle bağırdı: “Efendim, karınız telefonda. Çocuklarınızdan biri kaza geçirmiş.”

Adamın verdiği cevap tüyler ürperticiydi.

“Bir dakika!”

Bunun üzerine Michelle diğer ajanlara dönüp, “Kırın kapıyı!” diye emretti.

Hepsi birden yüklenince bir-iki denemenin ardından kapı açıldı, bütün ajanlar odaya doluştu.

Ölü bir adamdan başka kimsenin olmadığı odaya.

3

Dışarıda bir cenaze alayı başlamıştı. On-on beş araba, ağaçlıklı yola çıkmış, yavaş yavaş ilerliyordu. Tam son araba yolda gözden kaybolurken Michelle ve ekibi cenaze evinin ön kapısından dışarı fırlayıp dört bir yana dağılmaya başladılar.

“Bütün bölgeyi kapatın,” diye bağırdı Michelle, konvoyu korumakla görevli ajanlara. Bunu duyan ajanlar emirleri yerine getirmek için harekete geçtiler. Sonra telsize konuştu. “Destek istiyorum. Nereden geldiği umurumda değil, desteğe ihtiyacım var. Hem de derhal! Ayrıca FBI’ı da haberdar edin.” Bakışları cenaze alayının en sonuna kilitlenmişti. Bu iş yüzünden çok kelle gidecekti. Öncelikle de kendisinininki. Ama o anda tek istediği, John Bruno’yu, mümkünse canlı olarak kurtarmaktı.

Çok geçmeden, medya araçlarından muhabirler ve fotoğrafçılar inmeye başladılar. Bruno, böyle bir etkinlikten harika görsel malzeme çıkacak olmasına ve Fred Dickens’ın yalvarmalarına rağmen omurgalı bir duruş sergileyip muhabirlerin cenaze evine girmelerine izin vermemişti. Bunu hiç de hoş

karşılamayan gazeteciler şimdiyse gözü dönmüş bir kurt sürüsü gibi araçlarından aşağı dökülüyordu. İşin içinde, eski bir dostuna veda etmeye gelmiş bir başkan adayından çok daha büyük bir hikâye olduğunu sezmışlerdi.

Michelle bu basın ordusu başına üşüşmeden önce, belli ki talimat almaya gelmiş olan üniformalı bir memurun koluna yapışarak, “Sen güvenlik misin?” diye sordu.

Adam başını sallayarak karşılık verdi. Gözleri kocaman açılmış, beti benzi atmıştı. Ya her an bayılacak ya da altına edecek gibi duruyordu.

“Bu alay kimin?” diye sordu Michelle bu kez, yoldaki cenaze alayını göstererek.

“Harvey Killebrew’un. Memorial Gardens’a götürüyorlar.”

“Onları durdurmanı istiyorum.”

“Durdurayım mı?” Adamın yüzünde şaşkın bir ifade belirmişti şimdi.

“Bir kaçırılma vakasıyla karşı karşıyayız ve bu da...” dedi cenaze alayını göstererek. “Adamı ortadan kaldırmak için biçilmiş kaftan. Sence de öyle değil mi?”

“Tamam,” dedi adam yavaşça. “Tabii.”

“O halde senden bütün araçları aramanı istiyorum. Özellikle de cenaze arabasını. Anladın mı?”

“Cenaze arabasını mı? İyi ama hanımefendi, Harvey orada.”

Michelle adamın üniformasına ilk kez dikkatle baktı. Özel güvenlikti ama Michelle’in o anda seçici olmak gibi bir lüksü yoktu. Adamın yaka kartında yazan ismi okuduktan sonra, “Memur Simmons? Evet Memur Simmons, ne kadar zamandır bu güvenlik işlerindesin?” diye sordu.

“Bir ay oldu efendim ama silah ruhsatım var. Sekiz yaşımdan beri avlanırım. Sineği kanadından vururum ben.”

“Harika.” Bir ay oldu demek. Çok daha acemi duruyordu oysaki. “Peki Simmons, beni iyi dinle o zaman. Düşünceme göre, şahıs şu anda baygın ve baygın birini taşımak için cenaze arabasından iyisi bulunamaz herhalde, ha, sen ne dersin?” Memur demek istediğini nihayet anlamaya başlamış olacak ki başını sallayarak onayladı onu. Michelle’in kaşları çatıldı, sesi sertleşti. “Madem öyle kaldır şu kıcını, gidip alayı durdur ve bütün araçları ara.”

Simmons son sürat koşup uzaklaşırken Michelle birkaç adama kendisini takip edip operasyona yardım etmelerini, diğerlerine de cenaze evini etrafıca aramalarını emretti. Bruno’nun içerde bir yerde olması muhtemeldi. Ardından, muhabir ve gazeteci ordusunu yararak geçti ve cenaze evinde karargâh kurdu. Sonra da telefona sarılıp bölgenin haritalarını istedi, onlardan yola çıkarak merkezinde cenaze evinin olduğu bir millik bir alan belirledi. Son olarak hiç istemese de araması gereken yerleri aradı. Üstle-riyle konuşurken belki de her zaman ismiyle birlikte anılacak, Gizli Servis’teki kariyerini mahveden şu sözleri söyledi:

“Ben Ajan Michelle Maxwell. John Bruno’nun güvenlik şefiyim. Korumakla yükümlü olduğumuz şahsı kaybettiğimizi bildiririm. Aramalar devam ediyor, yerel kanun kuvvetleriyle ve FBI’la temasa geçildi.” Bunları söylerken baltanın boynuna doğru inmekte olduğunu hissedebiliyordu.

Sonra Bruno’yu bulmak için cenaze evinin altını üstüne getirmekte olan ekibine katıldı. Bütün bunları, olay yerinin hassasiyetini zedelemekten yapmak büyük bir sorundu. Bir yandan

kayıp adayı aramaları, bir yandan da yapılacak soruşturmayı engellememeleri gerekiyordu.

Michelle, Bruno'nun kaybolduğu odaya döndüğünde ilk yaptığı, adam içeri girmeden önce etrafı kolaçan eden ajanlarından birini karşısına alıp, "Nasıl oluyor böyle bir şey?" diye çıkışmak oldu.

Adam, Servis'in eskilerinden, iyi bir ajandı. Michelle'in azarlamasına, kafasını iki yana sallayarak karşılık verdi. "İçerisi temizdi Mick. Temizdi."

Michelle'e iş arkadaşları "Mick" diyordu. Bu onu diğer çocuklardan biri gibi gösteriyordu ve zaman içinde, ister istemez o kadar kötü bir şey olmadığına ikna olmuştu.

"Dul kadınla görüşmüş müydünüz?"

Adam bunun üzerine Michelle'e şüphe dolu bir bakış attı. "Ne yani, kocası iki metre önünde yatarken kadına çapraz sorgu mu yapacaktık? Çantasına falan baktık ama orasını burasını aramadık. Ayrıca bunu yapmak için iki dakikamız vardı. Söylesene, kim iki dakika içinde tam kapsamlı bir arama yapabilir ki?"

Bu sözlerdeki açıklık karşısında Michelle'in de yapabileceği bir şey yoktu. Sonuçta herkes kendi kışını ve federal emekliliğini düşünüyordu. Aptallık, onlara bu iş için sadece iki dakika vermiş olmasındaydı. Durup kapı tokmağını inceledi. Kapandığında kilitlenecek şekilde ayarlanmıştı.

Kadının iki metre önündeki tabut meselesine gelinecek olursa... Bu bakır rengi kutuyu bir süre inceledikten sonra yöneticiyi çağırttı. Adam bir cenaze levazımatçısının olması gerektiğinden çok daha solgun görünüyordu. Michelle ona, merhumun gerçekten Bill Martin olup olmadığını sordu, adam evet dedi.

“Peki buradaki kadının da Martin’in dul eşi olduğuna emin misiniz?”

“Başka kim olacaktı ki?” diye sordu adam.

“Biz odada, siyahlar içinde, yüzü örtülü bir kadın gördük.”

“Bayan Martin olup olmadığını ben de bilmiyorum. İçeri girdiğinde ben burada değildim.”

“Bana Bayan Martin’in telefon numarası lazım. Ayrıca burada çalışan kimse bir yere ayrılmayacak. FBI gelip soruşturmasını tamamlayana kadar. Anlaşıldı mı?”

Sanki mümkünmüş gibi adamın rengi daha da soldu. “FBI mı?”

Michelle onu görmezden gelip bakışlarını bir kez daha tabuta ve etrafına çevirdi. Eğilip yerden birkaç gül yaprağı aldı. Bunu yaparken tabutun etrafındaki örtüyle aynı hizaya gelmişti. Çiçeklerin üzerinden uzanıp kumaşı dikkatle kenara çektiğinde tabutun ahşabı ortaya çıktı. Ahşaba hafifçe vurduğundaysa içinin boş olduğunu anladı. Sonra o ve bir ajan daha, eldivenlerini takıp ahşap kısımlardan birini havaya kaldırdılar. Ortaya, bir insanın rahatlıkla girip saklanabileceği bir boşluk çıkmıştı. Michelle bunu görünce kafasını salladı. Her şeyi eline yüzüne buluşturmuştu.

Adamlarından biri, plastik bir torbanın içinde bir aygıtla çıkageldi. “Bir çeşit dijital kayıt aleti,” dedi.

“Bruno’nun sesi bundan mı geliyormuş?” diye sordu Michelle.

“Başka bir yerden sesini kaydetmiş olabilirler. Sonra da kaçarken bizi oyalamak için kullanmışlardır. ‘Bir dakika’ sözünün bunun için uygun olduğunu düşünmüşlerdir. Sonra sen Bruno’nun çocuklarıyla ilgili o lafı edince köşeye sıkışmışlardır. Buralarda bir yerde bir de kablosuz böcek çıkarsa şaşımam.”

Adamın düşüncesini okuyan Michelle, “Kayıtlı sesin işe yarayıp yaramadığını anlamak için,” diye tamamladı.

“Evet,” dedi adam. Ardından odanın karşısını, döşemesi kaldırılmış duvarı gösterdi. “Orada bir kapı var. Duvarın arkasındaki bir geçide açılıyor.”

“Demek oradan çıkmışlar,” dedi Michelle, plastik torbayı adama geri verirken. “Bunu nerede bulduysanız oraya koyun. FBI’dan, olay yerini doğru düzgün koruyamadık diye azar işitmek istemiyorum.”

“Bir boğuşma falan yaşanmış olmalı. Nasıl oldu da duymadık, hayret ediyorum,” dedi ajan.

“Bu ölüm müziği her yerde bangır bangır çalarken nasıl duyacaktık ki?” diye karşılık verdi Michelle öfkeyle.

Sonra ajanla birlikte geçidin olduğu yere gittiler. Binanın arkasına açılan kapının önü, tekerlekli bir masayla getirilmiş boş bir tabutla kapatılmıştı. Bunun üzerine matem odasına dönüp bir kez daha cenaze evinin yöneticisini çağırtılar, sonra da adama gizli kapıyı gösterdiler.

“Orada olduğundan bile haberim yoktu,” dedi adam şaşkın bir halde.

“Ne?” dedi Michelle aynı şaşkınlıkla.

“Biz burayı işletmeye başlayalı birkaç yıl oldu. Civardaki tek cenaze evi kapanınca biz de burayı aldık. O binayı kullanamazdık çünkü orası fena haldeydi. Aslında burası da cenaze evi olmaktan çok uzaktı. Halihazırdaki sahipleri binayla pek ilgilenmemişti ama inanın, burada bir kapı ya da geçit olduğundan haberim yoktu.”

“Bazılarının varmış ama!” dedi Michelle sert bir şekilde.

“Koridorun sonunda, binanın arka tarafına açılan bir kapı var. Bunu da mı bilmiyordunuz?”

“Arka kısmı depo olarak kullanıyoruz, ama oraya binanın içinden gidiliyor.”

“Peki oraya park edilmiş bir araç gördünüz mü?”

“Hayır, ben oraya pek gitmem zaten.”

“Gören başka biri olmuş mudur?”

“Sormam lazım.”

“Hayır, ben sorarım.”

“Buranın son derece saygın bir kurum olduğuna emin olabilirsiniz.”

“Haberinizin dahi olmadığı gizli geçitler ve kapılar var. Güvenliği hiç dert etmez misiniz siz?”

Adam, Michelle’e boş gözlerle bakıp kafasını salladı. “Burası büyük şehir değil ki. Ciddi suçlar işlenmez burada.”

“O zaman bu ününüz sarsılmış bulunuyor. Bayan Martin’in telefon numarasını temin edebildiniz mi?”

Michelle adamın verdiği numarayı aradı ama açan olmadı.

Herkes gittikten sonra odanın ortasında bir süre tek başına durdu. Onca yıllık çalışması, böyle bir işin altından kalkabileceğini ispat etmekle geçen onca sene... Hepsinin üstüne sifon çekilmişti şimdi. Keşke bu iş böyle olmasaydı da mesela vücudunu bir suikastçının kurşununa siper edebilseydi; o zaman bile gam yemezdi. Ama Michelle Maxwell artık tarihin bir parçası olmuştu. Ayrıca, Gizli Servis’le ilişkisinin de tarih olduğunun farkındaydı. Kariyeri an itibariyle sona ermişti.

4

Cenaze alayı durdurulmuş, bütün arabalar tek tek aranmıştı. Cenaze arabası da dahil. Tabutu kaldırdıklarında karşlarına sevgili baba, büyükbaba ve koca, Harvey Killebrew çıkmıştı. Çoğunlukla ihtiyarlardan oluşan yaşlı aile üyeleri silahlı onca adamı görünce epey korkmuşlardı ve pek de adam kaçıran insanlar gibi durmuyorlardı. Ama emir emirdi, cenaze arabası da dahil bütün araçlar cenaze evine dönecekti.

Özel güvenlik Simmons, kervanı geri götürmekle görevli Gizli Servis ajanının yanına gidip, “Sırada ne var efendim?” diye sordu.

“Bu yolda nöbet tutulması gerekiyor. Çıkmak isteyen olursa durdurursun. Gelmek isteyen olursa yine durdurur, kimlik sorgulaması yaparsın. Sana ilk fırsatta destek göndereceğiz. Ama o zamana kadar buradan bir yere ayrılmayacaksın. Anlaşıldı mı?”

“Bu mesele epey büyük herhalde, öyle değil mi?” diye sordu Simmons gergin.

“Evlâ, bu belki de ömrün boyunca görebileceğinin en büyüğü. Umalım da sonu iyi bitsin. Ona da çok emin değilim ya neyse.”

O anda başka bir ajan, Neal Richards geldi yanlarına. “Ben kalırım Charlie. Adamı burada tek başına bırakmak iyi bir fikir olmayabilir.”

Charlie meslektaşına şöyle bir baktıktan sonra, “Gelmek istemediğine emin misin?” dedi. “Partiyi kaçırarak mısın Neal?”

“Şu anda Michelle Maxwell’in etrafında olmamakta fayda var,” diye karşılık verdi Richards gülümseyerek. “Çocukla ben burada kalırız.”

Bunu söyledikten sonra Simmons’ın minibüsüne bindi, birlikte aracı, yolu tıkayacak şekilde enlemesine park ettiler, ardından ajan ve matemci konvoyunun gözden kayboluşunu seyrettiler. Etrafta kimsecikler yok gibi görünüyordu. Simmons’ın eli sürekli silahındaydı, deri eldivenleri kabzanın üstünde gıcırıyordu. Bir ara uzanıp polis telsizini açtı, ardından dönüp emektar ajana baktı.

“Muhtemelen söyleyemezsiniz ama yine de sorayım,” dedi yüksek sesle. “Orada tam olarak ne oldu?”

“Haklısın, söyleyemem,” diye karşılık verdi Richards ona bakmaya tenezzül etmeden.

“Ben buralarda büyüdüm. Civarı avucumun içi gibi bilirim. Birilerini buradan kaçırmak istesem asfaltın bir kilometre kadar aşağısındaki toprak yolu kullanırdım. Oradan kestirme yapıp yolun sonundan çıktığında bir bakmışsın burayı sekiz-on kilometre arkanda bırakmışsın.”

Richards bunun üzerine ona ilk kez bakıp, “Öyle mi?” dedi. Sonra Simmons’a doğru uzandı, tam elini ceketinin cebine atıyordu ki... Gizli Servis ajanı Neal Richards bir anda koltuğa yüzüstü kapaklandı. Sırtının tam ortasında küçük, kırmızı bir

delik vardı ve az önce çıkardığı sakızı elinde sımsıkı tutuyordu. Simmons dönüp minibüsün arkasına baktığında, kadının, küçük kalibreli silahına taktığı susturucuyu çıkartmakta olduğunu gördü. Başından beri minibüsün zeminindeki gizli bir bölmede saklanıyordu. Polis telsizinin gürültüsü yüzünden çıktığı anlaşılmamıştı. “Düşük kalibreli domdom. Bilhassa gövdeye saplanıp kalsın istedim. Ortalık pislenmesin diye.”

Gülümsedi Simmons. “Adamın dediği gibi bu mesele epey büyük.” Ölü ajanın kablosuz mikrofonuyla bataryasını çıkarıp ağaçların arasına fırlattıktan sonra arabayı çalıştırıp cenaze evinin tersi istikametine doğru sürdü. Sekiz yüz metre kadar gitmişti ki her yerini ot kaplamış toprak bir yola saptı. Durup Ajan Richards’ın cesedini orada, yolun kenarındaki bir çukura attılar. Simmons’ın ajana dediği doğrudu, en iyi kaçış rotası burasıydı gerçekten de. Yüz metre daha gidip iki virajı aldıktan sonra çatısı dökülen, kapıları ardına kadar açık, terk edilmiş bir ahıra geldiler. Sonra aracı ahırın içine sokup dışarı çıktılar, kapıları kapattılar. Onları içeride bir de beyaz bir pikap bekliyordu.

Kadın minibüsün yanında dururken o yaşlı dul görüntüsünden eser kalmamıştı şimdi. Sarı saçlı, zayıf ama formda, genç bir kadındı ve üstünde bir kot pantolonla sade, beyaz bir tişört vardı. Kısa ömrü boyunca pek çok isim kullanmıştı, son zamanlardaki ismiyse “Tasha”ydı. Simmons ne kadar tehlikeliyse Tasha da bir o kadar ölümcüldü. Parlak bir katilde olmazsa olmaz bir özellik taşıyordu: Vicdanı yoktu.

Simmons’ın üniformasının altından da yine kot pantolon ve tişört çıktı. Ardından, minibüsün arkasında bulduğu makyaj setini önüne açıp kafasındaki peruğu ve onunla uyumlu favo-

rilerle kaşları çıkardı. Başından beri Bill Martin'in tabutunun altındaki boşlukta saklanmış, Tasha'yla birlikte John Bruno'yu dışarı çıkardıktan sonra "Memur Simmons" rolüne bürünmüştü.

Minibüsün arkasından, içinde Bruno'nun olduğu büyük kutuyu çıkardılar. Kutunun üstünde, şüphelenip bakmak istemesinler diye iletişim ekipmanı olduğu yazıyordu. Beyaz pikabın arka tarafındaysa büyükçe bir alet kutusu vardı. Bruno'yu oradan alıp alet kutusunun içine soktular, ardından kilitlediler. Kutunun üstünde ve yanlarında hava delikleri vardı ve zemine de sünger yastık döşenmişti.

Sonra ahırın bir köşesine yığılmış saman balyalarını alıp pikabın arkasına yerleştirmeye koyuldular. İşleri bittiğinde alet kutusu iyice görünmez olmuştu. Pikabın yolcu kısmına atlayıp çiftçi keplerini de taktıktan sonra ahırdan ayrılıp yine ot bürümüş bir yola girdiler, oradan da anayolun üç kilometre kadar aşağısındaki bir tali yola saptılar.

Yanlarından, belli ki olay yerine intikal etmekte olan polis arabaları, siyah Sedanlar ve SUV'lar geçip duruyordu. Bir ara genç bir polis, pikabın önündeki güzel kadına manalı manalı gülümsedi. Tasha da ona cilveli bir bakış atıp geçerlerken el salladı. İkili bu şekilde, kaçırdıkları başkan adayı arkada, onlar önde, yollarına devam ettiler.

John Bruno'yla avanesi sükun ederken cenaze evinin önünde oturmakta olan ihtiyar, onların üç-dört kilometre ilerisinde bir yerdeydi. Tahta yontma işini bitirmiş, Maxwell ve ekibi alarm vermeden birkaç dakika önce ayrılmıştı oradan. Sonra da külüstür Buick Impala'sında tangır tungur giderken arkadaşlarından, Bruno'nun sağ salim kaçırıldığını öğrenmişti. Tek

zayıf, zararsız olduğuna inandığı güvenlikçiyle birlikte kalmak gibi talihsiz bir karar veren Gizli Servis ajanı olmuştu.

Harcadıkları onca zamanın ve emeğin ardından nihayet işe girişebilirlerdi. Bu yüzden bir gülümsemeyi çok görmedi kendine.

5

Kırmızı Ford Explorer, ormanın içindeki sedir ağacından binanın yakınında bir yerde durdu. İç içe geçecek şekilde inşa edilmiş bina, tek ailelik bir kulübeden çok, küçük çapta bir konağa benziyordu ama içinde sadece bir tek kişi yaşıyordu. Adam arabadan dışarı çıkıp kollarını, bacaklarını esnetti. Vakit erkendi, güneş yükselmeye yeni başlamıştı.

Sean King elle oyulmuş geniş kereste basamakları çıkıp evinin kapısını açtı. İçeri girer girmez, kahve yapmak için mutfığa geçti. Kahve çekirdekleri öğütülürken o da etrafına bakındı. Özenle yuvarlatılmış dirsek köşeler, tek tek yerleştirilmiş kütükler, hesap kitapla ayarlanmış pencereler. Charlottesville’de, Blue Ridge Dağları’nın elli kilometre batısındaki bu on beş dönümlük arazinin ortasına yerleştirdiği binayı bitirmesi dört yıldan fazla sürmüş, o da bu süre zarfında küçük bir karavanda yaşamıştı.

İçeride deri koltuklar, kabarık kanepeler, ahşap masalar, doğu işi halılar, bakırdan ışık armatürleri, çeşit çeşit kitapların sıralandığı sade bir kitaplık, çoğu yerel sanatçıların elinden

çıkma pastel resimler ve bir insanın ömrü boyunca topladığı ya da miras aldığı türlü eşyalar vardı. Kırk dört yaşındaki King şimdiye kadarki ömrüne en az iki hayat sığdırmıştı ve kendini yeniden yaratmaya hiç niyeti yoktu.

Üst kata çıktı, ev boyunca uzanan asma geçidi aşır yatak odasına adım attı. Binanın geri kalanı gibi orası da derli topluydu. Her şey belli bir düzene göre dizilmiş, hiçbir boşluk ziyan edilmemişti.

Komiser yardımcısı üniformasını çıkarır duş'a girdi, geceden kalma kiri pası üstünden attı. Ardından, tıraş olup saçlarını kurularken orta parmağındaki ameliyat izinin üstünde sıcak suyu gezdirdi. Gizli Servis günlerinden kalma bu küçük yadigarla birlikte yaşamayı uzun süre önce öğrenmişti.

Şu anda hâlâ Servis'te olsaydı, doğa harikası Virginia'nın göbeğindeki güzelim kütük evinde değil; muhtemelen Washington'ın çevre yolunun dışındaki, bir kalıptan çıkma, insanın ruhunu bozan sıra evlerden birinde oturuyordu ve hâlâ eski karısıyla evliydi. Ayrıca, şimdi olduğu gibi sağlam adımlarla ilerlediği bir hukuk kariyeri olmayacaktı. Yine, mensup olduğu taşra cemiyesi için haftada bir gönüllü olarak komiser yardımcılığı yapıyor da olmayacaktı. Hayır, şu anda muhtemelen bir uçağa binmek üzere; gülümseyen, her bebeği öpüp her türlü yalanı söyleyen bir politikacının yanında, birilerinin çıkıp onu öldürmesini sabırla bekliyor olacaktı. İş dediğin öyle olurdu tabii, uçuş milleri üst üste birikirken mide ilaçlarına bana mısın demezdin!

Üstüne takım elbisesini giyip kravatını taktı, saçlarını tardı, mutfağın dışındaki cam duvarlı güneş odasında kahvesini yudumlayıp gazeteye göz attı. İlk sayfa John Bruno'nun ka-

çırılması ve sonrasındaki FBI soruşturmasıyla ilgili haberlerle doluydu. King, ana haberi ve onunla ilgili her şeyi dikkatle okuyup bütün ayrıntıları kafasına yazdı. Ardından televizyonda bir haber kanalı açıp emektar Gizli Servis ajanı Neal Richards'ın öldürülmesi hakkında konuşan muhabiri dinledi. Adam arkasında acılı bir eş ve dört çocuk bırakmıştı.

Haber şüphesiz çok acı ve üzücüydü, ama neyse ki Servis, arkada kalanlara iyi bakıyordu. Neal Richards'ın ailesi devletten tam destek alacaktı. Bu şimdiki acılarını hafifletmeyecekti belki ama değerini ileride anlayacaklardı.

Muhabir şimdi de FBI'ın konuyla ilgili yorum yapmadığını anlatıyordu. "Yapmazlar tabii," dedi King içinden. Hangi konuda yorum yapmışlardı ki? Ama sonra nasıl oluyorsa birileri birilerine bilgi sızdırıyor, o birileri *Post*'ta ya da *Times*'de çalışan başka birilerine koşuyor, nihayet bir bakıyordunuz, duymayan kalmamış. Duydukları genelde yanlış bilgi oluyordu ama ne fark ederdi ki? Medya canavarının doymak bilmez bir iştahı vardı ve FBI da dahil hiçbir örgüt onu aç bırakmayı göze alamazdı.

Oturduğu yerde doğrulup televizyonda, bir podiyuma toplanmış insanların yanında duran kadına baktı. King o anda, işin içinde Gizli Servis'in olduğunu anlamıştı. O türü iyi bilirdi. Kadının üstünden profesyonellik ve sükûnet akıyordu. King bu rahat ama dikkatli tavırları çok iyi tanıyordu. Fakat kadının yüz ifadesinde, tam adını koyamadığı bir şey daha vardı. Evet, hırs görüyordu kadının gözlerinde, kararlılık görüyordu ama başka bir şey daha olduğu kesindi. Alttan alta bir isyan mıydı acaba? Bir başkaldırı mıydı?

Yetkilinin biri, Servis'in FBI'a her türlü desteği verdiğini söylüyordu şimdi. Ayrıca, elbette ki kendi iç soruşturmalarını

da yürütüyorlardı. King bu iç soruşturma denilen şeyin, Servis'in Teftiş Bölümü'nün işi olduğu biliyordu, çünkü aynı belaya Ritter suikastından sonra kendi de çätmişti. Sorumlular büyük ihtimalle tespit edilmişti bile ve yakında kamuoyuna duyurulacaktı. Basın toplantısı bitince kadın oradan uzaklaşıp siyah bir Sedan'a bindi. Haberin alt sesinin dediğine göre, Servis'ten aldığı talimat yüzünden muhabirlerin sorularına cevap vermiyordu ve yine alt sese göre kadının adı Michelle Maxwell'di. John Bruno'yu kaybeden güvenlik ekibinin başı.

Tamam da neden kadını basının karşısına çıkarıyorlardı ki? Kafesin içindeki canavara et göstermek gibi bir şeydi bu. Fakat kendi sorusuna cevap vermekte gecikmedi King. Olayın sorumlusu olarak birini göstermek içindi elbette. Servis genelde kendi elemanlarını kollardı; ajanlar hep hata yapardı, ama bunlar çoğu zaman idari izinle ya da görev yeri değişimleriyle hasıraltı edilirdi. Bu vakadaki kelle avının ise arkasında ciddi bir siyasi baskı olmalıydı. Bir bakıma, "Hadi gelin millet, kadın burada," diyorlardı. "Gelin alın onu. Gerçi bizim bir yandan kendi resmi soruşturmamızı yürütmemiz gerekiyor ama olsun, bu size engel olmasın." Kadının yüzündeki o belli belirsiz isyanı şimdi anlıyordu King. Kadın ne olup bittiğinin farkındaydı. İdam sehpasına çıkmak üzereydi ve bu durumdan hiç hoşnut değildi.

King kahvesinden bir yudum alıp tostundan da bir ısırık kopardıktan sonra, televizyona, yani kadına, "İstediğin kadar kızgın ol," dedi. "Kariyerine hoşça kal demenin vakti gelmiş Michelle."

Hemen ardından ekranda Michelle Maxwell'in görüntüsü belirdi, kadının geçmişiyle ilgili bazı bilgiler aktarıldı. Lisede

hem basketbol hem de koşu takımının ulusal yıldızı olmuş, bir yandan diğler derslerde de parlamayı ihmal etmemişti. Öyle ki Georgetown Üniversitesi'nde ceza hukuku üzerine aldığı eğitimi üç yıl gibi bir sürede tamamlamıştı. Bu yetmez diyenler için, üniversite yıllarında, atletik becerilerini başka bir spora taşımış, kadınlar kürekte Olimpiyat madalyası almıştı. Memleketi olan Tennessee'de bir yıl polis memuru olarak görev yaptıktan sonra Servis'e katılmış, kariyer basamaklarını çiftler çiftler çıkmıştı. Şimdiyse günah keçisi olmanın keyfini sürüyordu.

Çok da sıkı bir günah keçisi, diye düşündü King. Hemen ardından bu düşüncesine kendi de şaşırdı. Sıkı mı demişti? Ama öyleydi işte. Kadında erkeksi bir tavır vardı gerçekten. Dik ve neredeyse kasıntı denebilecek yürüyüşü, yıllar yılı kürek çekmenin eseri geniş omuzları, bütün başına buyrukluğunu gösteren keskin çene hatları. Ama kadını yanı da yerli yerindeydi. Boyu 1.70'in üzerindeydi ve geniş omuzlarının altında incecik bir beli vardı. Vücudunun diğler kıvrımlarınaysa diyecek söz yoktu. Dümdüz omzuna kadar inen siyah saçları Servis yönetmeliğine uygundu ama kendince bir tarzı da vardı. Elmacıkkemikleri yüksek ve çıkıktı, yeşil gözleriyse ışıl ışıl ve zeki zeki bakıyordu. Belli ki o gözlerden kolay kolay hiçbir şey kaçmıyordu ve Gizli Servis'te böyle keskin bakışlar her zaman iş görürdü.

Bu Michelle genel görüntüsü itibariyle klasik bir güzel değildi ama oğlanlardan daha hızlı ve daha zeki olan o kızlardan biri olmuştu her zaman. Mesela lisede büyük ihtimalle bütün oğlanların, bekâretini ilk alan erkek olmak için yarıştığı bir kızdı. Ama şimdiki görüntüsüne bakılırsa bunu başarabilen çok olmamıştı.

Servis dışında da bir hayat var, diye düşündü King. Yeniden başlayabilir, kendini baştan yaratabilirsin. Her şeye rağmen, bir derece mutlu bile olabilirsin. *Ama asla unutamazsın. Kusura bakma Michelle Maxwell, burada tecrübe konuşuyor.*

Saatine baktı. Vasiyetnamelerle, kira kontratlarıyla boğuşacağı gerçek işine gitmenin zamanı gelmişti. İşinin, eski mesleğine kıyasla heyecanı azdı elbette, ama Sean King hayatının bu aşamasında sıkıcı rutinlere enikonu alışmıştı. Birkaç ömür yetecek kadar heyecan yaşamıştı ne de olsa.

6

King, üstü açık Lexus'unu garajdan çıkarıp sadece sekiz saat önce ayrıldığı iş yerine gitmek üzere yola koyuldu. Evle işi arası, kıvrılan yollarla, bölgenin yaban hayatına denk geldiği muhteşem manzaralarla doluydu. Kasaba merkezine gelene kadar hiç trafik olmuyordu, merkezde araba sayısı biraz artıyordu o kadar. Wrightsburg, iki büyük şehir olan Charlottesville'le Lynchburg'un neredeyse tam ortasında, küçük ve nispeten yeni bir kasabaydı. King'in hukuk bürosu ise kasabanın en işlek caddesinde yer alıyordu.

Arabasını iki katlı, beyaz tuğla binanın arkasındaki park yerine bıraktı. Burası, ön cephedeki tabelanın da gururla ilan ettiği gibi, King & Baxter Avukatlık ve Hukuki Danışmanlık'ın yuvası oluyordu. King zamanında buradan otuz dakika mesafedeki Virginia Üniversitesi'nin hukuk bölümüne yazılmış, iki yılın ardından, kariyerine Gizli Servis'te devam etmek için üniversiteden ayrılmıştı. O sıralar, yığınla hukuk kitabının ve Sokratik yöntemlerin verebileceğinden çok daha fazla macera

istemmiş, doğrusu maceradan kendine düşen payı fazlasıyla almıştı da.

Clyde Ritter cinayetinin tozu dumanı dindikten sonraysa Gizli Servis'ten ayrılıp üniversiteye geri dönmüş, diplomasını alıp Wrightsburg'da kendi bürosunu açmıştı. Zamanla, yoğunluğa yetişemez olunca yanına bir avukat arkadaşını daha almak zorunda kalmıştı. Kısacası King'in yaşamı nihayet rayına oturmuştu. Civarın ileri gelenlerinin gözünde saygın bir danışman ve bir dosttu artık. Ait olduğu cemiyete, gönüllü komiserlik gibi faaliyetlerle elinden geldiğince borcunu ödemeye çalışıyordu. Bunun yanı sıra, civarın bir yandan da en gözde bekârlarından biri olduğu için, canı istediğinde randevulara gidiyor, istemediğinde gitmiyordu. Samimi çok fazla arkadaşı olmamasına rağmen çevresi genişti. İşini seviyor, boş zamanlarından keyif almayı biliyor, kafasını fazla bir şeye takmıyordu. Öyle ya da böyle hayatı kendi kendine, tıkırında ilerliyordu ve bundan fazlasıyla memnundu.

Kadınla Lexus'tan iner inmez karşılaştı. Bir an arabaya dönüp saklanmayı düşündü ama geç kalmıştı. Kadın onu fark etmiş, hızla arabaya doğru geliyordu şimdi.

“Merhaba Susan,” dedi yolcu koltuğunun üstündeki evrak çantasını alırken.

“Yorgun görünüyorsun,” dedi kadın. “Bunca şeye nasıl yetişebiliyorsun anlamıyorum.”

“Neye nasıl yetişiyorum?”

“Gündüzleri işi başından aşkın bir avukat, geceleri de polis memuru.”

“Şuna gönüllü polis memuru diyelim Susan. Onu da hafta-

da bir yapıyorum. Dün gece komik bir şey oldu mu diye soracak olursan, yolda karşıma bir keseli sıçan çıktı, direksiyonu son anda çevirdim de öyle kurtardım.”

“Gizli Servis’teyken günlerce uyumadan çalışıyordunuz herhalde. Yorucu ama heyecanlı bir hayat.”

“Çok da öyle değildi aslında,” deyip büroya doğru yürümeye başladı. Kadın da peşinden.

Susan Whitehead kırklarının başında, dul, çekici ve zengin bir kadındı. King’i dördüncü kocası yapmak istediğiye bir sır değildi. Kadının son boşanma davasını King bizzat kendi yürüttüğü için, acayıplıklarını ve kindarlığını yakından tanıma fırsatı olmuş; bu yüzden de içten içe duyguları hep zavallı üçüncü kocadan yana ağır basmıştı. Normalde kendi halinde, çekingen biri olan adam, karısının demir yumruğuna daha fazla dayanamayıp Las Vegas’ta alkol, kumar ve seks âlemleriyle dolu dört günlük bir kaçamak yapmaya kalkışınca olanlar olmuştu. Artık daha fakir ama daha mutlu bir insandı ve King’in onun yerini almaya hiç niyeti yoktu.

“Cumartesi akşamı yemekli küçük bir parti veriyorum. Sen de gelebilirsin umarım.”

King zihninden hızlıca programını kontrol etti, cumartesi akşamı bir işi yoktu. Sonra, bir saniye bile düşünmeden, “Üzgünüm, planlarım var, ama yine de sağ ol,” dedi. “Belki başka bir zaman.”

“Planların hiç bitmiyor zaten Sean,” dedi kadın imalı imalı.

“Susan, avukatla müvekkilin bu kadar yakın olması doğru değil.”

“İyi ama ben artık senin müvekkilin değilim ki.”

“Yine de iyi bir fikir değil diyorum. Bana güvenebilirsin.” Uzanıp binanın ön kapısını açarken, “Sana iyi günler,” diye de ekledi. İçeri girerken kadının arkasından gelmeyeceğini umuyordu. Girişte birkaç saniye bekleyip de gelen giden olmadığını görünce derin bir nefes alıp üst kattaki odasına çıktı. İlk gelen neredeyse hep o oluyordu. Bu iki kişilik şirkette dava takibinden ortağı Phil Baxter sorumluydu. Vasiyetnameler, ticari sözleşmeler, emlak ve iş anlaşmaları gibi sabit geliri olan işlereyse King bakıyordu. Wrightsburg’un umulmadık köşelerinden para çıkıyordu hep. Film yıldızları, iş adamları, yazarlar ve onlar gibi bazı şanslı insanlar buraları kendilerine yurt edinmişlerdi. Civarın güzelliğini, sakinliğini ve mahremiyetini duyan geliyordu. Üzerine bir de güzel restoranları, alışveriş imkânları, sürekli artan kültürel faaliyetleri ve Charlottesville’deki üniversitesi eklenince kasabanın cazibesi günden güne artıyordu.

Phil sabah erken kalkanlardan değildi ama mahkemeler de saat ondan önce açılmıyordu zaten. Adam ayrıca geç vakitlere kadar çalışmayı da dert etmiyordu, ki ortağı King tam tersiydi. King genelde, Baxter çalışırken akşam beş dedi mi evde oluyor, ya atölyede takılıyor ya da evin arkasındaki gölde balığa çıkıyordu. Bu açıdan bakınca ikisi için de uygun bir eşleşme olmuştu.

King kapıyı açıp odasına girdi. Sekreter henüz gelmemişti. Normaldi çünkü saat henüz sekiz bile değildi.

Gözüne ilk çarpan, devrilip yan yatmış olan sandalye oldu. Ardından, sekreterin masasında durması gereken şeylerin yerlere saçılmış olduğunu fark etti. Eli içgüdüsel olarak tabancasının kılıfına gitti ama elini attığı yerde ne kılıf vardı ne de silah.

Onun yerine, koltukaltına sıkıştırmış olduğu, müstakbel vasi-lerin epey bir canını sıkmaya hazır, dört dörtlük bir vasiyetna-me taslağı vardı. Yerden bir kâğıt ağırlığı alıp etrafı kolaçan etti. Hemen ardından gördüğü şey kanını donduracaktı.

Baxter'ın odasının kapısında, yerde kan izleri vardı. Kâğıt ağırlığını hazır tutup dikkatli bir şekilde ilerledi. Bir yandan da boştaki eliyle cep telefonunu çıkarıp 911'i aradı, karşı tarafa durumu sakince bildirdi. Tam kapının tokmağına elini atıyordu ki son anda durup izleri bozmamak için bir mendil çıkardı cebinden. Sonra kapıyı yavaşça itip açtı. Kasları gerilmişti, bir saldırıya karşı tetikteydi ama içgüdüleri içlerinin boş olduğunu söylüyordu. Kafasını içeri sokup loş odaya şöyle bir baktıktan sonra dirseğıyle ışık düğmesine dokundu.

Ceset, King'in hemen önünde, yerde yan yatmış halde du-ruyordu. Göğsün tam ortasından başlayıp arkadan çıkan tek bir kurşun deliğı vardı. Ama Phil Baxter değil, yine gayet iyi tanı-dığı başka bir adamdı ve bu şahsın öldürölmesi Sean King'in huzur dolu hayatını yerle bir etmek üzereydi.

Başından beri tuttuğı nefesini bırakırken kafasının içinde, neredeyse gözleri kör edecek bir ışık yandı. Ardından, "İşte yine başlıyoruz," diye mırıldandı.

7

Polis arabaları King'in hukuk bürosunun önüne doluşup üniformalı memurlar içeri koştururken adam, Buick'inin içinde oturmuş, onları seyrediyordu. Cenaze evinin önünde oturan tahta yontucu ihtiyar görüntüsüyle şimdiki arasında en ufak bir benzerlik kalmamıştı. O gün giydiği takım elbise bilhassa zayıf ve cılız görünsün diye iki beden büyüktü üstüne; kirli dişler, uzun favoriler, içki şişesi, tahta yontmalar ve ağzında çiğnediği tütün hep dikkatleri üzerine çekmek için tasarlanmıştı. Önünden geçen birinin zihninde, gördüğü kişiyle ilgili kesin bir tarif belirecekti ve bu, gerçeğin tam tersi olacaktı. Tam da planladıkları gibi.

Adam şimdi daha gençti, en az otuz yaş daha genç duruyordu. King gibi o da kendini baştan yaratmıştı. Arabada oturmuş, bir yandan tereyağlı simidini ısırp bir yandan sade kahvesini yudumlarken King'in büroya girip de cesedi görünce nasıl bir tepki verdiğini kafasında canlandırmaya çalıştı. Başta şok olmuştu, sonra da biraz kızmıştı muhtemelen ama şaşırmış olmazdı. Evet, evet, şaşırmış olmasına ihtimal veremiyordu.

Bunu düşünürken hep yerel haber istasyonuna ayarlı olan radyoyu açtı. Sekiz haberlerinde yine John Bruno'nun kaçırılışından bahsediyordu. Sadece burada da değil, dünyanın dört bir yanında flaş haber olmuştu zaten. Öyle ki çoğu Amerikalının zihnini, geçici bir süreliğine de olsa, Ortadoğu'dan ve profesyonel futboldan uzaklaştırmayı başarmıştı.

Radyoyu dinlerken parmağına bulaşmış tereyağını ve susamları yaladı. Haber ister istemez, Gizli Servis koruma şefi Michelle Maxwell'e gelmişti. Anlaşıldığı kadarıyla kadın resmi olarak idari izne çıkarılmıştı. Yani profesyonel manada bir ayağı çukurdaydı.

Bir başka manada da oyun dışı kalmıştı. En azından resmi olarak. Ya gayriresmi olarak? O gün önünden geçerken kadına dair ne görüyorsa zihnine kazımasının bir nedeni de buydu. Onunla bir gün başka bir yerde karşılaşması kaçınılmazdı. Geçmişinden, kariyerinden zaten haberdardı, ama onun üstüne ne kadar bilgi, ne kadar ayrıntı ekleyebilirse o kadar iyiydi. Kadın evde oturup matem de tutabilirdi, kendini tehlikeye de atabilirdi. Bu ikisi de mümkündü elbette; ama gördüğü kadarıyla ikinci yolu seçmesi daha muhtemel görünüyordu.

Önünde cereyan etmekte olan manzaraya odaklandı bir kez daha. İşine ya da dükkânını açmaya gelmiş kasaba halkı, hukuk bürosunun önünde toplaşırken bir polis arabası daha geldi. Ardından olay yeri minibüsü de intikal etti nihayet. Bu, Wrightsburg'un kendi halindeki insanları için kesinlikle alışılmadık bir görüntüydü. Sadece onlar değil, üniformalılar da ne yapacaklarını bilemez haldeydiler. Simidini kemirmekte olan adamın keyfi iyice yerine gelmişti. Bunu uzun zamandır

bekliyordu ne de olsa; bu keyfi zihninde az canlandırmamıştı. Ayrıca daha neler olacaktı neler.

O kadın şimdi de büronun dışında duruyordu. Susan Whitehead'in az önce park yerinde King'in yanına gittiğini görmüştü. Sevgilisi miydi? İkisinin arasındaki yakınlığa bakılacak olursa ancak sevgili adayı denebilirdi. Fotoğraf makinesini kaldırıp kadının birkaç resmini çekti. King'in ortaya çıkması için uzun süre beklemişti ama bu bir süre daha olacak gibi durmuyordu. Adam gönüllü polis memurluğu yaparken çok mesafe kat ediyordu. Bir sürü arka yolda dolaşıyor, her türlü ıssız bölgeye girip çıkıyordu. İnsanın öyle yerlerde nelerle karşılaşacağını kim bilebilirdi? Hem bu devirde kim güvendeydi ki?

Pikabının arkasındaki fermuarlı torbada, özel bir yere gitmesi gereken çok özel bir şey bekliyordu. Hatta belki de teslimatı yapmak için en uygun zaman şimdidi.

Kahvaltısının artıklarını kaldırımdaki bir çöp kutusuna attıktan sonra külüstür Buick'ini vitese takıp egzozu tangırdata tangırdata uzaklaştı oradan. Derken sokağın ilerisinde durup King'in bürosuna bir kez daha baktı ve başparmağını havaya kaldırdı. Kalabalığın arasında durmuş, büroya bakmakta olan Susan Whitehead'i görünce, seninle bir daha görüşürüz belki, dedi içinden. Hem de çok yakında.

Buick, arkasında şaşkın bir Wrightsburg bırakıp gözden kaybolurken birinci raundun resmi olarak sona erdiğini düşündü. İkincisiniyse dört gözle bekliyordu.

8

Gizli Servis'te epey bir yerlere gelmiş olan Walter Bishop önünde odayı arşınlarken Michelle Maxwell küçük masada oturmuş onu izliyordu. Son gelişmelerin sersemliğini henüz üzerinden atamamış olan Washington şehrinin bir devlet binasında, küçük bir toplantı odasındaydılar.

“Yalnızca idari izne ayrıldığın için şanslısın Maxwell,” dedi adam omzunun üstünden ona bakarak.

“Ne demezsin? Silahımı ve rozetimi aldığınızı duyduğumda sevinçten havalara uçtum. Ben aptal değilim Walter. Kalem çoktan kırılmış. Gidiciyim ben.”

“Soruşturma hâlâ sürüyor. Aslına bakarsan daha yeni başladı.”

“Doğru. Onca yıllık kariyerimi tuvalete attılar, üzerine sifonu çekmeyi bekliyorlar.”

Adam olduğu yerde dönüp ona kaşlarını çatarak baktı. “Gözünün önünde bir başkan adayı kaçırıldı. Bu, servisin tarihinde bir ilktir. Tebrik ediyorum seni. Başka bir ülkede olsaydık, şu anda bir idam mangasının karşısında dikiliyor da olabilirdin.”

“Ben de tam öyle hissediyorum zaten. Bu mesele öldürüyor beni.”

“Öldürüyor demişken Neal Richards bu mesleğin en iyilerindendi.”

“Onu da biliyorum,” diye çıktı Michelle. “O özel güvenliğin bu işe karıştığını nereden tahmin edebilirdim ki? Emin ol, şu anda Neal için benden daha çok üzülen yoktur.”

“Bruno’yu o odaya tek başına sokmamalıydın. Standart prosedürü uygulamış olsaydın bütün bunlar yaşanmazdı. Hiç değilse kapıyı açık bıraktırsaydın. Korumakla yükümlü olduğun şahsı gözünün önünden bir an bile ayırmaman gerekiyor, sen de biliyorsun.”

Michelle kafasını salladı. “Bazen, iş başındayken ilgilenmen gereken onca şeyin ortasında, herkesi mutlu edebilmek için bazı tavizler vermek gerekiyor.”

“Bizim işimiz insanları mutlu etmek değil. Bizim işimiz onları güvende tutmak!”

“Ne yani, daha önce hiç olmadı mı böyle bir şey? Korunan şahıs, yanında bir ajan olmadan yalnız bırakılmadı mı diyorsun?”

“Hayır, diyorum ki korunan şahsın yalnız bırakılmasından sonra başına böyle bir şey gelmesi ilk oluyor. Bu doğrudan sorumluluk meselesi Michelle. Bahanesi olmaz bu işin. Bruno’nun çevresi diken üstünde. Onu saf dışı bırakmak için Gizli Servis kullanıldı diyen kaçıklar bile var.”

“Bu çok saçma.”

“Saçma olduğunu ikimiz de biliyoruz ama bunu yeterince insanın ağzından duyarsak sonunda bir bakmışsın, herkes inmaya başlamış.”

Başından beri sandalyenin bir köşesine tünemiş halde duran Michelle nihayet arkasına yaslanıp adama sakince baktı.

“Ben olanlardan dolayı tüm sorumluluğu üstleniyorum. Bundan, adamlarımdan hiçbirini etkilenmemeli. Onlar sadece emirleri yerine getiriyordu. Bu tercihi yapan da benim, eline yüzüne bulaştıran da.”

“Bunu söylemen iyi oldu. Ben icabına bakarım artık,” diye karşılık verdi Walter. Bir anlık duraksamanın ardından ekledi. “İstifa etmeyi düşünmüyorsundur herhalde.”

“Hayır Walter, hem de hiç düşünmüyorum. Hatta bilgin olsun, bir avukat tutacağım.”

“Tutarsın tabii. Burası Amerika. Burada herkes bir avukat tutup beceriksizliği yüzünden tazminat alabilir. Kendinle gurur da duyuyorsundur sen.”

Michelle adamın bu sert sözleri karşısında gözlerinin dolmasına engel olmadı. Daha da kötüsü, hak etmişti bu sözleri. “Ben sadece kendimi korumaya çalışıyorum Walter. Yerimde olsan sen de aynısını yapardın.”

“Yapardım tabii. Yapmaz olur muyum?” Walter durup ellerini cebine soktukten sonra, Michelle’in odadan çıkması için kapıyı işaret etti.

“Senden bir iyilik isteyebilir miyim?” dedi Michelle ayağa kalkarken.

“İsteyebileceğin kesin ama kendinde bu cesareti hâlâ nasıl buluyorsun, şaşıyorum doğrusu.”

“Cesaretimi ilk fark eden sen değilsin,” diye karşılık verdi Michelle soğuk soğuk. Adamın bir şey demediğini görünce de “Soruşturmanın nasıl ilerlediğini bilmek istiyorum,” diye ekledi.

“O işe FBI bakıyor.”

“Biliyorum ama Servis’i de bilgilendiriyorlardır.”

“Evet bilgilendiriyorlar ve o bilgi yalnızca Servis personeli için.”

“Benim için değil mi yani?”

“Biliyorsun Michelle, Servis’in kadınları da işe almasını başından beri şüpheyile karşılamışımıdır. Yani düşünsene, bir ajanı eğitmek için bir sürü para döküyorsun, sonra bir bakıyorsun kadın evlenmiş, çocuk yapmış, arkasından da emekli olup gitmiş. Onca eğitim, para ve zaman ne oluyor? Aynen çöpe gidiyor.”

Michelle böyle bir şeyi dinlediğine inanamıyor olsa da ses etmeden dinledi.

“Ama sen teşkilata girdiğinde dedim ki tamam, bu kızda iş var. Servis için bir nevi poster kızı oldun. En iyilerden, en parlaklardan biriydin hep.”

“Bununla birlikte beklentiler de yükseldi tabii.”

“Burada her bir ajandan beklentiler yüksektir. Mükemmelliğin aşağısına razı olamayız.” Bir anlık duraksamanın ardından devam etti. “Senin buraya gelmeden önceki geçmişinin kusursuz olduğunu biliyorum. Basamakları hızla tırmandığını görüyorum. İyi bir ajan olduğunu da biliyorum ama işi eline yüzüne bulaştırdın, bir politikacı kayboldu, bir ajanımız da hayatını kaybetti. Bunca çalışmanın ardından böyle bir son adaletli değil diye düşünüyor olabilirsin ama kaybettiğimiz insanların sonu da adaletli olmadı.” Bir kez daha durdu. Gözleri şimdi uzaklara bakıyordu. “Bir şekilde Servis’te kalsan da olanları hiçbir zaman unutamayacaksın, hayatının kalanında

yakanı bırakmayacak. Ve inan bana, Servis sana ne yaparsa yapsın, hiçbir şey bunun kadar canını acıtmayacak.”

“Epey emin gibisin.”

“Ambassador Hotel’de Bobby Kennedy’nin yanındaydım ben. O sıralar Los Angeles’ta acemi bir polistim ve Gizli Servis’in destek talebi üzerine oraya yönlendirilmiştik. Orada öylece durup başkanlığa her türlü devam etmesi gereken bir adamın kanlar içinde yere serilişini seyrettim. O gün bugündür hep düşünürüm, neyi başka türlü yapsaydım da böyle bir şeye engel olsaydım diye. Yıllar sonra Servis’e girmemin en büyük nedenlerinden biri de budur. Bir şekilde telafi etmek istedim sanırım.” Bakışları nihayet Michelle’e çevrildi. “Ama telafi falan edemedim ve de hayır, insan unutmuyor.”

9

Basın, Virginia'nın merkezindeki müstakil evini ablukaya aldığı için Michelle, D.C.'deki bir otelde oda tutmak zorunda kalmıştı. Hazır başkentteyken bir de zamanı varken halihazırda FBI ajanı olan bir kız arkadaşıyla öğle yemeğinde buluşmak üzere sözleştiler. Gizli Servis'le Büro her zaman aynı kafada olmayabiliyordu. Diğer bütün federal kanun kuvvetleri arasında en ağır top her zaman Büro olarak görülürdü. Ancak Michelle'in de ara sıra arkadaşlarına hatırlattığı gibi, FBI zamanında yedi tane eski Gizli Servis ajanı tarafından kurulmuştu.

İki kadın aynı zamanda WIFLE*'ın üyelerindendi. Düzenli olarak her yıl toplantılar ve konferanslar düzenleyen bu destek ağının, erkek meslektaşları zaman zaman dalga geçseler de Michelle'e, cinsiyeti yüzünden karşılaştığı zorluklarda büyük yardımı dokunmuştu. Arkadaşı başta buluşma konusunda biraz tereddütte kalmıştı ama neyse ki Michelle'in ona zamanında bir Olimpiyat madalyası kazandırmış olması bütün engellerden baskın çıkmıştı.

* (Women In Federal Law Enforcement): Federal Kanun Kuvvetleri'nde Çalışan Kadınlar. (ç.n.)

Michelle, Sezar salataları ve buzlu çaylar eşliğinde, arkadaşından soruşturmayla ilgili gelişmeleri dinledi. Simmons, cenaze evinin güvenliğinden sorumlu ekibin bir yesi idi ve o gün görev başında olması gerekmiyorken gitmişti oraya. Dahası, cenaze evi için yalnızca geceleri güvenlik sağlanıyordu. Simmons –ki gerçek adı bu değildi elbette– kayıptı. şirketteki resmi belgelerden bir şey çıkmamıştı. Sosyal Güvenlik numarası alıntıydı, ehliyet ve referans bilgileri hep sahteydi. Orada çalışmaya başlayalı bir ay bile olmamıştı. Buradan bakılınca Simmons tam bir çıkmaz sokaktı.

“Ortalıkta koştururken dikkatimi çekti. Acemi bir özel gvenlikiye benziyordu. Ben de boş boş dolaşmasın diye onu bir işe koştum. Minibsn aramak aklıma bile gelmedi. Bruno kesin arkada bir yerdeydi. Bense tutup ona adamlarımdan birini öldürmesi için fırsat verdim.” Michelle üzüntüyle yüzünü ellerinin arasına aldı. Ardından bir çabayla toparlanıp çatalını salataya batırdı, marulu ağzına götürüp dişlerini acıta acıta çiğnedi.

“Adamların Neal Richards’ı tek mermiyle öldürdüklerini sonradan öğrendim. Domdom kurşunuymuş. Ateşlenen silahı bulsak bile balistik bir eşleştirme yapamayız sanırım.”

Arkadaşı onu onayladıktan sonra minibüsün terk edilmiş bir ahırda bulunduğunu anlattı. Minibüsü her türlü ipucu ve mikroskobik iz için incelemeye almışlardı ama şu ana kadar bir şey çıkmamıştı.

Görüşme için gidildiğinde merhumun eşi Mildred Martin’i evinde sessiz sakin bahçesiyle ilgilenirken bulmuşlardı. Günün ilerleyen saatlerinde, eş dostla birlikte kocasını görmeye gitmeyi planlıyordu. Ama John Bruno’yu, cenaze evine gel-

mesi için aramamıştı. Kocas, zamanında Bruno'nun amiriydi ve araları hep iyi olmuştu. Durum böyleyken cenazeye istediği zaman gelebilirdi, ona karışacak kimse olmazdı.

“Peki ama Bruno neden programını son dakikada değiştirip Martin'i cenaze evinde görmeye karar verdi acaba?” diye sordu Michelle. “Böyle bir değişikliği hiçbirimiz beklemiyorduk.”

“Kampanya ekibinin dediklerine bakılırsa sabah Mildred Martin onu arayıp cenazeye gelmesini istemiş. Yine ekip şefi Dickens'ın dediğine göre, Bruno bu telefonda sonra pek bir telaşlanmış.”

“Eh, yakın bir arkadaşı ölmüş tabii.”

“Fakat Dickens'a bakılırsa Bruno, Bill Martin'in öldüğünü zaten biliyormuş.”

“İşin içinde başka şeyler mi var diyorsun?”

“Kadın bir kere, cenazeye gelmesi için günün en sakın zamanını seçmiş. Dickens ayrıca Bruno'nun telefon görüşmesinden sonra söylediği diğer bazı şeylerden, meselenin bir taziye ziyaretinden ibaret olmadığı gibi bir izlenime kapılmış.”

“Belki de odada yalnız kalmak için bu yüzden o kadar ısrar etti.”

Michelle'in arkadaşı başını salladı. “Bruno büyük ihtimalle dul kadınla konuşmasının özel kalmasını istedi.”

“İyi de Mildred Martin onu aramadığını söylemiş.”

“Başka biri arayıp sesini taklit etmiş olabilir Michelle.”

“Peki Bruno gelmeseydi ne olacaktı?” Soruyu sorduktan sonra kendi cevabını kendi verdi. “Çekip gideceklerdi tabii. Bir de ben taziye odasına Bruno'yla birlikte girmiş olsaydım hiçbir şeye yeltenmeyecek, Neal Richards da...” Cümlesinin

sonunu getiremeyip sustu bir an. Ardından, “Başka ne biliyorsun?” diye sorarak devam etti.

“Bu işin uzun bir süredir planlandığını düşünüyoruz. Yani böyle bir operasyon için bir sürü şeyin koordine edilmesi ve kusursuz bir şekilde yürütülmesi gerekir.”

“Bruno’nun kampanyasına dair içeriden bilgi almış olmaları da lazım. Başka türlü programı nasıl bilebilirlerdi ki?”

“Bunu öğrenmelerinin bir yolu var aslında. Kampanyanın resmi internet sitesi. Adam ara verip cenaze evine gitmeseydi bir sonraki durağının neresi olduğu uzun zaman önceden belirlenip bildirilmişti.”

“Lanet olsun. Programı internete koymayın dedim o kadar. Biliyor musun, kaldığımız otellerden birinin garsonu Bruno’nun gezi programını bizden daha iyi biliyordu. Peki nereden öğrenmişti sence? Bruno’yla ekibin konuşmalarına kulak mısafiri olmuş. Programı zahmet edip bize bile söylemiyorlardı. Hep son dakikada haberimiz oluyordu.”

“Böyleyken nasıl çalışıyordun kim bilir?”

Michelle ona düşünceli düşünceli baktıktan sonra, “Bir de Bruno’nun akıl hocasının tam da en uygun zamanda ölmesi var tabii,” diye devam etti. “Bütün bu olaylar zincirini başlatan o oldu, öyle değil mi?”

Kadın, Michelle’in söylediklerinin bitmesini beklemeden başını sallamaya başlamıştı bile. “Bill Martin yaşlıymış, kanserin artık son evresindeymiş ve de gece yatağında ölmüş. Dolayısıyla bu şartlar altında ne adli tıba bir bildiride bulunulmuş ne de otopsi yapılmış. Ölüm belgesini doktoru imzalamış. Fakat bu olaydan sonra cenazesi çıkarılıp toksikoloji testleri yapılmış.”

“Ne bulmuşlar peki?”

“Sıvı halde bir morfin sülfat olan Roxanol’dan bolca çıkmış ama onu çektiği acılar için alıyormuş zaten. Onun dışında, bir litre kadar da mumyalama sıvısı bulmuşlar. Mumyalama sırasında mide boşaltıldığı için ne yiyip içtiğine dair herhangi bir kanıt tespit edilememiş. Anlayacağın, sıcak bir ize rastlanmamış.”

“Yine de ikna olmuş değilsin sanki,” dedi Michelle, arkadaşını dikkatle incelerken.

“Mumyalama sıvısı bütün ana damarlara, vücut boşluklarına ve büyük organlara nüfuz ettiği için oralardan kesin bir şey çıkarmak güç. Ama adli tıpçılar, mumyalama sıvısının genelde girmedığı yerlerden biri olan orta beyinden bir numune almışlar ve oradan bir miktar metanol çıkmış.”

“Metanol mü? İyi ama mumyalama sıvısının içinde metanol olmuyor muydu ki? Sıvı orta beyine ulaşmış olabilir.”

“Çekincelerden biri bu ama belki bilmiyordur diye söyleyeyim, bütün mumyalama sıvıları aynı değil. Pahalı sıvılarda metanolden çok formaldehit kullanılır. Martin’inki gibi düşük bütçeli olanlardaysa yüksek miktarda saf metanol olur. Buna ek olarak metanol, pek çok alkollü içkide bulunur. Martin de bildiği kadarıyla sıkı bir içiciymiş. Anlayacağın, numunede bulunan metanolün sebebi bu da olabilir. Adli tıpçılar da kesin bir şey söyleyemiyor. İşin özü şu ki Bill Martin gibi ölümün eşiğindeki bir adamı öldürmek için çok miktarda metanole ihtiyaç yok.”

Kadın çantasından bir dosya çıkarıp sayfalarını hızlıca karıştırdı. “Otopside ayrıca organ hasarı, daralan mukus dokuları, mide zarında yırtılmalar tespit edilmiş. Bütün bunlar metanol zehirlenmesinin işaretleri. Ama bir yandan da kanser bütün vücuda yayılmış ve adam zaten radyasyon ve kemoterapi tedavisi görüyormuş. Sonuçta adli tıp işin içinden çıkamıyor. Muhte-

mel ölüm nedeni dolaşım bozukluğu ama ölümcül bir hastalığı olan yaşlı bir adamın dolaşım bozukluğundan ölmesi için türlü nedenler mevcut.”

“Otopsi yapılmadan mumyalanacağını bildiğin birini metanolle öldürmek yine de zekice bir fikir,” diye araya girdi Michelle.

“Korkutucu derecede zekice bir fikir diyelim.”

“Adam muhakkak öldürülmüş olmalı,” diye devam etti Michelle. “Oturup ölmesini bekleyecek değillerdi ya. Bruno’ya ulaşmanın en iyi yollarından biriydi bu.” Bir an durup düşündükten sonra ekledi. “Şüpheliler belli mi?”

“O kadarını söyleyemem. Bu halihazırda devam eden bir soruşturma ve sana söylemem gerekenden çok çok fazlasını söyledim bile. Beni bu yüzden yalan makinesine bağlarsa şaşırmam.”

Hesap gelir gelmez Michelle atılıp garsonun elinden kaptı. Birlikte restorandan dışarı çıkarlarken arkadaşı, “Ee, şimdi ne yapacaksın?” diye sordu. “Bir süre ortalıkta görünmeyip başka işler mi bakacaksın?”

“Ortalıkta görünmeme kısmı doğru, başka işler bakmaya ise daha var.”

“Ne yapacaksın peki?”

“Servis’teki görevimi mücadele etmeden bırakmaya niyetim yok.”

Arkadaşı durup ona dikkatlice baktı. “Bu bakışı biliyorum. Ne düşünüyorsun?”

“Senin FBI olduğunu ve ne düşündüğümü bilmemen gerektiğini düşünüyorum. Dedğin gibi, bu yüzden yalan makinesi- ne bağlanabilirsin.”

10

26 Eylül 1996 Sean King'in hayatının en kötü günü olmuştu. Bir Gizli Servis ajanı olarak başka bir şeye odaklandığı sırada Clyde Ritter'ın vurularak öldüğü gün. İkinci en kötü günüyse şimdi cereyan ediyordu. Bürosu bir sürü polis, federal ajan ve olay yeri teknisyeniyle dolmuştu. Herkes bir ağızdan sorular sorup duruyor, herkes ondan cevaplar bekliyordu. Bu adli inceleme sırasında King'in, Phil Baxter'ın ve sekreterinin parmak izlerini almışlardı. Diğer izlerden ayırmak için demişlerdi ama King işin ucunun nerelere varabileceğini gayet iyi biliyordu.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi yerel basın da gelmişti. Neyse ki hepsini tanıyordu; verdiği üstü kapalı cevapları fazla yorum yapmadan kabullenmiş, çok üstüne gitmemişlerdi. Fakat çok geçmeden ulusal basın da gelecekti, böyle bir cinayet vakasını hayatta kaçırmazlardı. King bunları düşünürken kapısında Birleşik Devletler Adli Kolluk Kuvvetleri'nden bir ekibi görünce şaşırmadı.

Ölen adam, Howard Jennings, Kinglerin bürosunun baş

araştırmacısı, düzeltmeni, miras davalarının denetçisi, on parmağında on marifet bir adamdı. Onun odası binanın alt katındaydı. Sessiz sakin, çalışkan, kendi halinde bir adamdı. Dışarıdan bakıldığında ne iş yaptığını anlayamazdınız. Ancak bir açıdan özel bir insandı.

WITSEC'in yani tanık koruma adıyla bilinen programın üyelerinden biriydi. Kırk sekiz yaşında, muhasebe eğitimi almış olan Jennings –ki elbette gerçek ismi bu değildi– bir zamanlar Ortabatı'daki bir suç örgütünün hesap kitap işlerine bakmıştı. Adamların uzmanlık alanları haraç, tahsilat ve para akılamaydı, ki bunun için kundaklama, darp ve gerektiğinde adam öldürmekten çekinmiyorlardı. Öyle ki örgütün ölümcül yöntemleri ve ilişkilerinin karmaşıklığı basın da ilgisini çekmişti.

Jennings ışığı görmekte gecikmemiş, yığınla tehlikeli adamın parmaklıkların ardına gönderilmesine önayak olmuştu. Ancak en belalılardan birkaçı federallerin ağından kurtulduğu için tanık korumaya alınmıştı.

Şimdiyse hayatını kaybetmişti ve belli ki King'in başı çok geçmeden fena halde ağrıyacaktı. Zamanında yüksek seviye operasyonlarda yer almış eski bir federal ajan olarak Gizli Servis'le Adli Kuvvetleri'nin bazı ortak işleri dolayısıyla tanık koruma programlarına aşinalığı olmuştu. Jennings iş görüşmesine geldiğinde, özgeçmişi ve bazı bilgilerin özenle gizlendiğini fark etmiş, adamın tanık koruma programında olduğundan şüphelenmişti. Adli Kuvvetler'in, eski adamlarından birini ele vermeyeceklerini bildiği için kesin emin olamamıştı elbette, ama içinde bir şüphe hep kalmıştı. Kimseyle paylaşmadığı bir şüphe. Bunun en büyük nedeniyse Jennings'in iş

geçmişı ve referanslarının, olması gerekenden zayıf olmasıydı. Eski hayatını silmeye çalışan birinin çabaları.

King'e şimdi bu cinayetin şüphelilerinden biri olmadığını söylüyorlardı ama o bunun, listenin belki de en tepesinde yer aldığı anlamına geldiğini biliyordu. Müfettişlere Jennings'in tanık korumaya dahil olduğunu söylese büyük ihtimalle soluğu jürinin karşısında alacaktı. Bu yüzden bir süreliğine aptalı oynamaya karar verdi.

Günün geri kalanını, ortağını sakinleştirmekle geçirdi. Baxter, Virginia Üniversitesi'nde okurken futbol oynayıp birkaç yılını NFL'nin yedek kulübelerinde geçirdikten sonra son derece gırışken ve hırslı bir duruşma avukatına dönüşmüş, iriyarı güçlü kuvvetli bir adamdı. Fakat bu eski sporcu, çalışma ofisinde ceset görmeye alışkın değildi ve böyle bir "ani ölüm"le karşılaşmaktan rahatsız olmuştu. King ise Gizli Servis'teki uzun yılları boyunca en tehlikeli çetelerle mücadele etmiş, türlü sahtekârlığa tanık olmuştu. Ayrıca adam öldürmüşlüğü de vardı. Bu yüzden de bir cinayetle başa çıkmakta ortağından daha donanımlıydı.

King olay ortaya ilk çıktığında, danışmaya bakan elemanları Mona Hall'u evine göndermişti. Hassas ve tedirgin bir yapısı olan Mona cesedi görünce epey bir sarsılmıştı da ondan elbette. Ama kadının nasıl becerikli bir dedikoducu olduğunu bilen King ateşli bir telefon trafiğinin çoktan başlamış olduğunu tahmin edebiliyordu. Şu anda herkes King & Baxter'daki cinayet meselesini konuşuyor olmalıydı. Wrightsburg gibi küçük ve sakin bir yerde böyle bir konu, yıllarca olmasa bile, kesin aylarca konuşulacaktı.

Bina federallerin yirmi dört saatlik güvenliği altında ola-

cağı için King & Baxter, hukuki işlerini geçici olarak ortakların evinden yürütmek zorundaydı. İki avukat o akşam kolileri, dosyaları ve diğer belgeleri toparlayıp arabalarına yüklediler. Phil Baxter, cüssesine yakışan SUV'una atlayıp gittikten sonra King kendi arabasının kaportasına dayanıp kafasını kaldırdı, binaya baktı. Bütün ışıklar açıktı, müfettişler her yeri didik didik arıyor, Howard Jennings'in göğsüne o memmiyi kimin sapladığına dair bir ipucu bulmaya çalışıyorlardı. King'in bakışları daha sonra binanın arkasında yükselen dağlara çevrildi. Bir hayatın enkazı üzerine inşa ettiği, yeniden doğup iyileşmesini sağlayan evi orada bir yerdeydi. Peki ama şimdi ne olacaktı?

Arabada giderken ertesi sabahın ona neler getireceğini düşündü. Eve girip mutfakta bir kâse çorba içerken yerel haberleri seyretti. Ekranda onun görüntüleri vardı. Gizli Servis'teki geçmişini ve rezil sonunu, Wrightsburg'daki hukuk kariyerini anlatıyorlardı. Howard Jennings'le ilgili türlü spekülasyonlar havada uçuyordu. Televizyonu kapatıp eve getirdiği işlerden bazılarına odaklanmaya çalıştı. Ama çok geçmeden, dikkatini bir türlü veremediğini fark edince, etrafı koca koca hukuk kitapları ve sıkıcı belgelerle kaplı dünyasının ortasında oturup bir süre boşluğu seyretti. Ve nihayet düşüncelerinden sıyrılıp hızla ayağa fırladı.

Üstüne bir süveterle şort geçirip mutfaktan bir şişe kırmızı şarap ve plastik bir bardak aldıktan sonra dosdoğru evin arka tarafındaki iskeleye geçti. Altı metrelik teknesi, dört metrelik yelkenlisi ve bir çeşit su motosikleti olan Sea-Doo jet botu onu bekliyordu. Yanlarında da bir eskimo kayığı ve kano. En geniş yeri bir, uzunluğu on iki kilometre olan, koydan ve körfezden

geçilmeyen göl, hobi balıkçılarının ve doğa meraklılarının uğrak yeri idi. Özellikle de çizgili levreği, aybalığı ve yayınbalığıyla meşhurdur ama yaz bitmiş, kiracılar ve mevsimlikçiler gideli çok olmuştu.

Altı metreliği suya indirdikten sonra motoru çalıştırıp ön farları açtı. Ardından gaza bastı, serin havayı içine çekip kendini esintiye bırakarak iki-üç kilometre gitti. Nihayet ıssız bir koya girip motoru durdurdu, demir attıktan sonra kendine bir bardak şarap doldurdu, artık epey karanlık görünen geleceğini düşünmeye koyuldu.

Hukuk bürosunda, tanık koruma programındaki birinin öldürüldüğü anlaşıncaya korktuğu başına gelecek, King bir kez daha spotların karşısına çıkmak zorunda kalacaktı. Geçen sefer boyalı basından bir gazete, epey ileri gidip Clyde Ritter vurulurken kafasını çevirsin diye, şiddet yanlısı, radikal bir siyasi gruptan rüşvet aldığını bile iddia etmişti. Neyse ki Birleşik Devletler'in iftiraya karşı kanunları iyi işliyordu da gazeteye dava açıp yüklü bir tazminat almayı başarmıştı. Hatta evini de bu beklenmedik parayla yapmış, hayata biraz da bu sayede yeniden başlayabilmişti. Ama ne kadar para alırsa alsın, hiçbir şey olanları silmeye yetmemişti, yetmezdi.

Teknenin küpeştesine çıkıp önce ayakkabılarını, sonra da üzerindikleri çıkardı, ardından karanlık sulara dalıp bir süre suyun altında kaldı. Göl dışarıdaki havadan daha sıcaktı.

Bir Gizli Servis ajanı olarak kariyeri, Ritter'ın kampanyasını takip eden yerel bir televizyon ekibinin suikast anındaki çekimlerinin ortaya çıkmasıyla birlikte son sürat yere çakılmıştı. Çekimde gözlerini Ritter'dan gereğinden fazla uzun bir süre

ayırıldığı açıkça görülüyordu. Suikastçı silahını çıkarıyor, nişan alıp ateş ediyor, Ritter yere yığılıyordu ve King bütün bu süre boyunca, sanki transa girmiş gibi, başka bir tarafa bakıyordu. Öyle ki o neler olup bittiğini fark edene dek, kalabalığın içinden silahı görüp yere yatanlar bile olmuştu.

Medya bunun üzerine tam manasıyla derisini yüzmeye karar vermişti. Şüphesiz bunda, Ritter'ın taraftarlarının haykırışları ve basının popüler olmayan bir adaya karşı ilgisiz görünmeme isteği önemli rol oynamıştı.

Çoğu manşet dün gibi aklındaydı: "Aday Ölürken Ajan Nereye Bakıyordu?"; "Tecrübeli Ajan Eline Yüzüne Bulaştırdı"; "Görev Başında Uyurken Yakalandı." Bir de normal şartlarda görseydi güleceği, "Demek Güneş Gözlükleri Bunun İçinmiş" şeklinde olanı vardı.

En kötüsü de bütün bunlar olurken diğer ajan arkadaşları tarafından dışlanması olmuştu. Ardından evliliği de bu baskıya dayanamayıp çökmüştü. İşin aslı, evlilikleri çökmeye bundan çok daha önce başlamıştı. King'in evde olduğu zamanlar sayılıydı, öyle ki bazen bir saatliğine diye çıkıp günlerce dönmediği bile oluyordu. Böyle zorlu şartlar altında karısının ilk kaçmağını da ikincisini de affetmek zorunda kalmıştı. Fakat üçüncüde evleri ayırmışlardı ve sonunda, bu suikast patlak verip de King'in dünyası başına yıkılınca karısı hızlı bir boşanmaya razı olmuştu ve doğrusu, King bu yüzden pek de gözyaşı dökmemişti.

Ama sonuçta hepsinin üstesinden gelmiş, kendine yeni bir hayat kurmayı başarmıştı. Başarmıştı başarmasına da şimdi ne olacaktı?

Sudan yavaşça çıkıp güverteye ayak bastı, ardından bir havluya sarınıp dönüş yolunu tuttu. Fakat bu kez eve değil, birkaç yüz metre ilerideki bir koya çekti, motoru bir kez daha durdurup ışıkları kapattı. Ardından tekne çamurlu kıyıya doğru sürüklenmesin diye küçük çapayı suya bıraktı. Evin arkasından bir yerden ışık geliyordu. Belli ki ziyaretçileri vardı. Havayı koklamaya basın gelmişti belki. Ya da kim bilir, yeni bir cinayet için Howard Jennings'in katiliydi gelen.

King sessizce kıyıya çıkıp üstünü başını giyinmiş, şimdi de karanlıkta çalılıların arkasına saklanmış, evi gözetliyordu. Arzinin doğu tarafında dolaşan birilerinin fener ışıkları sağı solu tanyordu. King bir dizi ağacın arkasından ilerleyerek evin ön tarafına geldi. Park yolunda tanımadığı, mavi renkli, üstü açılır bir BMW duruyordu. Bir an arabaya yakından bakmayı düşündükten sonra vazgeçip boş gitmemeye karar verdi. Elinde şöyle kocaman bir tabancası olsa kendini daha rahat hissederdi.

Bunun üzerine karanlık eve sessizce girip silahını aldı, ardından yan kapılardan birini açıp dışarı çıktı. Fener ışığını ortalıkta göremeyince endişeye kapıldı, yere çömelip kulak kabarttı. Çok geçmeden yerdeki bir çalının çıtırtısını duydu. Ses sağ tarafından, en fazla iki-üç metre öteden gelmişti. Ardından bir ayak sesi duydu, sonra bir tane daha. Sonra da tabancasını kaldırıp emniyetini açtı.

Nihayet ileri atılıp önünden geçen adamın üstüne çullandı, yere serdikten sonra tepesine çıkıp tabancasını kafasına dayadı.

Ama altındaki bir adam değil kadındı ve onun da silahı vardı. İkisi o şekilde, namluları çevrilmiş halde birbirlerine baktılar. Öyle ki namluları neredeyse birbirine değecekti.

“Ne işin var burada?” diye sordu King, altındakinin kim olduğunu anlayınca.

“Üstümden kalkıp nefes almama izin verirsen söylerim,” diye çıkıştı kadın.

King acele etmeden, yavaş yavaş kalkarken kadın ayağa kalkmasına yardım etmesi için elini uzattı ama King onu görmezden geldi.

Kadının üzerinde bir bluz ve kısa bir mont, altında da etek vardı ve eteği, boğuşmaları sırasında neredeyse beline kadar açılmıştı. Nihayet bir gayretle ayağa kalktıktan sonra ilk işi eteğini çekip düzeltmek oldu.

“Bütün misafirlerinin üstüne atlıyor musun böyle?” dedi kadın, tabancasını belindeki kılıfa yerleştirip üstünü başını silerken.

“Misafirlerim böyle gizlice arazime girmezler.”

“Ben de kapıyı çaldım zaten.”

“Baktın açan olmuyor, başka zaman gelirsin sen de. Annen bunları öğretmedi mi sana?”

Kadın, kollarını göğsünde kavuşturup, “Görüşmeyeli uzun zaman oldu Sean,” dedi.

“Oldu mu sahi? Hiç fark etmemişim. Kendime yeni bir hayat kurmakla meşgul olduğumdandır belki.”

“Bunu görebiliyorum,” dedi kadın etrafa bakınırken. “Evin güzelmiş.”

“Burada ne işin var Joan?”

“Başı dertte olan bir arkadaşımı görmeye geldim.”

“Bak sen. Kimmiş bu arkadaş?”

Hafifçe gülümsedi kadın. “Kimin işyerinde cinayet işlenmişse o.”

“Ben bu eski *arkadaş* kimmiş diye sordum.”

“Uzun yoldan geliyorum,” dedi kadın, kafasıyla evi işaret ederek. “Güneylilerin konukseverliği meşhurdur derler. Bana bundan biraz göstermeye ne dersin?”

King o sırada, konukseverlik bir yana, silahını ateşlemekten başka bir şey düşünemiyordu. Fakat Joan Dillinger’in neyin peşinde olduğunu öğrenmek istiyorsa oyunu sürdürmesinde fayda vardı. “Nasıl bir konukseverlikmiş bu?”

“Saat dokuza geliyor ve ben hâlâ bir şey yemedim. Bununla başlayalım, gerisi gelir nasıl olsa.”

“Bunca yıl sonra, haber bile vermeden kapıma geliyorsun ve benden sana akşam yemeği yapmamı mı bekliyorsun? Cüret diye buna denir.”

“Buna en son şaşırması gereken kişi sensin bence.”

O yemeği hazırlarken Joan de elinde cin tonik, evin giriş katını keşfetmeye koyuldu. Ardından gelip mutfak tezgâhına dayanarak onu seyretmeye başladı. “Parmağın nasıl?” diye sordu.

“Sadece bir şeylere tepem attığında acıyor. Şu haletiruhiye yüzükleri gibi. Ayrıca, bilesin diye söylüyorum, şu anda da fena halde zonkluyor.”

“Burası harikaymış,” dedi kadın, imayı duymazdan geleerek. “Kendi başına yapmışsın diye duydum.”

“Meşgale oldu.”

“Marangozluğun olduğunu bilmiyordum.”

“Okul yıllarında harçlığımı çıkarmak için yapıyordum. Sonrasında da niye kendim için yapmıyayım ki dedim.”

Yemeklerini birlikte, bütün gölün ayaklarının altında uzandığı mutfak masasında yediler. Yemeğin yanında da King’in şarap mahzeninden getirdiği bir şişe merlot vardı. Başka zaman olsa çok romantik bir akşam yemeği olduğu söylenebilirdi.

Yemekten sonra şarap kadehlerini de alıp yüksek tavanlı, yerden tavana kadar uzanan pencereli salona geçtiler. King kadının hafifçe titrediğini fark ettiğinde önce şömineyi yak-tı, ardından bir battaniye verdi. İkisi karşılıklı, deri koltuklara kurulmuş, oturuyorlardı. Joan çok geçmeden topuklu ayakka-bılarını çıkarıp bacaklarını altına aldı, battaniyeye iyice sarıldı. Ardından kadehini King için kaldırdı. “Yemek harikaydı.” Ka-dehi burnuna götürdü. “Ve de gördüğüm kadarıyla yetenekle-rine şarap uzmanlığını da eklemişsin.”

“Ee, karnın doydu, ateşin karşısına da kuruldun. Söyle ba-kalım, burada ne işin var?”

“Eski bir ajanın başına böyle olağandışı bir şey geldiğinde herkes dikkat kesilir.”

“Sonra da gidip bakasın diye seni bana gönderirler, bu mudur?”

“Kendi kendimi gönderecek seviyeye geldim artık.”

“Peki bu ziyaretin gayriresmi mi oluyor şimdi? Yoksa Ser-vis için casusluk yapmaya mı geldin?”

“Bana sorarsan gayriresmi bir şey bu. Sadece meseleyi bir de senin ağzından dinlemek istedim, o kadar.”

King, elinde evirip çevirdiği kadehi kadına atmamak için

zor tuttu kendini. “Benim ağızımdan diye bir şey yok. Adam kısa bir süredir benim için çalışıyordu. Sonra da öldürüldü işte. Tanık korumada olduğunu bugün öğrendim. Onu kimin öldürdüğünü soracak olursan bilmiyorum. Bütün hikâye bu.”

Kadın karşılık vermeyip ateşi seyretmeye devam etti. Niha-yet kalkıp şömineye gitti, önünde diz çöküp parmaklarını taş zeminin üstünde gezdirdi.

“Hem marangozluk hem de taş ustalığı ha?”

“O kadar da değil. Haddimi bilirim.”

“Bu çok güzel işte. Tanıdığım çoğu erkek hadlere inanmıyor.”

“Eksik olma. İyi de neden buraya geldiğini hâlâ söylemedin.”

“Bunun Servis’le hiç ilgisi yok. Tamamen seninle benim aramda.”

“Seninle ben diye bir şey yok.”

“Eskiden vardı ama. Servis’te yıllarca beraber çalıştık. Birlikte yatıp kalktık. Şartlar uygun olsaydı iş daha ciddiye de binerdi ya neyse. Bir de şöyle düşünüyorum: Benim yerimde sen olsan, çalıştığım yerde, tanık koruması altındaki biri öldürülmüş olsa ve kurcalanan benim geçmişim olsa nasılım, bütün bunlarla başa çıkabiliyor muyum diye sen de atlar gelirdin yanıma.”

“Yanlış düşünüyorsun.”

“Ama ben bunun için geldim. Her şeyin yolunda olup olmadığını görmeye.”

“İçler acısı halimin sana, o şefkatli yanını göstermen için fırsat tanımasına sevindim.”

“Alaycılık sana hiç yakışmıyor Sean.”

“Vakit geç oldu. Buradan Washington’a yolun uzun.”

“Haklısın. Yol gerçekten de uzun.” Kadın durup bir an düşündükten sonra ekledi. “Burada bir sürü odan vardır herhalde.” Şöminenin başında ayağa kalkıp koltuğa geldi, King’in hemen yanına, daha doğrusu dibine oturdu.

“Biliyor musun, FBI’ın Rehine Kurtarma ekibine girecek kadar formda görünüyorsun,” dedi, King’in 1.85’lik kaslı vücuduna hayran hayran bakarak.

King ise kafasını sallayarak, “Benden geçti artık,” diye karşılık verdi. “Dizler fena, omuz desen hepten sakat vesaire vesaire.”

Kadın iç geçirip bakışlarını çevirirken birkaç tel saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Ben de yeni kırkıma bastım.”

“Bence alternatiflerini düşün. Dünyanın sonu değil bu.”

“Bir erkek için olmayabilir ama kırk yaşında, hiç evlenmemiş bir kadın için durum hiç de iç açıcı değil.”

“Bence iyi görünüyorsun. Otuz da olsan kırk da olsan gayet iyi. Kaldı ki koskoca bir kariyerin var.”

“Bu kadar dayanabileceğimi ben de tahmin etmezdim.”

“Benden çok dayandın.”

Kadın kadehi bırakıp ona döndü. “Ama böyle olmamalıydı.” Bir süre huzursuz edici bir sessizlik oldu.

Ardından, “Yıllar önceydi bu,” dedi King nihayet. “Köprünün altından çok sular aktı.”

“Belli ki akmamış. Bana nasıl baktığını görebiliyorum.”

“Ne bekliyordun ki?”

Joan kadehi bir kez daha alıp kafasına dikti. “Buraya gelmenin benim için ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin. On kere gideceğim deyip on kere caydım. Ne giyeceğime kaç saat karar veremedim. Başkanın göreve başlama töreninin güvenliğinden daha sinir bozucu bir şeydi.”

King, kadının böyle konuştuğuna daha önce hiç tanık olmamıştı. En ultra özgüvenlileri hep o olmuştu oysaki. Erkeklerle dalaşa girmekten hiç çekinmez, onlardan biri olmakla yetinmez, çoğu zaman elebaşılıklarını da yapardı.

“Ben, üzgünüm Sean. Bunu daha önce söyledim mi bilmem ama üzgünüm.”

“Sonuçta benim hatamdı. Dava da böylece kapandı.”

“Bunu iyiliğinden söylüyorsun.”

“Artık kin tutmaya ne zamanım var ne de enerjim. Benim için bir önemi kalmadı bunların.”

Kadın, topuklu ayakkabılarını giyip ayağa kalktı, ardından montunu giydi. “Haklısın, vakit geç oldu. Ben artık gideyim. Bu *harika* hayatını böldüysem üzgünüm. Ayrıca senin için endişelendiğim için de özür dilerim.”

King tam bir şey söyleyecekti ki durdu

sonra da kadın kapıya yöneldiğinde iç geçirip, “Çok içtin,” diye atıldı. “Gece gece bu arka yollardan gidemezsin. Misafir odası merdivenin sonunda, sağda. Dolapta pijama, odada da kendi banyon var. Ayrıca, sabah ilk kalkan kahveyi yapar.”

“Emin misin?” diye sordu kadın arkasına dönerek. “Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Bunu ben de biliyorum, merak etme. Yapmamam gereken bir şeyi yaptığımın farkındayım. Sabah görüşürüz.”

Kadının yüzünde o anda, “Sabahı beklemeden beni görmeye gelmeyeceğine emin misin?” dermiş gibi bir bakış belirdi.

King arkasına dönüp uzaklaşmaya başladığında, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu kadın.

“Yapmam gereken birkaç bir şey var. Sana iyi uykular.”

Joan arabadan bavulunu getirmek için dışarı çıktı. Eve döndüğünde King'in ortalıkta olmadığını fark etti. Koridorun sonundaki oda ana yatak odasına benziyordu. Oraya sessizce gidip hızlıca bir göz attı. İçerisi karanlıktı. Ve de boştu. Bunun üzerine yavaşça kendi odasına çıkıp kapıyı kapattı.

12

Michelle Maxwell'in kolları ve bacakları, son zamanların epey düşük Olimpiyat sonrası standartlarıyla kıyasladığında maksimum kapasitede hareket edebiliyordu. Yarış kayığını Potomac'm sularından nihayet çıkardığında gün doğmaya başlamıştı ve şimdiden basık olan hava her zamankinden sıcak bir günü haber veriyordu. Kürekçilik kariyerine burada, Georgetown'da başlamıştı. Kaslı bacakları ve omuzları, harcadığı efor yüzünden epey bir yanıyordu. Kıyıya çıkana kadar diğer bütün kayıkları, sandalları, kanoları, hatta beş beygirlik bir motorlu-yu bile geçmişti.

Kayığı Georgetown kıyısına sıralanmış kayıkhanelerden birine çektikten sonra iki büküm olup uzun ve derin nefesler aldı. Kanında dolaşan endorfinlerden tatlı bir sarhoşluk içindeydi. Yarım saate kalmadan Land Cruiser'ına atlayıp Virginia Tysons Corner'da kaldığı otele doğru yola çıktı. Vakit hâlâ erken olduğu için fazla trafik yoktu. Yani trafiğin sabah saat beşte bile tıkanıp bir yer için şanslıydı. Duş aldıktan sonra üstüne bir tişört ve boxer geçirdi, rahatsız edici ayakkabılar ve

çoraplar olmadan, belinde o ağır silahı taşımadan. Böyle kendini çok iyi hissediyordu. Biraz esneme hareketleri yapıp yorgun bacaklarını ovaladıktan sonra oda servisini aradı, kahvaltı gelmeden üstüne bir bornoz geçirdi. Ardından gözleme, portakal suyu ve kahve eşliğinde televizyon kanallarını taramaya koyuldu. Bruno'nun kayboluşuyla ilgili yeni gelişmeler var mı diye bakıyordu. Kaderin cilvesi, o gün sahadaki baş sorumluyken şimdi soruşturmayla ilgili haberleri CNN'den almaya çalışıyordu. Ekranda tanıdık bir yüz görünce kanal değiştirmeyi bıraktı. Adam, Virginia, Wrightsburg'daydı, etrafı habercilerle çevrilmişti ve pek mutlu görünmüyordu.

Çok geçmeden kim olduğunu hatırladı. Sean King'di bu. Michelle, Servis'e Ritter suikastından bir yıl kadar önce katılmıştı. Sonradan Sean King'in başına ne geldiğini öğrenememiş, zaten pek öğrenmeye çalışmamıştı da. Ama şimdi, Howard Jennings cinayetinin ayrıntılarını dinlerken meraklanmıştı. Nedeni kısmen fizikseldi. King epey yakışıklı, kısa tıraşlı siyah saçları şakaklardan ağarmaya başlamış, uzun boylu, yapılı bir adamdı. Şimdi kırklarının ortalarında olmalıydı. Yaşlandıkça daha çekici olan, çizgilerin yakıştığı bir yüzü vardı. Yirmilerinde ya da otuzlarında bu kadar yakışıklı değildi herhalde fakat Michelle'in asıl dikkatini çeken bu olmamıştı. Jennings'in ölümüyle ilgili bölüm pörçük ayrıntıları dinlerken işlenen cinayete dair bir şey hissetmişti. Tam olarak adını koyamadığı bir his.

Sonra odasına getirilen *Washington Post*'u açıp sayfalarını karıştırmaya koyuldu ve nihayet, öldürülen adamla ilgili kısa ama bilgilendirici bir haber buldu. Haberde King'in geçmişinden, Ritter fiyaskosu ve sonrasında da bahsediyordu. Gazeteyi okurken ekrandaki adama bakarken aralarında birdenbire bir

bağ hissetti. İkisi de görev başındayken hata yapmış, ikisi de bedelini ağır ödemişti. Görünüşe göre King hayatını en iyi şekilde yeniden kurabilmişti. Peki ya o, yapabilecek miydi bunu? Yıkılan dünyasını sil baştan ayağa kaldıracak mıydı?

Anlık bir ilhamla telefona sarılıp Servis'te çalışan bir sırdaşını aradı. Genç adam ajan değildi, yönetim destekte çalışıyordu. Bütün saha ajanları yönetim kadrosuyla güçlü bağlar kurmak isterdi; çünkü çalışmak zorunda oldukları devlet kurumlarının bürokrasi engellerini aşmalarına onlar yardım ediyordu. Adam bir yandan da Michelle'in büyük bir hayranıydı, zamanında kahve içme teklifini kabul etsin diye az mı taklalar atmıştı? Ve Michelle o teklifi nihayet kabul etmek zorunda kaldı. Karşılığındaysa bazı belgeler ve malzemeler getirmesini istiyordu. Adam başta tereddüt etmişti –başının belaya girmesini istemiyordu– ama Michelle'in onu ikna etmesi uzun sürmedi. O belgelerin yanında, Michelle'in açığa alınma işlemlerini yavaşlatmayı da kabul etmişti. Böylece Gizli Servis veri tabanına kendi ismini ve şifresini kullanarak en az bir hafta daha girebilecekti.

Şehir merkezindeki küçük bir kafede buluştular. Michelle genç adama, onu avucunda tuttuğunu hissettirecek kadar bir süreliğine sarıldı. Ne daha az ne daha çok. Servis'e katıldığında dişiliğini bir kenara kaldırmış değildi. Bazen nasıl etkili bir araç olduğunu biliyordu da ondan. Öyle ki layıkıyla kullanıldığında 357'lik bir silahtan bile güçlü olabiliyordu.

Belgeleri almış, cipine dönerken birinin ona seslendiğini duydu. Dönüp baktığında, seslenenin, kariyer basamaklarını ikişer üçer çıkarken üstünden atladığı ajanlardan biri olduğunu gördü. Adamın yüzündeki ifade çok açıktı. Belli ki oh olsun demeye hazırlanıyordu.

“Kimin aklına gelirdi ki?” diye söze girdi adam masum masum. “Önün nasıl da açıktı. Böyle bir şeye nasıl izin verdin hâlâ anlayamıyorum Mick. Adamı temiz olduğuna emin olmadığın bir odada nasıl yalnız bırakırsın? O sırada kafan nerelerdeydi acaba?”

“Yerinde değilmiş demek ki Steve.”

Adam koluna bir şaplak attı. Gereğinden sert bir şaplak. “Hey, takma kafana, süperstarlarını yüzüstü bırakacak değiller ya. İşe yeniden alınırsın. Belli mi olur, Başkan Johnson’ın eşinin korumasını verirler belki ya da Fordlarınkini. Oh ne güzel. Altı ay Palm Springs’te, altı ay Vail’de takılırsın. Hayata bak. Biz olsak öyle mi olurdu acaba? Kafamızı kesip bir kenara atmazlar mıydı? Neyse canım, hayatın adil olduğunu kim söylemiş ki?”

“Belki inanmayacaksın ama bu iş çözüldükten sonra Servis’le ilişigimi kesebilirler.”

“Hayat adildir belki de,” dedi adam kocaman sırtarak. Hemen ardından, “Kendine iyi bak,” deyip yanından ayrılmak üzere arkasını döndü.

Michelle, “Hey Steve,” diye seslenince dönüp ona baktı. “Bu hafta herkesin laptopunda bir güvenlik taraması yapacaklarmış diye duydum. Şu pornoları silsen iyi olur. Hani isteyken girdiğin siteler var ya, onları diyorum. Bir de karının kulağına gittiğini düşünsene. Konu açılmışken bir şey sorayım, koca memeli, dar kalçalı hatunlar için böyle bir riske girmeye değer mi? Yani çok ergen işi değil mi onlar?”

Steve’in yüzündeki gülümseme soldu, arkasını dönüp gitmeden önce ortaparmağını kaldırıp ona gösterdi.

Michelle otele dönerken yol boyunca gülümsemesine engel olamadı.

13

Odasına çıkar çıkmaz belgeleri yatağın üzerine yayıp hepsini teker teker incelemeye, notlar almaya koyuldu. King'in, Servis'teki kariyeri boyunca kusursuz bir geçmişi ve uzun bir takdir listesi olduğu açıkça görülüyordu. Ta ki dikkatinin bir anlığına dağıldığı, bedelini ise Clyde Ritter'ın ödediği o talih-siz güne dek.

Sahtecilik masasında çalıştığı günlerde, bir baskın yolunda gitmemiş, King vurulmuştu. Ancak omzuna saplanan o kurşuna rağmen iki adamı haklamayı başarmıştı. Yıllar sonra birkaç saniye geç de olsa Ritter'ın suikastçısını indirmişti. Böylece görev başında öldürdüğü adam sayısı üçü bulmuştu. Michelle eğitimi sırasında binlerce kez ateş etmişti fakat Tennessee'deki kısa süreli polislik görevi de dahil, kimseye ateş etmemişti. Ama bunun nasıl bir his olduğunu az düşünmemişti. Birini vurmak insanı değiştiriyor muydu, gereğinden acımasız ya da gereğinden dikkatli bir hale mi getiriyordu?

Clyde Ritter'ın suikastçısı Atticus Üniversitesi'nden bir

profesördü. Profesör Arnold Ramsey kimsenin beklemeyeceği, kimsenin konduramayacağı bir tehdit olmuştu. Sonradan, Ritter'ın ateşli eleştirmenlerinden biri olduğu anlaşılrsa da herhangi bir radikal siyasi örgütle bağı yoktu. Adam ölürken arkasında bir eş ve bir kız evlat bırakmıştı. Ne miras ama diye düşündü Michelle. Kızcağız ailesinden bahsetmesi gerektiğinde ne yapıyordu acaba? *Merhaba, benim babam John Wilkes Booth gibi, Lee Harvey Oswald gibi bir siyasi suikastçıydı. Onu Gizli Servis öldürdü. Ee, seninki ne iş yapıyor bakalım?* Suikastla ilgili olarak başka tutuklanan olmamış, resmi olarak Ramsey'nin yalnız hareket ettiği sonucuna varılmıştı.

Michelle evrak incelemesi bittikten sonra bu kez, yine resmi kayıtlara girmiş olan videoya döndü. CD'yi alıp televizyonun altındaki video cihazına taktıktan sonra arkasına yaslanıp görüntüleri izlemeye başladı. Çekimler Ritter'ın kampanya sırasında bir otelin önünde karşılanmasıyla başlıyordu. Bu görüntüleri çekense kampanyanın kendi bölgelerindeki ayağını takip eden yerel bir televizyon ekibiydi. Bu, King'in tabutuna çakılan son çivi olmuştu. Böyle bir hata bir daha yapılmasın diye azami çaba harcamalarına rağmen, bu videoyu personele göstermemeyi tercih etmişlerdi. Belki de utandıklarından, diye düşündü Michelle.

Clyde Ritter ve ekibinin, kendilerinden emin havalarla kalabalık salona giriş anları başladığında, kaskatı olup dikkat keşildi Michelle. Ritter hakkında, hayatına televizyon vaizliğiyle başlayıp ciddi bir servet kazandığının dışında pek bir şey bilmiyordu. Ona ülkenin dört bir yanından binlerce insan, ama az ama çok, epey bir para göndermişti. Zengin ve yaşlı, çoğunluk-

la da dul, pek çok kadının, adamın onları cennete sokma vaadi-
ne karşılık bütün servetlerini bağışladığına dair iddialar dolan-
mıştı bir süre. Fakat bu furya, somut bir delil bulunamayınca
sönüp gitmişti. Adam daha sonra, bu sözde dini hayatı bırakıp
Kongre adaylığına soyunmuş, Michelle'in hatırlayamadığı bir
güney eyaletinden seçilmeyi başarmıştı. Propagandası sıra-
sında, bazı temel vatandaşlık haklarını hedef alan söylemleri
eksik olmamış, dini kimliğini ve geçmişini açık açık kullan-
maktan da çekinmemişti. Daha sonra da eyaletinde seveni çok
olduğundan ve de büyük partilerin politikalarından memnun
olmayan yeterince seçmen bulunduğu, bağımsız aday
olarak başkanlığa soyunmuştu. Bu büyük emelinin sonucuysa
belliydi: Tam kalbine isabet etmiş tek bir kurşun.

Ritter'ın hemen yanında kampanya yöneticisi duruyordu.
Michelle dosyalardan onunla ilgili bir şeyler okumuştı. Adı
Sidney Morse'tu. Kaliforniya'nın önde gelen avukatlarından
bir baba ve mirasyedi bir annenin oğlu olan Sidney Morse, tu-
hafır, bir oyun yazarı ve sahne yönetmeni olarak nam saldı-
ktan sonra sanatsal becerilerini siyasi arenaya taşımaya karar
vermişti. Çok geçmeden de büyük siyasi kampanyalardaki yö-
neticiliğiyle ülke çapında ünlenmişti. Onu en çok öne çıkaran
ve beklenmedik başarılar elde etmesini sağlayan özelliğiye
kampanyaları, ses ve görseelliği ağır basan, medya destekli gös-
terilere dönüştürmesiydi. Bütün bunlar, adaylardan beklenen
kriterlerin, modern seçmenin enayiliğinin gölgesinde kaldığını
düşündürüyordu.

Morse böylece, siyasi bir çizgiyle değil, para ve mevkiyle
hareket eden, ücretli bir sorun gidericiye dönüşmüştü. Ritter'ın

saflarına ise kampanya başladıktan ve adayın deneyimli bir kaptana ihtiyaç duyduğu anlaşıldıktan sonra katılmıştı. Zekâsıyla becerisiyle ve gerektiğinde gösterdiği acımasız yanılla bilinen Morse'un, Ritter'ın neredeyse kusursuz bir kampanya yönetmesine nasıl yardımcı olduğunda herkes hemfikir. Aynı şekilde, bir üçüncü parti gösterisiyle temelleri sarsmaktan büyük keyif aldığı da söyleniyordu. Ancak Morse, Ritter suikastından sonra siyasi arenadan dışlanmış, hayatı hızla dibe vurmaya başlamıştı. Öyle ki bir yıl kadar önce, kafasının iyice gitmesiyle birlikte bir akıl hastanesine yatırılmıştı ve ömrünün geri kalanını orada geçireceği tahmin ediliyordu.

Sean King'i adayın hemen arkasında gördüğünde bir kez daha kaskatı kesildi Michelle. Kendi bile fark etmeden, salondaki ajanları saymış, yeterli olmadıklarına karar vermişti. Ona Bruno'nun güvenliği için bile üç katı adam vermişlerdi ve Ritter'ın yakınındaki tek ajan King'di. Bu berbat planı kim yapmıştı acaba?

Servis'in tarihini etraflıca incelemiş olan Michelle operasyon becerilerinin zaman içinde geliştiğini biliyordu. Kongre'nin başkan güvenliği konusunda esaslı adımlar atması için üç başkanın; Lincoln'ün, Garfield'ın ve McKinley'nin öldürülmesi gerekmişti. McKinley'nin vurulmasının ardından, gerçek anlamda Gizli Servis güvenliğinden yararlanan ilk başkan Teddy Roosevelt olmuştu ama işler o zamanlar şimdiki kadar karmaşık değildi hâlâ. Hatta 1940'lara gelindiğinde, Franklin Roosevelt'in yeni seçilen başkan yardımcısı Harry Truman'a bir Gizli Servis ajanı tahsis edilmemiş; Truman'ın ekibinden birilerinin, dünyanın en güçlü adamı olmaya aday birinin ya-

nında en azından bir tane silahlı, profesyonel güvenliğin olması gerektiğini ileri sürmesiyle birlikte işler biraz olsun değişmeye başlamıştı.

Michelle şimdi Ajan King'in karşılama sırasında nasıl her şeyi doğru yaptığını, gözlerinin sürekli etrafı taradığını görebiliyordu. Gizli Servis'te öğretiyorlardı bunu. Servis bir keresinde, kimin yalan tespit etmekte daha başarılı olduğunu anlamak için yapılan bir yarışmada diğer federal kanun kuvvetlerini uzak ara geçerek birinci olmuştu. Bunun nedeni çok açıktı. Koruma görevindeki bir ajan, zamanının büyük bölümünü, insanların dış görünüşlerine bakarak içlerindeki düşünceleri ve güdüleri tahmin etmekle geçirmeliydi.

Nihayet o an geldi. King sağ tarafında bir yere kilitlenmiş gibi duruyordu. Michelle de adamın neye baktığını kavramaya öyle kaptırmıştı ki Ramsey'nin silahını çıkarıp ateş ettiğini kendi de görmedi. Öyle ki silah patladığında o bile yerinden sıçradı ve King gibi dikkatinin dağıldığını fark etti. Sonra görüntüyü geri sarıp Ramsey'nin, ceketinin cebinden silahı çıkarışını seyretti. Adam bunu gizlemek için başından beri, diğer eliyle bir Ritter pankartı taşımıştı. Bunda da o kadar başarılı olmuştu ki çok dikkatli bakılmadığı sürece, silahı adaya ne zaman tutup ne zaman ateş ettiği bile anlaşılmıyordu. Mermi Ritter'ın arkasından çıkıp eline isabet ettiğinde King irkilip geri çekildi. Ritter yere yığılırken salondaki kalabalık tam bir histeriye kapıldı. Videoyu çeken kameraman da dizlerinin üstüne inmiş olacak ki Michelle'in tek görebildiği, sağa sola kaçışan insanların gövdeleri ve bacakları oldu. Diğer ajanlar ve güvenlik personeli ise paniğe kapılmış insanların delice ko-

şuşturmaları yüzünden salonun kenarlarına itilmişti. Derken, sonsuzmuş gibi gelen birkaç saniyenin ardından, kameraman ayağa kalkınca Sean King yeniden belirdi ekranda.

Sonra elinden kanlar akarken silahını çıkarıp kendi silahı hâlâ elinde olan Ramsey'e doğrulttu. İnsanlar normalde bir silah ateşlendiğinde ürküp paniğe kapılır, sonra da kendini yere atar. Servis'te verilen eğitimse ajanın bu içgüdüsünü yenmesini amaçlar. Bilinmedik bir yerden ateş edildiğinde harekete geçersiniz. Korumakla yükümlü olduğunuz şahsı tutup gerekirse kucaklayarak olanca hızınızla uzaklaşırsınız. King, Michelle'in tahminine göre önünde silahlı biri durduğu için, böyle yapmamıştı.

Onun yerine, görüldüğü kadarıyla sakince bir el ateş etti, sonra bir el daha. Tek bir söz etmemişti, en azından Michelle öyle görmüştü. Sonra da Ramsey yere yığılırken King olduğu yerde durup ölmüş adaya bakmıştı. O sırada diğer ajanlar hızla fırlayıp Ritter'ı oradan kaldırmış, aldıkları eğitim gereği, salonun dışına çıkarmışlardı. King ise orada bir başına öylece kalmıştı.

Michelle adamın o anda tam olarak ne düşündüğünü öğrenmek için neler vermezdi.

Görüntüyü geri sarıp bir kez daha izledi. Patlama Ramsey silahını ateşlediği anda olmuştu. Ama öncesinde bir ses daha vardı. Yeniden başa sarıp bu kez dikkatlice dinledi. Evet, evet bir ses vardı gerçekten. Bir bip sesi ya da bir çınlama. Evet, bir çınlamaydı bu: *Ding!* Ve de King'in baktığı taraftan geliyordu. Bunun yanında bir de hafif bir hışırtı vardı sanki.

O anda hızlıca düşündü Michelle. Orası bir oteldi ve ding sesi ancak asansörün durduğu anlamına geliyor olabilirdi. Ote-

lin şemasından gördüğü kadarıyla Ritter'ın vurulduğu salonun asansörleri vardı. Bunlardan birinin kapısı açıldıysa Sean King orada bir şey görmüş olabilir miydi? Peki ama bir şey gördüyse bunu niye kimseye söylememişti? Bir de neden başka kimse görmemişti? Son olarak onun görüntüleri bir-iki kez seyrederek tespit ettiği şeyi neden başka kimse fark etmemişti? Sean King'i ve sekiz yıl önce yaşadığı belayı niye kafasına bu kadar taktığıysa ayrı bir soruydu aslında. Ama takmıştı işte. Günlerdir bir şey yapamamaktan sıkılmıştı, harekete geçmek istiyordu. Bavulunu hızla toplayıp otelden ayrılması da bu yüzdendi.

14

Michelle Maxwell gibi King de erken kalkıp su kenarına gitmişti. Ama o bir yarış teknesinin değil bir kanonun üstündeydi ve Michelle'den epeyce yavaş gidiyordu. Günün bu saatinde göl dümdüzdü, etraftan çıt çıkmıyordu. Kısacası düşünmek için en doğru yerdeydi ve şu anda en çok ihtiyaç duyduğu şeydi düşünmek.

Düşüncelerini bölen, isminin seslenilmesi oldu. Kafasını kaldırıp baktığında kadının evin arka verandasında durmuş, elindeki kahve fincanını göstermekte olduğunu gördü. Üstünde, King'in misafir odasına koyduğu pijamalar vardı. Küreği acele etmeden çekip kıyıya çıktı, eve doğru yavaşça yürüdü.

Arka kapıda bekleyen Joan onu gülümseyerek karşıladı. "İlk kalkan sen olmuşsun ama kahve mahve göremedim ortalıkta. Neyse, destek kuvvet olmak benim işim."

King kahveyi elinden aldıktan sonra, kadının kahvaltı hazırlama ısrarına dayanamayıp masaya oturdu; mutfakta, üstünde pijama, ayakları çıplak, oradan oraya salınıp mutlu ve cadalog

ev hanımı rolünü oynayışını seyretti. Joan'ın, Servis'in yetiştirdiği en sıkı ajanlardan biri olmasına rağmen, istediği zaman ne kadar dışı olabildiğini, özel anlardaysa cinsellik anlamında nasıl bir bombaya dönüşebildiğini iyi biliyordu.

“Hâlâ omlet mi seviyorsun?”

“Fark etmez,” diye karşılık verdi King.

“Tereyağsız ekmek?”

“Aynen.”

“Tanrım, nasıl da aynı kalmışsın.”

Öyleyim galiba diye düşündü King. Ardından konuyu değiştirmek için bir soru sordu. “Jennings’in ölümüyle ilgili bir gelişme var mı? Daha doğrusu hâlâ aklanmadım mı?”

“O, FBI’ın işi, biliyorsun,” dedi Joan, yumurtaları bir kenara koyarken.

“Servis’le Büro konuşuyordur herhalde.”

“Eskisi kadar değil. Gerçi eskiden de pek konuşmazdık ya, neyse.”

“Hiçbir şey bilmiyorsun o halde,” dedi King suçlarcasına.

Kadınsa cevap vermeyip yumurtaları karıştırmaya girişti. Ardından ekmeği de kızartıp kahvaltıyı çatal bıçak, peçete ve taze kahveyle önüne koydu. Sonra kendi de karşısındaki sandalyeye geçti, King kahvaltısını ederken portakal suyunu içti.

“Sen bir şey yemiyor musun?” diye sordu King.

“Formuma dikkat ediyorum. Ama anlaşılan, benden başka yapan yok.”

King’e mi öyle gelmişti yoksa kadının ayağı gerçekten de masanın altından bacağına mı sürtünmüştü?

“Ne oluyor böyle? Sekiz yıl hiç görüşmeyip ilk görüşmemizde yatağa gireceğimizi mi sandın?”

Kadın kafasını arkaya atıp güldü. “Fena fantezi değil aslında.”

“Sen delisin, biliyor muydun bunu? Hem de raporlusundan.” King şaka yapmıyordu.

“Oysa o kadar da normal bir çocukluğum olmuştu. Demek ki güneş gözlüklü ve silahlı adamlara zaafım var.”

King bu sefer kesin emin olmuştu. Bacağına değen, kadının ayağıydı. Hatta değmekle kalmayıp önce bir süre bacağında durmuş, şimdi de mahrem bölgelere doğru ilerlemeye başlamıştı.

Joan öne doğru eğilip ona baktı. Duygulu bir bakış değil, bir avcının gözleriydi bunlar. Belli ki onu istiyordu. Şimdi ve burada, mutfak masasının üstünde. Derken ayağa kalkıp pijamasının altını indirdi. İncecik beyaz külotu çıkınıştı ortaya. Sonra ağır ağır üstünü çıkarmaya başladı. Her düğmede, hadi beni durdur dermiş gibi bekliyordu ama King bir şey söylemeyip pijamanın üstünün açılmasını seyretti. Kadının içinde sutyen yoktu. Pijamanın üstünü King’in kucağına fırlattıktan sonra masanın üstündekileri elinin tersiyle yere savurdu.

“Çok uzun zaman oldu Sean. Arayı kapatmak için bir şeyler yapmamız gerekiyor.” Masanın üstüne çıkıp King’in önünde sırtüstü uzandıktan sonra bacaklarını ayırdı. Adamın ayağa kalkıp baştan çıkarıcı çıplaklığı karşısında dikildiğini gördüğünde gülümsedi.

“Böyle mi yapacaksın?” diye sordu King.

“Nasıl yani?”

Kafasını kaldırıp tavandaki lambaya baktı. “İç çamaşırların üstünderken nasıl sayı alacaksın ki?”

“Tamam da bolca vaktimiz var Bay King.”

King’in pijamanın üstünü alıp mahrem yerlerini nazikçe örtüğünü gören Joan’in gülümsemesi soldu.

“Ben giyinmeye gidiyorum. Zahmet olmazsa ortalığı temizlersin.”

Yürüyüp uzaklaşırken kadının arkasından güldüğünü duydu. Merdivenleri çıktığıdaysa aşağıdan, “Sonunda büyümüşsün Sean, çok etkilendim,” diye seslendi kadın. King, kadının tımarhaneden kaçtığına iyice emin olmuş halde kafasını iki yana salladı.

Ardından, “Kahvaltı için teşekkürler,” dedi.

King duşunu alıp giyindikten sonra aşağı inmişti ki kapının çalındığını duydu. Pencereden dışarı baktığında kapıda bir polis arabasının, bir Adli Kolluk minibüsünün ve siyah bir SUV’un durduğunu görüp şaşırdı. Sonra açtı kapıyı.

Polis şefi Todd Williams’ı tanıyordu. Ne de olsa Sean onun gönüllü yardımcılarında biriydi. İki FBI ajanı öne çıkıp kimliklerini yüzünün önünde bir sustalı gibi savurdularında Todd mahcup mahcup bakışlarını kaçırdı.

“Sean King? Anladığımız kadarıyla adınıza ruhsatlı bir tabanca varmış.”

King başıyla onayladı. “Ben gönüllü komiser yardımcısıyım. Olur da kötü adamları vurmamız gerekirse diye silah veriyorlar. Bilmem anlatabildim mi?”

“İşte biz de o silahı görmeye geldik. Daha doğrusu almaya geldik.”

King, Williams’a doğru sert bir bakış attı. Adam omuz silkip sembolik olarak bir adım geriledi.

“Arama emriniz var mı?” diye sordu King.

“Siz eski bir federal ajansınız. İşbirliği yaparsınız diye ummuştuk.”

“Aynı zamanda avukatım da. Bilirsiniz avukatlar pek işbirlikçi olmazlar.”

“Siz bilirsiniz. Nasıl olsa belgelerimizle geldik.”

Aynı numarayı King de federalken yapar, bir *New York Times* çapraz bulmacasını özenle katlayıp “arama emri” diye yutturmaya çalışırdı. “Gösterin o zaman,” diye buyurdu bu kez de.

Ancak gösterilen emir sahte değildi. Gerçekten de hizmet tabancasını istiyorlardı.

“Nedenini sorabilir miyim?”

“Sorabilirsiniz,” dedi ajan.

Bu noktada Kolluk Kuvvetleri memuru öne çıktı. Ellili yaşlarda, 1.90 boylarında, geniş omuzlu, uzun kollu, kocaman elli, profesyonel boksör görünümünde bir adamdı.

“Şu nezaketi bir kenara bırakalım artık,” dedi adam, ajana. Ardından King’e dönüp, “Silahı Jennings’den çıkan mermiyle karşılaştırmak için istiyorlar. Sizce de bir sakıncası yoktur diye tahmin ediyorum.”

“Howard Jennings’i kendi işyerimde ve de kendi hizmet silahımla vurduğumu mu düşünüyorsunuz? Niye, merak ettim şimdi, kolayıma öylesi geldiği için mi yoksa yeni bir silah alamayacak kadar cimri olduğumdan mı?”

“Sadece ihtimalleri elemek için,” dedi adam cana yakın bir şekilde. “Prosedürü bilirsiniz, Gizli Servis ajanı olduğunuz için.”

“Prosedürü bilirdim. Gizli Servis ajanlığım ise *eskide* kaldı.”

Tam arkasını dönmüş, “Silahı getireyim,” derken iriyan adam elini omzuna bastırıp durdurdu onu.

“Hayır. Nerede olduğunu söyleyin yeter.”

“Eve alayım da içeride ne bulursanız bir kılıfına uydurup delil diye yutturun, öyle mi?”

“Masum bir adamın saklayacak bir şeyi olmaz,” diye karşılık verdi iriyanı adam. “Hem zaten başka bir yere bakmayacaklar da. İzci sözü.”

King’in peşinden, FBI ajanlarından biri de içeri girdi. Adamın mutfaktaki dağınıklığı görünce şaşırdığını fark eden King, “Köpeğim biraz yaramazdır,” diye bir açıklamada bulundu.

Adam başını sallayıp, “Bende Tetik adını verdiğimiz bir siyah labrador var. Sizin ki ne?” diye sordu.

“Joan adında dişi bir pitbull.”

Birlikte ana yatak odasına geçtiler, King kilitli kasayı açıp ajana kasanın içindekileri incelemesi için işaret etti. Adam tabancayı alıp bir torbanın içine koydu, King’e bir alındı makbuzu yazdı, sonra peşinden dışarı çıktı.

“Bütün bunlar için üzgünüm Sean,” dedi Todd dışarıda. “Can sıkıcı bir şey olduğunun farkındayım.” King iyi kalpli polis şefinin söylediklerinde ciddi olmadığını görebiliyordu.

Adamlar araçlarına atlayıp gittikten sonra Joan giyinmiş bir halde aşağı indi.

“Ne istiyorlarmış?”

“Polis balosu için bağış.”

“Hı-hı. Şüpheli mi olmuşsun?”

“Silahımı aldılar.”

“Cinayet saati nerede olduğunu ispat edebilecek misin?”

“Devriye geziyordum. Kimseyi görmedim, kimse de beni görmedi.”

“Keşke daha erken gelseymişim. Kâğıtlarını düzgün oynamış olsaydın sana en iyisinden bir delil verebilirdim.” Durup sağ elini havaya kaldırdı, diğerini de hayali bir İncil’in üstüne koydu. “Sayın Hâkim, Bay King masumdur, zira söz konusu cinayet saatinde bendeniz mutfak masasının üstünde Bay King tarafından düzülmekteydim.”

“Sen onu rüyada görürsün.”

“Rüyamda başka bir şey gördüğüm yok ki. Ama anlaşılan, çok geç kalmışım.”

“Joan bana bir iyilik yap ve çık git evimden.”

Kadın irkilip bir adım geriledi, ardından soran gözlerle baktı ona. “Bu mesele canını sıkıyor mu cidden? Balistik eşleşme bulunamayınca bir şey kalmayacak ki.”

“Öyle mi dersin?”

“Devriye gezerken silahın yanındaydı herhalde.”

“Tabii ki yanındaydı. Sapanım kırıldığı için mecbur kaldım almaya.”

“Şakalar, şakalar. Eskiden de en gergin olduğun zamanlarda hep böyle şakalar yapardın.”

“Bir adam öldü Joan. Hem de benim işyerimde. Komik değil bunlar.”

“Adamı sen öldürmediysen tabii. Buna da ihtimal veremiyorum ya, neyse.” King bir şey demeyince devam etti kadın: “Yoksa polise söylemediğin bir şey mi var?”

“Düşündüğün bu mudur bilmem ama Jennings’i ben öldürmedim.”

“Öyle düşünmüyordum ki. Seni gayet iyi tanıyorum.”

“İyi de insanlar değişiyor, biliyorsun.”

Kadın yerden bavulunu aldı. “Seni bir daha görmeye gelsem olur mu?” Kısa bir an durduktan sonra, mutfak masasını gösterip çabucak ekledi: “Bir daha böyle bir şey yapmayacağıma söz versem?”

“Neden yaptın bunu?” diye sordu King.

“Sekiz yıl önce benim için önemli olan bir şeyi kaybettim. Bu sabah da onu geri almaya çalıştım. Utanç verici ve aptalca bir yöntem kullanarak.”

“Peki birbirimizi neden bir daha görmek isteyelim ki?”

“Aslında sana sormak istediğim bir şey vardı benim.”

“Sor bakalım.”

“Şimdi olmaz, başka bir zaman artık. Ben seninle irtibata geçerim.”

O çıktıktan sonra King mutfakı toplamaya girişti. Birkaç dakikaya kalmadan her yer temizlenmiş, mutfak eski düzenine yeniden kavuşmuştu. Keşke aynı şeyi hayatına da yapabilseydi. İçinden bir ses, bu iş bitene kadar, pek çok şeyin daha kırılıp dağılacağını söylüyordu.

15

Michelle, Kuzey Carolina'ya giden ilk uçakta yer ayırtmıştı kendine. Kimliği ve rozeti artık yoktu ama silah taşıma ruhsatı duruyordu hâlâ. Güvenlikten geçerken silahını ve yanından ayırmadığı küçük bıçağını bildirmek zorunda kaldı. Uçak inene kadar kargoda duracaklardı. 11 Eylül'den sonra yürürlüğe giren, silahlara el koyma prosedürü biraz biraz gevşemeye başlamıştı ama rozeti olmadan yapabileceği fazla bir şey yoktu. Uçaktan iner inmez ilk işi bir araba kiralamak oldu. Tennessee sınırının seksen kilometre doğusunda ve Great Smoky Mountains'in gölgesinde kalan, küçük Bowlington kasabasına gitmesi bir saat sürdü. Fakat gittiğinde kasabadan geriye pek bir şey kalmadığını gördü. Benzin almak için durduğu istasyonda, kasadaki yaşlı adamdan duyduğu kadarıyla, tekstil endüstrisinin gitmesiyle birlikte bu hallere gelmişlerdi.

"Artık her şeyi üç kuruşa Çin'de, Tayvan'da yaptınıyorlar, Birleşik Devletler'de değil," diye şikâyet ediyordu adam. "Bize ne kaldı dersen, fazla değil." Bu sözünü vurgulamak için

ağızındaki tütünü hokkaya tükürmüş, ardından Michelle’e gazozunu ve para üstünü vermişti.

Oraya niye geldiğini merak ettiğindeyse Michelle olanca umarsızlığıyla, “Yolumun üzeri,” diye karşılık verdi.

“Yolunuzun üzerinde, durmaya değer bir şey bulamayacaksınız bayan.”

Michelle yeniden arabaya binip çoğunlukla terk edilmiş, viran haldeki kasabanın içinden geçti. Her yer, yıkıldı yıkılacak verandalarında oturmuş, küçük ve tatsız bahçelerinde ağır ağır takılan yaşlı insanlarla doluydu. İstedığı yere geldiğinde, Clyde Ritter’ın sekiz yıl önceki seçim kampanyası sırasında, burada uğramaya değer ne bulduğunu düşündü. Bir mezarlığa gitse daha çok oy toplardı herhalde.

Kasabanın birkaç kilometre dışındaki Fairmount Otelı’nin belli ki zamanında bambaşka bir havası vardı, şimdiyse üfleniz yıkılacakmış gibi duruyordu. Sekiz katlı binanın bahçesi, iki metre yüksekliğinde tel örgülerle çevriliydi. Mimarisi deseniz biraz ondan biraz bundandı. Yüz yıldan eski olan otelin bazı yerleri, özentili kuleleri ve parmaklıklarıyla Gotik, bazı yerleriyse alçı duvarları ve kırmızı kiremit çatılarıyla Akdeniz havası taşıyordu. Michelle binayı biraz inceledikten sonra güzellik namına herhangi bir şey bulamayacağına karar verdi. Gördüğü bu şey, sahibine zarardan başka bir şey vermeyecek “beyaz bir fil”den farksızdı.

Tel örgülerin üzerinde ne “Girilmez” şeklinde bir tabela vardı ne de etrafında dolaşan bir güvenlik görevlisi. Hatta bir yerde teller kesilip boşluk bile açılmıştı. Michelle hemen oradan geçmektense Gizli Servis eğitimi gereği, çevreyi biraz daha kolağan etmeye karar verdi.

Arazi genel olarak düzdü, sadece binanın arkasında bir yer aşağı doğru eğimliydi. Michelle tel örgüye doğru inen eğimin açısına bakarken gülümsedi. Yüksek ve uzun atlamada iki yıl üst üste eyalet şampiyonluğu kazanmıştı. İsterse biraz gayret ve rüzgârın yardımıyla o eğimi de kullanarak lanet olası tel örgünün üstünden atlayabilirdi. On yıl önce olsa sırf eğlencesine denerdi bunu. Şimdiyse yürüyüşüne devam edip ağaçların arasından dolanmaya karar verdi. Ve sonra, bir yerden su sesi geldiğini duyunca, ağaçların içine daldı iyice.

Sesin kaynağını bulması çok sürmedi. Kayalığın ucuna kadar gidip on metre aşağıdaki suya baktı. Nehir çok geniş değildi ama hem hızlı akıyor hem de epey derinmiş gibi görünüyordu. Suyu seyrederken kayalığa tutunmuş büyükçe bir taş parçası yerinden kopup aşağı yuvarlandı, ardından hızla akışa kapılıp gözden kayboldu. Bunu görmek içini ürpertmişti, yüksekten oldum olası hoşlanmadığı için dönüp batmaya yüz tutmuş güneşe doğru yürümeye koyuldu.

Sonra tel örgüdeki boşluktan geçip devasa girişe ulaştı ama büyük kapı kilitli ve zincirliydi. Binanın etrafında dolanırken sol taraftaki pencerelerden birinin camının kırılmış olduğunu fark etti, oradan geçip içeri girdi. Elektriğin de olmayacağını tahmin edip yanında bir fener getirmişti. Işığı açıp etrafa tutarak yürümeye başladı. Toza, neme ve küfe yenik düşmüş odalarda dolaşırken kulağına farelerin tıkırtıları geliyordu. Sağda solda devrilmiş masalar, sigara izmaritleri, boş içki şişeleri ve kullanılmış prezervatifler vardı. Terk edilmiş otel belli ki Bowlington'ın yetmiş yaş altı sakinleri için bir çeşit gece kulübüne dönmüştü.

Michelle yanında, arkadaşından aldığı dosyaların içinden çıkan Fairmount Otel'i'nin krokisini de getirmişti. Onun sayesinde önce lobiye, ardından da Clyde Ritter'ın öldürüldüğü salona ulaştı. Duvarlar maun ahşap lambriplerle kaplanmış, yerler şarap rengi halılarla döşenmişti ve tavandan şatafatlı avizeler sarkıyordu. Kapıyı arkasından kapattığında içerisi o kadar sessizleşti ki Michelle oraya boş gelmediğine sevindi. 357'lik hizmet silahını teslim ettiği için dokuz milimetrelik SIG'ını getirmişti. Her federal ajanın yedek bir silahı olurdu muhakkak.

Burada olmasının tek nedeni iflah olmaz merakını doyurmak değildi sadece. Kafasını kurcalayan, ilgi çekici bazı paralellikler vardı. Bruno'nun kaçırılışı da çok da uzak olmayan, burası gibi bir taşra kasabasında olmuştu. O da eski bir binada gerçekleşmişti; bir tek otelde değil, cenaze evinde olmuştu, o kadar. Michelle, Bruno'nun kaçırılması için yapılan planda içeriden bilgi alındığına emin gibiydi. Aynı şekilde, Ritter cinayetini incelediğinde, orada da bir muhbir olduğuna ikna olmuştu. Buradan öğrenecekleri kendi sorununu çözmesine yardım edebilirdi, en azından böyle umuyordu. Bir otel odasında kös kös oturup düşünmekten iyiydi.

Salonun bir köşesindeki küçük bir masaya oturup dosyasını çıkardı, o talihsiz günde orada bulunan bütün oyuncuların durdukları yerleri gösteren çizimi inceledi bir süre. Ardından kalkıp Sean King'in, Clyde Ritter'ın hemen arkasında durduğu yere gitti, tek tek diğer bütün Gizli Servis ajanlarının yerleştirildiği noktaları buldu. Seyirciler bir kordonun arkasında duruyordu ve Ritter onlarla kordonun üstünden tokalaşıyordu. Salonda kampanya ekibinden birileri de vardı. Mesela Sidney Morse kordonun arka tarafında, Ritter'ın hemen karşısında du-

ruyordu. Michelle onu videoda da görmüştü. O da diğer herkes gibi bağırarak kaçmıştı oradan. Ekip müdürü Doug Denby kapının oradaydı. Suikastçı Arnold Ramsey ise başta salonun arkasında duruyordu; sonra yavaş yavaş öne kadar gelmiş, nihayet kurbanının tam karşısında durmuştu. Adamın elinde bir “Clyde Dostu” pankartı vardı ve Michelle’in eğitimli gözlerinin videoyu seyrederken çıkarabildiği kadarıyla hiç de tehlikeli bir tipe benzemiyordu.

Derken, sağ tarafına döndüğünde asansörleri de gördü. Sonra bir anlığına kendini Sean King’in yerine koyup sağına soluna bakarak bütün salonu sistemli bir şekilde taradı, boyundaki mikrofona konuşurken bir elini de Ritter’ın terli gömleğine değdirmiş gibi yaptı. Ardından King’in yaptığı gibi o da bakışlarını sağa çevirdi, içinden saniyeleri sayarak öylece durdu. O tarafta dikkat çekici tek şey asansörlerdi. O ding sesi asansörlerin oradan gelmiş olmalıydı.

Tam o anda duyduğu gürültüyle öyle bir irkildi ki panikle silahını çıkarıp salonun bir o yanına bir bu yanına tuttu. Nefes nefese kalmıştı ve titriyordu. Hatta öyle çok titriyordu ki olduğu yere oturmak zorunda kaldı. Terk edilmiş bir otelde böyle seslerin olabileceğini hatırlaması çok sürmedi neyse ki. Kim bilir, belki tavanlardan bir şeyler düşmüştü ya da bir sincap içeri girip bir şeyleri devirmişti. Fakat yine de zamanlama korkunçtu. King’in benzer bir şaşırmaya karşı koyuşuna, sonra da yaralı olmasına rağmen kendini kaybetmeyip tabancasını çıkarışına ve silahlı adamı vurmasına hayran olmamak elde değildi. Onun yerinde kendi olsa elinin acısına ve etrafındaki kargaşaya aldırmadan silahını çıkarıp ateş edebilir miydi? Şimdi benzer bir deneyimi yaşamış olması, adama olan saygı-

sını birkaç puan artırmıştı.

Nihayet toparlanıp kafasını bir kez daha asansörlere çevirdi, sonra da elindeki dosyaya baktı. Resmi raporda okuduğu kadarıyla asansörlerin bu katta durması, Gizli Servis tarafından devre dışı bırakılmıştı. Dolayısıyla o ding sesinin duyulmaması gerekiyordu ama Michelle de duymuştu o sesi. Zaten King'in dikkati de o noktaya, en azından o tarafa çevrilmişti. Adam sonradan alınan ifadesinde sadece dikkatinin dağıldığını söylese de Michelle meselenin bundan ibaret olamayacağından şüpheleniyordu. Salonun suikast günü çekilmiş bir fotoğrafını çıkarıp baktı. Belli ki halılar sonradan konulmuştu. Fotoğrafta görüldüğü kadarıyla zemin ahşaptı. Tekrar ayağa kalkıp bıçağını çıkardı, gidip tam o noktadaki halıyı kesmeye girişti. Halıyı kaldırıp bir metreteye bir metrelik bir karoyu ortaya çıkardıktan sonra feneri oraya tuttu.

Koyu renkli lekeler hâlâ oradaydı. Ahşaptan kan lekesini çıkarmak neredeyse imkânsız olduğu için otel yönetimi üstüne halı döşemeyi tercih etmiş olmalıydı. King'in ve Clyde Ritter'ın kanı, diye düşündü Michelle. Sonsuza kadar karışıp birleşmişti. Sonra King'in durduğu duvara doğru yürüdü. Clyde Ritter'ı öldürüp King'i yaralayan kurşun orada bir yere saplanmıştı ama yerinden çıkarılalı çok olmuştu elbette. Duvarlardaki kumaş döşemelerin yerineyse kalın maun lambriler konmuştu. Halı gibi bu da bir çeşit örtbas etme girişimiydi; otel sahipleri olanları sonsuza kadar silebileceklerini düşünmüş olmalıydı. Ancak pek işe yaramamış olacak ki otel, Ritter'ın ölümünden sonra çok geçmeden kapanmıştı.

Ön masanın arkasındaki bir kapıdan ofis kısmına geçti. Duvarlardan birinin önüne büyük dosya dolapları yığılmıştı ve ma-

salarnn üstünde, sanki bütün bina dün terk edilmiş gibi kâğıtlar, kalemler ve diğer ofis malzemeleri duruyordu hâlâ. Michelle dolaplara gidip içlerinin dolu olduğunu görünce şaşırdı, ardından karıştırmaya koyuldu. Otelin Ritter suikastı sırasında bilgisayarları da vardı elbette ama belli ki belgeleri yedeklemek için kâğıttan şaşmamışlardı. Bu, Michelle'in işini biraz olsun kolaylaştırıcaktı. Fenerini tutarak önce 1996'nın dosyasını buldu, ardından da Ritter'ın geldiğı günün. Bunda zorlanmamıştı çünkü dolaplardaki dosyalar sadece 1996'ya ve 1997'ye aitti. Michelle böylece, otelin suikasttan kısa bir süre sonra kapandığını bir kez daha teyit etmiş oldu. Kimsenin etrafı toplamaya zahmet etmediğı de çok açıktı. Otel kayıtlarına soruşturma sırasında el konduysa da sonradan geri getirilmiş olmalıydı.

Ritter ve ekibi Fairmount'ta yalnızca bir gece kalmıştı. Ekiple birlikte King'e de oda tutulmuştu. Kayıtlara bakılırsa King, 304 numaralı odada kalmıştı.

Michelle bunun üzerine ana merdivenleri kullanarak üçüncü kata çıktı. Kapıyı açmak için kartı yoktu ama yanında maymuncuk setini de getirdiğı için kilidi açmakta zorlanmadı. Eğitimli bir federal ajandan beklenen hareketler. İçeri girip etrafa bakındığında, böyle bir yerde karşılaşılması beklenen dağınıklıktan başka bir şey bulamadı. Çok geçmeden, odanın içinde, komşu 302 numaralı odaya açılan bir kapı daha olduğunu keşfedince, kapıdan geçip o odayı da inceledi ama orada da farklı bir şey göremedi.

Aşağı indiğinde, tam çıkmaya karar vermişti ki aklına bir fikir geldi. Bunun üzerine ofis kısmına geri dönüp personel dosyalarını aradı. Fakat maalesef bu kez şansı yaver gitmemişti. Bir süre düşündükten sonra otelin kat planına göz attı,

ardından ana temizlik, tedarik odasının yerini tespit edip oraya yöneldi. Oda epey büyüktü, içi raflarla ve üstü boş tezgâhlarla doluydu ve tam ortasında bir masa duruyordu. Michelle masayı karıştırdıktan sonra duvarlardan birine dayalı büyük bir dosya dolabı olduğunu gördü. Ve istediği şeyi burada buldu. Sayfaları sararıp kıvrılmış, üstünde temizlik personelinin isimlerinin ve adreslerinin yazılı olduğu bir not panosu. Listeyi alıp ofis kısmına döndükten sonra bir telefon rehberi var mıdır diye etrafa bakındı ama bulduğu epey eski zamanlıydı ve muhtemelen işine yaramayacaktı. Dışarıdaki karanlığa çıktığında, otelde iki saat geçirdiğini fark edip şaşırdı.

Sonra bir motelde oda tutup odadaki yeni telefon rehberini kullanarak personel listesindeki isimleri ve adresleri kontrol etti. İçlerinden üçü hâlâ o bölgede yaşıyordu ve adresleri de aynıydı. Michelle böylece numaraları aramaya karar verdi. İlk telefonu açan olmayınca mesaj bıraktı. Diğer ikisiniyse gerçekten de otelin eski çalışanları açtı. Michelle onlara kendini, siyasi suikastlarla ilgili bir proje üzerinde çalışan bir belgesel yapımcısı olarak tanıttı ve Ritter cinayetine tanık olmuş kişilerle görüşmeler yaptığını söyledi. İki kadın da şaşırtıcı bir şekilde, böyle bir filmin parçası olmaktan mutluluk duyacaklarını belirtti. Belki o kadar da şaşırtıcı değildi. Böyle bir yerde yapacak başka ne vardı ki? Michelle ikisiyle de ertesi gün buluşmak için sözleşti. Sonra dışarı çıkıp *country-western* tarzı bir lokantada çabucak akşam yemeğini yemeye girişti. Bu esnada, kovboy şapkalı üç adam, on dakika gibi kısa bir süre içinde, teker teker gelip ona asılmaya kalkıştı. Artık üçüncüde o kadar sıkılmıştı ki bir elinde çizburgerini tutarken diğeriyle adama silahını göstermek zorunda kaldı. Adam arkasına bakmadan

kaçarken Michelle de böylece popüler olmanın tadını çıkardı. Yemekten sonra odasına dönüp ertesi gün kadınlara neler soracağını planladı. Tam bu sırada, telefonu açmayan diğer eleman aradı ve buluşmayı o da kabul etti. Uykuya geçmeden önce, bütün bunların sonunun neye varacağını düşünüyordu.

Susturucusu hâlâ tangırdayan ve egzozundan hâlâ zehirli gazlar yayan eski Buick, Michelle'in motel odasının dışında durdu. Sürücü motoru durdurup gözleri Michelle'in odasına dikilmiş halde bir süre oturdu. Adam o kadar dikkatli bakıyordu ki adeta duvarların arkasını görebiliyor, onunla da kalmayıp genç Gizli Servis ajanının zihnini okuyordu.

Yarın ilginç bir gün olacak gibiydi. Michelle Maxwell'in gelip kendi soruşturmasını yürütebileceğini tahmin etmemişti. Ama mademki buralara ayak basmaya karar vermişti, icap eden hassasiyetle yapılması gerekiyordu. Hedef listesini özenle hazırlamıştı ve bunlara yeni bir tane eklemek gibi bir tedbirsizlik yapmaya hiç niyeti yoktu. Fakat plan dediğin, duruma göre değişebilmeliydi; gerekirse listeye Maxwell'i de ekleyebilirdi.

Daha yapacak çok iş vardı ve meraklı bir Gizli Servis ajanı başına epey bir bela açabilirdi. Bir anlığına onu hemen oracıkta öldürmeyi düşündü. Hatta bunu düşünürken eli farkında olmadan yerdeki favori cinayet silahına bile gitmişti. Parmakları sert metali sımsıkı kavrarken meseleyi etrafıca düşündü ve hemen ardından silahı aldığı yere bıraktı.

Kadın şimdi ölürse arkasında bir sürü soru işareti bırakırdı ve onun tarzı değildi bu. Michelle Maxwell bir gün daha yaşayacaktı. Buick'i vitese takıp oradan uzaklaştı.

16

Michelle'in görüştüğü, Fairmount Oteli'nin eski çalışanlarından ikisi pek doyurucu bilgiler vermemişti. O suikast kasabada ve hayatlarında gerçekleşmiş en büyük olaydı ve "film yapımcısı" Michelle'le konuşan kadınların ikisi de sağlam gerçeklere gerek duymadan, olmadık teorilerini paylaşmaktan öteye gitmemişti. Michelle ise onları kibarca dinlemekten başka bir şey yapmadı.

Gittiği üçüncü ev, ana yolun biraz arkasında bir yerde, mütevazı ama eli yüzü düzgün bir yerdi. Loretta Baldwin, Michelle'i geniş verandada bekliyordu. Altmışını geçmiş, Afrika kökenli bir Amerikalı olan Baldwin'in çıkık elmacıkkemikleri, konuşkan bir ağzı ve kıpır kıpır kahverengi gözlerini iyice vurgulayan, metal çerçeveli gözlükleri vardı. Sandalyesinde dimdik oturan kadının gözleri, Gizli Servis ajanlarını bile kışkandıracak kadar keskin, baktığında insanın içini gören gözlerdi. Elleri de uzun ve damarlıydı. Kadın, tokalaşırlarken elini öyle bir sıkırmıştı ki kendini güçlü kuvvetli sayan Michelle bile şaşırmıştı buna. Lo-

retta'nın oturmasını işaret ettiği sallanan sandalyeye otururken buzlu çay ikramını geri çevirmedi.

“Tatlım, yaptığın bu film büyük bir Şey mi olacak kk çaplı mı?”

“Kk bir belgesel yapımı aslında.”

“Bana bir Şey çıkmaz desene.”

“Şey, röportajımız filme girerse bir Şeyler olabilir. Gelip her Şeyi bir kez daha çekeriz. Şimdi bu yaptığım bir çeşit n araştırma.”

“Benim sorduğum o değil. Ucunda bir ödeme var mıdır diye merak ettim.”

“Ah hayır, hayır. Bütçemiz kısıtlı.”

“Th! İŞ güç olmayınca iyi gelir diye düşünmüştüm.”

“Anlıyorum.”

“Eskiden böyle değildi ama.”

“Otel açıkken mi?”

Baldwin onu başıyla onaylayıp çıkan esintiye karşı sandalyesini yavaşça salladı. Hava epey serinlemiŐti ve Michelle o sırada buzlu çay değil de bir fincan kahve olsa daha iyi olur diye düşünüyordu.

“Bana gelene kadar kimlerle konuştun bakayım?” diye sordu yaşlı kadın. Michelle diğer iki kadının adını söyleyince Baldwin önce gülümsedi, sonra da bir kahkaha attı. “O hatunların hiçbir Şeyden haberi yok ki. Hem de hiçbir Şeyden. Bayan Julie'cik sana Martin Luther King Jr. vurulduğunda orada olduğunu da söyledi mi?”

“Evet, aynen böyle söyledi. Aslına bakarsanız bunun için biraz genç gibi geldi bana.”

“Herhalde. O Martin Luther King’i tanıyorsa ben de papayı tanıyorum.”

“Peki oteldeki o günle ilgili olarak bana siz ne anlatabilirsiniz?”

“Her zamanki günlerden biriydi. Ama adamın geleceğinden haberimiz vardı. Adam derken Clyde Ritter’ı diyorum. Onu televizyondan falan biliyordum. Bir de gazetemi her gün akşamdan okurum. Adam daha çok şu demokrat aday George Wallace’ın kafasındaydı ama idare ederdi. Bu ülkeye yeter de artar.” Durup Michelle’e, gözlerinde muzip bir ifadeyle baktı. “Hafızan bu kadar iyi mi? Yoksa not etmeye değer bir şey söylemiyorum diye mi?”

Michelle irkilip çantasından bir not defteri çıkardı, bir şeyler karaladı. Sonra da önlerindeki sehpa küçük bir kayıt aleti koydu. “Sakıncası olur mu?”

“Hiç olmaz. Beni dava etseler de para mara koparamazlar çünkü elde avuçta yok zaten. Fakirin en büyük sigortası nedir bilir misin? Fakirliği tabii ki.”

“O gün ne yapıyordunuz?”

“Diğer günler ne yapıyorsam onu? Odaları temizliyordum.”

“Siz hangi kata bakıyordunuz?”

“Hangi *katlara*. Birileri hep hasta oluyordu. Çoğu zaman iki katı birden tek başıma hallediyordum. O gün de ikinci ve üçüncü katlar bendeydi ama bitirince bir baktım, yeniden başlamak gerekiyor.”

Michelle bunu duyunca oturduğu yerde doğruldu. King üçüncü katta kalmıştı. “Cinayetin işlendiği ana katta değildiniz yani.”

“Ben öyle bir şey söyledim mi?”

Michelle şaşırmişti. “Temizlikteydim demiştiniz.”

“Gürültüye inip bakılmayacak diye bir kanun mu var?”

“Peki, ateş açıldığında salonda mıydınız?”

“Kapının hemen dışındaydım. O kadın sonunda bir malzeme odamız vardı ve benim gidip birkaç şey almam gerekmişti. Bilmem anlatabiliyor muyum?” Michelle başını sallayınca devam etti. “İdare, giriş katında dolanmamızı istemiyordu. Öyle olunca misafirler odaları kimin temizlediğini bilmeyecekmiş gibi. Odalar kendi kendine bakıyor sanki. Anlatabildim mi?” Michelle bir kez daha onayladı, anlamıştı. “Neyse, Ritter’ın vurulduğu salonun adı Stonewall Jackson Salonu’ydu. Bir Abraham Lincoln Salonu’nu ya da Ulysses S. Grant Salonu’nu hak etmiyormuşuz gibi.”

“Anladım.”

“Neyse, kafamı kapıdan içeri uzattığımda Ritter’ın insanlarla tokalaştığını, ayaküstü sohbet falan ettiğini gördüm. Adam kiminle konuşursa gözleriyle olduğu yere mihliyordu sanki. Şu televizyon vaizlerinden olduğunu bir yerde okumuştum. O paraları ve oyları nasıl topladığını o gün anladım. İşte öyle bir şey vardı adamda. Ama benim gibi bir zencinin gözünden bakıldığında, Clyde Ritter ait olduğu yerde, Stonewall Jackson Salonu’ndaydı ve de muhtemelen Jefferson Davis çatı katı süitinde kalıyordu. Anlayacağın, benden oy moy koparamazdı.”

“Onu da anlayabiliyorum. Peki Ritter’ın dışında dikkatinizi çeken başkaları da oldu mu?”

“Kapının ağzına bir polis memuru koymuşlardı. Ben de onun üstünden bakmak zorunda kalmıştım. Demin dediğim

gibi, Ritter'ı gayet net görebiliyordum, bir de hemen arkasında bir adam daha vardı.”

“Gizli Servis Ajanı Sean King.”

Baldwin ona meraklı bir bakış attı. “Doğru dedin. Duyan da adamı tanıyorsun sanır.”

“Hiç karşılaşmadım ama hakkında epey bir araştırma yaptım.”

Baldwin, Michelle’i tepeden tırnağa süzerken genç kadının ister istemez yanakları kızardı. “Parmağında yüzük göremiyorum. Senin gibi körpe, güzel bir şeyi isteyen çıkmadı mı bakalım?”

Gülümsedi Michelle. “Öyle çalışıyorum ki gecem gündüzüm belli değil. Erkekler de böylesini sevmiyor tabii.”

“Ah be tatlım, erkek dediğin önünde yemek olsun, birası ayağına gelsin ister. Bir de yaptığı aptallıklara kimse bir şey demesin, daraldığında alıp başını gitsin, canı istediğinde seksini yapacak sıcak bir beden olsun yeter.”

“Erkekleri bayağı çözmüş gibisiniz.”

“Çok düşünmek gerekiyor da sanki?” Bir anlığına sessiz kaldıktan sonra devam etti. “Neyse, evet yakışıklı bir adamdı. Ama silahını ateşlediğinde o yakışıklılığından eser kalmadı.”

Michelle bir kez daha gerilmişti. “Onu gördünüz mü?”

“Evet. Ritter vurulunca ortalık karıştı. Görsen inanamazsın. Önümde duran polis neler olduğuna bakmak için arkasını döndü, dönmesiyle birlikte insanların altında kalması bir oldu. Bense donakalmıştım. Silah sesini bilirim; gençliğimde haşereye falan ateş etmişliğim vardır. Ama bu bambaşka bir şeydi. Sonra King’in Ramsey’e ateş ettiğini gördüm. Hemen ardından da Ritter’ı alıp götürdüklerini gördüm ama adam çoktan öbür dünyaya göçmüştü, bunu anlamak zor değildi yani. Sonra

bir baktım King denen adam olduğu yerde durmuş, aşığı doğru bakıyor. Şeye bakıyor gibiydi...”

“Hayatının sona erişine mi?” diye bir öneride bulundu Michelle.

“Aynen öyle. Nereden bildin?”

“Benzer bir şey yaşayan tanıdıklarım oldu da oradan biliyorum. Peki, Ritter vurulmadan önce bir ses duymuş olabilir misiniz? Ajan King’in dikkatini çekecek bir ses?” Michelle, Baldwin’i etki altında bırakmamak için asansörün sesinden söz etmemişti.

Yaşlı kadın bunu bir süre düşündükten sonra kafasını iki yana salladı. “Hayır, duydum diyemem. Çok gürültü vardı ama ne yaptım, söyleyeyim sana. Koridorun sonuna koşup malzeme odasına saklandım. O kadar korkmuştum ki bir saat dışarı çıkmadım.”

“Olaydan önce üçüncü katı siz temizlemiştiniz değil mi?”

Baldwin onu bir kez daha süzdü. “Neden asıl sormak istediğini sormuyorsun da zamanımızı çalyorsun?”

“Pekâlâ, Ajan King’in odasını siz mi temizlediniz?”

Başıyla onayladı kadın. “Olaydan önce bütün ekip çıkış yapmıştı ama listemde hepsinin adı vardı. Yani evet, olaydan önce odasını ben temizledim ve sana şu kadarını söyleyeyim, odanın temizliğe epey bir ihtiyacı vardı.” Bunu söyledikten sonra meraklı bakışlarını bir kez daha Michelle’e çevirdi.

“Adamın dağınıklığından mı?”

“Ondan değil de önceki akşam odanın içinde bir hareketlilik olmuş gibiydi.”

“Hareketlilik mi?” diye sordu Michelle.

“Hareketlilik.”

Sallanan sandalyesinin ucuna kadar gelmiş olan Michelle arkasına yaslandı. “Anladım.”

“Sanki içeri vahşi hayvanlar salınmış gibiydi. Tavandaki avizeye takılı, siyah dantelli külotlu çorap bile buldum. Orada ne işi vardı bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum.”

“Diğer hayvan kimdi acaba?”

“Bilmem ama bana sorarsan çok da uzaklara bakmaya gerek yok. Anlatabiliyor muyum?”

İhtimalleri düşünürken Michelle’in gözleri iyice kısıldı. “Evet, anlıyorum galiba,” dedi sonra. “Ritter vurulduğunda asansörden inen birilerini görmemişsinizdir sanırım.”

“İnan bana tatlım,” dedi kadın, ona tuhaf bir şekilde bakarak. “O sırada asansör falan görececek halde değildim.”

Michelle bir süre önündeki notları inceledikten sonra, “Gördüğüm kadarıyla otel kapanmış,” dedi.

“Ritter vurulduktan kısa bir süre sonra kapattılar. Kötü reklam falan ama benim için de iyi olmadı. Sonrasında doğru düzgün bir iş tutturamadım.”

“Etrafına tel örgü çekmişler.”

Baldwin omuz silkti. “Öyle bir yer olursa istifade etmek isteyen de çok olur. Oğlanlar kafaları çekip çekip gidiyorlar. Yanlarına sevgililerini de alıyorlar tabii.”

“Yeniden açma planları var mı?”

“Hepten yıksalar daha iyi,” diye karşılık verdi Baldwin burun kıvrarak.

“Peki şimdiki sahibinin kim olduğunu biliyor musunuz?”

“Bilmiyorum ama kesin işe yaramazın tekidir. Aynı bu kasaba gibi.”

Michelle birkaç soru daha sorduktan sonra ayaklandı. Loretta Baldwin'e biraz para vermeyi de ihmal etmemişti.

"Ne zaman yayınlanacaksa haber et. Televizyonda izlerim."

"İlk bilen siz olursunuz," dedi Michelle.

Sonra arabasına atlayıp uzaklaştı oradan. Uğraması gereken bir yer daha vardı.

Arabayı kenara çektiğinde yere düşmek üzere olan bir egzozun tangirtisini duydu. Kafasını kaldırıp baktığındaysa paslı bir Buick'in sokakta biraz ilerisine park ettiğini gördü. Michelle'in o an tek düşündüğü, arabanın bu kasabayı temsil ettiği, ikisinin de dökölmekte olduğıuydu.

Buick'in sürücüsü fark ettirmeden Michelle'e baktı. Michelle çıkınca da verandadaki sallanan sandalyesine oturmuş, gülümseyerek paraları saymakta ona Loretta Baldwin'i gördü. Bütün konuşmalarını arabanın antenine gizlenmiş bir ses yükseltici sayesinde kaydetmiş, uzun odaklı objektifle fotoğraflarını da çekmişti. Konuşmaları son derece ilginç, bir bakıma çok da aydınlatıcıydı. Demek ki temizlikçi Loretta o gün malzeme odasına saklanmıştı. Bunca yıl sonra kimin aklına gelirdi ki? Ama bunu şimdilik bir kenara bırakması gerekiyordu. Arabayı yavaşça çevirip Michelle'in peşine takıldı. Kadının otele döndüğüne emindi. Loretta Baldwin'le konuştuklarını duyduktan sonra neden gittiğini biliyordu da.

Kapısının dışında ayak sesleri duyduğunda, masasında oturmuş, bir dosyayı inceliyordu King. Ne ortağının ne de sekreterinin gelmesini beklediği için, elinde mektup açacağıyla kalkıp hızla kapıya gitti ve aniden açtı.

Karşısında duran adamların canı sıkkin gibiydi. Wrightsburg'un polis şefi, aynı iriyarı Adli Kuvvetler memuru ve FBI rozetlerini gösteren iki ajan. King hepsini birden, odasının hemen yanındaki küçük toplantı odasına buyur etti.

Adli memur oturur oturmaz öne doğru eğilip konuşmaya başladı. Adı Jefferson Parks'tı. Ama kesinlikle "Jeff" değil dedi King'e sert bir dille. Olsa olsa "Jefferson" olabilirdi ya da asıl tercih ettiği haliyle, "Memur Parks". "Bizler politik anlamda atanmışlarız. Asıl işi yardımcılarımız yapıyor," diye de ekledi.

Ardından plastik bir delil torbasındaki tabancayı kaldırıp göstererek, "Bu sizin evinizden alınan silah," dedi düz bir sesle.

"Öyle diyorsanız öyledir."

"Silah sizin. Delil zincirinin sağlamlığı garanti edilmiştir."

King kafasını Williams'a çevirip onun da bunu başıyla onayladığını gördükten sonra, "Tamam," dedi. "Şimdi de geri getirdiniz çünkü...?"

"Ah, hayır geri getirmedi!" dedi FBI ajanlarından biri.

Onun lafının devamını getiren Parks oldu. "Jennings'i öldüren mermiyi ortağınızın odasının duvarından çıkardık. Mermi zarfı zarar görmediği için harekete dayalı deformasyon da gözlemlenmedi. Onun yanında kovanı da bulduk. Howard Jennings' i öldüren kurşun sizin silahınızdan ateşlenmiş. İğne, yiv ve set, hatta püskürtücü izleri bile uyumlu."

"Ben de size bu imkânsız diyorum!"

"Nedenmiş?"

"Size şunu sormama izin verin. Jennings'in ölüm saati neymiş?"

"Adli tıp, gece bir ile iki arası olduğunu söylüyor. Onu bulduğunuz sabahın gecesi yani," diye karşılık verdi Parks.

"Ben o saatte devriye geziyordum ve o tabanca belimde duruyordu."

FBI ajanlarından biri ayaklanır gibi oldu. "Bunu bir itiraf olarak alabilir miyiz?"

King'in bakışları ajanın söyledikleri hakkında ne düşündüğünü açıkça gösteriyordu.

Parks kısa bir süre düşündükten sonra yeniden söze girdi. "O geceki hareketlerinizin izini sürdük. Aracınız, Jennings'in öldürüldüğü saatlerde anacadedeymiş."

"Belki de oradaydım. Devriyeme kasaba merkezi de girdiği için cipimi etrafta görmüş olmaları normal ama beni işyerimde görmüş olan bir tanışınız yoktur çünkü orada değildim zaten."

FBI ajanlarından biri bir şey diyecek gibi oldu, Parks koca-

man elini adamın koluna bastırıp susturdu.

“Bunu sizinle tartışacak değiliz tabii ki,” dedi sonra. “Ancak elimizde balistik anlamda pozitif bir delil var ve bu, geçmişiniz göz önüne alındığında bir parmak izi kadar değerli.”

“Hayır, parmak izi kadar değerli olamaz çünkü o saatte olay yerinde olduğumu ispat edemez.”

“Tam tersi, olay yerinde silahınızı bulmakla kalmıyor, sizin de olay yerinin yakınlarında olduğunuzu tespit etmiş oluyoruz. Daha ne kadar güçlü bir delil olabilir ki?”

“Bu ancak ikinci dereceden delil olabilir.”

“İyi ama bundan çok daha az delille mahkûmiyet kararları çıkmıştır,” diye atıldı Parks.

“Silahı sizden alırken eser metal testi de yapmalıymışız,” dedi FBI ajanlarından biri.

“İşe yaramazdı ki!” diye karşılık verdi King. “Silah siz gelmeden önceki gece bendeydi. Kullanmış olsaydım derimde mikroskobik izler kalmış olurdu.”

“Bu da yeterdi bize,” dedi ajan.

Parks’ın bakışları King’in üzerindeydi. “Silahın neden yanınızda olduğunu sorabilir miyim? Görev başında değildiniz.”

“Evimin etrafında bir saldırganın dolaştığını sandım.”

“Dolaşıyor muymuş?”

“Hayır. Eski bir ahabıymış.”

Parks ona tuhaf bir bakış atsa da arkasını getirmede.

“Peki bu cinayeti işlemek için sebeplerim nelermiş?” diye sordu King bu kez.

“Adam sizin için çalışıyordu. Belki de para aşırıyordu ya da sizin müvekkillerinizden para aşırıldığınızı fark edip şantaj yapmaya başlamıştı. Siz de bir buluşma ayarladınız ve onu öldürdünüz.”

“Güzel teoriymiş. Fakat ne o benden para aşırıyordu ne de ben müvekkillerimden para aşırıyordum. Çünkü kimsenin hesabına doğrudan erişimim yoktur. İsterseniz kontrol edebilirsiniz.”

“Elbette ki bakacağız, ama bu söylediklerim ihtimallerden sadece ikisi. Bunun dışında, mesela, Jennings’in tanık korumada olduğunu öğrenmiş ve bunu yanlış insanlara iletmış de olabilirsiniz.”

“Onlar da Jennings’i benim belimdeki silahla öldürdüler, öyle mi?”

“Ya da para karşılığı siz vurdunuz.”

“Oo, şimdi de tetikçi mi oldum?”

“Jennings’in tanık korumada olduğunu biliyor muydunuz?”

King gerektiğinden bir an kadar uzun tereddütte kaldığını fark etti. En azından o öyle sanmıştı. “Hayır.”

“Yalan makinesine bağlanmak ister misiniz?”

“Buna cevap vermek gibi bir zorunluluğum yok.”

“Size yardım olsun diye söyledim,” dedi Parks. “Cinayet aletinin, Jennings’in öldürüldüğü saatte üstünüzde olduğunu kendiniz kabul ettiniz ya ondan söylüyorum.”

“Bilin diye söylüyorum, bana şu ana kadar haklarımı bile okumadınız. Dolayısıyla söylediklerimin makbul karşılanacağını bile sanmıyorum.”

“Tamam da ne tutuklusunuz ne de herhangi bir şeyle suçlanıyorsunuz,” dedi FBI’cılardan biri. “Dolayısıyla size haklarınızı okumak zorunda da değiliz.”

“Ayrıca ifade vermek üzere çağırıldığınızda, şu an söylediğiniz her şeyi tekrar edebiliriz.”

“Bu ancak rivayete girer,” dedi King. “Bununla ilgili bir istisna isteyebileceğinizi de sanmıyorum, çünkü o da önyargıya

girer. O zaman da dava o saniye görevsizlikten düşer.”

“Siz ceza hukukuna bakmıyordunuz değil mi?” diye sordu Parks.

“Hayır bakmıyorum, neden ki?”

“Bu söyledikleriniz tam bir zırvalık da ondan.”

King’in önceki gibi özgüvenli bakmadığını fark eden Parks daha da bastırmaya karar verdi.

“Silahın o saatte yanınızda olduğunu kabul ediyor musunuz, etmiyor musunuz?”

“Tutuklu muyum?”

“Soruma vereceğiniz cevaba bağlı.”

King o anda ayağa kalktı. “Madem öyle bundan sonra yanımda ceza avukatım olmadan tek söz söylemem.”

Bunun üzerine Parks da ayağa kalkmış, King’e, her an üzerine atılıp boğazına yapışacakmış gibi bakmıştı fakat hemen ardından gülümseyip torbanın içindeki silahı FBI ajanlarından birine uzattı.

“Tekrar görüşeceğiz,” dedi sonra sevimli bir şekilde. “Ama siz yine de ortalıktan kaybolmayın. Yoksa tepem atabilir.”

Hepsi birden ayaklanmış, çıkarlarken King, Williams’ı kenara çekti.

“Todd, gösteriyi neden Parks yönetiyor? FBI pek geride durmaz.”

“Ölen adam tanık korumada olduğu için. Parks, Servis’in epey üst kademelerindenmiş. Sanırım Jennings’i buralara gönderen oydu ve ölmesi canını sıktı. Sonrasında Washington’la birkaç temas kurmuş olabilir.” Bir an durup mahcup mahcup baktı King’e. “Bak, ben senin bu işe bulaşmış oldu-

ğuna bir an olsun inanmadım...”

“Ama?”

Todd şimdi daha da huzursuz olmuştu. “Ama senin için en doğrusu...”

“Bu mesele çözülene kadar yardımcılıktan ayrılmam mı?”

“Anlayış gösterdiğin için teşekkürler.”

Todd da gittikten sonra King dönüp masasına oturdu. Asıl kafasını kurcalayan, hemen oracıkta tutuklanmamış olmasıydı. İşin aslı, ellerinde onu suçlamaya yetecek kadar delilleri vardı da. Hepsisi bir yana, o gece belinde taşıdığı silah nasıl olmuştu da Jennings’i öldürmek için kullanılmıştı? King’in aklına iki senaryo geliyordu ve diğer bir düşüncenin kafasına dank etmesiyle birlikte yumruğunu duvara geçirmemek için zor tuttu kendini. Nasıl böyle bir aptallık yapabilirdi ki? Joan Dillinger.

Telefonu kaldırıp Washington’dan eski bir dostunu aradı. Adam hâlâ Gizli Servis için çalışıyordu ve Ritter meselesinde başından sonuna kadar hep yanında durmuştu. Havadan sudan birkaç cümleden sonra konuya girip Joan Dillinger’in neler yaptığını sordu ona.

“Hiç fikrim yok.”

“Ah, ben hâlâ birlikte çalışıyorsunuz diye düşünmüştüm.”

“Çalışıyorduk. Ta ki o ayrılana kadar.”

“Ayrılana kadar mı dedin? Joan, Washington saha bürosundan ayrıldı mı?”

“Hayır, Servis’ten ayrıldı.”

King az daha telefonu düşürecekti. “Joan artık Gizli Servis’

te çalışmıyor mu yani?”

“Bir yıl kadar önce ayrıldı. Özel güvenlik danışmanlığı yapmaya başlamıştı. Duyduğum kadarıyla parayı götürüyormuş. Ve eminim kuruşuna kadar da harcıyordur. Joan para yemeyi sever, bilirsin.”

“Sizde numarası var mı?”

King numarayı not ettikten sonra arkadaşı devam etti: “Başımızdaki beladan haberin vardır herhalde. Durum çok ciddi. Maxwell en iyilerden biriydi.”

“Onu televizyonda gördüm. Günah keçisi bulunmuş sanırım. Bu konularda uzman sayılırım, biliyorsun.”

“Senin yaptığınla onunkini karşılaştırmak elmalarla armutları karşılaştırmak gibi. Maxwell büyük bir karar hatası yaptı. O güvenlik şefiydi, sense herhangi bir ajan.”

“Yapma ama... seninle az mı yatak odası dinledik? Adam, nikahlı karısı olmayan bir kadınla nasıl fingirdeşiyordu, hatırlasana. Peki o kadınların üstünü silah var mı diye aradık mı? Yatağın altında saklandığımızı falan da hatırlamıyorum.”

“Bir şey çıkmadı ama.”

“Bizim sayemizde.”

“Tamam neyse, bu muhabbeti daha fazla devam ettiremeyeceğim çünkü tansiyonum şimdiden yükselmeye başladı. Ee, ne oluyor bakalım, Joan’le aranızda bir şeyler mi var?”

“İçimden bir ses onunla en yakın zamanda görüşeceğimizi söylüyor.”

18

Michelle bir kez daha Fairmount'a girdi ve bu sefer dosdoğru otel ofisinin yolunu tuttu. King 304 numarada kalmıştı. Loretta Baldwin fazla uzaklara bakma dediği için Michelle 302 numaralı odada kimin kaldığını merak etmişti. Odaları bağlayan bir kapı olduğunu hatırlıyordu.

“Lanet olsun,” dedi kayıt defterindeki ismi görünce. 302 numarada kalmış olan kişinin adı J. Dillinger'dı. Bu Joan Dillinger olabilir miydi? Dillinger'la daha önce birkaç kez karşılaşmıştı. Kadın Servis'te neredeyse bütün hemcinslerinden daha yüksek bir noktaya gelmiş, sonra da aniden ayrılmaya karar vermişti. Baskı altındayken normalden daha serinkanlı, daha dirençli, daha cesur olmasıyla tanınıyordu. Servis'ten ayrıldıktan sonra aynı hırsını sürdürmüş, bu kez özel sektör danışmanlığında başarıdan başarıya koşmuştu ama her şeye rağmen, Servis'teyken Michelle'in örnek aldığı biri olmuştu.

Peki ama Loretta Baldwin'in sözünü ettiği o vahşi hayvan oyununun diğer oyuncusu Joan Dillinger olabilir miydi? Siyah

dantelli çorapları avizeye takılı olan kadın, Michelle'in hayran olduğu demir leydi olabilir miydi? King'in Clyde Ritter'ı korurken gösterdiği zihinsel aksamanın nedeni önceki gece Joan'le yaşadıkları çılgın seks partisi miydi? Kayıt defterinden gördüğü kadarıyla kalan kişinin adresi de yazılıydı ve King'in-kinde olduğu gibi onun-kinde de Gizli Servis'in Washington'daki merkezinin adresi yer alıyordu. Bu da o odada in kaldığını kanıtlıyordu.

Michelle kayıt fişlerini çantasına attıktan sonra bu kez de Stonewall Jackson Salonu'nun yolunu tuttu. İlk iş olarak da Loretta Baldwin'in durup Amerikan tarihinde otuz yıl aradan sonra ilk defa gerçekleşen siyasi suikasta tanık olduğu yerden, yani kapının ağzından içeri baktı. Kapıyı kapattığında içerisi yine sessizleşmişti. Öyle ki neredeyse kendi kalbinin atışını duyacaktı.

O sessizlik hissi salondan çıkıp lobiye gidene kadar geçmedi. Nihayet normal sesleri alabilmeye başlamış, kendi kalbinin o ürkütücü atışlarını duymaz olmuştu. Stonewall Jackson Salonu'na Clyde Ritter'ın huzursuz ruhu dadanmış olabilir miydi? Koridorun sonuna kadar yürüdüğünde Loretta'nın saklandığını söylediği malzeme odasını da buldu. Epey büyük bir odaydı ve üç duvara üst üste raflar sıralanmıştı.

Oradan sonra da fenerini tuta tuta merdivenlerden üçüncü kata çıktı, 302 numaralı odayı bulup içeri girdi. Bir an hayalinde Joan Dillinger'in kapıyı hafifçe tıklatışı ve içeri alınışı canlanmıştı. Belki de bir-iki içkiden ve Gizli Servis dedikodularından sonra Joan'in külotlu çorabı o avizedeki yerini almış, sonrasında da kendi haber filmlerinin çekimine girişmişlerdi.

Bir kez daha koridora çıkıp merdivenlere doğru yürüdü.

Ağzı pencerelerden birine dayanmış olan çöp bacasına geldiğinde durup etrafa bakındı. Belli ki birileri yeniden çalışmaya başlamıştı ve yine belli ki başladıkları gibi sonlandırmışlardı da. Pencereden aşağı sarkıp gözleri günışığına alışana kadar dışarı baktı. Baca aşağıda, bir çöplükte sona eriyordu. Çöplükse çoğunlukla eski yatak döşekleri, perdeler ve halılarla dolmuştu.

Lobi katına indiğinde bir duraksadı. Merdivenler bodrum katına kadar gidiyordu. Oradan bir şey çıkmazdı herhalde. Hem düşük bütçeli korku filmlerinde de öğretildiği gibi, bodruma inen bir daha çıkamazdı. Tabii silahlı bir Gizli Servis ajanı değilsen. Tabancasını çıkarıp yavaşça basamakları inmeye başladı. Aşağıda koridorun halıları yıpranıp paramparça olmuştu ve havada bir küf ve çürüme kokusu vardı. Koridorda yürürken bir şey dikkatini çekince durdu. Karşısındaki küçük kapıyı itip fenerini içeri tuttu. Büyükçe bir servis asansörüydü bu. Acaba sekiz kata birden çıkıyor muydu? Fairmount eski bir oteldi; çamaşırları ve diğer büyük malzemeleri bu şekilde indirip çıkartıyor olabilirlerdi. Asansörün yan duvarındaki düğmelere bakılırsa elektrikle çalışıyordu. Onların yanı sıra, makaralara bağlı ipler, elektrikler kesildiğinde de iş görsün diye eklenmiş olmalıydı.

Michelle orayı da bırakıp koridorda yürümeye devam etti ve nihayet, tavandan inen molozlarla kapanmış sona ulaştı. Bina kelimenin tam anlamıyla dökülüyordu. Biraz daha dururlarsa yıkım güllerine ihtiyaç kalmayacak, otel olduğu yere yığılacaktı.

Temiz havaya ve günışığına ihtiyaç duyduğunu hissedince koridorun başına kadar gidip merdivenleri koşa koşa çıktı. Çıkar çıkmaz da gözlerini kör eden bir ışıkla karşılaştı. Hemen ardından kulağının dibinde bir sesin kükrediğini duydu.

“Olduğun yerde kal! Otel güvenliği. Silahım var ve gerekirse kullanırım.”

Michelle kendi silahını ve fenerini havaya kaldırarak, “Ben Gizli Servis ajanıyım,” dedi. Bunu öyle otomatik bir şekilde söylemişti ki artık rozetinin ve kimliğinin olmadığını fark etmesi zaman aldı.

“Gizli Servis mi? Tabii canım. Ben de FBI’den Matt Dillon’ım.”

“Rica etsem şu ışığı gözüme tutmaz mısınız?” dedi Michelle.

“Silahını yere bırak,” dedi ses. “Numara yapmak yok.”

“Bırakıyorum, bırakıyorum,” dedi Michelle. “Sen yanlışlıkla tetiği çekip saçma sapan bir şey yapma da.”

Yerden kalktığı anda ışık da gözlerinden uzağa tutulmuştu.

“Burada ne işin var? Özel mülk burası.”

“Öyle mi?” dedi Michelle masum masum.

“Dışarıda tel örgüler ve tabelalar var.”

“Ben oradan gelmemişim demek ki.”

“Gizli Servis’in burada ne işi olur ki? Bunu ispat etmek için bir şeyler göstermen gerekmiyor mu?”

“Dışarıya çıksak olmaz mı? Kaç saattir içeride mağara yürüyüşü yapmaktan ışığa hasret kaldım.”

“Tamam ama silahını almak yok. O bende kalacak.”

Birlikte dışarı çıktıklarında Michelle adamı inceleme fırsatı buldu. Orta yaşlı, kısa kır saçlı, orta boylu, zayıfça biriydi ve üstünde özel güvenlik üniforması vardı.

Adam gözlerini üzerinden ayırmadan, bir elinde kendi tabancası varken Michelle’inkini de beline sıkıştırdı. “Pekâlâ, rozetini gösterecektin ama baştan söyleyeyim, Gizli Servis’ten de olsan buraya elini kolunu sallaya sallaya giremezsin.”

“Sekiz yıl önce bu otelde öldürülen Clyde Ritter’ı hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyor musun da ne demek? Benim hayatım burada geçti. Şu lanet yerde yaşadığımız en heyecanlı olaydı o.”

“İşte ben de onu araştırmak için geldim. Servis’te nispeten yeniyim ve eğitimde bize çalışmamız için bu tip senaryolar veriyorlar. Nelere dikkat etmek gerekiyor, nelerden kaçınmak gerekiyor falan. Ben de merak ettim, gelip kendi gözlerimle göreyim dedim. Ta Washington’dan geliyorum. Kapının kapalı olduğunu görünce bir göz atmanın ne sakıncası olacak diye düşündüm.”

“İçeri nasıl girdiğin belli. Ama şu rozeti görseydik önce?”

Michelle bir an durup düşündü. Elini çenesine götürüyordu ki parmakları küçük bir metal parçasına değdi. Bunun üzerine, yakasındaki Gizli Servis rozetini çıkarıp adama gösterdi. Bu rozetler, ajanlar birbirlerini tanıyabilsin diye takılıyordu ve sahtelerinin yapılmasını önlemek için sürekli renkleri değiştiriliyordu. Michelle için öyle rutin bir hale gelmişti ki açığa alınmasına rağmen her sabah o rozeti takmaya devam ediyordu.

Güvenlikçi rozeti alıp bir süre inceledikten sonra ona geri verdi.

“Rozeti ve kimliği kaldığım motelde bırakmışım,” dedi Michelle.

“Neyse bu da yeter herhalde. Otele gizlice giren ayaktakımına benzemiyorsun zaten.” Tam silahı da geri veriyordu ki son anda vazgeçip “Önce şu çantaya da bir baksak?” dedi.

“Neden ki?”

“İçinde ne olduğunu göreyim diye. Neden olacak?”

Michelle gönülsüz de olsa çantasını açıp gösterdi. Adam çantayı karıştırırken o da, “Buranın sahibi kim?” diye sordu.

“Öyle şeyleri benim gibilere söylemezler. Benim görevim etrafta dolaşıp insanları uzak tutmak.”

“Yedi yirmi dört birileri oluyor mu?”

“Ben ne bileyim. Sadece kendi vardiyama gelip gidiyorum.”

“Peki söylesene buraya ne yapacaklar, yıkacaklar mı?”

“Onu da bilmem ama biraz daha beklerlerse kendiliğinden yıkılacak zaten.” Bu sırada Michelle’in çantasındaki kayıt fişle-rini bulmuştu. “Bunların sende ne işi var, söyler misin acaba?”

Michelle olabildiğince masum görünmeye çalışarak “Ah, onlar mı?” dedi. “Şey, ben o ikisini şahsen tanıyorum da. Su-ikast sırasında buradaymışlar. Ben de... düşündüm ki hatıra olarak götürüp verirsem sevinirler.”

Adam ona dik dik bakıp kafasını iki yana salladı. “Hatıra mı? Siz federaller tuhaf tiplersiniz.” Fişleri aldığı yere koyduk-tan sonra çantayla birlikte silahı da geri uzattı.

Michelle arabasına dönerken güvenlik görevlisi, gözlerini üzerinden ayırmadı. Ardından, birkaç dakika daha durup ote-le geri döndü. On dakika sonra dışarı çıktığındaysa bambaşka birine dönüşmüştü. Bu Michelle Maxwell çok hızlı çıktı, diye düşündü adam. Böyle ona buna burnunu sokmaya devam ederse her an listedeki yerini alabilirdi. Oraya güvenlik görevlisi kılı-ğında gitmesinin nedeni de buydu; kadının ne bulduğunu anla-mak için. Fişlerin üstündeki isimler gerçekten ilginçti ama onu çok da şaşırtmamıştı. Sean King ve J. Dillinger. Ne çift ama? Buick Adam arabasına binip uzaklaşıırken bunları düşünüyordu.

19

“Memur Parks, size nasıl yardımcı olabilirim? Birkaç kabahat uydurup kamu hizmeti cezasında karar kılmaya ne dersiniz?” King evinin ön verandasında oturmuş, kanun adamının arabadan inip basamakları çıkışını seyrediyordu. İriyarı adam altına kot pantolon giymiş, üstüne de nedense “FBI” yazan lacivert renkli bir yağmurluk geçirmişti. Kafasında da siperinin üstünde “DEA” yazan bir beyzbol şapkası vardı.

Parks, King’in bakışlarına yanıt olarak, “Bu işe yetmişlerde, Washington’da alelade bir polis memuruyken başladım. Çalıştığım her kurumdan bir şeyler saklarım. Bizim gibi kolluk kuvvetlerinin hastalıklarından biri işte.” dedi. Bunu söylerken gelip King’in hemen yanındaki sallanan sandalyeye kurulmuş, şimdi de dizlerini ovuşturmaya başlamıştı.

“Gençken böyle iriyanı olmak çok işe yarıyordu. Lisede hem futbol hem de basketbol takımındaydım. Amigo kızların biri geliyor biri gidiyordu. Hatta üniversite parasını da öyle çıkardım.”

“Hangi üniversite?”

“Notre Dame. Neredeyse her maça çıktım. Pasörlükte pek becerikli olmasam da savunmam iyiydi. Kariyerim boyunca kaleyi sadece bir kez geçtim ama o hissi hâlâ unutamam.”

“Çok etkileyici.”

Parks omuz silkti. “Artık genç olmadığım için o kadar da etkileyici bir yanı kalmadı. Hatta tersine, tam bir baş belası. Dizler ağrıyor, bacaklar ağrıyor, omuzlar ağrıyor. Ne ararsan var.”

“Peki memleketimizin başkentinde polislik yapmak nasıl bir histi?”

“Adli Kolluk işi daha güzel. Garip zamanlardı. Her türlü boklar dönüyordu.”

King bira şişesini kaldırıp göstererek “Görev başında değilseniz bir tane getireyim mi?”

“Hayır ama tütünü var, ondan içerim. Temiz havaya karşı bir şey yapmam lazım. Ne berbat bir şeymiş bu. Siz nasıl dayanıyorsunuz anlamıyorum.

Gömleğinin cebinden bir sigarillo* çıkarıp sedef çakmağıyla yaktıktan sonra, “Eviniz güzelmiş,” dedi.

“Sağ olun.” King, adamı dikkatle inceliyordu. Parks buraya Howard Jennings’in ölümünü soruşturmak için gelmiş olabilir miydi? Onca işin arasında buna zaman ayırıyorsa önemli bir sebebi olmalıydı.

“İyi bir iş, iyi bir ev, iyi bir kasaba. Çok çalışan, kazandığını topluma vermekten çekinmeyen iyi bir adam.”

“Rica ederim yapmayın, beni utandırıyorsunuz.”

Parks başını sallayıp, “Ama bu ülkede iyi ve başarılı insan-

* İnce, kısa puro. (ç.n.)

lar da adam öldürüyor,” dedi. “Yani bütün bunların benim için zerre kadar anlamı yok. Hatta şahsen iyi insanlardan hiç hazretmem. Benim gözümde hepsi muhallebi çocuğudur.”

“Hep böyle iyi değildim aslında. Aslına bakarsanız o eski hayvan tarafımı ortaya çıkartmak için fazla bir bahaneye ihtiyaç duymam da. Hatta şu anda da içimde yanardağların patladığını hissedebiliyorum.”

“Aman ne güzel. Benim iyi tarafımı patlatmayın da.”

“Hem ne kadar iyi biri olabilirim ki, öyle değil mi? Silahım resmen bir cinayete karışmış durumda.”

“Öyle gerçekten.”

“Peki bununla ilgili teorimi duymak ister misiniz?”

Parks saatine göz attıktan sonra, “Olur tabii,” dedi, “Ama önce, zahmet olmazsa şu biradan bir tane de bana getirir misiniz? Mesaim şimdi bitti de.”

King gidip bir şişe getirdi. Parks, arkasına yaslanıp 45 numara ayaklarını korkuluğa uzattı ve purosundan bir nefes aldıktan sonra biradan bir fırt çekti.

“Silahla ilgili teorinizi anlatıyordunuz?” dedi sonra, güneşin batışını seyrederken.

“Jennings öldürüldüğü sırada silah bende idi. Hatta size göre Jennings’i öldüren silah da ta kendisi oluyor.”

“Her şey gayet açık görünüyor,” dedi Parks. “Doğrusu, istersem hemen burada kelepçeleri bileklerinize geçirebilirim.”

“Ama Jennings’i ben öldürmedğim için, silahın bende olması da imkânsız görünüyor.”

Parks ona hızlı bir bakış atıp, “Hikâyenizi değiştiriyor musunuz yani?” diye sordu.

“Hayır. Silahı haftanın altı günü kullanmıyorum ve kullanmadığım zamanlarda hep bir kasanın içinde duruyor. Fakat yalnız yaşadığım için kasayı her zaman kilitleme ihtiyacı da duymuyorum.”

“Aptalca.”

“O sizin düşünceniz.”

“Devam edin.”

“Bir numaralı teorim şu: Birileri gelip silahımı alıyor ve onun yerine başka bir tane koyuyor, ben de gece göreve çıkarken yanıma onu alıyorum. Aynı şahıs Jennings’i öldürmek için benim silahımı kullanıyor, getirip kasaya geri koyuyor, önce koyduğu silahı da geri alıyor. İki numaralı teorimse şöyle: Jennings’i öldürmek için benimkinin benzeri başka bir silah kullanılıyor, sonra da getirilip benim kasama konuyor. Böylece balistik testleri de o silah üzerinde yapılmış oluyor.”

“Silahın üzerindeki seri numarası, adınıza kayıtlı olanla tutuyordu.”

“O halde ilk senaryoma dönüyoruz.”

“Yani diyorsunuz ki birileri, silahınızın tıpatıp aynısını yapamayacakları için gelip kasadan aldılar, yerine de benzeri bir şey koydular, öyle mi?”

“Aynen öyle diyorum.”

“Eski bir kanun personeli kendi silahını tanımaz mı?”

“Seri üretimi yapılan dokuz milimetrelik bir tabanca bu Me-mur Parks. Üstü elmas işlemeli müzelik bir şey değil ki. Silahı bana yardımcılığa başladığımda verdiler. Yanıma haftada bir alıyorum ve bir kere olsun kılıfından çıkarmışlığım bile yok. Kopyasını yapan her kimse işinde iyiymiş, çünkü benimkinden farkı yoktu. Ağırlık dağılımı, kabzayı tutuşu bile aynıydı.”

“Peki suçu üstünüze atmak için neden bu kadar zahmete giriyorlar?”

“Eh, katiller hep suçu birilerinin üstüne atmaya çalışmaz mı? Yani işin tanımında var bu. Jennings benim için çalışıyordu. Adamlar belki de sizin dediğiniz gibi düşünmüşlerdir. Jennings’i benden para çalarken yakalamışımdır ya da o beni birilerinden para çalarken yakalamıştır, ben de bir punduna getirip onu öldürmüşümdür. Cinayet sebebi desen var, balistik eşleşme kusursuz, o saatte nerede olduğuma dair kanıtım da yok. Yüzde yüz elektrikli sandalyelik bir vaka.”

Parks ayaklarını indirip King’e doğru eğildi. “Çok ilginçmiş gerçekten. Şimdi de izninizle kendi teorimi anlatayım. Jennings’i öldürmek isteyen bir sürü adam vardı. Tanık koruma programına da bu yüzden alınmıştı. Belki siz de bunu öğrenip yüklü bir para karşılığında gammazladınız onu. Sonra da anlaşılmaya vardığınız kişiler ödemeyi kendi silahınızı kullanarak yapıp sizi tuzağa düşürdüler. Bu nasıl?”

“Doğrusu o da olurmuş,” diye onayladı King.

“Hı-hı!” Parks bunu söyledikten sonra birayı kafasına dikip purosunu söndürdü, ardından ayağa kalktı. “Medyayla aranız nasıl?”

“Sandığım kadar kötü değil. Evimin nerede olduğunu hâlâ öğrenemediler herhalde. Ama bir kez keşfetsinler, tepenin aşığındaki yol ağzına zincir gerip girilmez tabelaları asacağım, girmeye kalkanları da vuracağım.”

“İyi insan dediğin böyle olur işte.”

“Söyledim ya, içim kötü benim.”

Parks merdivenleri inip arabasına doğru yürürken King arkasından seslendi. “O değil de neden hâlâ tutuklanmıyorum?”

Parks arabanın kapısını açarken King'e döndü. "Öncelikle birinci teorinizin bir miktar geçerliliği olduğunu düşündüğüm için. Gerçek silahınız Jennings'i öldürmek için kullanılıyorken belinizde bir benzerini taşımış olabilirsiniz."

"Teorimi bu kadar kolay kabulleneceğinizi tahmin etmemiştim."

"Tamam da Jennings'i siz öldürmediniz ya da silahın benzerini siz yapmadınız demiyorum ki. Kaldı ki hâlâ en gözde senaryom, sizin Jennings'i gammazladığınız, gerçek tetikçilerin de sizi tufaya getirdiği üzerine." Adam bir anlığına yere bakıp düşündükten sonra ekledi. "Program dahilinde kalıp kurallara uymasına rağmen öldürülen biri tanık koruma programının tarihinde yok. Bu, potansiyel tanıklar için ciddi anlamda caydırıcı bir gelişme. Artık kimsenin can güvenliğini garanti edemeyiz ve de bu benim görevim sırasında oldu. Jennings'i bu raya yerleştiren kişi ben olduğum için ölümünden de kendimi sorumlu tutuyorum. Bu yüzden şu kadarını söyleyeyim, eğer onu tuzağa düşüren sizseniz hangi hapishaneye gideceğinizi bizzat kendim seçeceğim ve içeri girdikten üç saat sonra, beni idam cezasına çarptırın diye bağırırmazsanız ben de Jefferson Parks değilim." Adam bunları söyledikten sonra DEA beyzbol şapkasının siperliğine dokunup selamını verdi ve arabanın kapısını kapatmadan önce, "Şimdi size iyi akşamlar," deyip uzaklaştı oradan.

20

King ertesi gün Wrightsburg'dan erken ayrıldı, Kuzey Virginia'nın sabah trafiğiyle boğuşup saat on gibi Reston'a vardı. On katlı ofis binası nispeten yeniydi ama sadece yarısı kiraya verilmişti. Birkaç yıl önce bir internet şirketi bütün binayı kiralamış, ellerinde herhangi bir ürün olmamasına ve doğru düzgün kâr etmemelerine rağmen en son teknolojiyle dekore etmiş, sonra da paranın suyunu tüketmişlerdi. Binanın çevresi, güzel restoranları ve mağazalarıyla gözde bir muhitti. Pahalı dükkânlara girip çıkan insanların haddi hesabı yoktu. Herkes varmak istediği yere gitmek için bastırıyor, trafik sıkıştıkça sıkışıyordu. Bütün caddelerde yüksek bir enerji, bir üst tabaka hissi vardı. King ise halletmek için geldiği işini bir an önce bitirip Blue Ridge'in eteklerindeki kır evine dönmeye can atıyordu.

Binanın üst katının yeni kiracısı, adını kısaca Agency koymuş olan bir şirketti. Bununla kalmayıp CIA ne der diye de dert etmeyip markalarını ticari bir kimlik olarak tescil de ettirmişlerdi. Agency ülkenin en önde gelen araştırma ve güven-

lik şirketlerinden biriydi. King özel asansörle yukarı çıkarken gözünü üstünden ayırmayan kameralara el salladı. Ana lobiye geldiğinde silahlı ve o silahı kullanmaya her daim hazırmiş gibi duran biri tarafından karşılandı. Sonra da dikkatlice aranıp bir de metal dedektöründen geçti. Lobideki masada tek başına duran kadın King'in adını sorduktan sonra telefonla bir yeri aradı.

Şık giyimli, geniş omuzlu ve siyah kıvrıkcık saçlı genç bir adam eşliğinde arka tarafa geçirildi. Gencin kafasında bir telsiz başlığı vardı ve üstünden küstahlık akıyordu. Kapıyı açıp King'e içeri geçmesini işaret ettikten sonra kendi çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Oda, dört pencereli bir köşe ofisiydi ve bütün camları, o yükseklikte kuşlar ve alçaktan uçan uçaklar içeriye görmesin diye renkli ve dışarıdan yansıtılmalıydı. İçeriye tam manasıyla bir huzur hâkimdi ve üstüne basa basa gösterilmese de zengin bir havası vardı.

Yan kapılardan biri açılıp karşısında onu görünce King merhaba mı desin yoksa kadını yere yatırıp boğsun mu bilemedi.

"Onca trafiğe göğüs gerip beni görmeye gelmen gururumu okşadı," dedi Joan. Üstünde koyu renk bir pantolon takım vardı ve giysisi bütün hatlarını gözler önüne seriyordu.

"Benimle görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkürler."

"İnan bana, senden haber almak epey bir şaşırttı beni."

"Ödeşтик o zaman. Neden böyle dedim, çünkü artık Servis'te çalışmadığını öğrenince ben de epey şaşırdım."

"Evine geldiğimde söylemedim mi ki?"

"Hayır Joan, nedense bahsetmeyi unutmuşsun."

Kadın duvarlardan birine dayanmış küçük, deri bir kanepeye oturup yanına gelmesini işaret etti. Önlerindeki sehpa-

kahve servisi duruyordu. King otururken o da fincanları doldurmaya girişti.

“Yanında yumurta ya da kızarmış ekmek istemem. Dantelli külotsa hiç almayayım,” dedi King onu izlerken. Kadının yanaklarının kızardığını görünce de çok şaşırdı.

“O görüntüyü zihnimden kazımak için hâlâ uğraşıyorum,” dedi kadın sakince.

King kahveden bir yudum aldıktan sonra etrafa bakındı. “Şuraya bak sen. Servis’te masamız bile yoktu sanki.”

“Yoktu çünkü ihtiyacımız da olmuyordu. Ya yollarda oluyorduk ya da...”

“Ya da ayaklarımız kopana kadar dikiliyorduk,” diye tamamladı King onu. Dikilmekten kastı görev başında olmak, bir noktayı koruma altına almaktı.

Kadın arkasına yaslanıp kendi ofisine bir göz gezdirdi. “Evet oda güzel gerçekten, ama genelde buralarda değil, uçakla bir yerlere gidiyor oluyorum.”

“En azından birinci sınıfta falan gidiyordursunuz. Askeri uçaklar nasıl konforsuz oluyordu, hatırlasana. Az mı gittik o uçaklarla?”

“Air Force One’a binişimizi hatırlıyor musun?” diye sordu Joan.

“Nasıl unutabilirim ki?”

“Özlüyorum o günleri.”

“Tamam da çok para kazanıyordunuz.”

“Sen de öyle.”

King kadına dönüp avucunun içinde duran fincanı düzelitti. “Ne kadar meşgul olduğunu tahmin ettiğim için sadede gele-

ceğim. Jefferson Parks adında bir Adli Kolluk memuru beni görmeye geldi. Tanık koruma programında olup da öldürülen Jennings vardı ya, soruşturmasını o yürütüyormuş. Sen evdeyken silahımı almaya gelen de oydu.”

“Jefferson Parks mı dedin?” diye sordu Joan merakla.

“Onu tanıyor musun?”

“İsmi hiç yabancı gelmedi. Silahını aldılar demek. Ama ballistik raporu temiz çıkmıştır herhalde.”

“Aslında hayır. Howard Jennings benim silahımla öldürülmüş.”

King arabayla gelirken yolda hep bu anın hayalini kurmuş, kadının nasıl tepki vereceğini merak etmişti. Şimdiyse Joan neredeyse kahvesini üzerine dökecekti. Ya oyunculuğuna oyunculuk katmıştı ya da gerçekten samimi bir tepkiydi bu.

“Olamaz ki!” dedi nihayet.

“Ben de öyle söyledim ama neyse ki Parks’la bir konuda anlaştık gibi. Birileri benim tabancamı cinayet silahı yapıp bana da bir başkasını kakalamış olabilir.”

“Nasıl olacak o?”

King bunun üzerine, konuyla ilgili teorisini açıklamaya girişti. Aslında başta bunu gizlemeyi düşünmüş ama sonra o kadar da önemli olmadığına karar verip anlatmayı seçmişti. En çok da kadının buna ve birazdan söyleyeceği şeye vereceği tepkiyi merak ettiğinden.

Joan onu dikkatle dinleyip King’in tahmin ettiğinden daha uzun bir süre düşündükten sonra, “Bunun için epey bir plan program ve beceri gerekir,” dedi nihayet.

“Bir de evime rahatça girip çıkmaları. Silahı, ekip kapıma dayanmadan, yani *senin* de evde olduğun sabah, kasama geri

koymaları gerekiyordu.”

Joan bunları düşünürken King kahvesinden son yudumu aldı, ardından fincanını yeniden doldurdu. Onunkini de tazelemeyi teklif etti ama kadın istemedi.

“O halde buraya, benim sana komplo kurduğumu düşündüğünü söylemek için geldin, öyle mi?” dedi Joan sertçe.

“Sadece birileri böyle bir şey yaptı diyorum ve de nasıl yaptıklarını anlatıyorum.”

“İyi de bunu bana telefonda da anlatabilirdin.”

“Evet anlatabilirdim ama iadeiziyarete bulunmak istedim. Senin gibi habersiz gelmediğimi hatırlatırım.”

“Seni tuzağa düşüren ben değilim Sean.”

“O zaman bütün dertlerim buhar olup uçtu demektir. Hemen Parks’ı arayayım da bu güzel haberi onunla da paylaşayım.”

“Biliyor musun, istediğinde acayip ukala olabiliyorsun.”

King, fincanı sehpayı bırakıp kadına iyice yaklaştı. “O zaman şöyle anlatayım sana. İşyerimde ölü biri bulundu ve onu öldüren benim silahım. Cinayet saatinde orada olmadığımı dair bir kanıtım yok ve ensemde anasının gözü bir ajan var. Adam benim teorimi biraz biraz kabullenmiş gibi görünse de masumiyetime ikna olmadığına eminim ve aynı adam, müebbet yiyip hapse düşsem de beni öteki tarafa göndermeye karar verseler de bir damla gözyaşı dökmez. Tabii bir de sen var-sın. Nedense beni göresin geliyor ve yine nedense artık Gizli Servis’te çalışmadığını söylemeyi unutuyorsun. Türlü türlü özürler diliyorsun, türlü türlü şirinlikler yapıyorsun ve geceyi bende geçirmeyi başarıyorsun. Sonra da hâlâ akıl sır erdiremediğim bir nedenden dolayı, mutfak masamın üzerinde beni

baştan çıkarmak için bütün hünerlerini sergiliyorsun. Sekiz yıl öncesinin bir kaşıntısı mıydı neydi bilemiyorum, neyse. Ben g le gittiğimde evde yalnız kalıyorsun ve nasıl oluyorsa artık, aynı sabah kapıma gelip aldıkları silahımın cinayet aleti olduğu anlaşılıyor. Durum böyleyken nasıl olur da bu olaylar zincirine paranoyayla yaklaşmam, sen söyle?"

Joan ona, insanı delirten bir sakinlikle bakıyordu. "Silahını ben almadım. Kim almıştır onu da bilmiyorum ama bütün bunları sana ispatlayamam tabii. S z me ne kadar g venirsen o."

"Yüreğime nasıl su serptin anlatamam."

"Sana hâlâ Servis'te çalışıyorum dedim mi?"

" alışmıyorum da demedin!"

"Sordun mu ki?" Bir an durduktan sonra ekledi. "Ayrıca h nerlerim ondan ibaret değil."

"Ne?" dedi King şaşırmış bir halde.

"Seni baştan çıkarmak için bütün h nerlerimi sergilemişim ya. Bilesin diye söylüyorum, hepsi o kadar değil."

şimdi ikisi de arkasına yaslanmıştı. Ya sözcükler tükenmişti ya da söylemeye nefesleri.

"Tamam madem," dedi King nihayet. "Benimle nasıl bir oyun oynuyorsun bilmiyorum ama devam et oynamaya. Sana sadece şu kadarını söyleyeyim, Jennings cinayeti yüzünden hayatımın kaymasına izin vermeyeceğim. Niye biliyor musun? Çünkü onu ben öldürmedim."

"Ben de öldürmedim ve de seni tuzağa düşürmeye çalışıyor değilim. Hem neden yapayım ki bunu?"

"Bilsem burada olmazdım herhalde," diye karşılık verdi King. Ardından, "Kahve için teşekk rl r," deyip ayağa kalktı. "Bir da-

haki sefere unutma, siyanür bana dokunuyor. Gaz yapıyor.”

“Daha önce de söyledim ya, seni görmeye gelmemin bir sebebi vardı. Ama sıra ona gelmedi. Galiba yıllar sonra ilk kez görüşmemizin, sandığımdan daha büyük bir etkisi oldu üzerimde.”

“Ee, neymiş bu sebep?”

“Sana bir teklifte bulunacaktım... bir iş teklifi yani.”

“Ne gibi?”

“John Bruno gibi,” diye karşılık verdi kadın.

King’in o anda gözleri kısıldı. “Kayıp bir başkan adayıyla benim ne işim olabilir ki?”

“Bruno’nun çevresi, adamın başına ne geldiğinin bulunması için, biraz da benim çabalarımınla, bizim şirketi seçti. Onlara standart ücretimizin yerine bambaşka bir teklifle gittim. Bütün harcamalarımız karşılanacak ama günlük ücretimizi çok düşük tutacağız. Ancak asıl getirisi çok daha büyük olacak.”

“Aracılık komisyonu falan mı alacaksınız?”

“Milyonlarca dolarlık bir getiriden söz ediyoruz. Ayrıca, işi şirkete getiren ben olduğum için ve de şirket politikası gereği herkes kendi önünden yediği için, paranın yüzde altmışı benim olacak.”

“Nasıl hallettin o işi?”

“Senin de bildiğin gibi Servis’te epey iyi bir geçmişim oldu. Buraya geldiğimde de birkaç sansasyonel iş bitirdim. Mesela geçenlerde bir Fortune 500 yöneticisi kaçırıldı ve onu bulup kurtaran benim.”

“Tebrik ederim ama ilginçtir, haberim yoktu böyle bir olaydan.”

“Zaten kamuoyuna duyurulmadı ama işin içinde olanların gözünde epey bir itibar kazandık.”

“Milyonlar diyorsun öyle mi? Üçüncü parti adaylarında o kadar çok para olduğunu bilmiyordum doğrusu.”

“Önemli bir kısmı mali sorumluluk sigortasından geliyor ve Bruno’nun karısı da aileden zengin. Zaten kampanyası da iyi finanse edilmişti. Artık ellerinde, yatırım yapacakları bir adayları kalmadığından, o parayı bana dökmeye karar verdiler. Ben de hayır demedim tabii.”

“İyi de Bruno için federal bir soruşturma açılmamış mıdır ki?”

“Ne olmuş açılmışsa? Suç vakaları FBI’ın tekelinde mi? Ayrıca Bruno’nun çevresi hükümete güvenmiyor. Son zamanlarda gazete okudun mu bilmem ama içlerinde adaylarının Servis tarafından oyuna getirildiğini düşünenler bile var.”

“Aynısını Ritter vakasıyla ilgili olarak benim için de söylemişlerdi ama o zamanlar da delice bir iddiaydı, şimdi de öyle,” dedi King.

“Öyle ya da böyle, bizim için büyük bir fırsat bu.”

“Bizim için derken? Benim bu işteki rolüm ne olacak sahi?”

“Bruno’yu bulmama yardım edersen kendi alacağımın yüzde kırkı senin olur. Yedi rakamlı bir komisyondan söz ediyorum.”

“Ben zengin değilim ama o kadar paraya ihtiyacım da yok Joan.”

“Ama benim var. Servis’ten yirmi beş yılı doldurmadan ayrıldığım için emeklilik hakkım yandı. Bir yıldır buradayım ve eskisinden çok daha fazla para kazandım, ama çoğunu bir kenara attığım için hayatımı dolu dolu yaşayamıyorum. Servis’te geçirdiğim yıllar ömrümden ömür götürdü ve ben geleceğimde bembeyaz kumsallar, güzel bir katamaran ve egzotik içkiler olsun istiyorum. Hayalimi gerçekleştirecek olansa bu iş. Belki

senin paraya ihtiyacın yok ama hayatında iyi bir şeyler olmasına ihtiyaç duyuyorsun bence. Gazetelerin senden eski bir şamar oğlanı olarak değil de bir kahraman olarak söz etmelerini istemez misin?”

“Şimdi de halkla ilişkilercim mi oldun?”

“Sana böyle biri lazım Sean.”

“Peki ama neden ben? Elinde onca imkân varken?”

“Buradaki çoğu tecrübeli insan, anlaşılmayı ben kaptım diye gıcık bana. Bu yüzden de benimle birlikte çalışmaya pek yanaşmıyorlar. Geri kalanlarsa hem genç hem fazla eğitilmiş hem de sokağın dilini bilmeyen toy çocuklar. Oysa sen Servis’teki dördüncü yılında, Kentucky gibi küçük bir saha şubesindeyken tek başına Kuzey Yarımküre’nin en büyük sahtecilik örgütünü çökertmiş bir adamsın. Soruşturma yeteneği deyince aklıma gelen bu benim. Bruno’nun kaçırıldığı yere iki saat mesafede yaşıyor olman da cabası.”

King etrafına bakınıp, “İyi de ben bu şirkette çalışmıyorum ki!” dedi.

“Soruşturma için istediğim herkesi kullanabilirim.”

Bu kez de kafasını iki yana sallayıp, “Yıllardır böyle işler yapmıyorum ama!” dedi King.

“Bisiklete binmek gibi.” Joan öne doğru eğilip King’e dikkatlice baktı. “Evet, bisiklete binmek gibi Sean. Bir de sorarım sana, seni tuzağa düşürmek isteseydim böyle bir teklifle gelir miydin? O parayı almak istiyorsam yardımına ihtiyacım var. Ve de evet, o parayı almak istiyorum.”

“Yürütmem gereken bir hukuk bürom var.”

“İzin al sen de. Bruno’yu birlikte ararsak sandığından hızlı

olup bitebilir. Hem şöyle düşün. Heyecan verici bir iş bu. Değişik. Eski zamanlardaki gibi olmaz belki, ama birlikte yeni zamanların adını koymuş oluruz.” Kadının eli King’in eline hafifçe değdi. Bu hareketi nedense King’e, mutfak masasının üstündeki gösterisinden çok daha baştan çıkarıcı gelmişti.

“Hem belki bana katamaran kullanmayı da öğretirsin. Nasıl olduğuna dair en ufak bir fikrim yok,” dedi Joan sakince.

21

Loretta Baldwin küvete uzanmış sıcak suyun içinde, üşümüş kemiklerini ısıtıyordu. Banyo karanlıktı ama o da öyle istiyordu zaten; ana rahmi gibi karanlık ve teskin edici. Güldü kendi kendine. Düşündükçe gülüyordu böyle. Clyde Ritter'la ilgili bir belgesel yapıyormuş numarasıyla bir sürü soru soran kız gelmişti aklına. Sanki insanların çok da umurlarındaymış gibi. Kız muhtemelen polis memuru ya da özel dedektif falandı; orası kesin-di de neden birilerinin Clyde Ritter meselesini böyle eşelemek isteyeceğine akıl sır erdiremiyordu Loretta. Ama parayı kuruşu kuruşuna almaktan çekinmemişti. Tıpkı bunca yıldır aldığı gibi. En azından sorduğu bütün sorulara doğru cevaplar vermişti, kız doğru soruları sormadıysa onun suçu muydu? Mesela Loretta'nın malzeme odasında ne gördüğünü sormamıştı. Onu otelden çıkarana kadar nasıl akla kararı seçtiğini, o kargaşada kimseye belli etmeden nasıl götürdüğünü sormamıştı. Ne de olsa temizlikçi kızlardan biriydi, görünmezlerdendi bir yerde ve de otelden dışarı çıkmak için, Gizli Servis'in bile haberi olmayan yerler biliyordu.

İlk zamanlar, bulup gördüğünü anlatmak için polise gitmeyi düşünmüş ama her seferinde vazgeçmişti bundan. Neden öyle bir şeye bulaşsındı ki? İnsanların pisliklerini temizleyip durmaktan usanmıştı zaten. Clyde Ritter'dan ona neydi? Onun gibi bir adamın toprağın altında olması, etrafa daha fazla zehir saçamayacak olması iyi değil miydi?

Böylece vermişti kararını. Bilgi notunu ve fotoğrafı gönderip gördüğü ve o an elinde tuttuğu şeyi anlatacak, paranın gelmesine izin verecekti. Para çok geçmeden gelmeye başlayınca Loretta sessizliğini bozmamış, şantaj yaptığı kişi de onun kimliğini hiçbir zaman öğrenememişti. İzini belli etmemek için bir dizi posta kutusu, sahte isim ve şimdi ölmüş olan yakın bir arkadaşını kullanmış, tedbiri hiçbir zaman elden bırakmamıştı. Açgözlü biri değildi aslında. Eline geçen de çok para değildi ayrıca. Bunca yıl doğru düzgün iş tutturamadığından, olsa olsa evi kaybetmemesine, faturaları yatırmasına, ara sıra kendine güzel şeyler almasına ve ailesine yardım etmesine yetiyordu, o kadar. Yok, yok, iyi geliyordu gerçekten.

Sormak kızın aklına gelmemişti işte. Tamam da nereden bilecekti ki? Hem bilse ne olacaktı? Mademki kız ona filmci olduğunu söyleyerek yalan söylemişti, Loretta da ona yalan söylerdi. Bu düşünce onu öyle güldürdü ki sonrasında bir öksürük nöbetine kapıldı.

Toparlanıp kendine geldiğindeyse düşünceleri daha iç karartıcı bir yöne gitmeye başladı. Para artık gelmiyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Her şeyin bir sonu vardı. Ama neyse ki fazla müsrif olmamıştı o da. Tavuğun sonsuza kadar altın yumurtlamayacağını bildiğinden, kenara köşeye

bir şeyler koymayı akıl edebilmişti. Böyle bir süre daha idare ederdi, sonra kim bilir karşısına bir tavuk daha çıkardı belki. Kız ona para vermişti mesela. Bu da bir başlangıç sayılırdı. Loretta Baldwin her zamanki gibi iyimserdi.

Çalan telefonun sesiyle yerinden sıçradı. Kemikleri iyice ısınmıştı zaten, küvetten çıkabilirdi. Belki de arayan başka bir tavuktu.

Ama telefona kadar gidemedi.

“Beni hatırlıyor musun Loretta?”

Adam elinde, ucu düzleştirilmiş metal bir sopayla başında dikiliyordu.

Fırsat bulsa bağıracaktı Loretta ama adam onu sopayla suyun dibine bastırıp orada tutmuştu. Yaşlı bir kadın için hiç fena sayılmazdı ama yeterince güçlü de değildi. Gözleri şimdi kocaman olmuştu ve bütün vücudu titriyordu. Bir ara sopayı yakalayıp kendini yukarı çekmeye çalıştı ama nafiye. Nihayet nefes almak zorunda kalınca ciğerleri suyla doldu, sonu çabuk geldi.

Adam sopayı sudan çıkarıp dikkatle kadına baktı. Büzüşmüş bedeni küvetin dibinde hareketsiz yatıyor, ölü gözleri dosdoğru ona bakıyordu. Telefon susmuş, ev yeniden sessizliğe bürünmüştü. Bir dakikalığına çıktıktan sonra Loretta’nın cüzdanıyla birlikte banyoya geri döndü. Ardından Michelle’in verdiği parayı, cüzdanın iç gözlerinden birine tıktırılmış beş adet yirmiliği aldı içinden.

Daha sonra sopayı bedeninin altından geçirip Loretta’yı suyun üstüne çıkardı ve kadının ağzını eldivenli elleriyle açıp paraları içeri sokuşturdu. Sonra da çenesini sımsıkı kapatıp bütün bedeni serbest bıraktı. Loretta yirmiliklerin uçları ağzından

fırlamış halde suyun dibine çöktü yine. Adamın karşısındaki manzara hiç de iç açıcı değildi, ama bir şantajcıya daha çok yakışacak bir görüntü de olamazdı herhalde.

Sonra kadının eşyalarını karıştırmaya girişti. Loretta'nın ondan yıllar önce aldığı şeyi arıyordu ama hiçbir yerde yoktu. Buna zaman sonra bile mahrum mu kalacaktı ondan? Son gülen Loretta olacaktı belki de. Ağzına paralar tıktırılmış halde, bir küvetin dibinde cansız yatan Loretta. Peki kimdi asıl son gülen?

Nihayet sopasını da alıp geldiği yerden çıktı.

Buick tangırdayarak çalıştığında hayatının o faslını, yarım kalmış o işi sonunda bitirdiğini düşünüyordu. Michelle Maxwell'e bir teşekkür notu falan yazması gerekiyordu. Gizli Servis ajanı ortaya çıkıp sorular sormasa yaşlı kadının kimliğini belki de hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Aslında Loretta Baldwin planlarında yoktu, kucağına düşmüş bir fırsattı sadece. Görmezden gelemeyeceği bir fırsat.

Şimdilik Bowlington'la işi bitmişti. Loretta Baldwin'e, işlediği suçlar için iyi cehennemler dileyebilirdi. Onunla bir yerlerde kesinlikle bir daha karşılaşacaklardı ve kim bilir onu tekrar tekrar öldürebilecekti belki de.

Ne düşünceydi ama!

22

King oltasını suya gevşek gevşek atıp accle etmeden, yavaş yavaş çekti. Güneş doğalı bir saat olmuştu, olmamıştı. Balık vurmuyordu ama umurunda değildi. Karşısına sıralanmış dağlar, bezgin hareketlerini tüm ciddiyetleriyle seyrediyor gibiydiler.

Joan'ın ona böyle bir teklifle gelmesinin çeşitli sebepleri vardı şüphesiz. Peki ama bunlardan hangileri King'e de hitap ediyordu, asıl mesele oydu. Muhtemelen hiçbirini. Joan her şeyi kendi çıkarı için tasarlamıştı. King neyse ki bu kadarına emin olabiliyordu.

Jefferson Parks meselesiyse daha karmaşık geliyordu ona. Parks samimiymiş gibi davranıyordu ama bu göstermelik de olabilirdi. Kanun adamlarının böyle numaralara giriştiklerini bilirdi King. Aynı oyunları Servis'teki kariyeri boyunca kendi de yapmıştı. Şu kadarına emindi; Howard Jennings'i öldüren her kimse, sonunda koca adamın gazabına uğrayacaklardı. King'in tek isteği o gazaba uğramamaktı elbette.

İskelenin kazıklarına vurmaya başlamış olan dalgaları gö-

rünce kafasını kaldırıp dalgaların nereden geldiğine baktı. Gölün yüzeyinde bir yarış kayığı hızla ilerliyor, kadın küreklere var gücüyle asılıyordu. Yeterince yakın olduğu için, atletinin altından çıkan kaslı omuzlarını ve kollarını görebiliyordu King. Yavaşlayıp ona doğru gelmeye başladığındaysa kadını bir yerlerden tanıdığını fark etti.

Kadın şimdi kafasını kaldırmış, sanki kıyıya bu kadar yaklaştığının farkında değilmiş gibi şaşkın şaşkın bakınıyordu etrafına.

“Merhaba,” dedi nihayet, el sallayarak.

King ise el sallamayıp başıyla kısa bir selam verdi. Sonra da oltasını, bilhassa kayığın civarında bir yere doğru fırlattı.

“Umarım balığınıza engel olmuyorumdur,” dedi kadın bu kez.

“Bu ne kadar kalacağınıza bağlı.”

Kadın dizlerini göğsüne çektiğinde siyah likralı şortu ve teninin altında tel tel uzanan bacak kasları görüldü. Ardından atkuyruğu yaptığı saçlarını çözüp yüzünü bir havluyla kuruladı.

“Ne güzelmiş buralar,” dedi sonra etrafına bakınarak.

“İnsanlar bu yüzden geliyorlar,” diye karşılık verdi King sakince. “Peki siz nereden geliyorsunuz?” Dilinin ucundaydı, hatırlayacaktı şimdi.

Güneyi gösterdi kadın. “Eyalet parkına kadar arabayla geldim, oradan da bu kayıkla.”

“Bu resmen su üzerinde on kilometre yapar!” diye atıldı King. Kadın nefes nefese bile değildi.

“Sık sık yapıyorum bunu.”

Kayık iyice yaklaştığında King nihayet tanıdı onu. Tanır tanımaz da şaşkınlığını gizleyemedi.

“Bir kahve ister misiniz Ajan Maxwell?”

“Zahmet olmayacaksa.”

“Gözden düşmüş bir ajandan diğerine. Lafı bile olmaz.”

Kadın, King’in kayığı iskeleye bağlamasına yardım edişini izlerken bir yandan da üstleri örtülü diğer teknelere bakıyordu. Jet teknesi, eskimo kayığı, Sea-Doo’su ve diğer bütün tekneler pırıl pırıldı. Alet edevat, ipler ve diğer malzemelerse düzgünce sıralanmış, asılmış ya da yerleştirilmişti.

“Her şeyin bir yeri var. Her şey yerli yerinde,” dedi kadın.

“Böylesini seviyorum ben,” diye karşılık verdi King.

“Ben bu kadar düzenli olamadım bir türlü.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm.”

Birlikte eve kadar yürüdüler.

King içeride kadına kahve koydu, mutfak masasına oturdu- lar. Michelle atletinin üstüne bir Harvard *sweatshirt*’ü giymiş, altına da onun eşi bir eşofman altı geçirmişti.

“Georgetown’da okuduğunuzu sanıyordum?” dedi King.

“Bunları Boston’ın Charles Nehri’nde kürek çekmeye gitti- ğimizde aldım. Olimpiyatlara hazırlanıyorduk.”

“Doğru, doğru. Olimpiyatlar vardı bir de. On parmakta on marifet.”

“Böylesini seviyorum ben.”

“Ama şu sıralar eskisi kadar meşgul değilsinizdir herhalde. Böyle sabah sporlarına ve eski Gizli Servis ajanlarını ziyaret etmeye zaman bulduğunuza göre.”

“Yolumun buraya tesadüfen düştüğünü söylesem inanma- yacaksınız yani.”

“Asıl ipucu eşofman takımınızdaydı. Yanınıza aldığınıza

göre, niyetiniz arabanıza dönmeden önce başka bir yere uğramakmış. Hepsi bir yana, olimpiyatçı olun ya da olmayın, evde olup olmadığımı bilmeden on kilometre yol gelmiş olamazsınız. Yaklaşık yarım saat önce telefonum art arda çaldı ve ne zaman açsam karşıdan cevap alamadım. Durun bir tahmin edeyim, kesin cepte telefonunuz da yanınızdadır.”

“Araştırmacılık insanın kanında oluyor herhalde.”

“Evde olup sizi ağırlayabildiğime sevindim. Etrafta boş boş dolanmanızı istemezdim. Bunu son zamanlarda çok sık yapıyorlar ve benim pek hoşuma gitmiyor.”

“Dolaşma işini son zamanlarda epey yapıyorum gerçekten,” dedi kadın, fincanı masaya bırakırken.

“Sahi mi? Aman ne güzel.”

“Kuzey Carolina’ya kadar gittim. Bowlington adında küçük bir kasabaya. Eminim duymuşsunuzdur.” King de şimdi fincanını bırakmıştı masaya. “Fairmount hâlâ ayakta ama kapatmışlar.”

“Çektiği acılara son vermek için vursalar daha iyi olurmuş.”

“Ben hep bir şeyi merak ettim. Belki siz aydınlayabilirsiniz beni.”

“Elimden geldiğince,” dedi King alaycı bir şekilde. “Ne de olsa zamanım bol. Size her türlü yardıma hazırım.”

Kadın, King’in alaycı tonunu duymazdan gelip, “Mesele, Ritter olayındaki ajan dağılımı,” diye devam etti. “Anladığım kadarıyla yeterince adamınız yokmuş. Ama dizilişiniz de tam bir felaketmiş. Adama en yakın duran ajan bir tek siz varmışsınız.”

King kahvesinden bir yudum alıp kendi ellerini incelemeye koyuldu.

“Bunun ne kadar cüretkâr bir davranış olduğunun farkındayım,” dedi Michelle özür dileme havasında. “Birdenbire karşınıza çıkıp sorular yağdırmaya başladım. Git dersiniz giderim.”

King nihayet omuz silkip “Ne fark eder ki?” dedi. “Bruno’nun kaçırılmasında benzer bir şeyi siz de tattınız. Aramızda bir çeşit kan kardeşliği var denebilir.”

“Bir çeşit.”

“O ne demek şimdi?” diye sordu King terslercesine. “Ben sizden daha fena çuvalladığım için benimle aynı kefeye konmak istemiyor musunuz?”

“Aslına bakarsanız asıl benim sizden daha fena çuvalladığımı düşünüyorum. Bütün koruma ekibinin başında ben vardım. Korumakla yükümlü olduğumuz şahsın yalnız kalmasına ben izin verdim. Bir tek silahlar patlamadı. Bir de etrafımdaki kargaşa sırasında birilerini öldürmek zorunda kalmadım. Gördüğüm kadıyla dikkatiniz sadece birkaç saniyeliğine dağılmış. Evet bu, Gizli Servis için affedilmez bir hata olarak görülebilir ancak benim yaptığım tam bir hatalar yumağı. Dolayısıyla asıl siz benimle aynı kefeye konmak istemezsiniz bence.”

King’in ifadesi yumuşadı, sesi önceki sakinliğine döndü. “Elimizde standart koruma gücünün yarısı vardı. Bu biraz Ritter’in biraz da devletin talebiydi. Adam pek sevilmiyordu ve kazanma şansının olmadığını herkes biliyordu.”

“Ritter daha fazla güvenlik istemedi mi yani?”

“Adam bize güvenmiyordu ki,” diye karşılık verdi King. “Sonuçta hepimiz yönetimi temsil eden muhbirlerdik onun gözünde. Kendisiyse kongre üyesi olmasına rağmen dışlanmış olduğuna inanıyordu. Üşütük söylemlerini ve radikal destek-

çilerini düşünürsek çok da haksız sayılmazdı. Adam resmen bizi casus olarak görüyordu. Bu yüzden de doğru düzgün hiçbir şeyden haberdar etmediler bizi. Programda sürekli son dakika değişiklikleri yapıyorlardı ve bu bizim koruma şefi Bob Scott'u çileden çıkarıyordu.”

“Çok iyi anlıyorum. Ama gördüğüm kadarıyla bu ifadeler resmi kayıtlara girmemiş.”

“Neden girsin ki? Öyle ya da böyle herkesin bir sorumluluğu vardı. Hepsi bu.”

“Tamam da bu, o günkü güvenlik dağılımının neden öyle zayıf olduğunu açıklayamaz ki.”

“Ritter’la aramız diğerlerine göre daha iyiydi. Neden bilmiyorum. Aynı siyasi görüşte değildik, evet, ama ben saygıda kusur etmiyor, ara sıra şakalar bile yapıyordum. Belki de bu yüzden, bana daha çok güveniyordu. Ne de olsa her an arkasını kollayan bendim. Onun dışında, etrafındaki ajanların hiçbirinden hoşlanmıyordu. İnsanlarınsa ona taptığına inanıyordu. Kimse ona zarar vermek istemezdi. Bu gerçek dışı güven duygusu muhtemelen vaizlik zamanlarından kalma bir şeydi. Kampanya müdürü Sidney Morse ise çok keskin zekâlı bir adamdı ve olayların gidişinden pek memnun değildi. Daha gerçekçiydi yani. Adayına zarar vermek isteyen insanlar da olabileceğini biliyordu. Bu yüzden Ritter’ın yanında hep bir ajan olsun istiyordu. Geri kalanlarsa çoğunlukla arkalarda bir yerlerde olmak üzere etrafa dağılıyorlardı.”

“Silah patlayıp herkes paniğe kapılınca bu planın ne kadar yanlış olduğu anlaşılmıştır herhalde.”

“Anladığım kadarıyla görüntüleri izlemiştiniz.”

“Evet. Ama ajanların dağılımı sizin hatanız olamaz. Sorumlu aranacaksa güvenlik şefi ilk aday olmalıydı.”

“Bob Scott ordudan gelme, Vietnam’da savaşmış, hatta esir bile düşmüş, iyi bir adamdı ama nedense hep yanlış cephelerde savaşmayı seçiyordu. O sıralar özel hayatı epey bir çalkantılıydı. Karısı, Ritter öldürülmeden birkaç ay önce boşanma davası açmıştı. Bob da koruma işini bırakıp soruşturma kısmına geçmek istiyordu. Bana kalırsa askeriye den ayrıldığına bin pişmandı. Takım elbiseden çok üniforma yakıştırdı ona. Bazen farkında olmadan asker selamı veriyor, sürekli askeriye saatiiyle konuşuyordu. Siz de bilirsiniz, Gizli Servis’te standart saat kullanılır. Anlayacağınız, adam o hayatı daha çok seviyordu.”

“Peki ne oldu ona?”

“İstifa etti. Kabak en çok benim başıma patladı ama siz de yaşadınız, iş dönüp dolaşır güvenlik şefinde biter. Bob da zamanını doldurduğu için emekliliği garantilemişti zaten. Sonradan izini kaybettim. Gerçi Noellerde kart falan atmasını da beklemiyordum.” Bir an durduktan sonra ekledi. “Bu arada silah manyağı bir tipti.”

“Eski bir asker olduğuna göre normal.”

“Onunki biraz sağlıksız bir merakı. Silahsızlanmaya şiddetle karşıydı mesela.”

“Olay olduğunda otelde miydi?”

“Evet. Yedek ekiple birlikte bir sonraki şehre geçtikleri de oluyordu ama o gün Bowlington’da kalmaya karar vermişti. Nedenini ben de bilmiyorum. Küçük bir yerdi sonuçta.”

“Görüntülerde Sidney Morse’u gördüm. Ritter’ın yanındaymış.”

“Yanından hiç ayrılmıyordu zaten. Ritter’ın zaman mefhu-
mu biraz zayıf olduğu için tasmasından çekiştirme işi Morse’a
düşüyordu.”

“Morse’un epey yaman biri olduğunu duydum.”

“Öyleydi. Kampanya başladığında, Ritter’ın ekip müdür-
lüğü Doug Denby yürütüyordu. Kampanya müdürlüğü işi
de ona kalmıştı. Fakat ne zaman ki işler hızlanmaya başladı,
Ritter’ın işlerini tam zamanlı idare edecek deneyimli birine ih-
tiyaç doğdu ve Morse da bu tanıma birebir uyuyordu. Onunla
birlikte bütün kampanya şevke geldi. Şişman ama bir dakika
yerinde durmayan bir adamdı. Gösteriye, tiyatroya çok düş-
kündü. Sol elinden şekerlemesi, sağ elinden ceptelefonu düş-
mezdi. Sürekli birilerine emirler yağdırır, medyayı kafalama-
ya çalışırdı. Hiç uyumuyordu herhalde. Denby ise mecburen
Sidney Morse’un yancısı olup çıkmıştı. Bana öyle geliyor ki
Morse, Ritter’ın bile gözünü korkutmuştu.”

“Peki Morse’la Bob Scott’un arası nasıldı?”

“Her konuda anlaşıyor değillerdi ama o kadar olurdu zaten.
Dediğim gibi, Bob fırtınalı bir boşanma sürecine girmişti ve
Morse da bazı pis işlere bulaşmış olan kardeşinden mustarıpti.
Durum böyleyken Scott’la bazı ortak noktaları vardı. İkisinin
arası iyiydi yani. Asıl iyi olmayansa Doug Denby’ydi. Doug
tam bir eski kafa güneyliydi. Elli yıl öncesinden kalma fikirleri
vardı. Morse ise Batı Yakası’ndan gelme, parlak bir şovmen-
di. Görevi Ritter’ı spotların karşısına taşımak, *talk show*lara
katılmasını sağlamak, prodüksiyonu sağlam tutmaktı. Böyle
hareketler çok geçmeden bütün kampanyaya damgasını vurdu.
Ritter’m kazanamayacağı belliydi ama kolay lokma da değildi.

Ne de olsa bir televizyon geçmişı vardı adamın. Bu yüzden de ismi ve cismi ne kadar görünürse o kadar hoşuna gidiyordu. Anladığım kadarıyla asıl amaçları büyükleri bir silkelemek, sonra da karşılıklı bazı işlere girmeye ikna etmekte ve bunu Morse'un sayesinde başarıyorlardı da. İş öyle bir noktaya gelmişti ki Ritter, Morse'un sözünden çıkmaz olmuştu."

"Denby bunu hoş karşılamamıştır herhalde. Ona ne oldu sahi?"

"Kim bilir? Eski ekip müdürleri nereye gidiyorlarsa oradadır herhalde."

"O gün sabah göreviniz olduğu için akşam erkenden yatmışsınızdır diye tahmin ediyorum."

King, kadına uzunca bir an baktıktan sonra, "Mesaim bittikten sonra, vardiyadan birkaç arkadaşla birlikte otelin spor salonuna gitmiştik. Sonrasında bir şeyler atıştırmış, erkenden de yatmıştım. Bunu neden merak ettiniz Ajan Maxwell?" dedi.

"Sizli bizli konuşmayı bırakalım, bana Michelle de lütfen. Seni Jennings cinayetiyle ilgili olarak televizyonda gördüm. Servis'ten de biliyordum zaten. Başıma gelenlerden sonra, neler yaşadığını öğrenmek için bir istek duydum içimde. Bir çeşit bağ diyelim."

"Bağ demek."

"Ritter için görevlendirilmiş diğer ajanlar kimdi?"

"Neden soruyorsun?" dedi King ters ters bakarak.

Michelle yüzünde masum bir ifadeyle, "Tanıdıklarım vardır belki," diye karşılık verdi. "Gidip onlarla da konuşurum. Yaşadıkları bu sıkıntıyla nasıl başa çıktıklarını öğrenirim."

"Eminim, rapora yazmışlardır. Oradan bak."

“Sen söylersen zaman kaybetmemiş oluruz.”

“Zaman önemli tabii.”

“Pekâlâ. Koruma ekibinizde Joan Dillinger da var mıydı?”

King bunu duyunca ayağa kalkıp pencereye gitti, bir süre dışarıya baktı. Geri döndüğünde kaşları çatılmıştı. “Senin üstünde dinleme cihazı mı var? Ya soyunup cihaz olmadığını gösterirsin ya da kayığına atlar, hayatımdan çekip gidersin.”

“Cihaz falan yok üstümde ama ille de soyun dersen soyunurum ya da gider göle atlarım mesela. Elektronik aletlerin suyla arası iyi değildir, bilirsin.”

“Benden ne istiyorsun?”

“Soruma cevap. Joan ekipte miydi?”

“Evet! Ama farklı vardiyadaydı.”

“O gün otelde miydi peki?”

“Cevabı zaten biliyorsun. Ne diye soruyorsun ki?”

“Bunu evet olarak alıyorum.”

“Nasıl istersen öyle al.”

“İkiniz geceyi birlikte mi geçirdiniz?”

“Adam gibi bir şey sormazsan konuşma biter.”

“Tamam o zaman. Silah patlamadan hemen önce asansör kapısında gördüğün kimdi?”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

“Bal gibi anlıyorsun. Ramsey silahını ateşlemeden hemen önce asansörün ding sesini duydum. Dikkatini dağıtan bu olmuş. Oysaki asansörlerin o kata gelmesinin engellenmiş olması gerekiyordu. O asansörde kimi ya da neyi gördüysen artık bütün dikkatin ona çevrilmişti. Ramsey de bu sayede silahını çıkarıp ateşleyebildi. Servis’te birkaç araştırma yaptım. O sesi,

videoları inceleyenler de duymuş ama resmi kayıtlara girmemiş. D n birkaç telefon görüşmesi yaptım; sana bununla ilgili sorular sormuşlar. Sen bir Şey duyduğunu ama hiçbir Şey görmediğini söylemişsin. Sonra da bir çeşit asansör arızasıdır deyip ge iştirmişsin. Sorgulayanlar ise günah keçilerini bulduğu için daha fazla üzerine gitmemişler. Ama ben, senin o esnada bir Şeye baktığına eminim. Bir Şeye değil de birine belki.”

King bunun üzerine, arka verandaya çıkan kapıyı açıp genç kadına çekip gitmesini işaret etti.

Michelle de kahve fincanını masaya bırakıp ayağa kalktı. “Ben sormak istediğim soruları sordum zaten, hepsine cevap alamamış olsam da.” King’in yanından geçerken durdu. “Haklısın. Sen ve ben, işi eline yüzüne bulaştıran iki kötü ajan olarak tarihteki yerlerimizi aldık ama ben buna alışkın değilim. Ne yaptıysam hep en iyi Şekilde yaptım. Senin de benden farkın olduğuunu sanmıyorum.”

“G le g le Ajan Maxwell. Sana hayatta başarılar diliyorum.”

“ lk görüşmemiz böyle geçtiği için  zg n m.”

“ lk ve mümkünse son.”

“Ah, bir Şey daha var. Resmi raporda yer almıyor olsa da asansördeki o Şahsın, Ramsey silahını çıkarıp ateşlerken dikkatini dağıtmak için kullanılma ihtimalini düşündüğüne eminim ben.”

King bir Şey söylemedi.

“Biliyor musun, çok ilginç,” dedi Michelle etrafına bakınırken.

“Her Şey ilginç zaten,” diye karşılık verdi King, kısa ve net.

“Burası,” dedi Michelle, yüksek tavanı, pırıl pırıl kirişleri,

cilalı yerleri, derli toplu duran eşyaları göstererek. “Burası çok güzel. Kusursuz denecek kadar güzel.”

“Bunu ilk defa duymuyorum.”

“Evet, evet,” diye devam etti Michelle ona aldırmadan. “Güzel olduğu kadar sıcak ve içten de olmalı.” Dönüp ona baktı. “Ama değil. Daha çok kullanışlı, öyle değil mi? Her şey öyle yerleştirilmiş ki adeta sahnelenmiş gibi. Her şeyi kontrol etmek isteyen biri tarafından sahnelenmiş gibi. Bunu yaparken içlerindeki ruhu çıkararak ya da kendi ruhundan bir şey katmadan.” Durup kollarını kendi bedenine doladı. “Evet, soğuk bir yer burası.” Bakışlarını kaçırdı.

“Böylesini seviyorum ben,” dedi King ters ters.

“Demek öyle Sean ama eskiden öyle olmadığına eminim.”

King, kadının uzun bacaklarıyla iskeleye doğru hızla inişini seyretti. Kayığı suya indirdikten sonra, çok geçmeden gölün üzerinde bir nokta kadar kalmıştı bile. King de neden sonra kapıyı çarpıp içeri girdi. Masanın yanından geçerken gördü onu, kahve fincanının altına sıkıştırılmıştı. Kadının Gizli Servis kartvizitiydi bu. Arkasına ev ve ceptelefonu numaralarını yazmıştı. King’in aklından ilk geçen, kartı fırlatıp atmak oldu. Ama atmadı. Elinde tutup göldeki noktanın gittikçe küçülüşünü seyretti. Ta ki Michelle Maxwell bir yöne sapıp gözden kaybolana dek.

23

John Bruno küçük bir yatağa yatmış, tavandaki yirmi beş vatlık ampule bakıyordu. Işık bir saat kalıp sönüyor, sonra on dakika yanıp kapatılıyordu. Belli bir düzeni yoktu yani. İnsanı deli edip güçsüz bırakan bu uygulamanın amacı olsa olsa şevkini kırmak olabilirdi ve görevini layıkıyla yerine getiriyordu da.

Bruno'nun üstünde iç karartıcı, gri bir tulum, yüzünde de günlerdir kesilmemiş sakalları vardı. Normaldi bu; akli başında bir gardiyan, mahkûmuna ustura verir miydi hiç? Yıkanma işi o uyurken meydana çıkıp yok olan bir kova su ve havluyla halloluyordu. Yine keyfi bir zamanlamaya göre verilen yemekse kapının altındaki bir boşluktan gönderiliyordu. Onu tutsak edenleri hiç görmemişti ve hem nerede olduğunu bilmiyordu hem de oraya nasıl geldiğini. Kapının altından yemeği uzatan o görünmez varlığa birkaç kez laf atmış, cevap alamayınca hepten vazgeçmişti.

Yemeğin ilaçlı olduğunu keşfetmesi uzun sürmemişti çünkü ne zaman yese derin bir uykuya dalıyor, ara sıra da halüsinas-

yonlar görüyordu. Yemezse güçten düşeceğini bildiğinden, yemeye devam ediyordu mecburen. Hücrelerinden çıkmasına hiç izin vermedikleri için yapabileceği tek egzersiz on adım ileri on adım geri yürüyüp durmaktır. Bazen, yine gücünü korumak için, soğuk zeminde şınav ya da mekik çektiği de oluyordu. Onu sürekli gözlüyorlar mıydı bilmiyordu ama çok da önemsemiyordu. Başlarda kaçmanın bir yolunu kestirmeye çalışmış, sonunda bunun imkânsız olduğunda karar kılmıştı.

Her şeyin o cenaze evinde Mildred Martin'le ya da muhtemelen onu taklit eden biriyle başladığını aklından bir türlü çıkaramıyordu. Şimdi de Michelle Maxwell'in önerisine kulak asmadığı için belki de yüzüncü kez lanet okudu kendine. Hemen ardından da özünde megaloman biri olduğundan, Maxwell'e lanet okudu, daha çok bastırmadığı için. Onunla odaya girmekte daha fazla ısrar etmediği için.

Kaç gündür bu hücrede olduğunu bilemiyordu. Bayginken saati de dahil bütün eşyalarını almışlardı. Neden kaçırıldığını da kestiremiyordu bu arada. Ya adayıyla ilgili bir şeydi ya da eski savcılık günlerinden kalma bir mesele. İkisi de olmayabileceği ise aklının ucundan bile geçmiyordu. İlk zaman kurtarılır diye beklemişti ama bu inancını kaybetmesi çok sürmemişti. Onu kaçıranların, ne yaptıklarını bilen kişiler olduğu açıktı. Tutunduğu o küçük mucize umut, aradan geçen günlerle birlikte silinip gitmişti. Ne zaman aklına karısı ve çocukları, başkanlık kampanyası gelse hemen arkasından, hayatının orada sona ereceğine ve belki de cesedinin bile bulunamayacağına dair düşünceler üşüşüyordu zihnine. Sonra da ister istemez, neden hâlâ hayatta tuttuklarını merak ediyordu.

Dönüp yüzüstü yattı yatağa. Artık tepesindeki ışığa bile tahammülü kalmamıştı.

Koridorun sonundaki diğer bir hücrede oturmakta olan kişiye John Bruno'dan çok daha önce gelmişti buraya. Çaresiz bakan gözleri, çöküp kamburlaşmış bedeni umudunun kalmadığının işaretleriydi. Ye, otur, uyu ve zamanı geldiğinde öl. Geleceğine dair tek bildiği buydu. Üstüne bir ürperme gelince battaniyeye daha sıkı sarılıp yatağa uzandı.

Bu geniş yeraltı mekânın başka bir yerinde, adamın biri enteresan işler peşindeydi. Mahkûmların çaresizliğine tezat, onun enerjisi ve umutları tavan yapmıştı.

Ses geçirmez odanın içinde, en az otuz metre mesafedeki bir insan silüetine ateş edip duruyordu ve her attığını hassas bölgelere isabet ettiriyordu. Nişancılığına diyecek yoktu.

Nihayet bir düğmeye basıp hedefi motorlu raylar üzerinden önüne getirdi. Sonra askıya yeni bir kâğıt asıp başka bir düğmeye bastı, hedefi en uzak mesafeye geri gönderdi. Ardından tabancasına yeni bir şarjör taktı, göz ve kulak koruyucuları kafasına geçirdi; nişan alıp arka arkaya on dört mermiyi yirmi beş saniyede ateşledi. Hedefi bir kez daha önüne getirdiğinde gülümsedi nihayet. Bir atışı bile karavana olmamış, kanun kuvvetlerinin sevdiği tabirle, “kusursuz bir daire” çizmişti. Silahı bırakıp poligonundan çıkabilirdi artık.

Geçtiği diğer oda poligondan daha küçük, görüntü olarak da farklıydı. Yerden tavana kadar uzanan raflar her türlü fûnye, patlayıcı kablosu ve diğer malzemelerle doluydu. Buradakileri kullanarak bir şeyleri en etkili şekilde havaya uçurmak çok

da zor değildi. Adam odanın ortasındaki büyükçe tezgâhın başına geçip kablolarla, transistörlerle, zamanlama devreleriyle, fûnyelerle ve C-4 plastik patlayıcılarla çalışmaya başladı. Tıpkı poligonda olduğu gibi detaylara olan hassasiyetini buraya da taşımıştı.

Çalışırken bir yandan da bir şeyler mırıldanıyordu.

Bir saat kadar sonra, önceki ikisinden yine çok farklı tasarlanmış başka bir odaya geçti bu kez. Dışarıdan bakan biri, silahları, patlayıcıları ve diğer öteberiyi fark etmese, sıradan bir oda görürdü burada. Hatta daha ileri gidip bir sanatçının stüdyosu bile diyebilirdi. Bir tek doğal ışık eksikti içeride, o kadar. O da yerden metrelerce aşağıdaki bir yerde mümkün değildi zaten.

Duvarlardan birine sıralanmış raflar kalın paltolar ve botlarla, özel başlıklarla, eldivenlerle, yuvarlak kırmızı ampullerle, baltalarla, oksijen tüpleriyle ve benzeri diğer malzemelerle doluydu. Bunlara bir süre daha ihtiyaç duyulmayacaktı ama hazırlıklı olmakta her zaman fayda vardı. İş aceleye getirmenin tam bir felaket olacağını farkındaydı. Sabır şarttı. Yine de taşların yerine oturacağı o zamanı, nihayet başardım diyeceği o anı iple çekmiyor değildi. Ama biraz daha sabır.

Bir masanın başına geçip iki saat sürecek çalışmasına girdi. Büyük bir özenle yaptığı onca boyama, kesme, düzeltme ve ince ayarın sonucunda ortaya müzelik ya da özel koleksiyonluk bir şey çıkmayacaktı belki, ama bütün bunlar onun için dönemin en büyük şaheserlerinden daha önemliydi. Sonuçta bu da onun şaheseriydi ve eski ustaların çalışmalarında olduğu gibi bunun da hazırlanması yıllar almıştı.

En büyük başarısının nihayet tamamlanacağı zamanı aklından çıkarmadan devam etti çalışmaya.

24

Michelle laptopunun başına geçmiş, Gizli Servis'in veritabanını tarıyor, bulduğu ilginç şeyleri bir kenara not ediyordu. Ne kadar odaklanmış ve kendini kaybetmiş olsa da cepte telefonunun çalmasıyla ayağa fırlaması neredeyse bir oldu. Ekranda gizli numara yazmasına rağmen, arayan King'dir diye umarak açtı telefonu. Oydu gerçekten ve de ilk sözleri umut verici olmuştu.

"Nerede buluşmak istersin?" diye sordu adama.

"Nerede kalıyorsun?"

"Senden beş-altı kilometre ötedeki oda-kahvaltı küçük bir moteldeyim."

"Winchester'da mı?" diye sordu adam.

"Evet, orası."

"Güzel yerdir. Keyfini çıkarıyoursundur umarım."

"Şimdilik öyle."

"Bulunduğun yerden bir-iki kilometre ötede Sage Gentleman diye bir yer var."

“Gelirken gördüm. Güzel bir yere benziyordu.”

“Orası işte. Öğlen yemeğinde buluşalım. On iki buçuk iyi mi?”

“Muhakkak geleceğim. Bu arada Sean, aradığın için teşekkürler.”

“Önce söyleyeceklerimi bir duy, sonra teşekkür edersin.”

Viktorya tarzı eski evin geniş verandasında buluştular. King’in üstünde spor bir ceket, boğazlı yeşil bir kazak ve bej rengi keten pantolon; Maxwell’inse siyah renkli, uzun, pilili bir etek ve beyaz süveter vardı. Ayaklarına giydiği şık çizmeleri sayesinde boyu da yükselmiş, neredeyse King’e yetişir olmuştu. Koyu renk saçlarını omuzlarına salmış, normalde pek alışkın olmasa da biraz makyaj bile yapmıştı. Gizli Servis insanı modadan uzaklaştırıyordu. Fakat koruduğunuz şahıs çoğu zaman resmi davetlere katıldığı için bir ajanın gardırobunun da buna uygun olması icap edebiliyordu. Servis’te bunun için özel bir sözleri bile vardı: Mavi yaka maaşınla milyon dolarlık görünmek.

King otoparkta duran lacivert renkli Toyota Land Cruiser’ı gösterip, “Senin mi bu?” diye sordu.

“Boş zamanlarımda aktif sporlar yapmayı seviyorum ve bu arkadaş da sağ olsun, beni istediğim yere götürüyor, her şeyi de taşıyor.”

“Sen Gizli Servis ajanısın. Boş zamanı nereden buluyorsun ki?”

Restoranın arka tarafındaki masalardan birine oturmuşlardı. İçerisinin fazla kalabalık olmaması iyiydi, böylece gözden ırak konuşabilirlerdi.

Garson gelip sipariş vermek isteyip istemediklerini sorduğunda Michelle, “Evet efendim, hazırız,” dedi.

King gülümsedi ama garson gidene kadar bir şey söylemedi.

“Bunu atlatmak yıllarımı aldı.”

“Neyi atlatmak?” diye sordu Michelle.

“Herkes ‘efendim’ demeyi. Garsonlardan başkanlara kadar herkese.”

“Hiç fark etmemişim,” diye karşılık verdi Michelle omuz silkerek.

“Kolay değil zaten. İnsanın içine işliyor. Diğer pek çok şeyle birlikte.” Bir an durup ona düşünceli düşünceli baktı. “Seninle ilgili bir şey kafamı kurcalıyor.”

“Sadece bir şey mi?” dedi Michelle, yüzünde küçük bir tebessümle. “Yıkıldım.”

“Neden senin gibi süper zeki, süper sporcu biri kanun kuvvetlerine katılır? Bunda yanlış bir şey var diye söylemiyorum da başka bir sürü fırsatın olmuştur bence.”

“Genetik bir şey herhalde. Babam, erkek kardeşlerim, amcalarım, erkek kuzenlerim, hepsi polis. Babam Nashville’de polis müdürü. Ben de ailede bunu yapan ilk kız olmak istedim. Hatta Tennessee’de bir sene yaptım da. Sonra aile geleneğini yıkıp Servis’e başvurmaya karar verdim. Kabul edildim ve gerisi belli zaten.”

Garson yemekleri bıraktıktan sonra Michelle önündeki tabağa gömüldü, King ise sessizce şarabını yudumlamakla yetindi.

“Buraya daha önce de geldin herhalde,” dedi Michelle iki lokma arasında.

King başını sallayıp kadehindeki Bordeaux’yu bitirdi, ardından yemeye başladı. “Müvekkillerimi, avukat arkadaşları,

eşi dostu hep buraya getiririm. Civarda burası kadar olmasa bile düzgün başka yerler de var ama dikkatli bakmazsan göremezsin, hep bir yerlere saklanmış gibidirler.”

“Sen duruşma avukatı mısın?”

“Hayır. Vasiyet, vakıf, iş anlaşmaları falan.”

“Hoşuna gidiyor mu?”

“Faturaları ödüyor işte. Dünyanın en heyecan verici işi değil ama sırf buraların manzarası için bile değer.”

“Gerçekten çok güzel yerler buralar. Neden böyle bir yeri seçtiğini anlayabiliyorum.”

“Güzellikleri de var, imkânsızlıkları da. İnsan buradayken bazen dünyanın bütün stresinden ve çalkantılarından izole olmuş gibi hissediyor.”

“Ama o çalkantılar gelip seni buluyor, değil mi?”

“Bir de geçmişini ciddi ciddi unutup hayata yeniden başlayabileceğine inanıyorsun.”

“Ama yaptın da bunu.”

“Yapmıştım. O da geçmişte kaldı.”

Michelle ağzını peçeteyle sildi. “Peki benimle neden görüşmek istedin?”

King boş kadehini kaldırarak ona gösterdi. “Bana katılmaya ne dersin? Görev başında değilsin nasıl olsa.”

Şaraplarını içip yemeklerini bitirdikten sonra King yemek alanının hemen yanındaki oturma kısmına geçmelerini önerdi. Oradaki deri koltuklara gömülüp duvarlara dip dibe yerleştirilmiş, ceviz ağacından raflarda duran eski, deri kaplı kitapların ve üstlerine sinmiş puro ve pipoların kokularını içlerine çektiler. İçeride onlardan başka kimse yoktu. King kadehini pen-

cereden süzülen ışığa tuttuktan sonra şarabın kokusuna baktı, ardından bir yudum aldı.

“Şarap güzelmiş,” dedi Michelle kendi de bir yudum içtikten sonra.

“On yıl daha beklesin, içtiğim şarap bu muydu dersin.”

“Şaraplar hakkında, içmeden önce mantarını çıkarmak gerektiğinden başka bir şey bilmiyorum.”

“Sekiz yıl önce ben de senin gibiydim. Daha çok biracıyım. Param anca ona yetiyordu da ondan biraz.”

“Demek Servis’ten ayrıldıktan sonra birayı bırakıp şaraba geçtin.”

“Bunun dışında bir sürü değişim daha oldu. Her şeyi şarap uzmanı bir arkadaşımdan öğrendim. Birlikte çok sistemli çalıştık. Fransız şaraplarından başlayıp İtalyanlara geçtik. Kaliforniya’nın meşhur beyaz şarabını bile denedik, ama arkadaşım biraz snop olduğundan beğenmedi onları. Onun için varsa yoksa kırmızıydı.”

“Hım, senin gibi hem insan öldüren hem de şarap uzmanı olan biri daha var mıdır acaba? Demek istediğim, ikisini bir arada yakıştıramıyorum da.”

King kadehini indirip genç kadına şaşkın bir ifadeyle baktı. “Ne yani, şarap sevgisi yumuşaklara göre mi? Şarap için ne kadar kan döküldüğünü biliyor musun sen?”

“İçerken mi olmuş o, yoksa hakkında laflarken mi?”

“Ne fark eder? Kan dökülmüş mü, ona bak sen.”

“O işi sen benden daha iyi bilirsin tabii.”

“Bunun, işi bitirdikten sonra kabzaya çentik atmaktan ibaret olduğunu sanıyorsan yanılıyorsun.”

“Hiç öyle düşünmedim ki zaten. O çentiği daha çok ruhuna atıyorsun sanırım.”

Kadehi sehpaye bıraktı King. “Hadi biraz bilgi alışverişi yapalım.”

“Bana uyar.”

“Her şey karşılıklı. Ne verirsen onu alırsın.”

“Ona kim karar verecek?”

“Kolayı var. Önce benim başlamama ne dersin?”

“Meraklandım şimdi,” dedi Michelle arkasına yaslanarak. “Nedenmiş acaba?”

“Çünkü ben sekiz yıl önce nasılsam şimdi sen de o haldesin.”

“Doğru. Hatta bu yüzden kan kardeşi olduğumuzu söylemiştin.”

“Joan Dillinger o gece oteldeydi.”

“Senin odanda mıydı peki?”

King kafasını iki yana salladı. “Sıra sende.”

Michelle bir an düşündükten sonra, “Tamam o zaman,” dedi. “Ritter öldürüldüğünde otelde çalışmakta olan temizlikçi kadınlardan biriyle konuştum. Adı Loretta Baldwin.” King bunu duyunca genç kadına hayretle baktı. “Loretta, o sabah senin odanı kendisinin temizlediğini söylüyor. Avizede de siyah dantelli bir külotlu çorap bulmuş.” Bir an durduktan sonra, olabildiğince düz bir ifadeyle, “Senin olduğunu sanmıyorum tabii,” diye ekledi. “Dantelli sevmezsin sen.”

“Sevmem tabii. Ayrıca iç çamaşırında da tercihim siyahtan yana değildir.”

“O sıralar evli değil miydin sen?”

“Ayrıydık. Karımın, ben ortalıkta yokken başka erkeklerle

yatmak gibi can sıkıcı bir alışkanlığı vardı. Artık birbirlerinin evlerinde pijamalarını, diş fırçalarını falan da bırakıyorlar mıydı bilmem. Anlayacağın, kafam gidikti o sıralar.”

“Şimdi şakasını yapabiliyor olman güzel.”

“Sekiz yıl önce sorsan böyle zevzekçe konuşamazdım. Zaman yaraları iyileştirmiyor aslında. Sadece umursamamamı sağlıyor.”

“Joan Dillinger’la aranızdaki şey neydi peki? Eğlencesine miydi?”

“O sıra eğlenceden biraz daha fazlasıymış gibiydi. Şimdi düşündüğümde aptalca buluyorum tabii. Joan öyle bir kadın değildir.”

“Asansör meselesine gelecek olursak...”

“Sıra sende,” diye araya girdi King. “Hatırlatmaktan sıkılmaya başladım.”

Michelle iç geçirip arkasına yaslandı. “Pekâlâ, Dillinger Servis’te değil artık.”

“Sayılmaz. Bunu zaten biliyorum. Başka?”

“Loretta Baldwin, Ritter öldürüldüğü zaman kaçıp koridorun sonundaki malzeme odasına saklandığını söyledi.”

Bu, King’i meraklandırmıştı. “Nedenmiş?”

“Çok korktuğu için kaçmış. Herkes öyle yapıyormuş zaten.”

“Herkes değil,” dedi King duygusuz bir ifadeyle. “Ben hiçbir yere kıpırdamadım.”

“Ee, asansör diyorduk?”

“Neden bu kadar üzerinde duruyorsun?” diye sordu King birdenbire.

“Çünkü aklını başından almıştı! Öyle ki gözünün önündeki suikastçıyı bile göremedin.”

“Dalıp gitmiştim.”

“Hiç sanmıyorum. Videoda sesi duydum. Asansörler kata geldiğinde nasıl ses çıkarırsa öyle bir şeydi. Ve bana kalırsa kapılar açıldığında gördüğün şey ya da kişi yüzünden oraya kilitlendin, Ramsey’nin ateş edişini de bu yüzden fark edemedin.” Bir anlık duraksamanın ardından ekledi. “Asansörlerin o katta durması Gizli Servis tarafından engellendiği için, orada gördüğün kişi de ancak bir Gizli Servis ajanı olabilirdi ve yine bana kalırsa o ajan Joan Dillinger’dı ve de iddiaya varım, bir sebepten onu korumaya çalışıyorsun. Yanıldığımı söyleyebilir misin?”

“Söylediklerin doğru olsa bile bir önemi yok. Hatayı yapan bendim, benim yüzümden ölense Ritter oldu. Bunun bahanesi olamaz. Böyle şeyleri senin de biliyor olman lazım.”

“Ama dikkatin kasten dağıtılmak istendiyse mevzu değişir.”

“Öyle bir şey olmadı.”

“Nereden biliyorsun? Asansör neden tam olarak Ramsey’nin ateş ettiği anda açıldı?” Kendi sorusuna kendi cevap verdi. “Çünkü Ramsey asansörün o kata ineceğini de biliyordu, asansördeki kişinin, senin konsantrasyonunu bozacağını da. Ritter’ı da bu sayede öldürebildi zaten. Asansörün o ateş etmeden hemen önce geleceğinden haberi olduğu için.”

Michelle arkasına yaslandığında, yüzünde zafer kazanmış birinin ifadesi değil, King’in televizyondaki basın toplantısı sırasında gördüğüne benzer, başkaldıran bir insanın bakışları vardı.

“Mümkün değil bu. İnan bana. Dünyanın en berbat tesadüfü demek daha doğru.”

“Bu söylediklerine inanmasam çok da şaşırmazsın herhalde.”

King gereğinden uzunca bir süre, bir şey demeden oturunca

Michelle ayaklandı. “Bak, yemek için ve şarap dersi için teşekkürler ama senin gibi akıllı bir adamın her sabah aynaya bakıp da ‘ya öyle olmasaydı?’ diye sormadığını düşünmem mümkün değil maalesef.”

Tam gitmek üzere yürümeye başlamıştı ki ceptelefonu çaldı Michelle’in, telefonu geciktirmeden açıp konuşmaya koyuldu. “Efendim? Evet benim. Kim dediniz? Ee, evet doğru, konuştum onunla. Numaramı nereden buldunuz? Kartvizitimden mi? Evet, o da doğru. Fakat neden aradığınızı anlamadım.” Bir süre susup karşı tarafı dinlerken beti benzi attı. “Bilmiyordum. Tanrım, çok üzıldüm. Ne zaman oldu? Anladım. Tamam, teşekkür ederim. Sizi arayabileceğim bir numara var mı?” Telefonu kapatıp çantasından kâğıt kalem çıkardı, ardından King’in yanındaki deri koltuğa yavaşça oturup numarayı not etti.

King ona merakla bakıp, “İyi misin?” diye sordu. “Pek iyi görünmüyorsun.”

“Hayır, iyi değilim.”

King elini uzatıp genç kadının titreyen omzuna bastırıp hafifçe. “Ne oldu Michelle? Kiminle konuştun?”

“Konuştuğum kadın vardı ya hani? O gün otelde olan temizlikçi kadın?”

“Loretta Baldwin mi?”

“Arayan oğluydu. İsmimi kadına bıraktığım kartvizitten görmüş.”

“Neden, Loretta’ya bir şey mi olmuş?”

“Ölmüş.”

“Nasıl?”

“Öldürülmüş. Ritter’ın öldürülmesiyle ilgili bir sürü soru

sormuştum, şimdi o da öldü. Arada bir bağlantı olduğunu düşünmek istemiyorum ama düşünmeden de edemiyorum.”

King aniden ayağa fırlayınca Michelle korkup irkildi.

“Senin cipin deposu dolu mu?” diye sordu adam.

“Evet,” diye karşılık verdi Michelle şaşkın bir halde. “Neden?”

“Bütün randevularımı iptal edeceğim,” dedi King kendi kendine konuşmuş gibi.

“İptal mi edeceksin? Niye?”

“Çünkü onlarla görüşemeyeceğim. Çünkü gitmem gereken bir yer var.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Gidiyorsun değil, gidiyoruz. Seninle birlikte Bowlington’a gidip Loretta Baldwin’in neden hayatta olmadığını öğreneceğiz.”

Arkasını dönüp kapıya yönelmişti ki Michelle’in peşinden gelmediğini, orada öyle, şaşkın bir halde oturmakta olduğunu görüp durdu. “Sorun nedir?”

“Oraya geri dönmek istediğime emin değilim.”

King genç kadının yanına gidip başında durdu, sert bir ifadeyle baktı ona. “Birdenbire karşıma çıkıp bir sürü soru sordun. Ben de istediğin bütün cevapları verdim. Öyle ya da böyle, beni de bulaştırdın bu işe.” Bir an durduktan sonra kükrer gibi devam etti: “Hadi bakalım, gidiyoruz Ajan Maxwell. Fazla zamanım yok!”

Michelle anında ayağa fırlayıp “Evet efendim,” dedi farkında olmadan.

25

King cipe biner binmez gördüğü manzara karşısında tiksintisini gizleyemedi. Yerde, içinde hâlâ “enerji çikolatası”nın artıkları olan bir enerji barının ambalajı duruyordu. Arka koltuk gelişigüzel fırlatılmış eşyalarla doluydu. Su ve kar kayakları, türlü boy ve cbatta kürekler, spor kıyafetleri, spor ayakkabılar, abiye ayakkabılar, birkaç etek, mont ve bluz, bir de paketi açılmamış bir külotlu çorap. Bunların yanı sıra üst alt bir eşofman, kitaplar, Kuzey Virginia telefon rehberi, boş enerji içeceği şişeleri, Remington marka bir av tüfeği ve bir kutu fişek. Bunlar King’in görebildikleri idi bu arada, Tanrı bilir aşağılarda daha neler vardı. Burnuna çürümüş muz kokuları bile geliyordu.

Dönüp Michelle’e baktı. “Unutma da sakın ha beni evine falan davet etmeyesin.”

Genç kadın ona omzunun üstünden bakıp, “Çok dağınık olduğumu söylemiştim,” dedi.

“Michelle, buna dağınıklık demek haksızlık olur. Burası bildiğin hareketli bir çöp tenekesi. Araba araba değil, tekerlekler üzerinde giden anarşi ve kaos.”

“Aman ne kadar felsefî konuştun. Bu arada bana Mick diyebilirsin.”

“Michelle yerine Mick’i mi tercih ediyorsun? Michelle zarif, klas bir isim. Mick ise üniforması çakma madalyalarla süslenmiş, boksör eskisi bir kapıcının ismi.”

“Gizli Servis hâlâ erkeklerin hâkim olduğu bir dünya. İnsanlarla anlaşmak için ayak uydurmak gerekiyor.”

“Sen onları bu ciple bir kez dolaştır bak, ismin Gwendolyn de olsa o nasıl erkek ismiymiş derler.”

“Tamam, tamam, anladık. Onu bırak da gittiğimiz yerde ne bulmayı bekliyorsun?”

“Bilsem gitmezdim herhalde.”

“Otel de ziyaret edecek misin?”

“Ona emin değilim. O günden beri bir kez olsun gitmedim.”

“Anlıyorum. Ben de o cenaze evine gidemem herhalde.”

“Cenaze evi demişken Bruno’nun kaçırılmasıyla ilgili bir gelişme var mı?”

“Yok. Ne fidye talebi ne de başka türlü bir istek. Onca zahmete girip John Bruno gibi bir adamı kaçır, bunun için bir Gizli Servis ajanını öldür, hatta Bruno’nun taziye için gittiği adamı da sen öldür, sonra da hiçbir şey yapma; olacak şey mi bu?”

“Doğru. Taziye için gidilen adamın adı Bill Martin’di, değil mi? Ben de öldürüldüğünü düşünmüştüm.”

Michelle ona hayretle bakarak, “Neden ki?” diye sordu.

“Planlarının yürümesi için adamın mortu çekmesini bekleyemezlerdi de ondan. Ayrıca başka türlü de olmazdı. Adam eceliyle ölse bile planlarını birkaç gün içinde yapıp uygulamaya geçi-

remezlerdi. Evet, evet, kesin onu da bunlar öldürmüştür.”

“Analizin etkileyici. Bu işlerde iyidir demişlerdi de inanmamıştım.”

“Canlı kalkanlıktan daha çok soruşturma işi yaptım. Her ajan, koruma işine, özellikle de başkanlık korumasına alınmak için çalışır, didinir; korumaya geçtikten sonra da soruşturmaya geri dönmenin yollarını aramaya başlar.”

“Neden öyle sence?”

“Çalışma saatlerinden, hayatının bütün kontrolünün elinden kayıp gittiğini hissetmenden. Düşünsene, öylece durup birileri ateş etsin diye bekliyorsun. O işten nasıl nefret ettim, anlatamam sana ama başka seçeneğim yoktu.”

“Başkanın korumalığına da atanmış mıydın?”

“Evet. O noktaya ulaşmak için çok çalıştım. Sonra da iki yıl Beyaz Saray’da bulundum. İlk yılım harika geçti, sonraki yıl- sa o kadar iyi olmadı. Sürekli seyahat, sürekli kapris. Bir de sana Beyaz Saray bahçıvanından bile aşağıymışsın gibi mua- mele etmiyorlar mı, en çok da ona uyuz oluyordum. Kaderin cilvesine bak, ben tam oradan ayrılmanın planlarını kurmaya başlamıştım ki Ritter’a verdiler beni.”

“O noktaya gelmek için yıllarını adanmış biri için ne cesaret verici sözler bunlar.”

“Ben zorlama ya da şansını deneme demiyorum ki. Air Force One’da uçmak harika bir histir mesela. Birleşik Devletler baş- kanından övgüler duymaksa bambaşka. Ben sadece söylenen her şeye inanma diyorum. O da diğer koruma işleri gibi bir yer- de. Soruşturmadayken öyle mi ama? Hiç değilse kötü adamları

içeri tıkıyorsun falan.” Bir an susup camdan dışarı baktı. “Soruşturma demişken Joan Dillinger geçenlerde hayatıma yeniden dahil oldu ve bana bir teklifte bulundu.”

“Ne tür bir teklif?”

“John Bruno’yu bulmasına yardım etmemi teklif etti.”

Michelle az daha arabayı yolun kenarına çıkaracaktı. “Ne?”

“Bruno’nun çevresi, onu bulması için Joan’ın şirketini tutmuş.”

“Pardon ama FBI’ın soruşturmasından haberleri yok muymuş acaba?”

“Olsun. Bruno’nun ailesi istediği kişileri tutamaz diye bir kural mı var?”

“İyi de seni dahil etmeye çalışmasının sebebi ne?”

“Bana bir şey söyledi ama pek yutmadım doğrusu.”

“Yapacak mısın peki?”

“Sen ne dersin? Yapayım mı?”

Michelle ona hızlıca bir bakış atıp, “Bana niye soruyorsun ki?” dedi.

“Kadınla ilgili şüphelerin var ya, o yüzden. Dediğin gibi Ritter’in suikastında parmağı varsa bir de bu Bruno’nun kaçırılmasının altından çıkarsa ilginç olmaz mı? Ee, ne diyorsun bakalım, yapayım mı yapmamayım mı... Mick?”

“İlk aklıma gelen cevap, yapma oluyor.”

“Neden, sonunda dönüp benim kıcıma girer diye mi?”

“Evet.”

“Aklına başka ne geliyor? İşbirliği yapmam falan mı?”

Michelle ona bakıp yüzündeki muzip ifadeyi görünce mahcup mahcup gülümsedi. “Aynen öyle.”

“Böylece soruşturma ile ilgili olarak ilk kaynağından bilgi

sahibi olurum, bulduğum her şeyi gelip seninle de paylaşırım diye mi?”

“Her şeyi değil canım. Mesela Joan’le olan aşkınız yeniden alevlenirse ayrıntıları duymak istemeyebilirim.”

“Sen orasını merak etme. Karadullar eşlerini yer. İlk sefer canımı zor kurtardım zaten.”

26

Loretta'nın evine, Wrightsburg'dan çıktıktan yaklaşık iki saat sonra vardılar. Etrafta polis arabası görünmüyordu ama ön kapıya sarı renkli olay yeri bantları çekilmişti.

“İçeri giremeyiz sanırım,” dedi Michelle.

“Bal gibi de gireriz. Oğlu ne güne duruyor?”

Michelle çantasından telefon numarasını çıkarıp aradı. Adam telefonu açınca kasaba merkezindeki bir kafede buluşmak üzere sözleştiler. Michelle tam arabayı evin önünden çekiyordu ki King engel oldu ona.

“Bana bir saniye ver.”

Bunu söyledikten sonra cipten atladı, sokakta bir ileri bir geri yürümeye başladı. Ardından, bir ara sokağa girip gözden kayboldu. Birkaç dakikaya kalmadan, bu kez Baldwin'in evinin arka tarafından çıktı, gelip arabada yolcu koltuğuna oturdu.

“Neydi bu şimdi?” diye sordu Michelle.

“Hiç. Loretta Baldwin'in evine alıcı gözle bakayım dedim.”

Kasaba merkezine giderken bazı kavşaklara konuşlanmış

devriye arabaları gördüler. Polisler gelen geçen arabaların içindekilere dikkatle bakıyorlardı. Tepelerinde de bir helikopter bir oraya bir buraya uçuyordu.

“Neler dönüyor acaba?” dedi Michelle.

King radyoyu açıp yerel bir haber istasyonu buldu. Oradan duydukları kadarıyla iki adam yakınlardaki eyalet hapisanesinden kaçırmıştı ve polis bu yüzden kapsamlı bir arama operasyonu başlatmıştı.

Kafeye geldiklerinde Michelle arabayı park etti, fakat tam çıkacaktı ki durdu.

“Ne oldu?” diye sordu King.

Genç kadın ana yolun biraz ötesindeki bir kavşakta duran iki polis arabasını gösterdi. “Kaçakları aradıklarını sanmıyorum. Bence bizi tuzağa düşürmeye çalışıyorlar.”

“Tamam o zaman, kadının oğlunu ara ve ona de ki, annenin öldürülmesiyle benim bir alakam yok, ille de konuşmak istiyorsa telefonda konuşsun.”

Michelle iç geçirip vitese taktı, cipi oradan uzaklaştırdı. Sonra da yeterince ıssız olduğuna ikna oldukları bir yerden sapıp ana yoldan ayrıldı. Ardından Loretta’nın oğlunu arayıp King’in dediklerini aynen ona iletti. “Ben sadece nasıl öldürüldüğünü bilmek istiyorum.”

“Niye söyleyeyim ki?” diye karşılık verdi oğul. “Durduk yere annemi ziyarete gidiyorsun, sonra bir bakıyoruz ölmüş.”

“Onu öldürmeye niyetim olsaydı kartvizitimi orada bırakırmıydım?”

“Ben bilmem. Belki de böylesinden hoşlanıyordur.”

“Annenin evine, sekiz yıl önceki Ritter cinayetiyle ilgili konuşmaya gittim ama bildiği fazla bir şey yoktu.”

“Neden böyle bir şeyi merak ediyorsun ki?”

“Amerikan tarihine meraklıyım da ondan. Polisler yanında mı şimdi?”

“Ne polisi?”

“Bana masal okuma. Yanında mı değil mi?”

“Değil.”

“İnanmadım ya neyse. Bak ne diyeceğim. Ritter suikastıyla ilgili olarak konuşmaya gitmem, birilerini anneni öldürmeye itmiş olabilir.”

“Ritter mı? Çok saçma bu. O işi yapan adamı öldürdüler ki.”

“Adamın her şeyi tek başına planladığını nereden biliyoruz?”

“Ben ne bileyim.”

“Ben de öyle diyorum işte. Şimdi tekrar soruyorum, annen nasıl öldürülmüş?”

Karşı taraftan ses gelmeyince başka bir şey denemeye karar verdi. “Annenle yeni tanıştım ama kadın çok hoşuma gitti. Aklından geçeni sakınmadan söyleyen, harbi bir kadındı. İnsan ister istemez saygı duyuyor. Taş gibi bir kabuğun altına sıkıştırılmış bir ömürlük bilgelikten söz ediyoruz.”

“Evet, öyleydi,” dedi adam. “Ve de canın cehenneme.” Bunu söyledikten sonra kapattı telefonu.

“Lanet olsun ya!” dedi Michelle. “Doğru yerden yakaladığımı o kadar emindim ki.”

“Yakaladın zaten. Yine arayacak, merak etme. Polisleri b aşından def etmesi için zaman ver.”

“Sean, canın cehenneme dedi bana.”

“Nezaketten pek nasibini almamış demek. Erkek milleti işte. Ne diyorum sana, sabırlı ol biraz. Bizler siz kadınlar gibi aynı anda bir sürü işi yapamıyoruz. Bize teker teker geleceksiniz.”

Yaklaşık otuz dakika sonra telefon çaldı.

Michelle, King'e bakıp, "Nereden bildin?" dedi.

"Erkekler telefonda kadın sesi duymayı sever. Ayrıca anne-siyle ilgili hep güzel şeyler söyledin. Erkekler annelerine düş-kündür de."

"Pekâlâ," diyordu Loretta'nın oğlu karşı tarafta. "Onu kü-vette bulmuşlar. Boğulmuş."

"Boğulmuş mu? Peki kaza olmadığını nereden biliyorlar? Ya kalp krizi geçirdiyse?"

"Ağzına para sıkıştırmışlar, evi de talan etmişler. Böyle kaza mı olur?"

"Ev talan edilmiş, ağzına da para sıkıştırılmış, öyle mi?" diye tekrar etti Michelle, King'in de duyması için.

"Evet, yüz dolar. Beş tane yirmilik. Onu ben buldum. O gece telefon ettim ama açmadı. Altmış-yetmiş kilometre ötede oturuyorum. Atlayıp onca yolu gittim. Lanet olsun! Onu öyle görünce..." Lafını tamamlayamamıştı.

"Çok üzgünüm. Bu arada kusura bakma ama senin adını da sormadım."

"Tony. Tony Baldwin."

"Çok üzgünüm Tony. Annenle Ritter suikastını konuşmak için buluştuk. O olay hep ilgimi çekerti. Annenin o gün otelde çalıştığını ve hâlâ Bowlington'da yaşadığını öğrenince ziya-retine gittim. Öncesinde iki kadınla daha konuştum. İstersen onların ismini de verebilirim. Yemin ederim, başka da bir şey yapmadım."

"Tamam inandım. Peki bunu kimin yaptığına dair bir fikrin var mı?"

“Henüz yok, ama şu andan itibaren bunu ortaya çıkarmak bir numaralı önceliğimolacaktır, bilesin.”

Adama teşekkür edip telefonu kapattıktan sonra King’e döndü.

“Ağzına para sıkıştırılmış ha,” dedi King düşünceli düşünceli.

“Benim param,” diye karşılık verdi Michelle de üzgün bir şekilde. “O yüz doları, yani beş yirmiliği, sorularımı cevapladığı için vermiştim.”

King çenesini sıvazlıyordu. “Demek ki işin içinde soygun yok. Öyle olsa parayı bırakmazlardı. Ama evin altını üstüne getirmişler. Kesin bir şey arıyorlardı.”

“Ağzında parayla gözümün önüne geliyor da... Tanrım, ne korkunç!”

“Sana söylediği şeyler kadar korkunç değildir belki de.”

Michelle dönüp ona merakla baktı. “Neymiş söylediği şeyler?”

“İkisi için de ölümcül şeyler. Kimin aklına gelirdi ki?”

“Neden söz ediyorsun sen?”

“Söyleyemem.”

“Nedenmiş o?”

“Hâlâ düşünüyorum da ondan. Benim tarzım bu, kusura bakma.”

Michelle kollarını öfkeyle havaya savurdu. “Tanrım, insanı deli edersin sen.”

“Sağ ol, elimden geleni yapıyorum.”

King bir süre camdan dışarı baktıktan sonra nihayet oturduğu yerde kıpırdandı. “Pekâlâ, burası küçük bir kasaba, daha fazla şüphe çekmeyelim. Hele ki etrafta bunca polis varken. Hadi gidip kalacak bir yer bulalım, gece yarısına kadar da çıkmayalım. Operasyona sonra başlarız.”

“Ne operasyonu?”

“Biraz nostalji yapayım dedim.”

Michelle yüzünü astı. “Bu avukat milleti bir kere olsun sorulan bir soruya doğru düzgün cevap versin, dişimi kıracağım.”

“Tamam o zaman, sanırım Fairmount Oteli’ni ziyaret etmemin zamanı geldi artık. Yeterince doğru düzgün bir ifade oldu mu?”

Otele, ağaçlardan çok ayrılmamaya dikkat ederek arka taraftan yaklaştılar. İkisi de aynı şekilde giyinmişti ve hareketleri de uyumluydu. Ağaçların bittiği yerde bir süre bekleyip birileri var mı diye etrafı kolaçan ettiler. Olmadığına ikna olduklarında ortaya çıkıp oteli çevreleyen tel örgülerle orman arasındaki mesafeyi hızla kat ettiler. İkiliden biri, tellerin üstünden atlar atlamaz tabancasını çıkardı, binanın arka kısmına doğru ilerlemeye o şekilde devam ettiler. Nihayet yan kapılardan birini zorlayıp içeri girdiler; kaşla göz arasında karanlıkta gözden kaybolmuşlardı.

King'le Michelle arabayı Fairmount Oteli'ne epey uzak bir yerde bırakıp yolun geri kalanını yürüyerek gittiler. Binaya yaklaştıklarında, tepelerinde dolaşan helikopterin arama ışıklarından kaçınmak için ağaçların arasına daldılar.

“Bu iş çok heyecanlı,” dedi Michelle, ormanı bırakıp otele doğru seğirtirlerken. “Rozetin öbür tarafında olmak gibi bir şey.”

“Ya, ne demezsin. Düşünsene, şu anda Kuzey Carolina, Bowlington’ın vahşi doğasında, polis helikopterlerine görünmemek için seke seke dolaşacağıma evimde oturmuş, şömine-nin karşısında bir yandan Viognier’imi içiyor, bir yandan da Proust’umu okuyor olabilirdim.”

“Şarap içerken Proust okuyorum deme bana.”

“Spor kanallarında güzel bir şey yoksa mecburen.”

Otele iyice yaklaştıklarında King’in bakışları binanın cephesine takıldı. “Burası bana hep eroinman bir Frank Lloyd Wright’ın elinden çıkmış gibi gelmiştir.”

“Ya, çok çirkin gerçekten,” diye onayladı Michelle onu.

“Clyde Ritter’in estetik anlayışı hakkında bir fikrin olsun diye söylüyorum, adam Fairmount’u pek bir güzel buluyordu.”

Michelle’in önceki ziyaretinde görüp girdiği boşluğu kattıkları için tel örgünün üstünden atlamak zorunda kaldılar. Michelle tellerin üstünden kuş gibi uçarken King ona gıptayla baktı. Ardından, sıra geldiğinde o da atladı ama ayağı bir boşluğa girince az daha yüzüstü yere kapaklanıyordu. Michelle bir şey demeden ayağa kalkmasına yardım etti, birlikte binanın yan tarafına doğru gidip önceki ziyaretinde girdiği yerden daldılar.

İçeri girdiklerinde, Michelle tam fenerini yakıyordu ki King elini kaldırıp engel oldu ona. “Dur biraz. Nöbetçi var dememiş miydin?”

“Evet ama ortalıkta yok şimdi.”

“İlk girişinde görmemiştin de ikincide karşılaşmamış mıydınız siz?”

“O sırada öteki tarafta devriye geziyordu belki. Otelin etrafını paylaşmış olabilirler.”

King, “Olabilir,” dedikten sonra feneri açmasını işaret etti, birlikte lobiye doğru yürümeye başladılar.

“Stonewall Jackson Salonu bu koridorun sonunda,” dedi Michelle.

“Öyle mi? Hiç bilmiyordum.”

“Kusura bakma ya. Aradan uzun zaman geçtiği için öyle dedim.”

“Boş ver,” dedi King. “Ben de gıcıklığına söyledim zaten.”

“Oraya şimdi gitmek ister misin?”

“Sonra belki. Öncelikle bakmak istediğim başka bir yer var.”

“Loretta Baldwin’in saklandığı malzeme odası mı?”

“Büyük beyinler büyük düşünürmüş. Belli mi olur, bir bakmışsın sen de iyi şaraba ve kafa patlatan edebiyata sarmışsın. Sonra da hani olur ya diye söylüyorum, cipi temizlemeye de girişmişsin. Önümüzdeki birkaç senen boş olursa tabii.”

Malzeme odasına gidip kapıyı açtılar. Michelle’den feneri alan King içeri girip etrafa göz attı. Çok geçmeden de odanın en arkasındaki duvarda gördüğü gediğin başına gitti.

“Loretta ufak tefek miydi?”

“Bir deri bir kemikti neredeyse.”

“O halde buradan sorunsuzca geçmiş olabilir. Odada tam olarak nerede saklandığını söylemiş miydi?”

“Hayır ama koskoca oda, nerede istediye orada durmuştur.”

“Ben cinayet, kargaşa ve paniğe kapılmış bir insan sürüsünün ortasında kalsam ve saklanmak için bir odaya koşmuş olsam kendime hemen bir çukur kazıp içine girmek isterim. Yorganı kafana çekmek gibi içgüdüsel bir şey bu. Kadın o esnada neler olup bittiğini bilmiyordu ki. Adam da saklanmak için silahıyla oraya gelse ne olacaktı?”

King bir süre bir şey demeden durup Loretta'nın saklanmış olabileceği yere bakarken, "Ne görüyorsun Sean?" diye sordu Michelle.

"Emin olamıyorum," diye karşılık verdi adam, kafasını sallayarak. Sonra da odadan çıkıp kapıyı kapattı.

"Pekâlâ, şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu Michelle.

King derin ve uzun bir nefes çekip, "Stonewall Jackson Salonu'na," dedi.

Oraya gittiklerinde Michelle elindeki feneri yere tutup izlemekle yetindi. King salona girdiğinde önce geride durup gözle riyle bütün alanı taradı. Sonra bakışları sekiz yıl önce durduğu noktaya çevrildi. Bir kez daha derin nefes alıp o noktaya doğru yürüdü. Bir anda eski görevine dönmüş, elini Clyde Ritter'ın hayali sırtına dayamış gibi olmuştu.

Artık tam manasıyla 1996 Eylül'ündeydi şimdi. Bütün dikkati kalabalıkta, potansiyel baş belalarında, öpülüp bırakılan bebeklerde, salonun arka tarafından yükselen şakalaşmalarda ve Ritter'ın onlara verdiği karşılıklardaydı. Mikrofonuna bir şeyler mırıldanıp bilgi verişini bile hayal edebiliyordu. Bir ara gözü salonun arka tarafındaki saate çevrildi ama saat orada değildi ve olsa da karanlıkta göremezdi zaten. Bu ağırlama ve karşılama faslının bitmesine sadece üç dakika kalmıştı. Düşününce inanılmaz geliyordu insana. Ramsey geç kalsaydı ya da Ritter bu işi erken bitirseydi bunların hiçbirini yaşanmayacak, King'in hayatı da böyle bir yola sapmayacaktı.

Bakışları, çok da farkında olmadan asansöre çevrilmişti şimdi. O ding sesini duyabiliyor, zihin gözüyle kapıların açılıp kapandığını görebiliyordu. O boşluğa yeniden çekiliyor gibi olmuştu.

Tam o anda gürültüyle fena irkildi ama bu, elinin kılıfa gidip hayali silahını çıkarmasına engel olamamıştı. Gözleri önce Ritter'ın vurulduğu noktaya kaydı, ardından Michelle'in elinde fenerle durduğu yere çevrildi. Az önceki gürültü Michelle'in karpıyı hızla çarpmasından çıkmıştı.

“Kusura bakma,” dedi genç kadın. “Nasıl tepki vereceğini merak ettiğim için öyle yaptım. Ama sanki yapmasam daha iyi olurmuş.”

“Evet, daha iyi olurmuş,” dedi King sertçe.

“O sırada ne düşünüyordun?” diye sordu Michelle, adamın yanına giderken.

“Emin olamıyorum desem şaşırır mısınız?”

“Aklına geleni söyle sen de. İçlerinden önemli şeyler çıkabilir.”

King kısa bir süre düşündükten sonra, “Arnold Ramsey’e baktığımı hatırlıyorum. Adamın yüzünde, az önce bir başkan adayını öldürmüş gibi bir bakış yoktu. Ne korkmuştu ne kızgındı, ne delirmişti ne de isyankâr bakıyordu.”

“Nasıl duruyordu peki?”

“Şaşırmış gibiydi Michelle. Ritter’ı öldürebileceğine ihtimal vermiyormuş gibiydi.”

“Bu pek mantığa sığmıyor. Adam resmen bir başkan adayını vurmuş, daha ne olsun? Peki başka bir şey hatırlıyor musun?”

“Ritter götürüldükten sonra Bobby Scott’un yanıma gelip yarama baktığını hatırlıyorum.”

“O şartlar altında epey klas bir hareketmiş.”

“Adam ne olduğunu anlamamıştı da ondan. Tek bildiği, ajanının yaralanmış olduğuydu. Gerçeği sonra öğrendi.”

“Peki ya başka?”

King’in bakışları yerdeydi. “Sonra beni dışarı çıkanlarken Bobby’yle Sidney Morse’un koridorda karşılıklı atışmakta olduklarını gördüm. Yanlarında biri daha vardı ama tanıımıyordum onu. Morse 1.75 boyunda, 120 kiloluk bir adamdı; karşısında da meşe ağacı gibi dikilmiş, eski donanma piyadesi Bobby Scott. Komik bir görüntüydü. Başka zaman olsa gülerdim herhalde.”

“Neden tartışıyorlardı?”

“Ritter, Scott yüzünden ölmüştü. Eminim Bobby o sırada Morse’tan bunun gibi şeyler dinliyordu.”

“Bu iki adamın sonradan neler yaptığından haber aldın mı hiç?”

“Sadece Bobby’yi gördüm birkaç kez. O da resmi duruşmalarda falan. Baş başa kalıp konuşmadık hiç. Onu aramayı, arayıp olanlar yüzünden duyduğum üzüntüyü anlatmayı çok düşündüm ama yapmadım.”

“Sidney Morse’un akıl hastanesine yatırıldığını okudum.”

“Evet, evet. Bence Ritter’in politikası falan adamın umurunda değildi. Morse için her şey bir gösteriden, bir prodüksiyondan ibaretti. Zamanında gösteri dünyasındaymış zaten. Bir keresinde adamın biriyle konuşurlarken kulak misafiri olmuştum. Ritter gibi bir adamı ulusal platforma taşıyabilirse kendisinin de bir efsaneye dönüşeceğini söylüyordu.”

Michelle etrafa bakınırken içi ürperdi. “Burası çok sessiz. Bana bir mezarı hatırlatıyor.”

“Bir bakıma öyle zaten. Bu salonda iki kişi öldü.”

“Neyse ki üç kişi olmamış.”

Olmamış mı bakalım, diye düşündü King.

Michelle fenerinin ışığıyla yerde bir çizgi çizdi. “Seyircileri geride tutan kordon aşağı yukarı buradaydı, değil mi?” King başıyla onaylayınca devam etti. “O halde kordon şu duvardan başlayıp asansörün olduğu duvarın köşesine kadar falan uzanıyordu herhalde. Videodan hatırladığım kadarıyla çapraz ilerliyordu. Kordonu buraya kimin koyduğunu hatırlıyor musun?”

“Servis yapmış olmalı.”

“Koruma müdürü Bob Scott yani.”

“Bobby’nin bu tarz ayrıntılara girdiğini sanmıyorum.”

“Madem öyle Servis’in yaptığına nasıl emin olabiliyorsun?”

“Emin değilim zaten,” dedi King omuz silkerek. “O zaman da bilgim yoktu. Benim görevim, Ritter’la birlikte o kordonun arkasında durmaktı sadece.”

“Aynen öyle.” Michelle feneri King’in eline tutuşturup eski ajanın yıllar önce durduğu yere geldi ve doğruca asansörlere baktı. “Pekâlâ, kordon şurada, sen de burada durduğuna göre, koca salonda asansörü senden başka kimse görmüş olamaz. Bu işler bana daha önceden ayarlanmış gibi geliyor. Asansörün gelmesiyle dikkatinin dağılacakını...”

“Unut artık şu asansörü,” diye çıkıştı King. “Buraya ne diye geldim ki zaten? Ritter hıyarın tekiydi. Ölmesi iyi oldu.”

“Ama adam yine de bir başkan adayıydı Sean. Ben de John Bruno’dan hoşlanmamıştım ama onu Birleşik Devletler Başkanıymış gibi korumaktan da geri durmamıştım.”

“Bana görev standartlarıyla ilgili nutuk vermene gerek yok,” dedi King kısa ve net. “Sen bir metal parçası için kürek çekerken ben başkanları koruyordum.”

Michelle söyleyeceklerini yavaş ve sakince söyledi: “Ertesi gün görev olmasına rağmen bütün gece uyumayıp başka bir

ajanla düzüşmek midir standart? Hayır öyleyse ben elkitabını yanlış okumuşum demek ki.”

“Evet, hatırlasana, korumakla yükümlü olduğunuz şahsı bir odada yalnız bırakmayın maddesinin hemen üstündeydi. Onu da yanlış okudun herhalde,” diyerek karşı atağa geçti King.

“Joan bütün bunlara değmiştir umarım.”

“Loretta Baldwin avizeye asılı külotlu çoraptan bahsetmiş sana. Bundan nasıl bir sonuç çıkarırsan çıkart, serbest.”

“Yanlış bir karar olduğu kesin bir kere. Ne kadar istersem isteyeyim, ertesi sabah iş varken seninle asla yatmazdım. İstersem derken istemiş olsaydım demeye çalışıyorum.”

“Sağ ol be. Bunu duyduğum iyi oldu... *Mick*.”

Michelle açtığı deliği büyötmeye, “Biliyor musun?” diye devam etti. “Görev başındayken dikkatinin dağılmasını kabul etmem, önceki gece birileriyle düşöp kalkmanı kabullenmemden daha kolay aslında.”

“Bunlar ne değışik düşönceler böyle. Şimdi onu bunu bırak da buraya etrafı kolaçan etmeye mi geldik yoksa benim hayatımı deşmeye mi?”

“Bak ne diyeceğim, daha fazla durmayıp gitsek ya?” dedi Michelle birdenbire. “Buradaki atmosfer midemi bulandırmaya başladı.”

O, önden hızlı adımlarla çıkınca King de kafasını bezgin bezgin sallayıp peşinden gitti.

King salonun dışına çıktığında bir an göremedi genç kadını. Feneri tutup gölgelerin arasından karalınsını yakalayınca, “Mic-

helle bekle,” diye seslendi arkasından. “Işık olmadan gitme, başına iş açacaksın.”

Michelle durup kollarını göğsünde kavuşturdu, King’e kaşlarını çatarak baktı. Sonra bir an kaskatı kesildi ve kafası ters yöne doğru çekildi. King önce karanlığın içinden fırlayan bulanık bir siluet gördü, ardından Michelle’in bağırdığını duydu. İki adam Michelle’in üstüne çullandığında King onlara doğru koşmaya başlamıştı.

“Dikkat et!” diye bağırdı King, ona doğru yaklaşırken. O anda, adamların birinin savurduğu tabanca, Michelle’in tam yerine indirdiği tekmeyle birlikte havalandı. Ardından bir sol ayak diğer adamın yüzünde patladı, adam duvara yapışıp yere yığıldı. Michelle koreografisi titizlikle yapılmış bir dansa çalışıyormuşçasına, olduğu yerde dönüp diğer adamı, böbreklerine indirdiği hızlı bir tekmeyle yere serdi. İki adam ayağa kalkmaya çalışırlarken genç ajan gidip birinin ensesine dirseğiyle vurarak tekrar yere yapıştırdı. O sırada King de yetişip diğerini feneriyle etkisiz hale getirdi.

“Siyah kuşak, dördüncü dan,” dedi Michelle.

“Belli oluyor,” dedi King. Feneri, mavi mahkûm tulumları giymiş ikilinin üzerindeydi. “Bu arkadaşlar hapisten kaçmış sanki.”

“Polisi arayayım da insanlara bir faydamız olsun. İsimsiz ihbar olacak tabii ki.”

Telefonunu çıkarmış arıyordu ki, “Hey Michelle?” dedi King.

“Evet?”

“Yanımda iriyarı, güçlü kuvvetli bir kadın varken kendimi acayip güvende hissediyorum.”

Polise haber verme işi tamamlandıktan sonra koşa koşa Michelle'in Land Cruiser'ına gittiler, helikopter otelin üstünde gezinmeye başlarken arabaya ulaşmışlardı. Michelle helikopterin ışığının, ağaçların içinden açtığı yolu takip etti. Adamı gördüğündeysen bir an nefesi kesildi.

Yan yollardan birinin girişinde bir pikap duruyordu; pikabın içinde de üzerine güçlü bir ışığın vurduğu bir adam vardı. Hemen ardından, ışık gidince adam da görünmez oldu. Michelle pikabın motorunun çalıştığını duydu sonra da araç hızla uzaklaştı oradan.

Michelle ise hemen cipine atlayıp King'e de binmesini söyledi.

King arabaya binip kapıyı kapatırken "Ne oldu?" diye bağırdı. Michelle o sırada motoru çalıştırmakla meşguldü.

"Pikabın içinde bir adam vardı. Görmedin mi?"

"Yo görmedim."

"Pikabın sesini de mi duymadın?"

"Tepemizde helikopter varken mi? Kimdi peki?"

"Bir an tanıyamadım. Onu ilk gördüğümde başka bir kılıktaydı sanırım. Ama gözlerinden çıkardım. Gözler yalan söylemez. Eminim artık, kesin oydu."

"Kim!"

"Memur Simmons. Cenaze evindeki özel güvenlik. Bruno'yu kaçırpı Neal Richards'ı öldüren adam."

King ona şaşkınlıkla bakıp, "Emin misin gerçekten?" dedi.

"Çok eminim," diye karşılık verdi Michelle vitese takarken.

Tam arabanın burnunu çevirmiş, diğer aracın peşinden o yan yola girecekti ki karşılarına çıkan polis arabaları önlerini kesti.

Michelle yumruklarını direksiyona indirdi. “Lanet olsun, bir bu eksikti.”

King arabalardan birinden inen adamı görünce, “Bunlar yerel polis değil Michelle,” dedi.

Adam şoför tarafına gelip Michelle’e camı açmasını işaret etti. Cam açılınca kafasını içeri uzatıp önce Michelle’e, ardından King’e baktı.

Sonra da, “Zahmet olmazsa aşağı alayım sizi,” dedi Jefferson Parks.

28

Soruşturma neredeyse bütün gece sürdü. Michelle onu bırakmaları gerektiğini, pikaptaki adamın peşine düşmek istediğini söyleyip durdu ama polisler ona pek kulak asmadı. Belli ki başka öncelikleri vardı. Michelle peşinde olduğu adamın John Bruno'yu kaçıran kişi olduğunu söylediğindeyse de, "O biraz beklesin," dedi şerif.

Sonraki bir saat boyunca Gizli Servis'ten Walter Bishop'ın, gururunu incitme çabalarına maruz kaldı. Genç kadının Kuzey Carolina'da tutuklandığını duyar duymaz uçağa atlayıp gelmişti ve bunu yanına koymaya hiç niyeti yoktu.

"Hâlâ Servis'te olduğun için şanslısın dediğimde bir şeylerin kafana dank etmesi gerekiyordu," dedi Bishop öfkeyle. "Ama görüyorum ki üstüne vazife olmayan meselelere bulaşmışsın. Daha ne kadar çuvallayabilirsin bilmiyorum." O anda durup King'e baktı. "Ya da dur, biliyorum galiba. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, Servis'in efsane fiyaskolarından biriyle berabersin. İsterseniz kulüp falan kurun. Beceriksizler Kulübü. Ne de olsa kralısınız bu işlerin. Öyle değil mi Sean?"

King, Bishop'tan Servis'te olduğu zamanlarda da nefret ederdi. Bishop, King'in çarmıha gerilmesi için sesi en yüksek çıkanlardan biri olmuştu ve de aradan geçen yıllar, eski ajanın ona olan öfkesini biraz olsun dindirmemişti.

“Laflarına dikkat et Walt,” dedi King. “Daha önce bir iftira davası kazandım, buna bir tane de hakaret davası eklemeyeyim. İnan bana, bundan alacağım zevki tahmin bile edemezsin.”

“Kaderin benim elimde!” diye gürledi Bishop.

“Hatırlatırım ki artık Servis'te değilim. Bu tiyatrolarını git başkalarına yap. Seni takan birilerini bulabilirsen tabii.”

“Benimle böyle konuşamazsın!”

“Senin gibi tüysiklet bir beyinsizle muhatap olacağıma, karşıma bir kova at boku alır onunla konuşurum daha iyi,” diye karşılık verdi King öfkeyle.

“Bir başkan adayının, gözlerinin önünde ölmesine izin veren ben değilim. Neymiş, beyefendinin kafası götüne kaçmış.”

“Ben yine ara sıra hava almak için çıkarıyorum, senin kafan götünden hiç çıkmıyor ki!”

Konuşmalarının bundan sonrası çoğunlukla yokuş aşağıydı. Bir ara öyle bir noktaya geldiler ki binadaki herkes, mahkumlar da dahil, kulak kabartmış, onları dinliyordu.

Michelle daha önce kimsenin Walter Bishop'la öyle konuştuğuna tanık olmamıştı ve King'in ağzından çıkanlara gülmemek için azami çaba harcıyordu. Adam sanki sekiz yıldır bu anı beklemiş, olası bütün lafları cephaneliğine istiflemişti.

Bishop bir hışımla çıkıp Washington yolunu tuttuğunda Jefferson Parks'la şerif, Sean'la Michelle'e katıldı; karşılıklı, berbat otomat kahvelerini yudumladılar.

“Ee, sizi buraya hangi rüzgâr attı bakalım?” dedi King, Parks’a.

Adamın kızgınlığı her halinden okunuyordu. “Size yetki bölgesinin dışına çıkmayın dedim. Sonra adamlarımdan duyuyorum ki sadece başka bir eyalete gitmekle kalmamış, bir de Clyde Ritter’ın nalları diktiği kasabaya dadanmışsınız. O da yetmezmiş gibi, şu ortağınız,” –kafasıyla Michelle’i işaret ederek– “o civarda yaşayan bir kadının öldürülmesi meselesine karışmış. Pekâlâ, öncelikle şunu sorayım, yetki bölgesinin dışına, ben bilhassa yapmayın demişken çıkmanızın nedeni...”

“Tutuklu değilim ben,” diye atıldı King. “Hem duyan da emeklilik paramı alıp Fiji’ye kaçtığımı falan sanır. Kuzey Carolina’ya, içi spor malzemeleri ve yarısı yenip atılmış enerji barlarıyla dolu birciple gitmişim. Aman ne büyük mesele!”

“Ayrıca kaçak mahkûmları yakaladığınızı da hatırlatırım,” diye araya girdi Michelle. “Size bir yardımımız dokundu sonuçta.”

“Bu yüzden minnettanz,” dedi şerif. “Ama ben daha çok, Bayan Baldwin’le aranızdaki bağlantıyı öğrenmek isterim. Buralarda belki de Clyde Ritter’dan beri ilk kez bir cinayet oluyor ve bu benim hiç hoşuma gitmedi.”

Michelle, Loretta’yla yaptıkları konuşmanın ayrıntılarını bir kez de şerife anlattı.

Şerif, onu, çenesini sıvazlayarak dinledikten sonra, “Ben yine de bir anlam veremiyorum. Sonuçta Loretta size birilcrinin adını vermiş değil.” dedi.

“Doğru.” Michelle hikâyeyi biraz değiştirmiş, siyah dantelli külotlu çorap ve King’in odasında yaşananlarla ilgili kısmını

anlatmamıştı. “Arada bir bağlantı kurmakta ben de güçlük çekiyorum. Belki de akıl almaz bir tesadüf sadece.”

“Kadının ağzındaki paraya ne demeli? Sizin verdiğiniz para olduğunu söylüyorsunuz?”

Michelle başını sallayıp, “En azından öyle sanıyorum,” dedi. “Bana yardım ettiği için yirmilikler halinde yüz dolar vermiştim.” Bir an durup ekledi. “Ama ölümüyle hiçbir türlü alakam yok.”

“Olay anında nerede olduğunuzu da araştırdık,” dedi şerif. “Sizi o saatlerde Virginia’da gördüğünü söyleyenler var.”

“Peki ama bu cinayetin sebebi ne?” diye araya girdi Parks. Bütün başlar ona dönünce ellerini havaya kaldırarak devam etti. “Bu anlattıklarınız tam manasıyla sebepsiz bir cinayete işaret ediyor. Tabii kadının, sizin bilmediğiniz bazı düşmanları yoksa. Belki de rastgele bir cinayettir diyeceğim ama içgüdülerim tersini söylüyor. Ağza tıklanmış para bana kişisel bir meseleymiş gibi geldi.”

Şerif kafasını iki yana salladı. “Loretta Baldwin, düşmanı olacak son insandı. Kadın gerçi sivri dilliydi, insanlar, dedikodusundan çekinirdi ama ne ki bunlar? Bu yüzden cinayet mi işlenirmiş?”

“Bilemezsiniz,” dedi King. “Size küçük görünen, bir başkası için önemli olabilir.”

Şerif başını sallasa da ikna olmadığı her halinden okunuyordu. “Olabilir,” deyip ayağa kalktı. “Pekâlâ, ifadelerinizi aldık. Gidebilirsiniz.”

Çıkarlarken Michelle, şerifin yanında durdu.

“Fairmount’un şimdiki sahibi kimdir, bilir misiniz?”

“Duyduğum kadarıyla bir Japon şirketi satın almıştı. Golf sahası da olan bir country club’a çevirmek istiyorlardı.” Durup hafifçe kıkırdadı. “Ödevlerine iyi çalışmamışlar demek ki. Otelin epey geniş bir arazisi var ama çoğunlukla sulak arazi. Ve de burada golf sopası görse kürdan sanacak insanlar çoğunlukta.”

“Peki, otelin güvenliğini hangi şirketin yaptığını biliyor musunuz?”

“Ne güvenliği?” dedi şerif hayretle.

Michelle şaşkınlığını gizlemeye çalışırken ona King’le Parks da katıldı.

“Ben bir şey soracağım, buraya bu kadar hızlı bir şekilde nasıl gelebildiniz?” dedi King.

“Adamlarım sizi takip ediyordu.”

“O zaman size bir tavsiye, boş zahmet etmişsiniz.”

“Evet, bir şey çıkmadı zaten.”

“Memur Parks, bu gece bir şeyler olduğu çok açık,” diye araya girdi Michelle. “Bunun Loretta Baldwin cinayetiyle ilgisi yok ama ben John Bruno’nun kaybolmasıyla bir bağlantısı olabileceğine inanıyorum.”

“Bruno mu?” dedi Parks şaşırmış bir halde. “Bruno nereden çıktı şimdi?”

Michelle gördüğü adamı anlatınca Parks kafasını iki yana sallayarak, “O olduğuna emin misiniz? Gece vakti bir anlığına görmüşsünüz,” dedi.

“Gizli Servis ajanıyım ben. Gördüğüm yüzleri okumak ve unutmamak benim işim.”

Parks hâlâ şüphedeydi. “Tamam, o zaman FBI’a söyleyin.

Vaka onların vakası. Ben sadece tanıklarımın birini kimin öldürdüğünü bulmaya çalışıyorum." Dönüp King'e hızlıca bir bakış attıktan sonra, "Bir de gözümü bu adamın üzerinden ayırmamaya çalışıyorum ama belli ki kolay olmayacak," diye ekledi homurdanarak.

"Ortalıkta öylece durup beni astıracak kadar delil toplamamızı mı bekleyeyim?"

"Sizi şu an bile istersem tutuklayacak kadar delilim var zaten. O yüzden şansınızı zorlamayın." İkisine birden ters ters baktı. "Ee, sevgili Virginia'mıza dönüyor musunuz şimdi?"

"Ben sevgili Bowlington'ımızdan alacağımı aldım zaten," diye karşılık verdi King.

29

“Sen Şimdi bana da inanmıyorsundur.” Vakit gece yarısını iyice geĀmiŐti ve Michelle’le King, Wrightsburg’a dönüş yolumu tutmuştu.

“Ne konuda?” diye sordu King.

“Simmons konusunda tabii! O pikapta gördüm ya, onu diyorum.”

“Niye inanmayayım? Gördüm diyorsan görmüŐsündür.”

Michelle ona dönüp hayretle baktı. “Parks inanmadı ama. Sen ne diye inanacaksın?”

“Ā nk  Gizli Servis ajanları, gördükleri bir yüzü asla unutmazlar.”

Gülümsedi Michelle. “Yanımda olmandan niye bu kadar hoŐlandıĀımı Şimdi anladım. Bu arada bir Şey daha var. Fairmount’ta güvenlik olmadıĀını da  ĀrenmiŐ bulunuyoruz. Yani beni durduran adam  akmaymıŐ.”

“Michelle, aynı adam Loretta’yı da öldürmüş olabilir,” dedi King düşünceli bir yüz ifadesiyle.

“Farkındayım. Bir kurşundan son anda kurtuldum.”

“Peki nasıldı bu adamın tipi?” diye sordu King. Michelle’den dinledikten sonra da, “Sokakta karşılaştığımız bir milyar insandan pek bir farkı yokmuş,” diye devam etti. “Dikkat çekici bir şey bulamadım ben.”

“Niyet de buydu muhtemelen. Ee, ne oluyor şimdi? Bir aç-maza daha mı girdik? Bu çok sık olmaya başladı.”

Vakit sabaha yaklaştığında, King’in evine çıkan yola girmişlerdi. Nihayet eve vardıklarındaysa King’in yüzüne bir karanlık çöktü.

“Lanet olsun,” dedi adam yukarı bakarken. Her halinden canının sıkkın olduğu anlaşılan bir Joan Dillinger evin önünü arşınıyordu.

Onu Michelle de görmüştü. “Saygıdeğer Bayan Dillinger pek mutlu görünmüyorlar.”

“Ondan şüphelendiğini biliyorum ama belli etme sakın. Yoksa anında kokusunu alır.”

Michelle başını sallayarak onayladı.

King cipten çıkıp eve doğru yürümeye başladığında, “Seni arayıp durdum,” dedi Joan.

“Buralarda değildim,” diye karşılık verdi King.

Kadın tam bir şey diyecekti ki Michelle’in Land Cruiser’den indiğini görünce sustu. İlk iş, King’e şüphe dolu bir bakış attı, hemen ardından tekrar Michelle’e dönüp, “Sen Ajan Maxwell olmalısın,” dedi.

“Evet. Birkaç yıl önce, hâlâ Servis’teyken tanışmıştık.”

“Doğru. Son zamanlarda bütün gazetelerde varsın.”

“Evet,” dedi Michelle. “Hakkımda bir gün haber çıkmasa rahat edemiyorum.”

“Eminim öyledir. Seni burada görmek ne büyük sürpriz,” dedi Joan, King’e merakla bakarak. “Sean’la tanıştığınızı bilmiyordum.”

“Yeni tanıştık,” dedi King.

“Hı-hı,” diye karşılık verdi Joan. Sonra Michelle’in koluna dokunup, “Michelle, bize biraz müsaade edebilir misin? Sean’la konuşmam gereken önemli bir şey var da.” dedi.

“Ah, sorun değil tabii ki. Ben zaten oldukça yorgunum.”

“Sean’ın kadınlar üzerinde böyle bir etkisi olur. Hatta bazı insanlar için sağlıksız olduğu bile söylenebilir.”

İki kadın, birbirlerini karşılıklı süzdükten sonra Michelle, “Bilgilendirme için teşekkürler ama ben başımın çaresine bakarım,” dedi.

“Eminim bakarsın. Ama karşına doğru düzgün bir rakip çıkarsa sonunda küme de düşebilirsin.”

“Öyle bir şey hiç olmadı.”

“Bana da olmadı. Ama ne derler bilirsin? İlkler unutulmaz.”

“Bunu aklımdan çıkarmayacağım. Sen de unutmasan iyi olur belki.”

“İloşça kal Michelle,” dedi Joan. “Ve de Sean’ı elinden kurtarmama izin verdiğin için teşekkürler.”

“Evet, sağ ol Mick,” diye atıldı King de.

Michelle arabaya atlayıp gittikten sonra, önde King arkada Joan, birlikte basamakları çıktılar. King kadının akkora dönmüş öfkesini ensesinde hissedebiliyordu. O anda yaşadığını

ancak, ölüme doğru son adımlarını yürüten bir idam mahkûmu anlayabilirdi.

İçeri girdiklerinde, Joan mutfak masasına otururken King çay yapmak için su koydu. Joan her an bir öfke patlamasına hazır mış gibi duruyordu.

“Ee, Michelle Maxwell’le olayınız nedir, anlatacak mısınız?”

“Anlattım ya. Hayatıma henüz yeni girmiş bir mevzu sadece.”

“Ben böyle mevzuları yutmam Sean. Kadının Bruno’yu kaybettikten sonra soluğu kapıda alması normal mi?”

“Sana ne ki bundan?”

“Bana mı ne? Kafayı mı yedin? Ben Bruno’nun kayboluşunu araştırırken sen karşıma, onu kaybettiği için açığa alınan güvenlik şefiyle çıkıveriyorsun.”

“İkimiz de birer başkan adayını kaybettiğimizden, ayrıntıları karşılaştırınız diye gelmiş. Hepsi bu. Bruno söz konusu bile olmadı yani.”

“Kusura bakma ama şu anda zırva dedektörüm öyle bir ısındı ki her an patlayabilir.”

“Sana doğruyu söyledim. İster kabul et ister etme.” Ardından boş bir fincanı kadına uzatıp, “Çay?” diye sordu King tüm sevimliliğiyle. “Biraz çay sana iyi gelir sanki. Earl Grey var, naneli var, standart Lipton var.”

“Başlatma çayına! O kadınla birlikte nereden geliyordunuz?” diye buyurdu Joan.

“Sekiz yıl öncesinden,” dedi King sakince.

“Ne?”

“Anılara yolculuk yaptık.”

“Sekiz yıl öncesinin anılarına mı?” Joan durup King’e inanmaz bir ifadeyle baktı. “Bowlington’a mı gittiniz?”

“Bingo. Şeker ya da krema?”

“Ne diye gittiniz ki oraya?”

“Affedersin ama bunu duymaya yetkin var mı senin?”

Bunun üzerine Joan yumruğunu masaya indirip “Kes şu saçmalığı Sean,” diye bağırdı. “Bana gerçeği söyle!”

King çay yapmayı bırakıp ona döndü. “Sen önce Ritter suikastıyla bir bağlantın var mı yok mu onu söyle bana.”

“Bu da ne demek şimdi?” diye sordu kadın, King’e ihtiyatlı bir bakış atarak.

“Ne demek olduğunu senden dinleyelim.”

Joan arkasına yaslanıp derin bir nefes aldı, bir elini dağınık saçlarının arasında gezdirdi. “Geceyi otelde birlikte geçirdiğimizi biliyor mu?”

“Neyi bilip neyi bilmediğinin önemi yok. Bu mesele seninle benim aramda.”

“Lafı nereye getirmek istediğini hâlâ anlayabilmiş değilim Sean. Nereden çıktı bütün bunlar?”

“Nereden çıktığını ben de bilmiyorumdur belki. Ya da bilip bilmemek umurumda değildir. Biz en iyisi mi hepten kapatalım konuyu. Ne de olsa köprünün altından çok sular aktı, öyle değil mi? Veya bana dokunmayan yılan bin yaşasın. Ritter’ı yattığı yerde döndürmeyelim değil mi?” Çayı fincana koyup kadına uzattı. “Al iç çayını. Naneli.”

“Sean...”

King, kadının kolunu sıkıca tutup kulağına doğru eğilerek, “İç şu çayını,” dedi.

Sakin, kararlı sesi ve sert bakışları etkili olmuş ki fincanı alıp sakince bir yudum içti Joan. “Güzel olmuş, sağ ol.”

“Bir şey değil. Şu Bruno teklifine gelecek olursak, diyelim ki evet dedim, bu küçük ortaklığımızın ilk adımı ne olacak?”

Joan bunun üzerine çantasından bir dosya çıkarıp içindekileri karıştırdı. Sonra, bütün sıkıntısını silip atmayı amaçladığı derin bir nefes alıp, “Bize somut gerçekler lazım,” dedi. “Bu yüzden görüşülecek insanların listesini yaptım.” Uzattığı kâğıdı incelerken King, “Ayrıca olay yerine gidip bir de kendi gözlerimizle görmemiz gerekiyor,” diye ekledi.

“Tamam, epey kapsamlı bir liste olmuş. Bayan Bruno’dan Bayan Martin’e herkes var burada.” Sonra, listedeki isimlerden birini fark edip durdu, kafasını kaldırıp kadına bakarak, “Sidney Morse mu?” dedi.

“Kayıtlara göre şu anda Ohio’daki bir akıl hastanesinde. Bunu teyit etmemiz gerekiyor. Görsen tanırsın herhalde.”

“Onu unutabileceğimi sanmıyorum. Peki herhangi bir teo-
rin var mı?”

“Bunu evet olarak kabul edeyim mi?”

“Daha çok belki olarak kabul et. Teori demiştim?”

“Bruno’nun bir sürü düşmanı vardı. Adamı öldürdüler belki de.”

“Öyleyse soruşturma başlamadan bitmiş sayılır.”

“Hayır, Bruno’nun ailesiyle anlaşmam başına ne geldiğini bulmak üzerine. Diri de bulunsa ölü de bulunsa paramı alacağım.”

“İyi pazarlık yapmışsın. Bakıyorum da becerilerini kaybetmemişsin.”

“Adam ölmüş olsa da olmasa da işimiz zor. Yaşamıyorsa daha sorunlu belki de. Ama dediğim gibi bana sonuçlar için ödeme yapıyorlar; o sonuçların ne olduğu önemli değil.”

“Tamam, anladım. Teorilerden konuşuyorduk?”

“Bir teoriye göre onu, seçimleri kendi lehlerine çevirmek için kaçırdılar. Görebildiğim kadarıyla Bruno’nun seçim bölgesinde son derece sağlam bir etkisi var. Desteğini vereceği başka bir parti bu anlaşmadan çok güçlü çıkabilir.”

“Ben büyük bir siyasi partinin onu kaçırma yoluna gidebileceğine inanmıyorum. Başka bir ülkede olsa belki, ama burada olmaz öyle şeyler.”

“Aynı fikirdeyim. Gerçekten de uçuk bir ihtimal bu.”

King çayından bir yudum aldı. “O halde daha makul ihtimallere geçelim, olur mu?”

“Onu para için kaçırdılar. Belki henüz fidye talebi gelmedi ama eli kulağındadır.”

“Ya da savcılık zamanında canını acıttığı bir çete intikam için yaptı.”

“Öyleyse cesedini hiçbir zaman bulamayabiliriz.”

“Bununla ilgili muhtemel şüpheliler var mı peki?”

Joan kafasını iki yana salladı. “Ben de vardır sanıyordum ama yok. Çökertilmesine yardım ettiği üç tane büyük örgüt olmuş ama hiçbirinin dışarıda aktif olan üyesi kalmamış. Başkentten ayrıldıktan sonra gittiği Philadelphia’da bazı yerel çetelerle de uğraşmış ama onlar da hep küçük çaplı işler. Bruno’yu Gizli Servis’in gözünün önünde kaçırarak beyin gücüne ya da imkânlarla sahip olmaları çok zor.”

“Pekâlâ, savcılığından kalma düşmanları ve siyasi başarısından dolayı edinmiş olabileceği rakipleri ihtimal dışı bırakınca elimizde parasal sebeplerden başka bir şey kalmıyor. Asıl soruysa şu: Adam böyle bir riske girecek kadar para ediyor mu etmiyor mu?”

“Kendi başına hayır. Daha önce de dediğim gibi, karısının aileden gelen bir parası varmış ama aile de Rockefellerlar değil. Belki bir milyon dolar çıkarabilirler ama o kadar. Daha fazla çıkmaz.”

“Bir milyon fena para değil ama eskisi kadar değerli de değil.”

“Keşke benim elimde olsa da kendim görsem değerli mi değil mi?” dedi Joan. Ardından önündeki dosyaya hızlıca bir göz gezdirdi. “Bruno’nun partisinin de bir miktar kaynağı var ama ortalıkta çok daha fazla para getirecek hedefler varken onu seçmelerini haklı çıkaracak kadar değil yine.”

“Bir de o hedeflerin başında Gizli Servis ajanları olmadığını düşünürsek...”

“Aynen öyle. Bruno’yu her kim kaçırdıysa bunu...”

“Meydan okumak için yapmış olabilirler mi?” diye araya girdi King. “Gizli Servis’i alt edebildiklerini göstermek için mesela.”

“Evet.”

“Ama içeride bir muhbirleri olmalı. Bruno’nun ekibinden biri.”

“Ben bazı ihtimaller üzerinde duruyorum ve hepsini teker teker incelememiz gerekiyor.”

“Harika ama önce bir duşa gireyim.”

“İnsanın kendi geçmişini araştırması pis bir iş tabii,” dedi Joan duyusuzca.

“Hem de nasıl,” diye karşılık verdi King merdivenleri çıkarken.

“Beni yalnız bırakmak istediğine emin misin?” diye seslendi Joan arkasından. “Sonra şifoniyerine nükleer bomba filan bırakırım, başın yine belaya girer.”

King yatak odasına gidip banyonun ışığını yaktı, sonra duşu açıp dişlerini fırçalamaya başladı. Hemen ardından Joan'ın aklına başka bir şey gelmesin diye, dönüp kapıyı kapatmaya yeltendi.

Fakat eliyle kapıyı itmeye çalıştığında, her zamankinden ağır olduğunu fark etti. Hem de çok daha ağırdı. Sanki üzerine bir şey asılmış gibi. Kanındaki adrenalin fırlarken kapıyı yavaşça çekip itti. Bir yandan da dikkatle etrafına bakınıyordu. Kapı, üzerindeki ağırlıkla birlikte kapanırken çerçeveye değdiği anda çıkardığı sesi King duymamıştı bile çünkü o anda bütün dikkati o fazla ağırlığın üzerindeydi.

Hayatı boyunca, ona rahatsızlık veren bir sürü şey görmüştü ama şimdi, göğsüne saplanmış kocaman bir bıçakla banyo kapısının arkasında asılı halde, ona ölü gözlerle bakan eski müvekkili Susan Whitehead'i gördüğünde neredeyse yere düşecekti.

30

Soruşturma ekipleri gelip bir saat içinde işlerini bitirmiş, Susan Whitehead'in cesedini götürmüşlerdi. King merdivenin basamaklarında otururken Şef Williams yanına geldi. "Bizim işimiz tamam Sean. Görüldüğü kadarıyla kadın bu sabah beş civarı öldürülmüş. Zaten hep o saatlerde yürüyüşe çıkarmış; bu yüzden de yürüyüş sırasında yakalanıp oracıkta öldürüldüğünü düşünüyoruz. Banyonda kan izine rastlanmamasının nedeni bu. Kanını dışarıda döktükleri için. Bana söyleyeceğin bir şey var mı?"

"Burada değildim. Daha yeni Kuzey Carolina'dan döndük."

"Öyle sormadım aslında. Yani Bayan Whitehead'i senin öldürdüğünü düşünüyor değilim."

Adamın cümlesinde, "senin" lafının üstünde öyle bir vurgu vardı ki King kafasını kaldırıp ona bakarak, "Bunu mu ima ediyorsun bilmem ama?" dedi. "Onu öldürtmedim de."

"Ben sadece işimi yapıyorum Sean. Son günlerde bir cinayet furyasıdır gidiyor ve şüpheli listesi de büyüdükçe büyüyor.

Bunu anlarsın diye umuyorum. Bayan Whitehead'in müvekkilin olduğunu biliyorum."

"Müvekkilimdi. Son boşanma davasını ben yürütmüştüm."

"Aslında ben de tam onu soracaktım. Kasabada Bayan Whitehead'le ikinizin görüşüyor olduğuna dair dedikodular dönüyordu. Doğru mu bu?"

"Hayır değil. Belki onun bir umudu vardı ama benim yoktu."

Williams'ın kaşları çatıldı. "Bunu dert ediyor muydun peki? Nasıl bir kadın olduğunu biliyorum da ondan soruyorum. İnsanı biraz boğan bir tipti."

"Dediğim gibi o bir ilişki istiyordu, bense istemiyordum. Bu kadar basit işte."

"Hepsi bu mu yani? Emin misin?"

"Tam olarak ne yapmaya çalışıyorsun acaba? Kadını, onunla çıkmak istemediğim için öldürdüğümü falan mı söylemeye çalışıyorsun? Bir rahat bırak beni."

"Dışarıdan delice geldiğinin farkındayım ama insanlar konuşuyor işte."

"Özellikle de bu kasabadakiler."

"Bayan Whitehead tanınan bir insandı. Eşi dostu çoktu."

"*Paralı* eş dost demek istiyorsun."

"Yerinde olsam böyle bir şey demezdim Scan. Gerçekten bak." Williams bunu söyledikten sonra, talihsiz Susan Whitehead'in göğsüne iliştilmiş notu kaldırıp gösterdi. Not bir delil torbasına konmuştu.

"Bu konuda bir fikir var mı?"

King nota bakıp omuz silkti. "Ritter suikastı sırasında orada olan ya da bu konuda epey bir şey bilen biri yazmış olmalı. Yerinde olsam onu FBI'a verirdim."

“Tavsiyen için teşekkürler.”

Williams gittiğinde King şakaklarını ovup içine burbon dökülmüş bir küvette uzun uzun banyo yapmak istediğini fark etti. Tam o anda telefonu çaldı. Hukuk bürosunun ortağı Phil Baxter'dı arayan.

“Evet, doğru Phil. Ölmüş. Hem de benim evimde. Biliyorum, ben de şok oldum. Bak, ofisteki bazı işleri senin halletmeni isteyebilirim. Ben... o ne demek şimdi?” King'in yüzündeki ifade bir anda kararmıştı. “Ne diyorsun sen Phil? Yalnız mı çalışmak istiyorsun? Nedenini sorabilir miyim acaba? Anladım. İstedğin buysa madem. Ne yapman gerekiyorsa yap o zaman.”

Telefonu kapatır kapatmaz yine çaldı. Bu kez arayan, sekreteri Mona Hall'du ve istifa etmek istediğini söylüyordu. Onun yanında çalışmaktan korkmaya başlamıştı. Her yerden cesetler çıkıyordu. Ve de insanlar bütün bunlarda King'in parmağı olduğunu konuşuyordu. Gerçi kendi inanmıyordu ama ateş olan yerden...

Mona'yla konuşması bittiğinde bir el omzuna dokundu. Joan'di.

“Derdin çok.”

“Ortağım arkasına bakmadan kaçma peşinde, sekreterim de hemen onun peşinden gidiyor. Onun dışında her şey yolunda ama.”

“Çok üzgünüm Sean.”

“Başka ne olacaktı ki? Gökten resmen ceset yağıyor. Ben olsam ben de kaçardım.”

“Ama ben hiçbir yere kaçmıyorum. Tersine, sana her zamankinden daha çok ihtiyacım var.”

“Böyle isteniyor olmak güzel.”

“Birkaç gün daha buralarda olacağım. Bu esnada biraz araştırma yapıp görüşmeler ayarlayacağım. Beni en yakın zamanda ara, olur mu? Benimle çalışmayacaksan bilmem lazım. Elimin altında özel bir uçağım var, senin kararına göre harekete geçeceğim. Sana bu süreçte yardım etmek istiyorum ve bence bunun en iyi yolu kendini işe vermen olacak.”

“Neden Joan? Neden sana yardım etmemi istiyorsun?”

“Buna vadesi geleli çok olmuş bir borcun ödenmesi diyebilirsin.”

“Bana hiçbir borcun yok senin.”

“Aksine, sandığından daha çok borçluyum ve bunu şimdi daha iyi görebiliyorum.”

Bunu söyledikten sonra yanağına küçük bir öpücük kondu-
rup gitti.

Telefon bir kez daha çaldı. “Evet?” diye açtı King sert bir sesle.

Arayan Michelle’di. “Olanları duydum. Yarım saate oradayım.” Karşıdan ses çıkmayınca, “Sean, iyi misin sen?” diye sordu.

King pencereden Joan’ın gidişini seyrederken, “İyiym,” dedi.

Misafir banyosunda hızlıca bir duş aldıktan sonra gidip çalışma odasındaki masanın başına geçti. Whitehead’in cesedine iştirilmiş notta yazan sözcükleri ezberden kâğıda aktarıırken kaşları çatılmıştı.

Dejavu, Sör Kingman. Hayatının en önemli gününde ne-

rede olduğunu bir hatırlamaya çalış. Zeki bir adam olduğunu biliyorum ama biraz paslanmışsındır diye ipucu vereyim sana. 103209261996. Görevinin başında olmak diyorum. Ayakta dimdik durabilmek diyorum. Yeniden görüşmeyi iple çekiyorum.

26 Eylül 1996, saat 10.32. Clyde Ritter'ın tam olarak öldürüldüğü an. Bu ne demek oluyordu şimdi? Düşüncelere öyle gömülmüştü ki kadının içeri girdiğini duymadı bile.

“Sean, iyi misin?”

King ayağa fırlayıp kükreyince Michelle de bir çığlık atıp geri çekildi.

“Tanrım, korkuttun beni!” dedi genç kadın sonra.

“Korkuttun mu? Lanet olsun kadın, kapıyı çalmak diye bir şey duymadın mı sen?”

“Duydum. Beş dakikadır kapıyı çalıyorum, açan yok.” Durup adamın elindeki kâğıda baktı. “O ne?”

“Geçmişimden kalma birinden bir not.”

“Ne kadar geçmişinden?”

“26 Eylül 1996 desem bir şey hatırlatıyor mu sana?”

Hatırlatıyordu. King bir an tereddüt etse de sonunda notu ona uzattı.

Michelle notu okuduktan sonra kafasını kaldırıp ona bakarak, “Bunu kim bırakmış olabilir?” diye sordu.

“Susan Whitehead’in cesedini getirip banyoma bırakan kimse, o. Paket halinde gelmişler. Sanırım söz konusu şahıs, notun gözümden kaçmasını istememiş.”

“Kadını burada mı öldürmüşler?”

“Hayır. Polis sabah erken saatlerde öldürüldüğünü düşün-

yor. Sonra da cesedi buraya getirmişler.”

Michelle elindeki nota bir kez daha bakıp, “Polisin bundan haberi var mı?” diye sordu.

King başını sallayarak onayladı. “Orijinali onlarda. Bu kopyasını ben yaptım şimdi.”

“Kimin yazdığına dair fikirlerin var mı?”

“Evet ama hiçbirisi akla yatkın değil.”

“Cesedi bulduğunda Joan hâlâ burada mıydı?”

“Evet ama bunun onunla ilgisi yok.”

“Biliyorum Sean, öyle bir imada bulunmadım zaten. Sahi onunla görüşmeniz nasıl geçti?”

“Onu arayıp Bruno teklifini düşündüğümü ve yakın zamanda döneceğimi söyleyeceğim.”

“Şimdi ne yapıyoruz peki?”

“Yine Bowlington’a gidiyoruz.”

Michelle buna epey şaşırılmış gibiydi. “Fairmount Oteli’yle başka işinin kalmadığını sanıyordum.”

“Ben de. Ama şimdi işsiz bir temizlikçi kadının, hayatını nasıl kazandığını ve ağzına o paraları kimin tıktığını öğrenmek istiyorum.”

“Tamam da onunla Ritter cinayetinin bağlantılı olduğunu bilmiyorsun ki.”

“Bilmez olur muyum hiç? Asıl büyük soruysa şu: Loretta Baldwin’in o malzeme odasında gördüğü kimdi?”

31

“Benimle görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkürler,” dedi Joan.

Jefferson Parks, Joan’ın kaldığı otelin küçük restoranında, masanın karşısında oturmuş, onu dikkatle inceliyordu. “Görüşmeyeli çok oldu.”

“Tam altı yıl,” diye karşılık verdi Joan. “Michigan’daki operasyondan beri. Gizli Servis ve Adli Kolluk Kuvvetleri, FBI’la el ele.”

“Yanlış hatırlamıyorsam meseleyi sen kendin çözmüş, sonra da bunu cümle âleme ilan etmiştin.”

“Ara sıra böbürlenmek iyidir. Benim de buna biraz zaafım var zaten. Ayrıca meseleyi çözen bir erkek olsaydı bütün övgüleri otomatikman üzerine toplardı.”

“Hadi ama gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Hayır Jefferson, düşünmüyor, biliyorum. İstersen sana bin tane örnek sunarım. Hepsi dilimin ucunda.”

“Daha doğrusu *sivri* dilinin ucunda,” diye mırıldandı Parks

belli belirsiz. Sonra daha yüksek sesle, “Ee, beni görmek istemişsin?” dedi.

“Howard Jennings vakasıyla ilgili olarak,” dedi Joan.

“Ne olmuş ona?”

“Soruşturmanın ne aşamada olduğunu merak ettim de. Profesyonel bir nezaket gereği söylersin diye düşündüm.”

“Devam eden bir soruşturmayla ilgili olarak konuşamam. Sen de biliyorsun.”

“Ama yine de gizli olmayan ya da soruşturmanın gidişatını etkilemeyeceğine inandığın bazı şeyleri söyleyebilirsin. Henüz kamuoyuna duyurmadığınız bazı şeyleri.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum,” dedi Parks omuz silerek.

“Örneğin, Sean King’i tutuklamadın. Hem de bazı çevresel kanıtlar olmasına rağmen, sırf sen suçlu olduğuna inanmadığın için tutuklanmadı. Üzerine bir de Susan Whitehead cinayeti çıktı. Onu King öldürmüş olamaz çünkü o sırada orada değildi. Hatta bunun en büyük kanıtı sensin.”

“Nereden biliyorsun bunu?”

“Soruşturmak benim işim,” dedi Joan.

“Howard Jennings’i öldüren şahısla Susan Whitehead’i öldüren, aynı kişiler olmak zorunda değil. İşlenen iki suç birbirinden tamamen bağımsız olabilir.”

“Ben hiç öyle düşünmüyorum ve senin de düşünmediğine eminim. Bana öyle geliyor ki işlenen suçlar çok farklı görümlerine rağmen özünde aynılar.”

Parks bezgin bezgin kafasını salladı. “Senin ne kadar zeki olduğunu, benimse ne kadar aptal olduğumu biliyorum ama inan bana, konuştuklarından hâlâ hiçbir şey anlamıyorum.”

“Jennings’in öldürülmesinin tanık koruma programında olmasıyla alakası olmadığını varsayalım. Diyelim ki sadece Sean King’in işlerini yaptığı için öldürüldü.”

“Neden böyle düşünelim ki?”

Joan adamın sorusunu duymazdan gelip devam etti. “Şimdi, Susan Whitehead de başka bir yerde öldürölüp Sean’ın evine bırakılmış. Bütün bu vakalarda, kurbanı King’in öldürdüğüne dair sağlam deliller yok. Hatta Whitehead’inkiyle ilgili olanlar tam tersini gösteriyor.”

“Ama Jennings öldürüldüğünde civarda olduğunu biliyoruz. Ayrıca cinayet aleti de onun silahıydı,” diye karşı çıktı Parks.

“Evet, silahın değiştirildiğine dair teorisini bana da anlattı. Ama yanlış görmüyorsam bu senin de aklına yatmış.”

“Ne öyle diyebilirim ne böyle. Al sana bir teori daha: Jennings eski suç ortakları tarafından öldürüldü, adamlar sonra suçu King’e yıkmaya çalıştılar. Onun silahı olması, olay anında orada olmadığını ispatlayamaması, cesedin işyerinde bulunması falan hep klasik komplo unsurları.”

“Tamam da bundan nasıl emin olacaktı ki?” diye sordu Joan.

“Neyden nasıl emin olacaktı?”

“Sean’ın o gece nerede olacağından. Görev başındayken bir acil durum çağrısı alıp oraya gidebilirdi ya da Jennings’in öldürüldüğü saatte başka bir yerde birileri tarafından görölmiş olabilirdi.”

“Devriye sırasında nerelerde dolaştığını biliyorlarsa kasa-ba merkezine gelmesini bekleyip Jennings’i o saatte öldürmüş olabilirler.”

“Doğru ama yine söylüyorum, merkezde birileri tarafından görülmüş de olabilirdi. Veyahut da onu merkeze getiren, bir acil durum çağırısı olabilirdi.”

“Peki bu ne anlama geliyor?” diye sordu Parks.

“Senin komplocular Sean’ın tutuklanıp tutuklanmamasını çok da umursamamış demek oluyor. Ve tecrübelerime dayanarak söylüyorum, komplocular böyle zayıf planlar yapmaz. Silahını çalıp en ufak ayrıntısına kadar kopyasını yapacak ve onunla Jennings’i öldürüp gerisin geri Sean’ın evine bırakacak kadar dikkatli ve titiz olan birileri, cinayet için Sean’ı en çok zor durumda bırakacak zamanı ve mekânı seçmeyi de bilirdi herhalde. Anlayacağın, silahla ilgili böyle olağanüstü titiz çalışan bir ekibin cinayet saati konusunda bu kadar dikkatsiz olmasını kabul edemem. Katiller nadiren böyle şizofrenlikler yapar.”

“Tamam da bütün bunları, bizi yanlış yönlendirmek için King kendi de ayarlamış olabilir.”

“Kendine burada yarattığı güzel hayatı mahvetmek için mi?”

“Demek istediğini anladım anlamasına da senin bu kadar yakından ilgilenmenin sebebi ne?”

“Sean’la birlikte çalışmışlığımız vardır. O zamandan kalma bir borç diyelim. Sana söyleyeceğim asıl şey şu: Katili arıyorsan başka yerlere bakman lazım.”

“Tam olarak nereye mesela?”

“Az çok tahmin edebilirsin,” diye karşılık verdi Joan bakışlarını kaçırarak. Görüşmeleri böylece sona ermişti.

Parks gittikten sonra Joan çantasından kâğıt parçasını çıkardı. Olay yerindeki memurlardan birini, Susan Whitehead’in

üstünde bulunan notun bir kopyasını, King'le Şef Williams başka bir şeyle ilgilenirken çıkarması için kandırmıştı. Notu inceledikten sonra cüzdanından bu kez yıllardır yanında taşıdığı bir kâğıt parçası daha çıkardı. Katlanmış kâğıdı özenle açtıktan sonra yazılı birkaç kelimeyi okudu.

Elinde tuttuğu, Sean'ın, Ritter'ın öldürüldüğü sabah Fairmount Oteli'nde onun için bıraktığına inandığı nottu. Geceki doludizgin sevişmelerinin ardından o uykuya dalmış, King ise vardiyasına gitmişti. Sonra, uyanır uyanmaz bu notu görmüş, profesyonel anlamda bazı riskleri olsa da notta yazanları harfiyen yerine getirmeye girişmişti. Ne de olsa ömrü boyunca sevmişti risk almayı. Başta her şeyin kötü bir zamanlama, berbat bir tesadüf olduğunu düşünmüştü. Çok geçmeden de Sean'ın o sabah neyin peşinde olduğunu düşünmeye başlamıştı. King'e o süreçte bir şey demediyse nedeni çok basitti. Kendi kariyerini mahvetmesinden korkmuştu. Bu şimdiki gelişmeyse olaya yepyeni bir açıdan bakmasına yol açmıştı.

Asıl mesele, bu konuda ne yapacağını bulmasıydı.

Michelle Land Cruiser'a binerlerken King içeri hayretle baktı.

"Cipini temizlemişsin."

"Sağdan soldan birkaç bir şeyi topladım sadece," dedi Michelle umursamaz bir havayla.

"Michelle, içerisi tertemiz olmuş. Güzel de kokuyor."

"Birkaç çürük muz çıktı. Oraya nasıl geldilerse artık," diye karşılık verdi Michelle burun kıvrarak.

"Başına ekşidiğim için mi yaptın yoksa?"

"Olur mu hiç öyle şey? Biraz boş zamanım vardı, ondan yaptım."

"Öyle ya da böyle, teşekkürler. Peki onca şeyi ne yaptın? Evde olsan eve bırakmışsındır derdim ama değilsin."

Michelle utanıp kızarak, "Oteldeki odamı görmek istemezsin," dedi.

"Yok, istemem herhalde."

Bowlington'a gidince ilk işleri Tony Baldwin'le buluşmak oldu. Sonra da onun ve şerifin izniyle Loretta Baldwin'in evini incelediler.

"Annen nasıl geçiniyordu? Sigortadan falan mı?" diye sordu King evin içindelerken.

"Hayır, daha altmış bir yaşındaydı," dedi Tony.

"Çalışıyor muydu peki?"

Tony kafasını sallayınca King içerideki mobilyaları ve halıları incelemeye devam etti. Mutfakta evin kendisinden çok daha yeni aletler vardı. Garajdaki son model Ford Sedan da cabası.

King nihayet, "Tamam, bu kadar inceleme yeter," dedi Tony'ye. "Ona sen mi bakıyordun yoksa zengin bir akrabanız falan mı öldü?"

"Bende dört çocuk var. İki yakamı zor bir araya getiriyorum."

"O zaman bir tahminde bulunayım. Annen sana para gönderiyor muydu?"

Tony'nin rahatsızlığını gören Michelle, "Hadi ama Tony," diye bastırdı. "Biz sadece annene bunu kimin yaptığını bulmaya çalışıyoruz."

"Tamam, tamam, biraz parası vardı, evet. Ama paranın nereden geldiğini bilmiyorum. Sormayı da istemedim pek. İnsan doyuracak bir sürü ağız varken fazla bir soru soramıyor."

"Peki annen hiç böyle bir şeyden bahsetmedi mi?" Tony kafasını iki yana sallayınca King bu kez de, "Bu para akışını ilk ne zaman fark ettin?" diye sordu.

“Bilemiyorum. İlk parayı göndereli yıllar oldu.”

“Kaç yıl mesela? İyi düşün çünkü önemli.”

“Altı-yedi yıl olmuştur herhalde.”

“Fairmount’ta çalışmayı ne zaman bırakmıştı?”

“Ritter öldürüldükten kısa bir süre sonra kapanmıştı orası.”

“Peki annen sonrasında başka işlerde çalıştı mı?”

“Pek düzenli bir işi olmadı. Son birkaç yıldır hiç iş bulamıyordu. Hayatı boyunca boktan işler yapıp durmuştu zaten. Biraz keyfine bakmasının zamanı gelmişti.”

“Paranın nereden geldiğine dair hiçbir şey söylemedi sana, öyle mi? Peki söylemiş olabileceği başka aile fertleri ya da eş dost var mıdır?”

“Akraba olarak en yakın ben varım ama eşini dostunu bilmem. Çok yakın bir arkadaşı vardı, Oliver Jones ama o da öldü. Belki ona söylemiştir.”

“Onun ailesiyle konuşmamız mümkün müdür?”

“Kimsesi yoktu ki onun. Hepsinden uzun yaşadı. Zaten geçen yıl falan öldü.”

“Aklına başka bir şey gelmiyor mu?”

Tony durup bir süre düşündü. “Şey, annem geçen Noel tuhaf bir şey söyledi.”

“Nedir?”

“Son beş-altı yıldır çocuklara hep güzel hediyeler gönderirdi. Sadece geçen Noel’de göndermedi. Benim küçük kız Jewell, büyükannenin niye hediye göndermediğini merak etmiş, bizi artık sevmiyor mu diye sormuştu. Çocuk işte. Neyse, annem bunun üzerine, ‘Tatlım, her güzel şeyin bir sonu vardır,’ gibisinden bir şey demişti.”

Michelle'le King dönüp bir anlığına birbirlerine baktılar. Sonra King, "Polis evi adam gibi aramıştır herhalde," dedi.

"Didik didik aradılar, bir şey çıkmadı."

"Çek koçanları, dekontlar, zarflar? Paranın nereden geldiğini gösterecek herhangi bir şey?"

"Hayır, hiç öyle bir şey çıkmadı. Annem bankalardan hazretmezdi. Ne yaparsa hep nakitle yapardı."

King şimdi pencerenin dibine gelmiş, arka bahçeye bakıyordu. "Annen bahçıvanlığa da meraklıymış herhalde."

"Çiçekleri çok severdi," dedi Tony gülümseyerek. "Elinden geldiğince uğraşırdı onlarla. Ben de haftada bir gelip yardım ediyordum ona. Saatlerce oturup çiçeklerini seyredirdi." Tony tam bir şey söyleyecekti ki durdu. Onun yerine, "Bahçeye de bakmak ister misiniz?" dedi. King kafasını iki yana sallayınca Tony bu kez de, "Bugün otları yolmaya gelecektim," diye ekledi. "Artık aramızda değil, biliyorum, ama onun için çok önemliydi böyle şeyler."

Michelle gülümseyip sevecen bir ses tonuyla, "Ben bahçelere bayılırım Tony," deyip King'i dirseğiyle dürttü.

King de gönülsüzce, "Doğru, ben de meraklıyım," dedi.

Tony Baldwin çiçek yataklarından birinin otlarını ayıklarken Michelle'le King de bahçede dolaşıp hayranlıkla çiçeklere baktılar.

"Loretta'nın gizli para akışı Ritter'ın ölümünden kısa bir süre sonra başlamış," dedi King.

"Aynen. Ne diyorsun? Şantaj mı?"

Başını salladı King. “Ama Loretta’nın, sırf o malzeme odasında gördü diye birine nasıl şantaj yapabildiğini kestiremiyorum.”

“Belki odaya ikisi de aynı sebeple gitmiştir. Korktukları için mesela.”

“Durum bundan ibaret olamaz. Odaya baktığımızda ne söylediğimi hatırlıyor musun? Kadının arkadaki boşluktan çıkmış olabileceğini düşünmüştüm. Niye peki? Silahlı bir adam peşinden gelir diye korktuğu...” Lafını tamamlamadan sustu King. Ardından Michelle’e kocaman açılmış gözlerle baktı.

“Ne diyorsun yani? Birinin silahla içeri girdiğini mi görmüş?”

“Ya da başka bir şeyle. Yoksa niye işkillensin ki kadın? O sırada saklanmak için sağa sola koşuşan bir sürü insan vardı ne de olsa.”

“İyi de niye silahla?”

“Niye olmasın? Bir adamın suikasttan sonra malzeme odasına koşmasının en mantıklı nedeni, silahını saklamak istemesi olabilir. Çünkü silah en çok şüphe uyandıracak şey. Şimdi, diyelim ki adamın silahı var. Yolda durdurup ararlar diye, onunla dışarı çıkmaya korkuyor. Sonra, ortalık birbirine girdiğinde, Loretta’nın orada olduğunu bilmeden, koşup malzeme odasına saklanıyor. Adam belki de silahı oraya saklamayı daha önceden planlamıştı. Ya sonradan gidip almayı düşünüyordu ya da silahın temiz olduğunu bildiği için polisin bulmasını dert etmiyordu. Bu yüzden gidip onu havluların arasına falan saklayıp çıkıyor. Ama bu kez Loretta saklandığı yerden çıkıp silahı alıyor. Bir an silahı polise teslim etmeyi düşünüyor ama sonra fikrini değiştirip şantaj yapmaya karar veriyor. Otelde çalıştığı

için etrafı iyi biliyor, kimsenin aklına gelmeyen bir yerden çıkıyor. Ya da silahı, sonradan gelip almak üzere başka bir yere saklıyor.”

Michelle, King’i dikkatle dinledikten sonra, “Hem silahı hem de adamı görüyor yani. Adamı tanımasa da ulaşması zor değil. Onunla, ismini açıklamadan bağlantıya geçiyor. Muhtemelen ikna etmek için silahın resmini falan gönderiyor ya da onu neredede gördüğünü anlatıyor. Sonra da ondan para koparmaya başlıyor. Söylediğin diğer şeyler gibi bu da mantıklı Sean.”

“Kadının evi de bu yüzden talan edildi çünkü o silahı arıyorlardı.”

“Loretta onu burada bir yerde saklamış olabilir mi ki?”

“Tony’yi duydun. Kadın bankalardan hazzetmiyormuş. Muhtemelen kendi için önemli şeylerin, elinin altında olmasını tercih ediyordu.”

“O halde büyük soru şu: Silah şimdi nerede? Katil bulmuş olabilir.”

“Belki de evi parça parça incelemek gerekecek.”

“O pek mantıklı değil. Silahı mesela bir duvarın içine gömdüyse orada kaldı demektir. Her seferinde çıkarıp sokması çok zor.”

“O da doğru.” King’in bakışları küçük bahçede bir oraya bir buraya takılıyordu. Nihayet bir noktaya geldi, önce orayı geçti ama hemen ardından geri döndü. Dosdoğru ortancaların olduğu yere gitti. Altı tane pembe çiçek vardı, ortalarında da tek bir tane mavi.

“Ortancalar çok güzelmiş,” dedi sonra Tony’ye.

Tony yanına gelip ellerini bir beze sildi. “Evet, annem de en çok onları severdi. Hatta güllerden bile çok belki.”

King meraklanmıştı. "İlginç. Neden acaba?"

"Ne neden?"

"Neden ortancaları güllerden daha çok seviyormuş?"

"Sean, sence bunun bir önemi var mı ki?" diye sordu Michelle.

Tony ise çenesini sıvazlayarak, "Şey, şimdi sen söyleyince düşündüm de..." dedi. "Annem o ortancaların paha biçilmez olduğunu söylemişti. Hem de birkaç kez."

King, Michelle'e hızlı bir bakış attıktan sonra gözlerini mavi ortancaya çevirip, "Lanet olsun!" dedi.

"Ne var?" diye sordu Michelle.

"Aklımın ucundan geçmezdi ama olur mu olur. Hadi Tony, bana çabucak bir kürek ver."

"Kürek mi? Neden?"

"Pembe ve mavi ortancaları oldum olası merak etmişimdir."

"Özel bir şey yok ki onlarda. Bazıları sanıyor ki ayrı sapsarı var ama öyle değil. İstersen pembe ortanca al, istersen mavi; pembeyi maviye çevirmek için toprağın pH'ını yükseltmen, yani daha asidik yapman, maviyi pembeye çevirmek için de toprağı daha alkali, yani düşük pH'lı yapman yeterli. Asidik yapmak için alüminyum sülfat mı ne kullanılıyordu. Ya da istersen toprağı demir tozları koyarsın, teneke kutu, paslı çivi falan gömersin, o da olur. Bir bakmışsın rengi pembeden maviye dönmüş."

"Biliyorum Tony, küreğı o yüzden istiyorum ya!"

Tony koşup garajdan aleti getirince King, mavi ortancanın etrafını kazmaya girişti. Çok geçmeden kürek sert bir şeye çarptı.

"Sağlam bir demir kaynağı," dedi King paslı tabancayı kaldırıp gösterirken.

King'le Michelle, zavallı Tony'yi annesinin bahçesinde şaşkın bir halde bıraktıktan sonra hızlıca bir şeyler atıştırmak için yol üstündeki küçük bir lokantada durdular.

“Açıkçası, hem dedektifliğine hem de bahçıvanlığına resmen hayran kalmış bulunmaktayım,” diye söze girdi Michelle.

“Şansımıza demir, çeliğin bileşenlerinden biridir. Yoksa o silahı bulamayabilirdik.”

“Silahı da anlıyorum, şantaj kısmını da Loretta'nın neden öldürüldüğünü de. Ama paranın ağzına tıktırılmış olmasının arkasında nasıl bir şey var, hâlâ anlayabilmiş değilim.”

King sıcaklığını anlamak için parmağını kahve fincanına daldırdıktan sonra, “Bir keresinde Los Angeles'ta FBI'la birlikte bir operasyon yapmıştık,” diye başladı anlatmaya. “Rus mafyası birkaç kilometrekarelik bir alanın içindeki bütün işyerlerini haraca bağlamıştı. Bir yandan mali olarak başka türlü sahtekârlıklar da yapıyorlardı. Zaten biz de operasyona o yüzden dahil olmuştuk. İçlerinde, parayla kafaladığımız birkaç

muhbirimiz vardı. Ateşe ateşle karşılık vermek lazım tabii. Her neyse, bir gün bizim bütün muhbirleri bir arabanın bagajında, ağızları zımbalanmış, delik deşik halde bulduk. Zımbaları çıkardığımızdaysa ağızlarının içine para tıktırılmış olduğunu gördük. Muhtemelen bizden aldıkları paralardı. Mesaj açıktı: Konuşursan ölürsün, ölümüne sebep olan ihanet parası son lokman olur.”

“Loretta’nın ağzındaki para sembolik miydi yani?”

“Ben öyle okuyorum.”

“Dur biraz. Kadının oğlu, paranın en son bir yıl kadar önce geldiğini söylemişti. Öyleyse adam Loretta’yı neden ödemeyi kestikten hemen sonra öldürmedi? Ve de Loretta neden oturup bekledi bunu? Yani neden o noktada polise gitmedi?”

“Aradan yedi yıl geçmişti. Ne diyecekti polise? Hafızasını kaybettiğini ama şimdi her şeyi hatırladığını mı? Ha bir de alın bakın bu da silah mı diyecekti?”

“Bunu şantaj yapılan şahıs da fark etmiş olabilir. Ödemeyi bu yüzden kesmiştir belki. Kadının elinde koz kalmadığını anladığı için.”

“Öyle ya da böyle, birileri şantajcının Loretta olduğunu ya-kın zaman önce öğrenmiş ve bunu ona hayatıyla ödetmiş.”

Michelle’in yüzü bir anda bembeyaz kesilmişti, uzanıp King’in koluna sarıldı. “Loretta’yla konuştuğumda, o malzeme odasına gittiğini söylemişti de birilerini gördüğünü söylememişti. Buna ne dersin?”

King genç kadının sözlerinden yola çıkarak, “Birileri söylediklerini duymuş olabilir,” dedi. “Ya da kadın sonradan gidip birilerine kendi söylemiş olabilir.”

“Hayır olamaz, çünkü onunla konuştuktan çok kısa bir süre sonra öldürüldü. Sebebi onunla konuştuklarımız olmalı. O sırada verandada sadece ikimiz vardık ama birileri duydu herhalde. Tanrım, belki de kadıncağız benim yüzümden öldü.”

“Hayır, yok öyle bir şey,” dedi King genç kadının elini tutarak. “Onu küvette suyun altında tutan her kimse onun yüzünden öldü.”

Michelle gözlerini kapatıp kafasını iki yana salladı.

“Beni dinle, Loretta’nın başına gelenler çok üzücü,” diye devam etti King kararlı bir ses tonuyla. “Ama bunca yıldır şantaj yapıyorduydu bunun tehlikeli bir oyun olduğunun da farkında olmalıydı. İstese yıllar öncesinde polise gidip silahı teslim edebilirdi.”

“Bizim yapmamız gereken de bu.”

“Gideceğiz elbette. Seri numarası silinmiş olsa da ahı gitmiş vahı kalmış olsa da götüreceğiz onu. FBI’ın kriminalcileri bir şey çıkarabilirler belki. Charlottesville’de bir FBI şubesi var. Eve dönerken yolda onlara bırakırız.”

“Peki şimdi ne olacak?”

“Clyde Ritter’ın suikasta uğradığı gün birileri Fairmount Otel’inin malzeme odasına bir silah saklamışsa bu ne anlama gelir?”

Michelle’in kafasında bir anda şimşek çaktı. “Arnold Ramsey’nin yalnız olmayabileceği anlamına gelir.”

“Aynen öyle. Biz de bu yüzden hemen şimdi oraya gidiyoruz.”

“Oraya derken?”

“Arnold Ramsey’nin profesörlük yaptığı Atticus Üniversitesi’ne.”

Atticus Üniversitesi'nin kenarları ağaçlıklı, tuğla kaldırımlı sokakları ve sarmaşık kaplı binaları, hiç de bir zamanlar bir siyasi suikastçıyı barındırmış gibi durmuyorlardı.

"Ritter cinayetine kadar böyle bir okulun varlığından bile haberim yoktu," dedi Michelle, Land Cruiser'ı kampüsün ana yollarında yavaşça sürerken.

"Ben de Bowlington'a bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum," dedi King başını sallayarak. Sonra saatine bakıp, "Buraya gelmemiz otuz dakika sürmedi," diye ekledi.

"Ramsey burada hangi derse giriyordu?"

"Siyaset bilimi. Özellikle de federal seçim yasaları üzerine. Ama adamın özel ilgi alanı radikal siyaset teorisiydi."

Michelle ona hayretler içinde bakınca King açıklamaya devam etti: "Ritter öldürüldükten sonra Arnold Ramsey üzerine resmen doktora yaptım. Bir adamı yere serdiysen geç de olsa en azından kim olduğunu araştıracaksın."

"Bu bana biraz taş kalplilikmiş gibi geldi Sean."

“Hiç ilgisi yok. Ben sadece, dışarıdan bakıldığında son derece saygın görünen bir üniversite profesörünün, biraz olsun kazanma şansı bile olmayan çatlak bir adayı öldürüp uğruna hayatını feda etmesinin nedenini anlamak istedim.”

“Bunun için resmi olarak da kapsamlı bir araştırma yapılmıştır herhalde.”

“Öldürülen, gerçekten sağlam bir aday olsaydı yapılırdı. Kaldı ki bence herkes bu işi başından bir an önce savmanın derdindeydi.”

“Sonunda da Ramsey’nin yalnız hareket ettiğine karar verildi.”

“Bulgularımıza dayanarak bunun açıkça yanlış bir karar olduğunu söyleyebilirim,” dedi King camdan dışarı bakarken. “Ama bilemiyorum tabii. Uzun zaman oldu. Burada faydalı bir şey bulabilir miyiz, onu da bilmiyorum.”

“Eh, geldik artık, bir deneyelim. Herkesin gözden kaçırdığı bir şey buluruz belki. Şu mavi ortancalarda yaptığın gibi.”

“Ama hiç keşfedilmemesi gereken şeyler de bulabiliriz.”

“Keşfedilmemesi gereken şey mi olurmuş?”

“Hep gerçeklerin peşindesin değil mi?”

“Sen değil misin ki?”

“Ama ben hukukçuyum,” dedi King omuz silkerek. “Git normal bir insana sor bunu.”

İnsanlara sora sora, o kürsüden bu kürsüye sürüklenerek nihayet kendilerini Thornton Jorst’un odasında buldular. Orta boylu, zayıf bir adamdı ve ellili yaşlarına yeni yeni girmiş gibi

duruyordu. Kalın camlı gözlükleri ve solgun teni ona epey bir profesör havası veriyordu. Öğrendikleri kadarıyla bir zamanlar Arnold Ramsey'nin arkadaşı ve meslektaşığıydı.

Jorst'un masasının üstü silme kitap ve rulolar halinde el yazmalarıyla doluydu. Önünde duran laptop ise kapağı kapatılmış, üstüne kâğıt not defterleri ve renkli kalemler yığılmıştı. Odanın bütün duvarlarını kaplayan raflar, sıra sıra dizilmiş kalın kitaplardan bel vermeye başlamıştı. King duvardaki diplomaları inceleyen Jorst bir sigara çıkardı. "Rahatsız olmazsınız değil mi? Artık kendi odalarımızdan başka içecek yerimiz kalmadı."

King'le Michelle başarıyla sorun olmadığını işaret edince yaktı sigarasını.

"İkinizin buraya Arnold'la ilgili sorular sormak için geldiğinizi öğrendiğimde çok şaşırdım."

"Normalde önceden arayıp randevu alırsız aslında," dedi King.

"Ama işte, yolumuz buralara düşünce, fırsat bu fırsat bir görüşelim dedik," diye ekledi Michelle de.

"Kusura bakmayın ama isimleriniz neydi?"

"Benimki Michelle Stewart, arkadaşımınki de Tom Baxter olur."

Jorst, King'e baktı. "Yanlış anlamayın ama yüzünüz hiç yabancı gelmedi bana."

"Herkes öyle söyler," dedi King gülümseyerek. "O kadar sıradan bir tipim var işte."

"Ne ilginçtir ki ben de sizi bir yerden hatırlar gibiyim Doktor Jorst," dedi Michelle. "Ama nereden olduğunu bulamadım bir türlü."

“Yerel televizyonlara çıktığım oluyor. Özellikle de şu sıralar, seçimler yaklaşmışken,” dedi Jorst hızlıca. “Aslında tanınmamak daha çok hoşuma gidiyor ama arada sırada şöhretin o on beş dakikalık hakkından yararlanmak egomu okşamıyor değil.” Durup boğazını temizledi. “Anladığım kadarıyla Arnold hakkında bir çeşit belgesel yapıyormuşsunuz.”

Michelle arkasına yaslanıp kendi de akademisyenmiş gibi bir havaya büründü. “Yalnızca onunla ilgili değil, genel anlamda siyasi amaçlı bütün suikastları araştırıyoruz. Önermemiz, siyasetçileri hedef alan şahısların birbirlerinden belirgin bir şekilde farklılıkları olduğu üzerine. Bazıları bunu safi zihinsel dengesizliklerinden ya da hedef şahsa duydukları kişisel hınçlarından yapıyorlar, bazılarıysa derin felsefi inançlarından dolayı ya da insanlığa bir iyilik yaptıklarını düşünerek. Seçilmiş bir memuru ya da adayı öldürmeyi bir nevi vatanseverlik olarak görenler bile var.”

“Ve benden de Arnold’ın bu kategorilerden hangisine girdiğini öğrenmek istiyorsunuz, öyle mi?”

“Arkadaşı ve meslektaşı olarak bu konuda etraflıca düşünmüş olduğunuzu tahmin ediyoruz,” dedi King.

Jorst ona dumanların arasından keskin bir bakış attı. “Arnold’ı suikasta neyin ittiğini bulmak benim de yıllardır kafamı kurcalayan bir meseledir. Ancak onu ideolojik veya motivasyonel anlamda herhangi bir kümeye sığdırmanın mümkün olmadığını düşünüyorum.”

“Geçmiş hayatı ve bu eylemi yapana kadar geçen süre dikkatle incelenirse bir yere varabiliriz diye düşünüyorum,” dedi Michelle. Ardından, Jorst’un saatine baktığını görüp, “Kusura bakmayın,” diye devam etti. “Dersiniz mi vardı?”

“Hayır, aslında maaşlı izindeyim. Yeni kitabımı bitirmeye çalışıyorum. Yani buyurun sorun.”

Michelle defter kalem çıkardı. “İşe Ramsey’nin geçmişiyle başlamaya ne dersiniz?”

Jorst arkasına yaslanıp gözlerini tavana dikti. “Arnold, Berkeley’de hem Sosyal Bilimler üzerine hem de Siyaset Bilimi üzerine yüksek eğitim almış, ikisinden de sınıf birincisi olarak mezun olmuş. Bir yandan da vakit bulup Vietnam Savaşı’na karşı düzenlenen protestolara katılmış, askerlik celbini yakmış, yurttaşlık hakları gösterilerinde yürümüş, oturma eylemlerine, yatma eylemlerine katılmış, tutuklanmış, hayatı tehlikeye girmiş, bunun gibi her şeyi yapmış. Bu fakülteye olası en iyi akademik unvanlarla geldi ve kısa zamanda kadroya girmeyi de başardı.”

“Öğrenciler nezdinde popüler miydi peki?” diye sordu King.

“Çoğunlukla öyleydi sanırım. En azından benden daha popülerdi,” dedi Jorst kıkırdarak. “Benim notum merhum meslektaşımın çok daha kıttır.”

“Siyasi eğilimleri Ritter’inkinden çok farklıydı herhalde,” dedi Michelle.

“Amerika’nın yüzde doksan dokuzu o kategoriye girerdi bence. Adam ülkenin dört bir yanındaki iyi niyetli insanlardan para sömürüp duran bir televizyon vaiziydi. Onun gibi biri nasıl olurdu da Beyaz Saray’ı hak edebilirdi? Bu benim için, ülkem adına utanç verici bir durumdu.”

“Ramsey’nin düşünceleri size de bulaşmış sanki.” dedi King.

Jorst gelen kahkahasını bastırırken öksürmeye başladı. Ardından, “Arnold’ın Clyde Ritter’la ilgili değerlendir-

melerine yüzde yüz katılıyordum,” diye devam etti. “Fakat adamın adaylığına karşı gösterilmesi gereken tepkinin mahiyeti konusunda da taban tabana zıttık.”

“Ramsey düşüncelerini dile getirmekten çekinmiyordu yani.”

“Hem de hiç.” Jorst sigarasını söndürüp hemen arkasından bir yenisini yaktı. “Benim odamda bir ileri bir geri dolanıp yumruğunu avucuna vurduğunu, Clyde Ritter gibi bir adamın ulusal siyasette var olmasına neden olan seçmen topluluğuna veryansın ettiğini hatırlıyorum.”

“Ama Ritter’ın kazanma şansının olmadığını biliyordu herhalde.”

“Asıl mesele o değil, sahne arkasında süregelen pazarlıklardı. Ritter seçimlerde kritik bir noktayı aştığı için hem cumhuriyetçileri hem de demokratları endişelendirmeye başlamıştı. Federal seçim yardımı almasını ve medyadaki ulusal tartışmalara katılmasını sağlayacak oy oranlarına çok kolay ulaşmıştı ve de hakkında ne dersiniz deyin, adam çok konuşuyordu. Laflarını inanılmaz bir akıcılıkla sıralıyor, seçmenlerin belli bir kısmıyla bağlantı kurmakta zorlanmıyordu. Yine şunu da bilmeniz gerekir, Ritter kendi başkanlık kampanyasının yanı sıra, büyük eyaletlerdeki muhtelif makamlara aday olan çok sayıda insanı da bağımsız bir parti koalisyonu çatısı altında bir araya getirmişti ve bunun, büyük parti adayları için felaket sonuçları olabiliirdi.”

“O nasıl olacaktı?” diye sordu King.

“Onun aday listesi ülkedeki pek çok seçim bölgesinde büyük parti adaylarının geleneksel tabanlarını bölüyor, yer yer koltukların yüzde otuzu üzerinde etki sahibi olabiliyordu. Du-

rum böyleyken yani siyasi arenada bu kadar büyük bir kozunuz varken...”

“Bütün büyük oyuncuları karşınıza almaya başlarsınız,” diye tamamladı King.

Jorst başını salladı. “Ritter’in ne istediğini aslında herkes biliyordu. Ölümünden sonra partisinin bütün havası söndü. Böylece büyük partiler, üzerlerine doğru son sürat gelen bir trenden yırtmıştı. Bilmem anlatabiliyor muyum? Bence Arnold, Ritter durdurulmazsa sonunda Amerika’nın temsil ettiği her şeyi yıkmasından endişe ediyordu.”

“Ve bu da Ramsey’nin kesinlikle şahit olmak istemediği bir şeydi,” dedi King.

“Adamı vurduğuna göre, değilmiş demek ki!” dedi Jorst.

“Böyle bir şeyden söz eder miydi?”

“O zaman yetkililere de anlattım, bundan hiç söz etmemişti. Gerçi evet, sık sık gelip Ritter hakkında atıp tutardı ama tehditkâr bir konuşmasına hiç tanık olmadım. Konuşma özgürlüğü diye bir şey var sonuçta. Fikrini beyan etmek hakkıydı.”

“Bunun için adam öldürmek gibi bir hakkı yoktu ama.”

“Ben silahı olduğunu bile bilmiyordum.”

“Peki buradaki diğer profesörlerle de arası iyi miydi?” diye sordu Michelle.

“Değildi aslında. Arnold çoğunun gözünü korkutuyordu. Atticus gibi okullar onun gibi ağırsıklet akademisyenleri kaldıramaz.”

“Peki üniversite dışından arkadaşlar?”

“Varsa da ben bilmiyordum.”

“Ya öğrencileri?”

Jorst, King'e bir bakış attı. "Yanlış anlamayın ama bu, Clyde Ritter'ı neden öldürdüğünden çok Arnold'ın özel hayatıyla ilgili bir araştırmaya dönüştü."

"İkisinden de var biraz," diye atıldı Michelle. "Kendisinin kişiliğini ve Ritter'a suikast planlarını nasıl yaptığını ortaya koymadan, altında yatan sebepleri nasıl anlayabiliriz ki?"

Jorst bunu kısa bir süre düşündükten sonra omuz silkti. "Şey, eğer ki kendisine yardım etmek için öğrencilerden birini ayarttıysa da benim haberim yok."

"Peki evli miydi?" diye sordu Michelle bu kez.

"Evet ama karısı Regina'yla ayrıydılar. Kate diye de bir kızları vardı." Kalkıp üstüne fotoğraflar dizilmiş rafın başına geçti, bir tanesini alıp onlara uzattı.

"Ramseyler. Mutlu günlerinde tabii."

King'le Michelle fotoğraftakileri bir süre inceledikten sonra, "Regina Ramsey çok güzel bir kadınmış," diye yorumda bulundu Michelle.

"Evet, öyleydi."

"Öyleydi derken?"

"Öldü. İntihar etti. Çok da olmadı aslında."

"Bilmiyordum," dedi King. "Ayrılmış olduklarını söylemiştiniz."

"Evet. Arnold öldüğünde Regina yakınlardaki küçük bir evde oturuyordu."

"Kate'in velayetini paylaşıyorlar mıydı?" diye sordu Michelle.

"İyi sordunuz. Boşansalardı nasıl olurdu ben de bilmiyorum ama Arnold öldükten sonra bütün velayet Regina'da kaldı tabii."

“Neden ayrıydılar?” dedi Michelle bu kez.

“Bilmiyorum. Regina güzel bir kadındı, gençliğinde de yetenekli bir oyuncuymuş. Hatta üniversitede drama üzerine master bile yapmış. Ama sanırım, kariyerinde ilerlemeye başladığı sıralarda Arnold’la tanışıp âşık olmuş ve bu her şeyi değiştirmiş. Bir sürü talibi olduğuna eminim ama o, Arnold’ı seçmiş. Hislerim bana, Arnold’sız yaşayamadığı için intihar ettiğini söylüyor. O sıralar mutlu olduğunu düşünüyordum ama değildi belki de.”

“Yine de Ramsey olmadan yaşayamadı diyorsunuz,” dedi King.

“Arnold değişmişti. Akademik kariyerinde zirvedeydi ama öğretmenlikten hoşlanmadığı için depresyondaydı. Belki de bu melankolisi evliliklerini de etkilemiştir. Ama Regina onu terk ettiğinde Arnold daha da büyük çöküntüye girmişti.”

“Belki de Ritter’ı vurarak gençliğini geri getirmeye çalışıyordu,” dedi Michelle. “Dünyayı değiştir, adını da tarih kitaplarına bir şehit olarak yazdır.”

“Olabilir. Ama bu maalesef hayatına mal oldu.”

“Peki babasının ölmesine kızı nasıl bir tepki verdi?”

“Kate tam manasıyla yıkılmıştı. O gün ne halde olduğunu çok iyi hatırlıyorum. Kızcağızın yüzündeki o şok ifadesini unutmam mümkün değil. Birkaç gün sonra her şeyi televizyonda seyretti. Otelde çekilen şu lanet olası görüntülerden söz ediyorum. Her şey apaçık görünüyordu. Babası Ritter’ı vuruyor, Gizli Servis ajanı da babasını öldürüyordu. Görüntüleri ben de seyrettim. Korkunç bir şeydi...” Jorst bir an durup King’e dikkatlice baktı. İfadesi yavaş yavaş sertleşti ve sonunda masasından ayağa kalktı. “Çok da değişmemişsiniz Ajan King. Ne işler çevirdiğinizi anlamadım ama bana yalan söylenmesinden

hiç hoşlanmadığımı bilin. Şimdi neden buraya geldiğinizi ve bunca soruyu neden sorduğunuzu derhal öğrenmek istiyorum.”

King bir anlığına Michelle’le bakıştıktan sonra, “Bakın Doktor Jorst, çok uzatmadan konuya gireceğim, kısa bir süre önce, Arnold Ramsey’nin o gün yalnız olmayabileceğine işaret eden çok güçlü deliller ortaya çıkardık. Otelde bir suikastçının, daha doğrusu potansiyel bir suikastçının daha olduğuna dair deliller.” dedi.

“Bu mümkün değil. Doğru olsaydı şimdiye kadar çoktan su yüzüne çıkardı.”

“Yeterince önemli insan, sessizce meselenin üstünü örtmek istediye başka tabii,” dedi Michelle. “Ne de olsa bir katil vardı ellerinde.”

“Bir de işi eline yüzüne bulaştıran bir Gizli Servis ajanı.”

Jorst gerisin geri oturdu yerine. “Ben... ben bu dediklerini ze inanmakta güçlük çekiyorum. Nedir o yeni deliller?” diye sordu çekingen bir şekilde.

“Şu noktada söyleyemeyiz bunu,” dedi King. “Ama inanın, teyit etmeye değer bir şey olduğuna inanmasaydım bunca yolu gelmezdim.”

Jorst cebinden bir mendil çıkarıp yüzünü sildi. “Çok tuhaf şeyler yaşandığı kesin. Kate Ramsey örneğinde olduğu gibi.”

“Ne olmuş Kate’e?” diye atıldı Michelle heyecanla.

“Buraya, Atticus’a yazıldı. Öğretmenlerinden biri de bendim. Normalde, yazılmak isteyeceği son üniversite burasıdır diye düşünürsünüz, öyle değil mi? Babası gibi parlak bir çocuktuk, istediği her yere girebilirdi. Ama burayı seçmişti.”

“Şimdi nerede?” diye sordu King.

“Virginia Commonwealth Üniversitesi’nin Kamu Siyaseti Merkezi’nde master yapıyor. Oranın siyaset bilimi kürsüsü çok iyidir. Kızın referans mektubunu bizzat kendim yazdım.”

“Sizde, babasından yaptığı şey yüzünden nefret ettiğine dair bir izlenim bıraktı mı?”

Jorst bu soruyu uzunca bir süre düşündükten sonra nihayet, “Babasını seviyordu,” diye karşılık verdi. “Fakat siyasi inançlarını, ona olan sevgisinden üstün tutup onları terk ettiği için bir bakıma nefret etmiş de olabilir. Ben psikiyatrist değilim tabii, bu sadece bir tahmin. Ama sonunda babasının teki olup çıktı.”

“Nasıl yani?” diye sordu Michelle.

“Protestolara katılıyor, sağa sola mektuplar yazıyor, kanaat önderlerine kulis yapıyor, alternatif yayın organlarına yazılar yazıyor. Babası ne yaptıysa yapıyor yani.”

“Onu terk ettiği için nefret etmiş olabilir ama şimdi onu taklit ediyor, öyle mi?”

“Öyle görünüyor.”

“Peki ya annesiyle ilişkisi?” diye sordu King.

“İyi sayılırdı ama içimden bir ses, olanlar yüzünden annesini de suçlamış olabileceğini söylüyor.”

“Kocasının arkasında durmadığı için mi? Dursaydı böyle bir şey yapmazdı diye mi?”

“Evet.”

“Anladığım kadarıyla Regina Ramsey’i kocası öldükten sonra görmemişsiniz,” diye araya girdi Michelle.

“Hayır, görmedim,” dedi adam. Ama sonra tereddütte kalıp “Cenazede gördüm tabii,” dedi. “Kate burada okurken de gördüm. Sonra birkaç kez daha.”

“Kadının ölüm sebebi neydi, hatırlıyor musunuz?”

“İlaç içmişti.”

“Yeniden evlenmedi değil mi?” diye sordu King.

Jorst’un rengi atmıştı o anda. “Hayır, hayır evlenmedi.” Karşısındaki ikilinin meraklı bakışları altında çabucak toparlanıp “Üzgünüm ama bunları konuşmak bile acı veriyor bana,” dedi. “Dostlarımdı onlar.”

King fotoğraftaki insanların yüzlerini inceliyordu. Fotoğraf çekildiğinde Kate Ramsey on yaşlarında olmalıydı. Kızın yüzünden zekâ ve sevecenlik akıyordu. Annesiyle babasının arasında durmuş, ellerini tutmuştu. Sevgi dolu, güzel bir aile. En azından dışarıdan bakıldığında.

Fotoğrafi geri verirken, “Bize yardımı dokunacağına inandığınız başka bir şey var mı?” diye sordu.

“Pek yok.”

Michelle adama kartını uzatıp “Aklınıza bir şey gelirse arayın lütfen,” dedi.

Jorst karta bakarken bir süre düşüncelere daldı. Sonra, “Değdiğiniz doğruysa...” dedi. “Yani başka bir suikastçı daha varıyorsa görevi neydi? Arnold hedefi tutturamazsa işi bitirmek miydi mesela?”

“Yoksa,” dedi King. “O gün başka birinin daha mı ölmesi gerekiyordu?”

Michelle ve King, VCU'nun Kamu Siyaseti Merkezi'ni aradıklarında, Kate Ramsey'nin üniversitede olmadığını ama birkaç güne kadar gelmesini beklediklerini öğrendiler. Bunun üzerine ikisi Wrightsburg'a döndü. King kasaba merkezindeki lüks marketlerden birinin önünde durdu.

“Sana güzel bir yemek ve güzel bir şişe şarap borçluyum,” dedi Michelle’e dönerek. “Seni oradan oraya sürükledim, durdum.”

“Silahla kapı ağızlarında politikacı beklemekten çok daha eğlenceliydi.”

“Aferin sana. Öğreniyorsun,” dedi King. Sonra aniden dönüp camdan dışarı bakmaya başladı. Belli ki aklından bir şeyler geçiyordu.

“Pekâlâ, sanırım bu bakışı biliyorum. Kafanın içinde neler çeviriyorsun bakalım?” diye sordu Michelle.

“Jorst, Atticus’un, bünyesinde Ramsey gibileri bulundurmasının büyük bir şans olduğunu, Berkeley’li akademisyenle-

rin ve uzmanların genelde Atticus gibi okullara gitmediklerini söylemişti, hatırlıyor musun?”

“Evet de ne oldu ki şimdi?”

“Jorst’un odasında diplomalarını gördüm. Hep düzgün okullarda okumuş ama ilk yirmiye giren yerler değil. Tahminim, bölümdeki diğer öğretmenler de Ramsey gibi süperstarlar değildi. Gözlerini korkutuyordu derken bunu kastediyordu herhalde.”

Michelle düşünceli düşünceli başını salladı. “Madem öyle, Berkeley’li parlak bir profesör neden Atticus gibi bir yerde öğretmenlik yapıyordu?”

“Aynen öyle. Bir tahminde bulunmam gerekirse Ramsey’nin kirli bir geçmişi olduğundandır diyebilirim. Belki de o protestocu günlerindendir. Hatta karısı onu bu yüzden terk etmiş bile olabilir.”

“Tamam da böyle bir şey Ritter suikastından sonra yapılan araştırmada ortaya çıkmaz mıydı?”

“Üstü hakkıyla örtüldüyse çıkmaz. Bir de burada, suikasttan çok öncesinden bahsediyoruz. Altmışlar deli zamanlardı.”

Markette dolaşıp yemek için malzemeleri toplarlarken içerdeki müşterilerin King’i gördüklerinde fısıldaşıp bakıştıklarını Michelle’in dikkatinden kaçmamıştı. Kasaya geldiklerinde King, onu görmezden gelmek için elinden geleni yapan adamın omzuna dokundu.

“Ne var ne yok Charles?”

Adam dönüp ona baktığında yüzü bembeyaz kesilmişti. “Oo Sean, iyidir işte. Senden ne haber? Şeyden diyorum...”

“Boktan gidiyor Charles, boktan ama neyse ki senin gibi

güvenebileceğim insanlar hâlâ var. Geçen yıl seni o riskli vergi sorunundan nasıl kurtarmıştım, hatırlıyor musun?”

“Ne, şey ben, şey... ah, Martha dışarıda beni bekliyor. Hoş-
ça kal.”

Charles kendini hızla dışarı atıp kapının önündeki Mercedes’e bindi. Direksiyondaki beyaz saçlı kadın, kocasının içe-ride yaşadıklarını dinlerken ağzı bir karış açık kaldı, sonra da hızla ayrılıp gittiler.

King’le birlikte, ellerinde torbalarla çıktıklarında Michelle, “Bütün bunlar çok üzücü Sean,” dedi.

“Hey, en güzel hayatların bile bir sonu vardır.”

Eve döndüklerinde King ona, Sezar salatası ve yengeç köftesiyle başlayıp mantarlı ve soğan soslu domuz filetosu ve sarmısaklı patates püresiyle devam eden harika bir yemek hazırladı. Tatlı olarak da çikolatalı ekler vardı ve yemeği arka verandada, göl manzarası karşısında yediler.

“Yemek yapmayı biliyorsun gerçekten. Peki partilere falan da hizmet veriyor musun?” diye sordu Michelle şakasına.

“Parası iyiye neden olmasın?” dedi King.

Michelle kadehini havaya kaldırıp baktıktan sonra, “Şarap da harikaymış,” dedi.

“Öyle olacak tabii, hayatının baharında şimdi. Yedi yıldır kilerimde bekliyordu. En değer verdiğim şişelerimden biridir kendisi.”

“Onur duydum.”

“Daha sonra gölde gezelim mi biraz?”

“Bana su aktiviteleriyle gel.”

“Misafir odasında mayo falan da olacaktı.”

“Sean, beni hiç tanıyamamışsın. Hiçbir yere spor malzemelerim olmadan gitmem ben.”

Kırmızı renkli, motosiklet tipli Sea-Doo 4TEC’in direksiyonuna King geçti, Michelle de arkasına oturup kollarını beline doladı. Birlikte dört-beş kilometre gittikten sonra King küçük çapayı koylardan birinin sığ sularına bıraktı. Sea-Doo’nun üstünde oturup bir süre etrafı seyrettiler.

“Altı haftaya kalmaz buralar bir renklenir, bakmaya doyamazsın,” dedi King sonra. “Güneşin, dağların arkasına batışını da çok seviyorum.”

“Hadi bakalım, yediklerimizi yakalım biraz.” Michelle bunu söyler söylemez önce can yeleğini, sonra da bluzuyla eşofman altını çıkardı. Altında göz alıcı, kırmızı lıkralı bir şort ve aynı renkte bir üst vardı.

King’in dikkati güzel dağ manzarasından genç kadına çevrilmiş, ağzı açık kalmış halde onu seyrediyordu.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Michelle onu öyle görünce.

“Sorun falan yok,” dedi King bakışlarını hızla kaçırarak.

Michelle suya dalıp çıktıktan sonra, “Sen gelmiyor musun?” diye sordu.

Bunun üzerine King de soyunup suya atladı ve Michelle’in dibinden su üstüne çıktı.

“Buradan orası ne kadardır?” diye sordu Michelle, kıyıyı göstererek.

“Yüz metre vardır herhalde. Neden sordun?”

“Triatlona katılmayı düşünüyorum da.”

“Tanrım, neden şaşırmadım acaba?”

“Yarışa var mısın?” dedi Michelle.

“Pek yarış gibi olmaz aslında.”

“Kendimizden eminiz ha?”

“Yoo, bana fark atarsın diye söyledim.”

“Nereden bileceksin ki?”

“Sen olimpiyatçısın, bense orta yaşlı, sakat dizli bir avukat parçasıyım. Askerde yaralanan kolumu saymıyorum bile. Büyükkannenin ayaklarına kurşun bağlasan farkımız olmaz yani.”

“Bir deneyelim bakalım. Belki kendini bile şaşırtırsın. Bir-iki-üç-başla!”

Michelle sıcak ve durgun suda süratle yüzmeye başladığında King de peşinden kulaç atmaya girişti ve şaşırtıcı bir şekilde arayı kolayca kapattı. Öyle ki kıyıya yaklaştıklarında neredeyse kafa kafaya gelmişlerdi. King ona yetişip şakasına bacağından yakaladığında Michelle gülmeye başladı ve sonunda karaya aynı anda vardılar. King sırtüstü yatıp uzunca bir süre, atmosferdeki bütün havayı da çekse yetmeyecekmiş gibi nefes aldı, durdu.

“Galiba kendimi gerçekten şaşırtmayı başardım,” dedi nihayet. Sonra, Michelle’e bakıp da genç kadının hiç de nefes nefese kalmadığını görünce kafasına dank etti.

“Seni pislik, hiç çabalamadın bile, değil mi?”

“Çabaladım canım. Ama işte, aradaki yaş farkını göz önüne almam gerekiyordu.”

“Şimdi görürsün sen.”

Michelle çılgık atıp kaçmaya başlayınca King hemen ayağa fırlayıp peşine düştü. Ama Michelle gülmekten koşamadığı

için King onu yakalayıp yere sermekte güçlük çekmedi. Sonra genç kadını omzunun üstüne atıp suya kadar taşıdı ve abartılı bir hareketle göle batırdı. Michelle suyun üstüne çıktığında hâlâ gülüyordu.

“Neydi bu şimdi?”

“Kırkımı geçtim ama daha ölmedim ben. Bunu göstermek istedim.”

İskeleyle döndüklerinde King, Sea-Doo’yu yerine yerleştirmeye girişti. İşini bitirdikten sonra, “Ee, basketboldan atletizme, oradan da olimpiik küreğe geçişin nasıl oldu bakayım?” dedi.

“Basketboldansa koşmayı daha çok seviyordum ama takıma katılacak kadar iyi değildim. Üniversitede bir arkadaşım kürek ekibindeydi, onun sayesinde ben de başladım. Sonra gördüm ki küreğe doğal bir yeteneğim varmış. Suyun üstündeyken motorum hiç durmuyordu, resmen bir makine gibi gidiyordum. Bir de her şeyi geride bırakıp hayatı küreklere indirgemenin getirdiği coşkuyu sevdim sanırım. Takımın en küçüğü bendim. İlk başladığımda kimse şans vermemişti bana. Sonuçta yanıldıklarını ispat edebildim galiba.”

“Bence senin hayatının önemli bir bölümü bir şeyleri ispat ederek geçmiş. Özellikle de Gizli Servis zamanların.”

“Her şey güllük gülistanlık değildi tabii.”

“Ben bu spordan pek anlamam. Sizin kategoriye ne deniyordu?”

“Dörtlü dümenci. Yani dört kadın ölümüne kürek çekerken başlarındaki dümenci tempoyu ayarlıyor. Mutlak bir konsantrasyon gerektirir.”

“Olimpiyatlarda yarışmak nasıl bir şeydi?”

“Hayatımın en neşeli ve en gergin zamanlarıydı. O kadar stresliydim ki ilk turdan önce kusmuştum. Ama altını kıl payı kaçırıp gümüş madalyayı aldığımızda dünyada daha yüce bir his olmadığını düşünmüştüm. Aslında veledin tekiydim ama hayatımın doruk noktasına ulaştığımı hissetmişim.”

“Hâlâ öyle hissediyor musun?”

“Hayır,” dedi Michelle gülümseyerek. “Beni daha güzel günlerin beklediğini düşünmek hoşuma gidiyor.”

Duş alıp kuru bir şeyler giymek için eve girdiler. Michelle aşağı indiğinde King’i mutfak masasının üstünde bazı notları gözden geçirirken buldu.

“Okudukların ilginç mi?” diye sordu ıslak saçlarını tararken.

King kafasını kaldırıp, “Jorst’la yaptığımız görüşmenin notları. Söylediklerinden daha fazlasını biliyor olabilir mi diye merak ediyorum, Kate Ramsey’den neler öğrenebileceğimizi de,” dedi.

“Bizimle konuşursa tabii.”

“Doğru,” dedi King esneyerek. “Neyse artık, onu da yarın düşünürüz. Uzun bir gün oldu.”

“Vakit geç olmuş gerçekten,” dedi Michelle saatine bakarak. “Ben artık gideyim.”

“Bak, neden bu gece burada kalmıyorsun? Duş yaptığın misafir odasında kalabilirsin.”

“Kalacak yerim var. Benim için üzülme, koca kız oldum artık.”

“Ben daha çok kalacak yerin olduğu için üzülüyorum ya. Sen şimdi cipteki her şeyi odaya tıkıştırırmışsındır. Ne bileyim, içlerinde organizmalar yaşamaya başladıysa gece seni rahatsız

edebilirler.” Durup sakince, “Kal işte,” diye ekledi.

Michelle ise tatlı tatlı gülümsedi ona. Gözlerinde bir şeyler ima eden bir bakış vardı ama tek sebebi, içtiği onca şaraptı belki de.

“Sağ ol Sean. Gerçekten de çok yoruldum. İyi geceler.”

Sonra King genç kadının merdivenleri yavaş yavaş çıkışını seyretmeye koyuldu. Uzun ve kaslı bacaklar yükselip sıkı bir popoda birleşiyor, daha yukarı çıkıldığında da olimpik omuzlar ve uzun bir boyun... Lanet olsun! Michelle misafir odasına girip gözden kaybolduğunda King iç geçirip çaresizce düşünmekte olduğu şeyi düşünmemek için çaresizce bir çaba harcadı.

Sonra evin içinde dolaşıp bütün kapıları ve pencereleri kilitledi. Yakın zamanda bir güvenlik şirketi çağırıp eve alarm taktırmayı planlıyordu. Burada böyle bir şeye ihtiyaç duyabileceği aklının ucundan geçmemişti. Öyle ki çoğu zaman kapıları bile kilitlemiyordu. Ah, her şey nasıl da hızla değişiyordu.

Nihayet merdivenden yukarı çıktığında misafir odasına doğru baktı. İçeride genç ve güzel bir kadın yatakta yatıyordu. Ciddi bir hata yapmıyorsa eğer, şimdi kapıyı açıp içeri girse muhtemelen geceyi orada geçirmesine izin verilecekti. Ama belli mi olurdu, ondaki bu şans varken Michelle onu kışından vurabilirdi de. Orada bir süre daha durup düşünmeye devam etti. Bu kadınla bir şeylerin başlamasını gerçekten istiyor muydu? Başında onca bela varken. Sorunun cevabı, her ne kadar kabullenmek istemese de çok açıktı. Ayaklarını sürüye sürüye kendi odasına yollanırken bunları düşünüyordu.

Dışarıda, King'in evine çıkan yolun hemen başında, kü-

lüstür Buick, ışıkları sönmüş, motoru susturulmuş bir halde duruyordu. İçerideki sürücü artık daha fazla dikkat çekmek istemediği için tangırdayan egzozu tamir ettirmişti. Arabanın kapısı açıldı, adam aşağı inip ağaçların arasında yükselen karanlık binanın silüetine baktı. Sonra arka kapılar açıldı, aşağı iki kişi daha indi. Bunlar “Memur Simmons” ve kadın ortağı Tasha’ydı. Simmons biraz gergin duruyordu ama Tasha maceraya hazır gibiydi. Buick Adam yanlarına gelip bir bakış attı ve başını salladı. Sonra üçü birden eve doğru harekete geçtiler.

36

King derin uykusundan, ağzına bastırın eli fark eder etmez uyandı. Önce silahı gördü, sonra da kadının yüzünü.

Michelle bir elini dudağına götürüp susmasını işaret etti. Ardından, “Gürültüler duydum,” diye fısıldadı kulağına. “Sanırım evde biri var.”

King üstüne bir şeyler geçirirken kapıyı işaret etti.

“Galiba sesler alt kattan, evin arkasından geliyor. Kim olabilir sence?”

“Yeni bir ceset bırakmaya gelmişlerdir.” Bir an durup düşündükten sonra, “Lanet olsun,” dedi. “Loretta’nın arka bahçesinde bulduğumuz silah çalışma odamdaki kasada.”

“Sence gerçekten onun için...”

“Evet, bence gerçekten onun için geldiler.” Polisi aramak için telefonu eline aldı ama hemen ardından aldığı yere bıraktı.

“Şarjı bitmiş deme sakın.”

“Senin cepte telefonun nerede?”

“Sanırım cipten bıraktım,” dedi Michelle kafasını sallayarak.

Merdivenlerden aşağı inerken davetsiz misafirin nerede olduğunu anlamalarını sağlayacak bir ses geliyor mu diye kulak kabarttılar. Etraf karanlık ve sessizdi. Şahıs her yerde olabilirdi. Belki şimdi de karanlıkta durmuş onları izliyor, saldıracak anı kolluyordu.

King, Michelle'e bakıp, "Gergin misin?" dedi.

"Evet, gerildim biraz. Böyle durumlarda *sen* ne yapıyorsun?"

"Rakibiminkinden daha büyük bir silah arıyorum."

O anda alt kata inen basamakların dibinden bir gürültü geldi.

Michelle ona bakarak "Pekâlâ, ben derim ki çatışmaya girmeyelim. Kaç kişi olduklarını ya da silahlı olup olmadıklarını bilmiyoruz." dedi.

"Kabul. Ama o silahı almamız gerekiyor. Arabanın anahtarları yanında mı?"

Michelle kaldırıp gösterdi anahtarları. "O iş tamam."

"Arabayı ben sürerim. Buradan çıkar çıkmaz polisi aranız."

King, Michelle'i arkasına çekip çalışma odasına geçti, silahın içinde olduğuna emin olduktan sonra kasayı alıp odadan ayrıldı. Sonra ikisi birlikte sessizce ön kapıdan çıktılar.

King, Land Cruiser'ın şoför koltuğuna oturur oturmaz anahtarı marşa taktı.

Ve tam o anda, arkadan yediği darbeyle başı direksiyonun üstüne düştü, korna ötmeye başladı.

Michelle tam, "Sean..." diyecekti ki boynuna sarılan deri bir şerit yüzünden önce sesi sonra nefesi kesildi.

Şimdi çaresizce parmaklarını şeridin altına sokmaya çalışıyordu ama çok geçti artık, şerit derinlere kadar çekilmişti. Çok

geçmeden ciğerleri yanmaya başladı, gözleri yuvalarından fırladı. Beyni ise ateş almış gibiydi. Göz ucuyla King'i görebiliyordu; adam direksiyonun üstüne yığılmıştı ve boynundan aşağı kan geliyordu. Şerit biraz daha bükülüp sıkılaştınca bir el ön koltuğa uzanıp paslı tabancayı aldı. Sonra cipin arka kapısı açılıp kapandı, Michelle uzaklaşan ayak sesleri duydu.

Şerit gerilmeye devam edince Michelle ayaklarını torpidoya dayayıp onu öldürmeyi kafasına koymuş olan şahıstan biraz olsun uzaklaşabilmek için vücudunu bükmeye çalıştı. Beceremeyip koltuğa düştüğünde nefesi neredeyse tamamen kesilmişti. Bir yandan korna sesi kulaklarında patlıyor, kendinden geçmiş halde direksiyonun üstüne yığılmış olan King'in görüntüsü umutsuzluğuna tuz biber ekiyordu. Vücudunu bir kez daha bükte ve bu sefer kafasını, onu arkadan boğmaya çalışan şahsın yüzüne vurdu. Önce adamın homurtusunu duydu, ardından şerit biraz gevşedi, ama sadece biraz. Bunun üzerine kollarını arkaya uzatıp çekilecek bir saç, yırtılacak bir ten, patlatılacak bir göz aradı. Nihayet adamın saçlarını yakalayıp elinden geldiğince çekmeye girişti ama boğazındaki baskı ek-silmeden devam ediyordu. Tam adamın yüzünü pençeleyip tırmalamaya başlamıştı ki şerit, onu koltuktan yukarı fırlatmak istemişçesine geri çekildi. Michelle koltuğa inip hareketsiz halde yığılırken boynunun kırılmış olabileceğini düşünüyordu.

Onu öldürmekte olan, işini bitirmek için var gücüyle çabalayan adamın nefesini ensesinde hissedebiliyordu. Çaresizliğin ve acının gözyaşları yüzünden aşağı akarken arkadaki adamın, kulağının dibinde, "Geber artık " diye tısladığını duydu. "Geber!"

Adamın o alaycı sesi Michelle'ın yandırıp canlandıran şu Gücünün son damlasını kullanıp parmaklarıyla kendi silahını

yakaladı. Silahı arka tarafa doğrulturken işaret parmağı o ince metal parçasını anyordu. Neredeyse bütün enerjisi tükenmişti ama neyse ki iradesinden geriye kalan son kırıntılarla gereğini yapabileceğine inanıyordu. Tek isteği doğru nişan alabilmiş olmaktı. Bir şansı daha olmayabilirdi.

Silahın patlamasıyla birlikte kurşun koltuğu delip geçti. Önce merminin ete saplanışını, sonra da yükselen homurtuyu duydu. Ardından boynundaki şerit gevşedi, nihayet tamamen düştü. Serbest kalan Michelle, ciğerlerine bolca hava çekti. Sonra da başı dönüp midesi bulanır halde cipin kapısını açıp kendini yere bıraktı.

Tam o anda arka kapının da açıldığını duydu. Adam kanlı yerini tutarak inmişti aşağıya. Michelle silahını bir kez daha kaldırdı ama adam kapıyı bir tekmeyle ardına kadar açınca silah üstüne düşüp Michelle'i yere serdi. Artık öfkenin de ötesine geçen Michelle ayağa fırlayıp tabancasını, kaçmakta olan adama doğrulttu.

Fakat ateş etmeye fırsat bulamadan, midesinin fena halde bulanmasıyla birlikte dizlerinin üstüne çöktü. Kafasını kaldırıp baktığında görüntü iyice bulanıklaşmıştı. Bir yandan başı da zonklamaya başlamıştı, kaçan üç kişi görüyordu şimdi. Sonra da onu öldürmek için canını dişine takan adama ait olduğunu düşündüğü bir görüntüye nişan alarak altı el ateş etti.

Ama altısı birden hedefi uzak ara bulamamıştı. Demek ki yanlış görüntüye ateş etmişti.

Ayak sesleri iyice zayıfladıktan sonra, çok geçmeden bir arabanın çalıştırıldığını, ardından da tozu toprağı havalandırarak hızla uzaklaştığını duydu.

Ve Michelle nihayet daha fazla dayanamayıp yere yığıldı.

37

Hiç susmadan bağıran korna sesi oradan geçmekte olan bir devriyenin dikkatini çekince baygın haldeki King'le Michelle'in yerleri tespit edildi, vakit kaybetmeden Charlottesville'deki UVA Hastanesi'ne kaldırıldılar. İlk kendine gelen King oldu. Başındaki yara kanlıydı ama kafatası epey sağlam olacak ki ciddi bir hasar almamıştı. Michelle'in iyileşmesiye biraz daha uzun sürdü, yaralarının tedavisi sırasında çoğunlukla baygın yattı. Kendine geldiğinde, King, başı bandajlı halde, yanında oturuyordu.

"Tanrım, çok kötü görünüyorsun," dedi Michelle cılız bir sesle.

"Bu lanet sandalyede saatlerce oturup prensesin uyanmasını beklemek ne kadar zor, biliyor musun sen? 'Tanrım, çok kötü görünüyorsun'muş!'"

"Kusura bakma ya. Seni gördüğüme gerçekten sevindim. Yaşıyor musun, onu bile bilmiyordum."

King genç kadının şişmiş boğazındaki izleri incelerken, "Bunu her kim yaptıysa iyi çalışmış," dedi. "Kimseyi gördün mü sen?"

“Hayır. Sadece bir erkek olduğunu biliyorum.” Durup ekledi. “Onu vurdum ben.”

“Ne yaptın?”

“Koltuğun üzerinden vurdum.”

“Neresinden vurdun?”

“Yan tarafından herhalde.”

“Polis ifadeni almak için bekliyor. Ben ifademi verdim. FBI’la birlikte Parks da burada. Silahı buluşumuzu ve Loretta’nın şantaj yaptığıyla ilgili teorimi onlara da anlattım.”

“Korkarım benim anlatacak fazla bir şeyim yok.”

“En az iki kişi daha olmalı. Biri bizi evden çıkarmak için, diğeri decipte beklesin diye. Benim silahı alacağımı tahmin etmişlerdi. Böylece kendileri aramaktan da kurtuldular. Biz Loretta’nın evindeyken peşimizdelerdi herhalde. Silahı bulduğumuzu da öyle öğrenip geri almaya karar vermişlerdir.”

“O zaman kesin üç kişiydiler çünkü arabada iki kişi vardı... Silahı almış olmalılar, öyle değil mi?”

“Evet. Bizimki de ne aptallık. Dosdoğru FBI’a götürseydik ya. Yapmadık, sonra da böyle oldu işte.” İç geçirip bir elini genç kadının omzuna koydu. “Ama ucuz kurtulduk Michelle, inan bana, ucuz kurtulduk.”

“Ben elimden geldiğince karşı koydum.”

“Biliyorum. Şu an hayattaysam tek sebebi sensin. Borçlandım sana.”

Michelle bir şey diyemeden kapı açıldı, içeri genç bir adam girdi. “Ajan Maxwell?” Gizli Servis’ten olduğunun ispatı olan kimliğini gösterdikten sonra, “Hastaneden taburcu olur olmaz polisle de konuştuktan sonra benimle birlikte Washington’a geleceksiniz,” diye ekledi.

“Neden peki?” diye sordu King.

Adam onu duymazdan gelip devam etti. “Doktorlar hayatta kaldığınız için şanslı olduğunuzu söylüyor.”

“Bunun şansla alakası olduğunu sanmıyorum,” diye karşılık verdi King.

“O değil de ben niye Washington’a dönüyorum?” diye sordu Michelle.

“Şu andan itibaren Washington’daki bir saha şubesinde masa başı görevine atanmış bulunuyorsunuz.”

“Kesin Walter Bishop’ın işidir bu,” dedi King.

“O kadarını söyleyemem.”

“Söyleyemeyeceğini biliyorum. O yüzden kendim söyleyeyim dedim.”

“Hazır olduğunuzda buralarda olacağım.” Adam bunu söyledikten sonra King’e kısa bir baş selamı verip çıktı.

“İyi eğleniyorduk aslında,” dedi King sonra.

Michelle uzanıp elini tutarak, “Hey, dönerim ki!” dedi. “Bütün eğlenceyi sana bırakacağımı mı sandın?”

“Sen biraz dinlen şimdi olur mu?”

Genç kadın başını salladı. “Sean?” Durup tekrar ona baktı. “Dün geceki yüzüşümüz ve diğer her şey. Çok keyifliydi. Sanırım ikimizin de buna ihtiyacı vardı. Bir gün tekrar ederiz belki.”

“Yaparız tabii. Kışını suya batırmak çok zevkliydi.”

King, Michelle’i bırakmış koridorda yürürken Joan aceleyle yanına geldi. Hem endişeli hem de kızgın görünüyordu.

“Yeni duydum. İyi misin sen?”

“İyiyim, iyiyim.”

“Ajan Maxwell?”

“O da iyi. Sorduğun için teşekkürler.”

“İyi olduğuna emin misin?”

“İyiym dedim ya Joan!”

“Tamam, tamam, sakın ol.” Durup ana koridorun üzerindeki boş bir odayı gösterdi. Girip sandalyelere oturdular, Joan ona yüzünde ciddi bir ifadeyle baktı.

“O kadının evinde bir silah bulduğunuzu duydum.”

“Bunu *sen* nasıl öğrendin? Polislerle daha yeni konuştum.”

“Özel sektörde olmam soruşturma yeteneklerimi, çıkarken Servis’te bıraktığım anlamına gelmez. O değil de doğru mu duyduklarım?”

King bir anlık duraksamanın ardından, “Evet, bir silah buldum,” dedi.

“Peki sence oraya nereden gelmiş?”

“Bazı teorilerim var ama şimdi bunları paylaşacak havada değilim.”

“O zaman ben kendi teorimi anlatayım. Bu kadın Fairmount’ta temizlikçiydi, bahçesinde bir silah bulundu ve ağzına paralar tıktıştırılmış halde öldü. Bu da demektir ki kadın silahın sahibi-ne şantaj yapıyordu ve silahın sahibi Ritter suikastına bulaşmış biri olabilir.”

King kadına hayretle baktı. “Senin bilgi kaynakların kim, bir söylesene bana.”

“Affedersin ama *benim* canım da paylaşmak istemedi şimdi. Neyse, sen sonuçta silahı buldun, silahı kaybettin ve bu sırada az daha canından oluyordun.”

“Michelle’in durumu benden daha kötü. Beni sadece bayıltılar ama onu öldürmek için ellerinden geleni yapmışlar.”

King bunu söyleyince kadın ona tuhaf tuhaf baktı. “Bütün bunların Bruno’nun kaybolmasıyla ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu sonra.

“Niye öyle olsun ki? Ritter da Bruno da başkan adayydılar diye mi? Bu biraz abartı olmaz mı?”

“Olabilir ama karmaşık görünen şeyler özünde hep basittir.”

“Dedektiflik dersi için sağ ol. Bir dahaki sefere hatırlamaya çalışırım.”

“Bence daha temel bazı derslere ihtiyacın var. Bruno’nun kaçırılmasına izin veren kadınla takılan sensin ne de olsa.”

“Ne o Bruno’nun kaçırılmasına izin verdi ne de ben Clyde Ritter’ın vurulmasına.”

“Ben şu noktada Bruno’nun kayboluşunu araştırdığım için herkese şüpheyle bakmak zorundayım. Buna hanım arkadaşın Michelle de dahil.”

“Çok güzel ama o benim ‘hanım arkadaşım’ değil.”

“Neyin peki?”

“Sadece bana yardım ediyor.”

“Harikaymış. Bir ekibin olmasına ne kadar sevindim anlamam. Bu arada beni de iyice kenara ittin galiba. Nedir yani, Maxwell de mi bir milyon dolar öneriyor yoksa sırf ucunda yatak yorgan maceralar var diye mi girdin?”

King kadına dikkatle baktı. “Kıskandım deme şimdi bana.”

“Belki de kıskanmışımdır Sean. Ama onun haricinde, tekli-fime cevap almayı hak ediyordumdur herhalde.”

King, Michelle’in odasına doğru bakarken Joan bir elini koluna koydu.

“Bu işe bir an önce başlamam gerekiyor. Kim bilir, bir bak-

mışsın Clyde Ritter cinayetinin önündeki sır perdesini de aralamışız.”

“Evet, olabilir tabii,” dedi King alaycı bir şekilde.

“Ee, var mısın yok musun? Bunu bilmem gerekiyor. Hem de hemen.”

King bir an durduktan sonra başını salladı. “Varım.”

Özel uçakla önce Ohio, Dayton'a uçtular, ardından arabayla kuzeyde otuz dakika mesafede olan devlet akıl hastanesine gittiler. Joan önceden arayıp Sidney Morse'u ziyaret etmeleri için gerekli başvuruları yapmıştı.

"Sandığım kadar zor olmadı," dedi King'e, arabayla giderlerken. "Ama telefondaki kadın kimi görmek istediğimi duyunca güldü. Sonra da istediğimiz zaman gelebileceğimizi ancak bunun bize pek faydası olmayacağını söyledi."

"Morse ne kadar zamandır oradaymış?" diye sordu King.

"Yaklaşık bir yıldır. Onu oraya ailesi yatırmış. Daha doğrusu kardeşi Peter Morse. Sanırım ondan başka yakını kalmamış."

"Peter Morse'un başı polisle beladaydı diye hatırlıyorum. Uyuşturucu bağımlısı değil miydi o?"

"Öyleymiş. Ama muhtemelen ağabeyinin bağlantıları sayesinde hapse düşmemiş hiç. Belli ki kendine bir çekidüzen vermiş. Ağabeyi kafayı sıyrınca da akıl hastanesine yatırmış işte."

“Peki neden Ohio?”

“Anladığım kadarıyla Sidney hastaneye yatırılmadan önce burada kardeşiyle birlikte yaşıyormuş. Hastalığı epey ilerlediği için kendi başına kalamıyordu herhalde.”

“Kaderin cilvesi bu olsa gerek. Adam on yıldan az bir sürede bir numaralıktan tımarhane kaçkınlığına kadar düşmüş.”

King’le Joan çok geçmeden hastaneye vardılar, küçük bir odada oturup beklemeye koyuldular. Koridorlarda çığlıklar, ağlayışlar, hıçkırışlar yankılanıyordu. Zihinleri onları çoktan terk etmiş olan insanlar tekerlekli sandalyelerine yığılmış, koridorda öylece duruyorlardı. Ana danışma masasının karşısındaki dinlenme odasında küçük bir grup hasta, televizyon seyrediyordu. Hemşireler, doktorlar ve hastabakıcılar, içinde bulundukları depresif ortam bütün enerjilerini sömürüyor olacak ki hastalar gibi ağır hareket ediyorlardı.

Bir hastabakıcı, adamı tekerlekli sandalyeyle getirdiğinde King’le Joan ayağa kalktılar. Genç adam onlara başıyla selam verdi. “Sid’i getirdim.”

Ardından Morse’un önünde diz çöküp omzunu sıvazlayarak “Pekâlâ Sid, bu insanlar seninle konuşmak istiyormuş,” dedi. “Duydun mu beni? Bir şey yok, sadece konuşacaklarımı.”

Hastabakıcı ayağa kalktığına Joan, “Ee, bilmemiz gereken bir şey var mı?” diye sordu. “Yani dikkat etmemiz gereken bir şey?”

Adam çarpık dişlerini göstererek gülümsedi. “Sid’leyken bir şey olmaz. Fark etmez yani.”

King yalnızca sekiz yıl önce, Amerikan siyasetinin en etkileyici kampanyalarından birini yürüten adamın enkazından gözlemini ayıramıyordu. Morse biraz kilo vermişti ama hâlâ tombuldu. Saçları tıraşlanmış, kısa sakallarına aklar düşmeye başlamıştı. King adamın hiçbir şeyi kaçırmayan, lazer keskinliğindeki gözlerini hatırlıyordu. Şimdiyse o gözlerde hayat kalmamıştı. Evet, Sidney Morse'tu bu, ama geriye bir tek kabuğu kalmıştı.

“Konan teşhis nedir?” diye sordu hastabakıcıya.

“Buradan hiçbir zaman çıkamayacak. Teşhis bu,” dedi kendini Carl diye tanıtan adam. “Aklı tamamen gitmiş. Geri dönmeye de niyeti yok. Bakın, ben koridorda falan olacağım. İşiniz bittikten sonra gelin.”

Adam bunu söyleyip gittikten sonra Joan, King'e dönüp, “Bunun Morse olduğuna inanmıyorum,” dedi. “Adamın itibarının ve kariyerinin, Ritter öldürüldükten sonra büyük bir yara aldığını biliyordum ama işin bu noktaya varacağı kimin aklına gelir ki?”

“Belki de aşama aşama olmuştur. İnsanın başına sekiz yılda her türlü şey gelir. İnanmıyorsan bana bak. Adam Ritter meslesinden sonra yıkıldı. Kimse onu istemediği için depresyona girdi. Küçük kardeşi de birlikte yaşarlarken onu bazı kuvvetli uyuşturucularla tanıştırdı belki. Sidney kampanya zamanı, kardeşinin uyuşturucu alışkanlığı yüzünden başını belaya soktuğundan yakınırdı. Çocuğun bu alışkanlığını sürdürmek için para bulmakta epey usta olduğunu falan söylüyordu, hatırlıyorum. Anlayacağın, tam bir baş belasıymış.”

Gidip Morse'un önünde diz çöktü. “Sidney, Sidney, beni hatırladın mı?” diye sordu. “Benim, Sean King. Ajan Sean King.”

Adamdan hiç tepki gelmemişti. Ağzından sızan bir damla tükürük dudaklarına yapışmıştı. King, Joan'e dönüp, "Babası ünlü bir avukattı," dedi. "Annesi de aileden zengindi. Onca para nereye gitti acaba?"

"Onu burada tutmak için harcıyorlardır belki."

"Yok canım, devlet kurumu burası. Özel hastane değil ya."

"Parayı belki de kardeşi idare ediyordur. İkisine de miras kalmıştır herhalde. Hem Morse kardeşlerden bize ne canım. Biz buraya John Bruno'yu bulmaya geldik."

King bir kez daha Morse'a dönüp baktı. Adamda kıpırtı yoktu. "Tanrım, yüzündeki bıçak izlerine baksana."

"Kendi kendine yapmıştır. Akli denge gidince oluyor öyle şeyler."

King ayağa kalkıp kafasını iki yana salladı.

"Hey, onunla oyun oynadınız mı bakalım?" dedi o anda tiz bir ses.

İkisi birden döndüklerinde kısa boylu, zayıf bir adamın, elinde oyuncak bir tavşanla kapıda dikildiğini gördüler. Adam o kadar ufak tefekti ki cüce orman cinlerine benziyordu ve muhtemelen, yırtık pırtık bornozunun altında bir şey yoktu.

"Oyun dedim." Şimdi onlara çocuksu bir ifadeyle bakıyordu. "Hâlâ oynamadınız mı?"

"Onunla mı oynayacaktık?" diye sordu King, Morse'u işaret ederek.

"Benim adım Buddy," dedi adam. Sonra elindeki tavşanı göstererek "Onun adı da Buddy," diye ekledi.

"Tanıştığımıza sevindim Buddy," dedi King. Ardından tavşana bakarak, "Seninle tanıştığımıza da sevindim Buddy," diye ekledi. "Ee, Sid'i tanıyor musun bakalım?"

Buddy başını hızla sallayıp, “Oyun oynayın,” diye bastırdı. “Oyun oynayacaktık değil mi? Hadi sen göster bana. Yapabilir misin?”

Buddy bir kez daha başını sallayıp gülümsedi. Ardından odanın bir köşesinde duran eşya kutusuna gidip içinden bir tenis topu çıkardı.

Morse’un önüne geldiğinde topu kaldırıp gösterdi. “Tamam, o zaman atıcı ben oluyorum, sonra da...”

Buddy’nin dikkati birden dağılmış, top ve tavşan elinde, ağzı ardına kadar açılmış halde kalakalmıştı.

“Top demiştin Buddy,” diye bastırdı King. “Topu sen atıyordun.”

Buddy hayata geri dönüp, “Tamam, o zaman atıcı ben oluyorum,” dedi. Ardından, vücudunun, King’le Joan’in görmek isteyeceğinden çok daha fazla bir kısmını sergileyerek profesyonel beyzbol oyuncularını gibi abartılı bir hareket yapıp fırlattı topu.

Beklenenden çok daha yavaş bir hızla fırlayan top şimdi dosdoğru Morse’un kafasına gidiyordu. Fakat tam çarpacakken Morse’un sağ eli kalkıp havada yakaladı onu. El yeniden indiğinde topu sımsıkı tutuyordu. Buddy bunun üzerine olduğu yerde sıçrayıp, “Sayı!” dedi.

Sonra Morse’un yanına gidip topu almaya çalıştı ama adamın parmakları topa sımsıkı yapışmıştı. Buddy onlara dönüp üzüntülü bir ifadeyle, “Topu hiç vermiyor ya,” dedi. “Kötü o! Kötü, kötü, kötü!”

O sırada Carl kafasını içeri sokup, “Her şey yolunda mı bari?” dedi. “Ah, merhaba Buddy.”

“Topu vermiyor bu,” diye atıldı Buddy onu görünce.

“Sorun yok. Sakin ol.” Carl gidip Morse’un elinden topu aldı, Buddy’ye geri verdi. Buddy ise King’e dönüp topu uzatarak, “Sıra sende!” dedi heyecanla.

Carl, King’in ona baktığını görünce gülümsedi. “Sorun değil. Yaptığı sadece bir refleks hareketi. Tıpta uzun bir adı da var ya neyse. Sid’in tek yaptığı bu. Diğerlerinin de hoşuna gidiyor.”

King omuz silkip topu yavaşça attı, Morse onu havada yakaladı yine.

“Sid’i başka ziyaret eden oluyor mu?” diye sordu Joan, Carl’a.

“Kardeşi ilk zamanlar ziyaret ediyordu ama epeydir gelmiyor artık. Sid eskiden önemli biriymiş galiba; buraya yatırıldığında gazeteciler falan damlamıştı. Ama ne halde olduğunu gördükten sonra onların da ayağı kesildi. Artık kimse gelmiyor. O da öylece sandalyesinde oturuyor.”

“Ve de topları yakalıyor,” diye ekledi Joan.

“Aynen.”

Çıkarlarken Buddy koşa koşa peşlerinden gelip Joan’le King’i yakaladı. Tenis topu elindeydi. “İsterseniz sizin olsun bu. Bende bir sürü var.”

King topu alıp, “Sağ ol Buddy,” dedi.

Buddy ise tavşanı gösterip “Buddy’ye de teşekkür et,” dedi.

“Sağ ol Buddy.”

Adam bunun üzerine Joan’e bakıp tavşanı iyice havaya kaldırarak, “Buddy’ye bir öpücük?” dedi.

King, Joan’i dirseğiyle dürttü. “Öp hadi, tatlı bir adammış.”

“Öncesinde akşam yemeğine falan çıkılmayacak mı?”

Joan tavşanı yanağından öptükten sonra, “Ee, Sidney’le ikiniz yakın arkadaş mısınız?” dedi. “Sid’le demek istedim.”

Buddy çenesini göğsüne vura vura salladı başını.

“Onun odası benimkine komşu. Görmek ister misiniz?”

King, Joan’e bakıp, “Buraya kadar geldik artık,” dedi.

“Battı balık yan gider,” diye karşılık verdi Joan omuz silerek.

Buddy, Joan’in elinden tutup koridorlardan birine doğru çekıştirmeye başladı. King’le Joan bu kısma yanlarında hastabakıcı olmadan girip giremeyeceklerini bilmiyorlardı ama onları durduran çıkmayınca devam ettiler.

Buddy odalardan birinin önünde durup kapıya bir şaplak attı. “Benim odam burası! Görmek ister misiniz? Çok güzeldir.”

“Eminim öyledir,” dedi Joan. “Hem belki içeride başka Buddy’ler de vardır.”

Fakat Buddy’nin kapıyı açmasıyla kapatması bir oldu. “İnsanların eşyalarımı bakmasını sevmiyorum,” dedi sonra endişeli gözlerini onlara çevirerek.

King uzun ve bezgince bir iç geçirdi. “Tamam Buddy, senin evin, senin kuralların.”

“Sid’in odası da burası mı?” diye sordu Joan, Buddy’ninkinin solundaki kapıyı göstererek.

“Hayır, burası,” dedi Buddy sağdaki kapıyı açarken.

“Sakıncası var mı Buddy?” dedi King. “Girebilir miyiz?”

“Sakıncası var mı Buddy? Girebilir miyiz?” diye tekrar etti Buddy, ikisine kocaman gülümseyerek.

Joan koridora bir göz atıp kimsenin bakmadığına emin olunca, “Bence sakıncası yoktur Buddy,” dedi. “Sen dışarıda durup etrafı kolaçan etsene.” Bunu söyledikten sonra içeri daldı, King de arkasından girip kapıyı kapattı. Hafiften paniğe kapılan Buddy dışarıda kalmıştı.

Odanın içini incelerlerken Joan, “Sidney Morse’un düşüşü uzun sürmüş ama tamamlanmış,” dedi.

“Hep öyle olur zaten,” dedi King, odaya bakınırken. İçeride keskin bir sidik kokusu vardı. King çarşafının ne sıklıkla değiştirildiğini düşünüyordu. Bir köşede küçük bir masa duruyordu, üstünde de çerçevesiz birkaç fotoğraf. King fotoğrafları alırken “Buraya cam ya da metal gibi kesici şeyler sokmuyorlar herhalde,” dedi.

“Morse pek de intihar edebilecekmiş gibi durmuyor.”

“Bilemezsin. O tenis topunu yutsa, boğularak bile ölebilir.” King resimleri incelerken ergenlik çağında iki genç adamın olduğu bir tanesinde takıldı. Birinin elinde bir beyzbol sopası vardı. “Morse kardeşler bunlar,” dedi. “Lise çağları falan olmalı.” Başka bir fotoğrafı aldı. “Bunlar da annesiyle babası herhalde.”

Joan de yanına gelmiş, resimlere bakıyordu şimdi. “Anneleri de pek sadeymiş.”

“Sade ama zengin. İnsanlar buna bakıyor.”

“Babaları yakışıklıymış ama.”

“Dediğim gibi, ünlü bir avukattı.”

Joan o fotoğrafa takılmıştı. “Oğlanların ikisi de babalarına çekmiş. Sidney o zamanlar da tombulmuş ama yakışıklıymış da. Peter da öyle... boylu posluymuş. Gözler de aynı ağabeyi.” Çocuğun beyzbol sopasını tutuşundaki özgüveni fark edip “Muhtemelen lisede spor takımındaydı,” diye devam etti. “Formunun zirvesine on sekizinde ulaştı, sonra da hızla düşmeye başladı. Uyuşturucu ve belanın bir numaralı habercisi.”

“Hep aynı hikâye.”

“Peter şimdi kaç yaşındadır?”

“Sidney’den biraz küçük. Demek ki ellilerinin başlarında.”

“Biraz Ted Bundy’ye benziyor,” dedi Joan, Peter’in yüzünü incelerken. “Yakışıklı ve çekici, bir an başını çevirdiğinde boğazını kesmeye hazır.”

“Bana tanıdığım bazı kadınları hatırlattı.”

Köşede küçük bir kutu duruyordu. King gidip içindekileri karıştırmaya başladı. Kutunun içinden epey bir miktarda, eski ve sararmış gazete kupürü çıktı. Çoğu Sidney Morse’un kariyerini anlatıyordu.

Joan, King’in omzunun üstünden baktı. “Kardeşinin böyle bir albüm yapıp getirmesi hoş olmuş. Sidney okuyamıyor olsa da.” King bir şey demeyip sayfaları çevirmeye devam etti.

Derken kıvrılıp sararmış bir haber kupürünü kaldırıp, “Burada Morse’un ilk zamanlar yönetmenliğini yaptığı oyunlardan bahsediliyor. Adamın bana eski günlerini anlattığını hatırlıyorum. Epey şık prodüksiyonlar yapmış. Ama onlardan para kazandığını pek sanmıyorum.” dedi.

“Çok da umursamamıştır herhalde. Zengin bir annenin oğlu olarak kendini böyle eğlencelere kaptırma lüksü vardı ne de olsa.”

“Ama o işleri sonradan bırakıp geçinmek için çalışmaya başlamış. İşleri bırakmış dememe bakma, Ritter kampanyası da bir nevi tiyatro gibiydi zaten.”

“Sidney Morse’tan bir şey çıkaramayacağımızı resmen ilan edebiliriz artık,” dedi Joan.

“Yatağın altına da göz atsak ya?” diye sordu King.

Joan ona küçümseyerek bakıp, “Erkek işi o,” dedi.

King iç geçirip yavaşça eğildi, yatağın altına baktı. Sonra hemen doğruldu.

“Ee?” dedi Joan.

“Bilmek istemezsin. Hadi gidelim buradan.”

Odadan çıktıklarında Buddy’nin onları beklemekte olduğunu gördüler.

“Yardımların için teşekkürler Buddy,” dedi Joan. “Çok işimize yaradı.”

Adam Joan’e heyecanla baktı. “Buddy’ye bir öpücük?”

“Öptüm ya Buddy,” dedi Joan kibarca.

Buddy anında ağlamaklı olmuştu. “Hayır, bu Buddy’ye diyorum.” Kendini gösteriyordu.

Joan’ın ağzı bir karış açıldı, yardım istemişçesine King’e baktı.

“Kusura bakma ama kız işi o,” dedi King sırtarak.

Joan karşısında acınası halde duran Buddy’ye dönerken içinden bir küfür savurdu, sonra adamı hızla yakalayıp küçük dudaklarının üstüne büyükçe bir öpücük kondurdu.

Dönüp ağzını yüzünü silerken, “Bir milyon için yaptığım şeylere bak,” dedi söylenerek. Sonra hızlı adımlarla uzaklaştı.

“Hoşça kal Buddy,” dedi King gitmeden önce.

Mutluluktan dört köşe olmuş olan Buddy ise çılgınca el sallayarak, “Hoşça kal Buddy,” dedi.

Özel uçak bu kez Philadelphia'ya indi. King'le Joan otuz dakika sonra John ve Catherine Bruno'nun zengin bir muhitte yer alan evlerine doğru yol alıyordu. Sarmaşık giydirilmiş tuğla evlerin ve geniş bahçelerin yanından geçerlerken King, Joan'e bakıp, "Para eskiye dayanıyor herhalde," dedi.

"Kesinlikle kadının ailesinden. John Bruno'nun çocukluğu Queens'te yokluk içinde geçmiş, ailesi Washington D.C.'ye sonradan taşınmış. Bruno, Georgetown'da hukuk okumuş, mezun olduktan hemen sonra da D.C.'de savcılık yapmaya başlamış."

"Bayan Bruno'yla tanıştınız mı?"

"Hayır. Sen de yanımda ol istedim. İlk izlenim önemlidir, biliyorsun."

Latin kökenli hizmetçi kadın, bembeyaz üniforması, fırırlı önlüğü ve her halinden itaatkârlık akan tavırlarıyla ikisini büyük oturma odasına aldı. Çıkarken bir de dizlerini büküp reve-

rans yapsa tam olacaktı. King bu antika tavrın kim bilir ne zamandan kalma olduğunu düşünüp kafasını sallarken ufak tefek bir kadının içeri girmesiyle birlikte tüm dikkatini kapıya çevirdi.

Catherine Bruno'yu görür görmez, ideal bir first leydi olabileceğini düşündü. Kırklarının ortalarındaki minyon kadının üstünden terbiye, seviye ve incelik akıyordu. Tam manasıyla asalet ve adabımuaşeret timsaliydi. Kadınla ilgili ikinci tespitiyse kendini fazlasıyla beğendiği yönündeydi. Bunun en iyi belirtisi, karşısındakiyle konuştuğunda gözlerine değil, omzunun arkasındaki bir yere bakıyor olmasıydı. Kıymetli gözlerinin nurunu aristokrat olmayanlara harcamak istemiyor gibiydi. King'e kafasında neden bandaj olduğunu bile sormamıştı mesela.

Joan'ı gördüğündeyse kadının bir miktar gerildiğini fark etti King. Hep böyle oluyordu zaten; Joan girdiği yerde anında kasırga etkisi yaratabiliyordu.

Söze ilk giren Joan oldu. "Zamanımız kısıtlı Bayan Bruno. Polis ve FBI ellerinden geleni yapıyor ama kayda değer bir sonuç elde edebilmiş değiller. Böyle giderse kocanızı sağ salim geri getirme şansımız gittikçe azalacak."

Başından beri göklere dikilmiş olan gözler nihayet yeryüzüne inmişti. "John'un ekibi sizi bu yüzden tuttu, öyle değil mi? Onu sağ salim geri getiresiniz diye."

"Kesinlikle. Soruşturmalarımız birkaç koldan devam ediyor ama sizin yardımınıza da ihtiyacım var."

"Bildğim her şeyi polise anlattım. Onlara sorun."

"Sizin ağzınızdan duymayı tercih ederim."

"Neden?"

"Çünkü vereceğiniz cevaplardan yola çıkarak polisin aklına gelmeyen sorular üretebilirim."

Ayrıca, diye düşündü King, o küçük kafanızın içinde ne tilkiler dolaştığını görmek istiyoruz.

“Pekâlâ, devam edin o zaman.” Kadının canı bu gelişmeye öyle sıkılmıştı ki King’in aklına o anda, başka biriyle bir ilişkisi olabileceği, kocasının geri dönmesinin, istediği son şey olabileceği gelmişti.

“Kocanızın siyasi kampanyasına destek veriyor muydunuz?” diye sordu Joan.

“Bu nasıl bir soru böyle?”

“Cevabını almak istediğimiz bir soru,” dedi Joan tüm sevimliliğiyle. “Takdir edersiniz ki hâlâ bazı suç nedenlerini ve potansiyel şüphelileri elemeye, bizi sağlıklı bir sonuca götürecek yeni yollar keşfetmeye çalışıyoruz.”

“Peki bütün bunların, benim John’un siyasi kariyerine destek verip vermememle ne ilgisi var?”

“Kendisine destek veriyorduysanız eğer, kocanızı endişelendirdiğine inandığınız, hatta birebir görüşmelerinizde tanık olduğunuz bazı isimlerden söz edebilirsiniz. Fakat kampanyaya hiç iştirak etmediyseniz, bizim başka insanlara başvurmanız gerekiyor demektir.”

“Ee şey, John’un siyasi bir kariyer peşinde koşmasından çok memnun olduğumu söyleyemem. Kazanma şansı olmadığını hepimiz biliyoruz. Kaldı ki ailem de...”

“Onaylamıyor muydu acaba?” diye araya girdi King nazikçe.

“Biz siyasete girmiş bir aile değiliz. İsmimize bir gün olsun leke sürülmemiştir. Anneciğim, hayatın öteki yakasında doğup büyümüş, benden on yaş büyük bir savcıyla evleneceğimi duyduğunda neredeyse kalpten gidecekti ama John’u seviyorum

ben. Bunun için bazı dengeleri gözetmek zorunda kalmış olsam da seviyorum. Benim yetiştiğim çevrede böyle şeylere hiç hoş bakılmaz. Bu yüzden de John'un siyasi anlamda bir sırdaşı olduğumu söyleyemem. Fakat onun kusursuz hukuk geçmişini de göz ardı edemeyiz elbette. Önce Washington'da, sonra da Philadelphia'da, en zorlu vakaların altından kalktığını herkes biliyor. Bu ona ulusal çapta bir itibar kazandırmıştı. Siyasete atılma hırsını biz Philadelphia'ya taşındıktan sonra bile sürdürmesinin nedeni bana kalırsa D.C.'de sürekli haşır neşir olduğu politikacılarıdır. Ben şahsen bu hırslarını hiçbir zaman onaylamadım, fakat eşi olduğum içindir ki göz önündeyken de desteğimi hiç esirgemedim.”

Joan'le King'in bundan sonra arka arkaya sıraladıkları standart sorulara Catherine Bruno da çoğu pek işe yaramayan, standart cevaplar verdi.

“O halde kocanıza zarar vermek isteyebileceğine inandığınız kimse yok, öyle midir?” diye sordu Joan nihayet.

“Savcılık zamanından kalma olanları saymazsak hayır. Ölüm tehditleri almışlığı vardır ama son zamanlarda olmuyordu öyle şeyler. Philadelphia'daki Birleşik Devletler Savcılığı görevinden ayrıldıktan sonraki birkaç yıl, siyaset arenasına atılmadan önce hukuk danışmanlığı yapmıştı.”

Joan not almayı bırakıp, “Hangi şirkette çalışıyordu?” diye sordu.

“Washington merkezli bir şirket olan Dobson-Tyler ve Reed'in Philadelphia şubesindeydi. İşyeri şehir merkezindeki Market Street'teydi. Çok saygın bir muhittir orası.”

“Peki orada ne tür bir iş yapıyordu?”

“John benimle iş konuşmayı sevmezdi. Ben de ilgim olmadığı için pek üstelemezdim zaten.”

“Ama muhtemelen duruşma avukatlığı gibi bir şeydi.”

“Ona oyununu sergileyeceği bir sahne verin, gerisini düşünmeyin. O yüzden evet, büyük ihtimalle duruşmalara girip çıkıyordu.”

“Peki size hiç endişelerinden söz ediyor muydu?”

“Kampanyanın yolunda gittiğini düşünüyordu. Ama kazanağına dair bir yanılgı içinde de değildi. Bunun sadece kendisini göstermekten ibaret olduğunun farkındaydı.”

“Seçimlerden sonra ne yapmayı düşünüyordu?”

“O kadarını hiç konuşmadık ama bende Dobson-Tyler’a döner gibi bir izlenim kalmış.”

“Peki bize Bill Martin’le ilişkileri hakkında bir şeyler söyleyebilir misiniz?”

“Ara sıra ondan bahsettiğini hatırlıyorum. Dostlukları epey eskiye dayanıyordu.”

“Bill Martin’in dul eşinin kocanızla neden buluşmak isteyebileceğine dair bir fikriniz yok o zaman.”

“Yok. Dediğim gibi dostlukları bizim evliliğimizden bile eskiydi.”

“Bu, ikinizin de ilk evliliği mi?”

“Onun ilk, benim değil,” diye cevap verdi kadın kısaca.

“Peki çocuğunuz var mı?”

“Üç tane. Bu, benim için olduğu kadar onlar için de çok zor. Ben John’u geri istiyorum.” Kadın sanki bir yerden sufle almış gibi burnunu çekiştirmeye başladı; Joan de çantasından mendil çıkarıp ona uzattı.

“Hepimiz istiyoruz,” dedi sonra, şüphesiz kazanacağı milyonları düşünerek. “Ve ben bu amacımıza ulaşana kadar dur durak bilmeyeceğim. Teşekkürler. Sizinle irtibata geçeceğiz.”

Bunu söyledikten sonra çıkıp havaalanının yolunu tuttular.

“Ee, ne diyorsun bakalım?” diye sordu Joan arabada giderlerken. “Burnuna bir kokular geliyor mu?”

“İlk izlenimim şu: Hatun bize anlattığından daha fazlasını biliyor. Ama anlatmadıklarının, Bruno’nun kaçırılmasıyla ilgisi olduğunu sanmıyorum.”

“Ya da her türlü ilgisi var.”

“Adamın siyaset aşkından hoşnut olmadığı çok açık. Zaten hangi kadının hoşuna gider ki? Kadının, çocuklarını ya da kocasını sevmediğine inanmamızı gerektirecek bir şey göremedim ben. Nasıl olsa bolca parası var. Onu kaçırarak eline bir şey geçecek değil. Kaldı ki fidiye talebi geldiğinde, üstüne düşen kısmı yapmaktan geri durmayacaktır.”

“Ama fidiye talebi olmazsa hiçbir şey ödemek zorunda kalmaz. Yeniden bekâr olmanın tadını çıkarır, hatta siyasetin kirli dünyasına bulaşmamış birini bulup evlenir bile.”

“O da doğru,” diye onayladı King. “Hâlâ yeterince şey bilmiyoruz.”

“O noktaya da geleceğiz.” Joan bunu söyledikten sonra dosyasını açıp karıştırmaya koyuldu. Derken bir ara durup yazılanları yüksek sesle okudu: “Maxwell’le sana karşı düzenlenen saldırı gece saat iki gibi gerçekleşmiş. Ben de kendimi özel biri sanmıştım, meğer geceyi geçirmek için her türlü kadını çağırıyormuşsun evine.”

“O da senin gibi misafir odasında yattı.”

“Peki sen nerede yattın?”

King onu duymazdan gelip, “Sırada kim var?” diye sordu.

“Hazır buralardayken şu hukuk firmasına gitmek istiyorum aslında,” dedi Joan dosyayı kapatarak. “Dobson-Tyler’a. “Ama onları iyice bir araştırmamız gerekecek. O yüzden sırada Mildred Martin var diyebiliriz.”

“Onunla ilgili ne biliyoruz peki?”

“D.C.’de Bruno’yla birlikte çalışmış olan kocasına yürekten bağlı bir kadınmış. Ön araştırmalarım gösteriyor ki genç John Bruno epey hızlı ve delişmen bir savcıymış. Sorumluluk kısmını Martin’e bırakmaktan da hiç çekinmiyormuş.”

“Yani dul Bayan Martin, Bruno’dan hoşlanmıyor olabilir mi?”

“Olabilir. Bill Martin akciğer kanseriymiş ve hastalığı son evresindeymiş. Hatta tümör kemiklere kadar yayılmış. Doktorlar en fazla bir aylık ömrünün kaldığını söylemiş. Ama bu birilerinin ajandasına uymadığı için adama yardım edip süreci hızlandırmak istemişler.” Başka bir dosyayı açıp önüne serdi. “Martin’in otopsi sonuçlarına ulaşmayı başardım. Mumyalama sıvısı vücutta her yere yayılmış ama en kötüsü de camsı dokuya da bulaşmış olması çünkü camsı doku, kan gibi, öldükten sonra pelteleşmediğinden, zehirlenmeyi tespit etmek için çok uygun bir yer.”

“Camsı doku mu dedin? Göz sıvısı değil mi o?”

Joan başını salladı. “Aldıkları orta beyin numunesinde yüksek metanol seviyelerine rastlanmış.”

“Adam sıkı bir içiciyse olmayacak şey değil bu. Metanol viskide de var, şarapta da.”

“Doğru. Ben de adli tıp raporundan okuyorum. Ama metanol, mumyalama sıvılarında da oluyor.”

“Adamlar cesedin otopsi yapılmadan mumyalanacağını bilseydi...”

Onun lafını Joan tamamladı. “Mumyalama işlemi metanolü gizleyebilir, hiç değilse adli tıbbın otopsi sırasında kesin bir sonuca ulaşmasına engel olur.”

“Ne dersin? Kusursuz cinayet mi?”

“İşin içinde biz varsak olmaz öyle şey,” dedi Joan gülümseyerek.

“Peki Mildred’in bize ne anlatmasını bekliyorsun?”

“Bruno programını, kendini Mildred Martin olarak tanıtan biriyle buluşmak için değiştirdiyse gerçek Mildred’in ona söylemek isteyeceği önemli bir şey olabileceğini düşünmüş olmalı. Yanlış çözmediysem eğer, John Bruno çıkarına olmayan hiçbir şey yapmaz.”

“Tamam da kadının bize bir şeyler anlatacağına nasıl emin olabiliyorsun?”

“Çünkü kadını araştırdığımda, aynı zamanda sıkı bir içici olduğunu ve yakışıklı erkeklerden biraz ilgi görünce hemen yelkenleri suya indirdiğini öğrendim. Ne demek istediğimi anlamışsındır herhalde. Aslında şu bandajı falan çıkarsan... saçların güzel yani.”

“Peki bunda senin rolün ne olacak?”

“Kalpsiz kaltağı oynayacağım tabii ki,” dedi Joan tatlı tatlı gülümseyerek. “Artık ustalık mertebesine ulaştığım rolü.”

40

King ve Joan uçaktan indikten sonra Mildred Martin'in evine gitmek için araba kiraladılar ve akşam olmadan gidecekleri yere vardılar. Geldikleri ev, mütevazı bir yerdı ve durumu olmayan insanların emekli olduktan sonra taşındıkları tarzda bir muhitteydi. Bruno'nun kaçırıldığı cenaze eviyle aralarıysa yedi-sekiz kilometre kadardı.

Zili çaldılar, kapıyı tıklattılar ama açan olmadı.

“Anlamıyorum. Önceden arayıp haber verdim,” dedi Joan.

“O zaman arka taraftan dolanalım. Kadının içkici olduğunu söylemiştin ya. Belki de bir yerlerde sızmıştır.”

Mildred Martin'i küçük arka bahçede, üstü yosun kaplanmış, tuğladan bir taraçadaki hasır masada oturmuş, bir yandan içkisini bir yandan sigarasını içerek bahçesini hayran hayran seyrederken buldular. Yetmiş beş yaşlarındaki kadının, sıkı tiryakilere ve güneş meraklılarına özgü kırış kırış olmuş bir yüzü vardı. Üstündeki baskılı, hafif yaz elbisesi ve ayaklarındaki sandaletlerle ılık esintinin tadını çıkarıyor gibiydi. Saçları

boyalıydı. Kırışmış diplerine rağmen hâkim renk turuncuya kaçan bir sarıydı. Masanın altındaki kovadan gelen limonotu kokusu her yeri kaplamıştı.

Tanışma faslı bittikten sonra Mildred, “Burada oturmayı seviyorum,” dedi. “Hem de lanet olasıca sivrisineklere rağmen. Yılın bu zamanlarında bahçeye ayrı bir ışık geliyor.”

“Bizimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkürler,” dedi King kibarca. Joan’ın dediğini yapmış, kafasındaki bandajı çıkarmıştı.

Mildred oturmaları için masanın etrafındaki sandalyeleri gösterdikten sonra elindeki bardağı havaya kaldırıp, “Ben cin içmeyi severim, yalnız içmektense nefret ederim. Size ne getireyim?” dedi. Kadının uzun yıllardır alkol ve sigaraya maruz kalmış sesi, kalın ve hırıltılıydı.

“Benimki votka portakal olsun,” dedi Joan, King’e hızlıca bir bakış attıktan sonra. “En çok onu seviyorum ben.”

“Bana da skoç soda,” dedi King. “Yardım edeyim mi?”

Kadın içten bir kakhaha atıp, “Ah ah, kırk yıl önce olsaydı ederdin ya neyse,” dedi. Ardından muzipçe gülümseyip hafifçe sendeleyerek eve girdi.

“Yas tutmayı bırakmış belli ki,” dedi King o gidince.

“Kırk altı yıldır evliymişler ve ilişkileri hep yolunda gitmiş. Kocasını öldüğünde seksen yaşlarındaydı, sağlığını hepten yitirmişti ve büyük acılar çekiyordu. Çok da kederlenecek bir şey olarak görmemiş olmalı.”

“Bill Martin, Bruno’nun akıl hocasıydı demiştin ya. O nasıl olmuş?”

“Bruno, Washington’da savcılığa başladığı ilk yıllarda Martin’in altında çalışıyormuş. İşin inceliklerini de ondan öğrenmiş.”

“Birleşik Devletler Savcılığı’nda mı?” diye sordu King.

“Aynen,” diye karşılık verdi Joan.

King durup bir etrafına bakındı. “Martinlerin durumu çok da iyi değilmiş herhalde.”

“Devlet memurluğunun maaşı belli. Bunu birebir biz de biliyoruz. Ayrıca Martin bir mirasyediyle evlenmemiş. O emekli olduktan sonra buraya taşınmışlar. Buralar Mildred’in doğup büyüdüğü yerler aslında.”

“Nostalji kısmını saymazsak pek de koşa koşa dönülecek bir yere benzemiyor doğrusu.”

Mildred bir tepsiye koyduğu içkilerle gelip yanlarına oturdu. “Pekâlâ, direkt konuya girmek istersiniz herhalde. Gerçi ben polisle de konuştum. Fazla bir bildiğim yok gerçekten.”

“Anlıyoruz Bayan Martin,” dedi King, “Ama yine de bir tanışalım, yüz yüze görüşelim istedik.”

“Ne kadar şanslıyım. Bu arada bana Millie deyin lütfen. Bayan Martin kayıinvalidemin adıydı ve kendisi öleli otuz yıl oldu.”

“Tamam Millie, polisle konuştuğunu biliyoruz. Adli tıp, kocana otopsi de yaptı.”

“Tanrım, tam bir zaman kaybıydı o.”

“Neden ki?” diye araya girdi Joan sertçe.

Mildred da ona aynı sertlikle bakıp, “Çünkü zehirlenmedi o. Yaşlı bir adamdı, kanseri son aşamaya gelmişti ve de yatağında huzur içinde öldü. Umarım benim sonum da öyle olur.” dedi.

“Bruno’nun telefonla arandığını biliyor musun?”

“Evet biliyorum ama polise de söyledim, onu ben aramadım. Bana inanmamış olacaklar ki telefon kayıtlarına da baktılar.”

Joan öne doğru hafifçe eğilip, “Evet ama burada asıl mesele, Bruno’nun o telefon görüşmesinden sonra telaşlanmış olması. Bunun sebebini açıklayabilir misin?” diye sordu.

“Telefon eden ben değilsem nasıl açıklayacağım acaba? Yeteneklerim arasında zihin okumak yok maalesef. Öyle olsaydı zengin olurdu.”

Joan kararlıydı. “Olaya bir de şöyle bak Millie. Bruno’yla kocanın arası bir zamanlar çok iyiymiş ama bu hep böyle devam etmemiş. Sonra ne oluyorsa bir telefon geliyor –senden geldiğine inandığı bir telefon– ve adam birdenbire telaşlanıyor. Arayan kişi bu tepkisini haklı çıkaracak bir şey söylemiş olmalı. Bruno’nun kocana yakıştıracığı tarzda bir şey.”

“Belki de arayan kişi ona sadece Bill’in öldüğünü söylemiştir. Olamaz mı? Ve bu da üzümüştür onu. İyi arkadaşmışlar ne de olsa.”

Joan kafasını salladı. “Hayır olamaz, çünkü Bruno bunu zaten biliyormuş. Çevresindekilerden teyit ettik ama o telefon gelene kadar, planlarında cenaze evine gitmek yokmuş.”

“Hiç şaşırmadım,” dedi Martin gözlerini devirerek.

“Neden öyle söyledin Millie?” diye sordu King.

“Fazla uzatmayacağım, Bill adamın bastığı toprağa tapıyor olsa da ben John Bruno’dan pek hoşlanmazdım. Bill ondan neredeyse yirmi beş yaş büyüktü ve ona akıl hocalığı yapıyordu. Hee, Bruno işinde iyi değildi demiyorum, yanlış anlaşılma olmasın, sadece şu kadarını söyleyeyim: John Bruno sadece John Bruno’nun çıkarlarına göre davranır, başka kimseyi zerre umursamazdı. Misal, akıl hocasının cenazesine sadece yirmi dakika mesafede olmasına rağmen zahmet edip kampanyasına kısacık bir ara vermek ve gelip son görevini yerine getirmek aklının

ucundan bile geçmemiş. Ta ki güya benden gelen o telefona kadar öyle mi? John Bruno'yla ilgili daha ne diyeyim ki size?"

"Başkan adayın da o değildi herhalde," dedi King gülümseyerek.

Martin buna uzunca güldükten sonra elini King'in elinin üstüne koydu. "Ah güzelim, sen o kadar tatlı bir şeysin ki elimde olsa seni kütüphaneye koyar, bütün gün seyredirim." Söyleyeceğini söylese de elini King'in elinin üstünden çekmedi.

"Bir de tanışan," dedi Joan düz bir ses tonuyla.

"Ne kadar isterdim anlatamam."

"John Bruno'ya karşı hoşnutsuzluğun belli bir zamandan sonra mı başladı?" diye sordu Joan.

Martin boş bardağını alıp bir buz küpünün üstüne bastırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Joan önündeki notlara şöyle bir göz attıktan sonra, "Kocanın Washington'daki Birleşik Devletler Savcılığı'nın yolunu tuttuğu sıralarda," dedi. "Bir dizi mahkûmiyetin iptal edilmesine, kovuşturmaların çıkmaza girmesine neden olan bazı sorunlar çıkmış. Fazla uzatmayayım, herkesin midesini bulandıran şeyler olmuş."

Yaşlı kadın bir sigara daha yaktı. "Uzun zaman oldu. Pek bir şey hatırlamıyorum."

"Biraz düşünürsen aklına gelir bence," diye atıldı Joan sertçe. "Bu bizim için çok ama çok önemli."

"Hey," diye araya girdi King. "Kadını rahat bırak. Bize iyilik yapıyor. Hiçbir şey anlatmak zorunda değil ki."

Martin'in eli dönüp dolaşıp King'inkinin üstüne konmuştu yine. "Eksik olma tatlım."

Joan bunun üzerine ayağa fırladı. "Bak ne diyeceğim o za-

man. Madem öyle ben bir sigara yakıp bahçenin tadını çıkarayım, soru sorma faslını da sen hallet ha?" Sonra Mildred'ın sigara paketine doğru uzanıp, "Bir tane araklasam sorun olur mu?" diye sordu.

"Keyfine bak tatlım. Öbür tarafa yalnız gitmemiş olurum."

"Değil mi ya... *tatlım*?"

Joan yanlarından hızlı adımlarla uzaklaşırken King, Martin'e mahcup mahcup bakarak, "Böyle ani çıkışları oluyor bazen," dedi.

"Ani mi? Hatun resmen etekli, rujlu bir kobra. Onun için mi çalışıyorsun?"

"Evet. Aslında ondan bayağı bir şey öğreniyorum da."

Mildred o sırada sigarasının külünü bir gül fidanının dibine silkmekte olan Joan'e bakarak, "O ortalıktayken bir elin fermuarında olsun," dedi. "Yoksa sabah bir bakmışsın, önemli bir şeyinin yerinde yeller esiyor."

"Bunu unutmayacağım. Önceki mevzuya dönecek olursak kocanın işyerinde yaşadığı o olaylarla ilgili olarak senin de bazı kesin fikirlerin olduğuna eminim. Hatta kocan belki de yaşanan o sorunlar yüzünden istifa etti, öyle değil mi?"

Martin çenesini havada tutuyor olsa da sesine bir titreme gelmişti şimdi. "Patron o olduğu için ve de onurlu bir adam olduğu için kabak onun başına patladı. Bill Martin gibi adamlardan fazla kalmadı. Harry Truman gibiydi Bill ama doğru ama yanlış, iş hep onda biterdi."

"Bir payı olmamasına rağmen kabahati kendi üstlendi mi diyorsun?"

"Bana bir içki daha lazım," dedi kadın ayaklanırken.

"Ama sen bütün bunların Bruno'nun hatası olduğunu dü-

şünüyordun değil mi? Adam kılıç boynuna inmeden D.C.'den kaçtı ve böylece kocanın kariyerini mahvetti. Sonra gidip Philadelphia Savcılığı'nın başına geçti. Orada da yüksek profilli birkaç dava yürüttü, ardından özel sektörde yine başarılı bir dönem geçirdi, nihayet işi başkan adaylığına kadar götürdü."

"Ödevine iyi çalışmışsın."

"Kocan ise hep onun bir hayranı olarak kaldı, bu konuda seninle hiçbir zaman aynı fikirde olmadı, öyle değil mi?"

Yaşlı kadın gerisin geri oturdu. "Bill ne kadar iyi bir hukukçuysa insan sarraflığı da o kadar berbattı. Bruno'nun hakkını vermek lazım; adam hep doğru şeyler söyledi, doğru şeyler yaptı. Biliyor musun, Bill'e başkan adaylığına soyunduğunu söylemek için aramıştı bizi."

King ona hayretle bakıp, "Gerçekten mi?" dedi. "Ne zaman oldu bu?"

"Birkaç ay önce. Telefonu ben açtım. Ama açmaz olaydım. Ona ağzının payını vermemek için zor tuttum kendimi. Resmen iki eski arkadaş gibi sohbet ettik. Yaptığı harikalıkları, Philadelphia sosyetesindeki muhteşem hayatını falan anlattı. İnan bana, onu dinlerken kusasım geldi. Sonra telefonu Bill'e verdim, onlar da bir süre konuştular. Bruno onu sırf böbürlenmek için ve geçmişini başına kakmak için aramıştı. Bill'e, ondan çok daha iyi yerlere geldiğini göstermek için."

"Ben de sanıyordum ki Bruno'yla yıllardır görüşmüyorsunuz."

"Görüşmüyorduk ki zaten. O tek telefonluk bir şeydi."

"Bill telefonda, Bruno'yu cenaze evini ziyaret etmeye itecek bir şey söylemiş olabilir mi?"

"Hayır. Bill doğru düzgün konuşmadı ki. Epey bir güçten

düşmüştü zaten. Bruno'ya onu telaşlandıracak bir şey ben de söylemedim bu arada. Çok isterdim ama söylemedim bir şey."

"Ne söylemek isterdin? Savcılık'taki olayları mı?"

"O ve başka bir sürü şey."

"Bununla ilgili hiç kanıtların oldu mu?"

"Bruno hukukçuydu sonuçta, izlerini örtmeyi iyi biliyordu. Anlayacağın, sıçtığı bok hiç kokmadı. Mesele patlak verdiği-
de o çoktan yolunu almıştı bile."

"Kaybolmasına pek üzülmemişsindir de."

"John Bruno'nun canı cehenneme. Hatta umarım şu anda da oradadır."

King, Martin'e doğru uzandı ve bu kez elini kendi koydu yaşlı kadının eline. "Millie, bu iş gerçekten çok önemli. Kocanın otopsisinden kesin bir şey çıkmamış olsa da muhtemelen metanolla zehirlenmiş olabileceğini gösteren bazı işaretler var. Metanol zehirlenmesinin izleri mumyalama işlemi sırasında kaybolabiliyor mesela. Ayrıca bütün bunlar, kocanın ölmesi ve o cenaze evine götürülmesiyle başladı. Bruno'yu kaçıranlar her kimse, bunu şansa bırakmış olamazlar. Planlarının işlemesi için kocanın belli bir zamanda orada olması gerekiyordu ve bunun için de yine belli bir zamanda ölmüş olması gerekiyordu."

"Bunu FBI'cılar da söyledi ama inan bana, Bill'i zehirlemiş olamazlar. Öyle olsaydı bilirdim. Her gün yanıdaydım."

"Sadece sen mi vardın? Kocanın son zamanlarında çok hastaydı. Kimseden yardım almadın mı? Gelip giden olmuyor muydu? Aldığı ilaçlardan bir şey çıkmadı mı?"

"FBI gerekli analizleri yaptı ama hiçbir şey bulamadı. Ayrıca onun yediklerini ben de yiyor, içtiği suyu ben de içiyordum. Ama bak, sapasağlamım."

King arkasına yaslanıp iç geçirdi. “Biri cenaze evinde senin kılığına girmiş.”

“Onu da duydum. Siyah bana yakışıyor ama. Yeni saç rengimle çok güzel gidiyor.” Bir an durdu, King’in yarısı boş bardağını görünce, “Bir tane daha ister misin?” diye sordu. King kafasını sallayınca da “Bill de Skoç’çuydu. Hem de son zamanlarına kadar. Adamcağızın başka bir zevki kalmamıştı zaten. Yirmi beş yıllık Macallan’s hâlâ duruyor.” Kıkırdayarak güldü. “Her gece biraz da olsa içiriyordum ona. Büyük bir şırınga yardımıyla beslenme sondasına bir miktar enjekte ediyordum. Yemek yiyormuş yemiyormuş dert etmiyordu; Skoç’unu içeceği anı ise dört gözle bekliyordu ve bu adam seksenine kadar geldi. Hiç fena değil ha?”

“Eminim elinin altında epey bir stokun vardır.”

“Bu yaşta geriye başka ne kalıyor ki?” dedi kadın gülümseyerek.

King başını eğip kadehine baktı. “Peki ya sen? Sen viski içmiyor musun?”

“Ağzıma sürmem. Dediğim gibi benim olayım cindir. Viskinin tadı bana tiner gibi geliyor. Yani sinüsleri falan temizlemek gerektiğinde içilir de başka zaman uzak dursun benden.”

“Şey, tekrar teşekkürler Millie. Biz temasa geçeriz. Sana iyi akşamlar.” King ayağa kalkmış, masanın etrafından dolanıp geçiyordu ki biraz ileride, elinde içkisi ve sigarasıyla dikilen Joan’i görünce olduğu yerde kalakaldı.

Tiner mi?

Hemen yaşlı kadına dönüp, “Millie,” dedi. “Bana Bill’in özel Skoç koleksiyonunu gösterebilir misin?”

41

Mildred Martin polise ya da FBI'a hemen hemen her şeyi anlatmıştı da Skoç'tan ya da en azından Bill Martin'in gizli zulasından kimseye söz etmemişti. Polis laboratuvarında yapılan basit bir testin sonucundaysa şişenin metanollendiği ortaya çıkmıştı.

Mildred sorguya çekilirken King'le Joan karakolda oturmuş, onun çıkmasını bekliyorlardı.

Joan bir ara King'e dönüp, "Seninkini diğer şişelerden birinden doldurduğu için şanslısın," dedi.

King kafasını salladı. "O zehirli şişe eve nasıl girdi acaba?"

O sırada kahverengi takım elbiseli bir adam yanlarına geldi. "Sanırım bulduk."

Adam vakada görevlendirilmiş FBI ajanlarından biriydi ve Joan onu yakından tanıyordu.

"Merhaba Don," dedi Joan ona. "Bu Sean King. Bu da Don Reynolds."

İki adam el sıkıştılar. "Sizin sayenizde oldu arkadaşlar,"

dedi Reynolds. “Skoç aklımızın ucundan geçmezdi. Kadın da gizli zuladan söz etmemişti zaten. Ama onun dışındaki her şeyi testten geçirmiştik.”

“Aslında fikir Sean’dan çıktı. Kabullenmekte zorlansam da doğrusu bu,” dedi Joan gülümseyerek. “Üzerinde oynanmış Skoç’un oraya nasıl girdiğini bulduk demiştin?”

“Martinler birkaç ay önce, ev işlerine yardım etsin diye bir kadın tutmuşlar. Özellikle de Bill Martin’e.”

“Mildred size bunu da mı anlatmamıştı?” dedi King şüpheli bir ifadeyle.

“Üzerinde durulacak bir şey olduğunu düşünmemiş. Zaten yardımcı kadın da bu konuda eğitilmiş olmasına rağmen, Bill’e ilaç falan vermemiş hiç. O işi Mildred kendi yapmayı seviyormuş ve de kadın, Martin ölmeden çok önce ayrıldığı için Mildred arada bir bağlantı görememiş.”

“Peki nereden geliyormuş bu kadın?”

“Asıl mesele de o ya. Günlerden bir gün kapılarında belirmiş, Bill’in hastalığı yüzünden yardıma ihtiyaçları olabileceğini, kendisinin profesyonel bir bakıcı olduğunu ve işe ihtiyacı olduğu için ucuza çalışabileceğini söylemiş. Bu söylediklerini ispat etmek için belgeleri falan da varmış yanında.”

“Peki bu anlayışlı bayan şimdi nerede?”

“Başka bir kasabada tam zamanlı bir iş bulduğunu söyleyip ayrılmış. Bir daha da dönmemiş.”

“Ama belli ki dönmüş aslında,” dedi Joan.

Reynolds başını sallayıp onayladı. “Bizim teorimiz şöyle: Kadın, Martin’in öldüğü günün öncesinde eve girdi ve şişeye gerekeni yaptı. Skoç’un metanol dolu olduğunu tespit et-

tiğimizi biliyorsunuz zaten. Şimdi, metanolün vücutta toksik seviyelere ulaşması zaman alır. On ikiyle yirmi dört saat arası bir süreden söz ediyoruz. Adam genç ve sağlıklı olsaydı, bir de hastaneye zamanında yetiştirilseydi hayatta kalabilirdi ama ne gençti ne de sağlıklıydı; hatta hastalığı ölümcüldü. Ayrıca şu da var, karısıyla aynı yatakta yatmıyordu. Mildred kocasına son-
dan viskiyi verdikten sonra etkisini hemen göstermiş olmalı. Bir de adam çok zayıflamış, kırk beş kiloya kadar inmişti. Normalde bir yetişkini öldürmesi için yüz ila iki yüz mililitre metanol gerekir; Martin'de ise bu kadara ihtiyaç kaldığını sanmıyorum.”

Reynolds durup kafasını iki yana salladı, bezgince gülüm-
sedi. “Metanolü Skoç’un içine koymaları manidar aslında. Skoç’ta etanol vardır ve etanol, aynı enzimi kullandıkları için metanolün bir nevi panzehiri sayılır. Fakat şişede o kadar çok metanol vardı ki etanol onunla başa çıkamadı. Martin belki de ağrısı başladığında seslendi ama Mildred onu duymadı, en azından bize söylediği bu. Adam böylece bütün gece, ölene kadar kıvrandı durdu. Yardım istemek için yataktan kalkacak halde de değildi.”

“Mildred cin yüzünden sızmış olabilir. Onun da içkiye bir zaafı var,” dedi King.

“Ayrıca bu bakıcı kadın evdekilerin alışkanlıklarını, mese-
la ikisinin de içtiğini ve aynı yatakta yatmadıklarını öğrenmiş olabilir,” diye araya girdi Joan. “Adamın Skoç sevdiğini ve kendi zulası olduğunu, Mildred’in da o zulaya elini sürmedi-
ğini fark ettikten sonra cinayet metodunu ona göre şekillendir-
miştir. Belli ki iş bitmeden çok önce ortadan kaybolmuş.”

Reynolds başını salladı. “Onu türlü yöntemlerle öldürebil-

lirlerdi ama öyle yapmalıydılar ki iş otopsiye falan kalıp zamanlamalarını bozmasın. Kısacası Martin'in yatağında ölmesi gerekiyordu. Öyle de oldu, Mildred onu bulduğunda eceliyle öldüğünü sandı. Bu arada doktorların demesi, metanol ölümleri hiç de huzur içinde öldü gibi olmuyormuş. Metanol vücutta yine zehirli bir madde olan formaldehite dönüşüyor, sonra da formik aside yükseltgeniyormuş. Ve bu, metanolden altı kat ölümcül oluyormuş.”

“O halde Martin cenaze evine gidene kadar turşuya dönmüştü,” dedi King.

“Doğru. Bruno’nun ekibi, programlarına göre patronlarının o gün civarda olacağını, sonra da bir dizi etkinliğe katılacağını söylemişti. Cenaze evindeki prosedürse şöyle: Cenazeyi bir taziye odasına koyup birkaç gün orada tutuyorlar. Martin pazartesi sabah ölü bulundu, cenaze evine de aynı günün akşamı götürüldü. Cenazesi çarşamba ve perşembe günleri oradaydı, defin cuma günü olacaktı. Bruno ise perşembe günü geldi.”

“Zamanlama olarak ucu ucunaymış,” dedi Joan.

Reynolds omuz silkti. “Daha iyisini ayarlayamadılar herhalde. Adamı başka türlü cenaze evine nasıl getirebilirlerdi ki zaten? Onu Martin’in evine davet edecek değillerdi ya. Cenaze evi tek şanslarıydı yani. Evet, riskliydi ama işe yaradı.”

“Şu bakıcı kadının sabıka kaydından bir şey çıkmamıştır herhalde, öyle değil mi?” dedi Joan.

“Biraz klişe olacak ama buhar olup uçmuş.”

“Eşkal var mı?”

“En az ellilerinde yaşlıca bir kadın. Orta boylu, biraz toplu. Hafif kırışmış kahverengi saçları varmış ama boyalı olabilir

tabii. Bir de şunu dinleyin: Mildred'a adının Elizabeth Borden olduğunu söylemiş."

"Elizabeth Borden mı?" diye atıldı King. "Annesini babasını baltayla doğrayan meşhur katilimiz Lizzie Borden gibi mi?"

"Evet, önce üvey annesini doğramış, sonra da babasını," diye ekledi Joan.

"Anlayacağınız, peşinde olduğumuz insanların çarpık bir mizah anlayışları var," dedi Reynolds.

Joan ona dikkatle bakarak, "Suç tarihimize iyi çalışmış, zeki katiller bunlar," dedi. "Ama katil katildir işte."

"Neyse, yardımlarınız için tekrar teşekkür ederim. Buradan ne çıkacak bilmiyorum ama öncesinden daha iyi bir yerde olduğumuz kesin."

"Peki Mildred'a ne olacak?" diye sordu King.

"Birini aptallık etti diye tutuklayamazsınız ki!" dedi Reynolds omuz silkererek. "Yoksa bir bakmışsın memleketin yarısı içeride. Biraz eşeleriz, altından bir suç unsuru çıkmazsa başına bir şey gelmez." Durup Joan'e döndü. "Duyduğum kadarıyla aile adına Bruno'nun kayboluşunu soruşturuyormuşsun. Çok iyi. Aptalca bir şey yapmayacağını bildiğimden içim rahat. Yine de bir şeye ihtiyacın olursa haber etmen yeter."

"Sahi, dediğin iyi oldu bak. Bende bir liste var," diye karşılık verdi Joan.

O ikisi iş konuşurlarken King, Mildred Martin'in sorgu odasından çıkışını seyretti. Aynı kadından eser kalmamıştı şimdi. Sokulgan, esprili ve sivri dilli o kadının yerine, ölmüş kocasının yanına gitmeye hazırmış gibi duran biri gelmişti.

Reynolds yanlarından ayrılırken Sean, Joan'e bakıp, "Şimdi neresi?" diye sordu.

“Cenaze evine gidiyoruz.”

“Federaller orayı temizlemiştir ki.”

“Ya ne demezsin, tıpkı Mildred Martin’in evini temizledikleri gibi. Kaldı ki cenaze evlerini severim ben. Acı kayıplarımızla ilgili en iyi dedikodular oralardan çıkar. Özellikle de eş dosttan.”

“Joan, sen gerçekten çok sivri bir tipsin.”

“Kabul et ama bu benim en çekici özelliklerimden biri.”

Polis Mildred Martin'i evine bırakıp gitmişti. İçinde birkaç FBI ajanının bulunduğu siyah Sedan ise sokağın sonunda, karanlık bir yere saklanmıştı.

Yaşlı kadın ağır adımlarla evine girip kapıyı arkasından kilitledi. Fena halde bir içkiye ihtiyacı vardı. Neden yapmıştı ki bunu? Her şey yolunda giderken eline yüzüne bulaştırmıştı. Ama neyse ki toparlamayı becermişti. Evet, evet, hallolmuştu her şey. Cin şişesine uzanıp küçük kadehini doldurdu. Bu kez toniği fazla koymamıştı.

Kadehin yarısına geldiğinde sinirleri yatışmaya başlamıştı. Her şey yoluna girecekti, her şey zaten yolundaydı. FBI onun gibi yaşlı bir kadına ne yapabilirdi ki? Elllerinde bir şey de yoktu zaten, her şey yoluna giriyordu.

"Nasılsın Mildred?"

Bir çığlık atıp kadehi elinden düşürdü.

"Kimsin sen?"

Adam biraz daha yaklaştı ama hâlâ gölgede kalıyordu.

“Eski dostun.”

Ona gözlerini kısarak bakıp, “Tanımıyorum seni,” dedi Mildred.

“Tanımaz olur musun hiç? Kocanı öldürmene yardım eden kişiyim ben.”

“Bill’i ben öldürmedim,” dedi Mildred bu kez, çenesini dik tutarak.

“Peki ona metanolü kim verdi? Ayrıca unutma ki benim isteğim üzerine Bruno’yu da sen aradın.”

Kadın biraz daha dikkatle baktı. “O... o sen miydin?”

Adam ona birkaç adım daha yaklaştı. “Hem John Bruno’dan intikamını alıp hayat sigortasından köşeyi dönmeni hem de zavallı, hasta kocanın acılarına bir son verdirmeni ben sağladım. Ve bunun karşılığında senden tek isteğim, oyunu kurallarına göre oynamandı. Evet, tek isteğim buydu ama sen beni hayal kırıklığına uğrattın.”

“Neden söz ettiğini anlamıyorum,” dedi kadın titrek bir sesle.

“Kurallar diyorum Mildred. *Benim* kurallarım. Karakola gidip FBI tarafından bir daha sorgulanmanı hoş karşılamayan kurallar.”

“Buraya gelip sorular soran o insanlar yüzünden oldu.”

“Evet, King ve Dillinger, biliyorum. Peki başka ne oldu?”

“Ben sadece konuştuk. Sen ne dediysen onları anlattım. Bruno’yla ilgili olarak yani. Senin dediğin gibi.”

“Ama belli ki gerekenden fazla açık sözlü olmuşsun. Hadi Mildred, bana her şeyi anlat.”

Kadın şimdi zangır zangır titremeye başlamıştı.

“Sakin ol ama!” dedi adam bunun üzerine. “Kendine bir içki daha koy.”

Mildred adamın dediğini yapıp yeni doldurduğu kadehi kafasına dikti. “Ben... biz Skoç’tan konuştuk. O adama Bill’in Skoç sevdiğini anlattım, o kadar. Yemin ederim hepsi bu.”

“Peki metanolü Skoç şişesine sen koymadın mı?”

“Evet, Bill’in özel Skoç’una. Macallan’s şişesine.”

“Bunu neden yaptın Mildred? Sana metanolü veren biziz. Bir sınırgaya çekip beslenme sondasına enjekte edecektin, bitecekti. Bu kadar basit. Tek yapman gereken talimatlara uymaktı.”

“Biliyorum, ama... yapamadım öyle. Elim varmadı. Günlük Skoç’unu veriyormuşum gibi olsun istedim, anladın mı? Yani o zimbirtıyı önce şişeye koyup öyle verdim.”

“Tamam anladım da neden sonrasında Skoç’u lavaboya boşaltmadın? Ya da neden şişeyi atmadın?”

“Yapacaktım aslında ama birileri görür diye korktum. Komşuların bazıları Bill’i sigorta parası yüzünden öldürdüğümü düşünüyorlar, işte onlara yakalanmaktan çekindim. Ya çöpleri mi karıştırırlarsa diye düşündüm. Şişenin içini yıkasam, hatta paramparça etsem ne olacak? Polis en ufak cam parçalarından bile bir şeyler çıkarabiliyor. Televizyondaki dizilerde görüyorum. Bu yüzden şimdilik olduğu yerde dursun diye düşündüm. Bir de aslına bakarsan ona el sürmek bile istemiyordum. Şey... Çünkü Bill’e yaptıklarım yüzünden vicdan azabı çekiyordum.”

“Ama tutup bunu King’le Dillinger’a da anlattın, öyle değil mi? İçki dolabındaki diğer Skoç’u gösterseydin ya.”

“İyi ama o Macallan’s değildi ki. Genç adama Bill’in yalnızca Macallan’s içtiğini söylemiştim. Şey ben... korktum. Ona şişenin hâlâ bende olduğunu söylemiştim bir kere. Ağızımdan kaçmış işte. Aslında her şey yolunda gidiyordu, ta ki

adam Skoç'u ona göstermemi isteyene kadar. Şişeyi ona göstermezsem şüphelenir diye düşündüm."

"Kesin şüphelenirlerdi gerçekten. Tanrım, sırlarını yabancılara anlatmaya bu kadar mı meraklısın sen?"

"Adam tam bir centilmendi ama!" dedi kadın savunmaya geçerek.

"Eminim öyledir. O halde şişeyi alıp analiz ettiler ve zehirli olduğunu buldular. Peki polise ne anlattın?"

Mildred'ın yüzüne bu kez kendinden emin bir ifade yayılmıştı. "Eve bir kadının, bakıcı bir kadının geldiğini ve benim de onu, Bill'le ilgilensin diye işe aldığımı söyledim. Zehri şişeye koyan da odur dedim. Onlara bir isim bile verdim." Durup böbürlenircesine bir havada ekledi. "Elizabeth Borden dedim. Nasıl ama? Lizzie Borden gibi yani." Kıkırdadı. "Zekice ha?"

"İnanılmazsın. Bütün bunları karakola giderken yolda mı düşündün?"

Kadın içkisinden bir yudum alıp sigarasını yaktı. "Kafam hep böyle hızlı çalışır. Kocamdan daha iyi avukat olurum herhalde."

"Peki bu kadının ücretini nasıl ödediğini söyledin?"

"Ücretini mi?"

"Evet. Bedavaya çalışıyor demedin ya. Öyle insanlar kalmadı dünyada."

"Ücret meselesiyle ilgili olarak şey dedim... şey... galiba orası biraz havada kaldı."

"Gerçekten mi? E bastırmadılar mı?"

Sigarasının külünü yere silkeledi. "Hayır bastırmadılar. Dediklerime inandılar da ondan. Ne de olsa yaşlı, kederli bir durum ben. Anlayacağın, her şey yolunda gitti."

“Mildred, Şu anda ne yapıyorlar biliyor musun? Bu ‘Liz-zie’ye parasını nasıl verdiğini bulmak için banka hesaplarına bakıyorlar. Ve de senin hesaplarında böyle bir hareket bulamayacaklar. Sonra ne yapacaklar biliyor musun? Bu kadını meraklı komşularına soracaklar, onlar da öyle birini görmediklerini söyleyecekler. Niye, çünkü öyle biri hiç var olmadı. Ve nihayet FBI seni yine görmeye gelecek ama bu seferki ziyaretleri hiç de hoş olmayacak.”

Kadının yüzüne bir anda endişe çökmüştü. “Bütün bunlara bakarlar mı sahiden?”

“Onlar FBI, Mildred. Aptal değiller. Senin gibi aptal hiç değiller.”

Adam bir adım daha öne çıkınca Mildred, yanında metal bir sopa olduğunu fark etti.

Tam çğılık atacaktı ki adam üstüne çullanıp ağzına bir bez parçası sokuşturdu, dudaklarını bantla kapattı, aynı bantla ellerini de bağladı. Sonra da saçlarından tutup koridor boyunca çekiştirerek banyonun kapısına götürdü. “Sana sormadan banyoyu hazırladım Mildred. Seni bulduklarında temiz pak olmanı istiyorum.”

Bunu söyler söylemez kadını dolu küvete doğru itti. Çıkma-ya çalıştığıdaysa sopasıyla itip üstüne bastırdı. Kadın, ağzında bantla ve sigara mağduru tıklalı ciğerleriyle Loretta Baldwin kadar bile dayanamadı. Adam daha sonra gidip içki dolabından bir Skoç şişesi aldı, içindekileri küvete boşalttı, ardından şişeyi kadının kafasında parçaladı. Son olarak da bandı çıkarıp ağzına, kendi çantasından aldığı kâğıt paraları tıktırdı.

Bu devirde kimseye güven kalmamıştı. Hem de hiç kimseye!

“Öldüğün için çok şanslısın Mildred,” dedi banyoda başın-

da dururken. “Şu andaki öfkeme maruz kalmadığın için de.”

Planlarını yaparken Mildred’ı öldürmeyi de düşünmüş ama çok şüphe uyandırır diye vazgeçmişti. Şimdiyse bu kararının cezasını çekiyordu işte. Kadının işlediği suçu bulup izini sürseler bile arkasında onun olduğunu anlayamazlardı neyse ki. Bir tek şeyi anlayacaklardı, o da Loretta Baldwin’le Mildred Martin’i öldürenin aynı kişi olduğunu. Ve de bu, yetkililerin kafasını daha çok karıştıracaktı. Bütün bunlar canını sıkıyordu ama yapacak bir şey yoktu artık. Kuvette yatan Mildred’a son bir kez, küçümseyerek baktı. *Aptal kadın!*

Arka kapıdan çıktığında sokağın başına baktı. FBI’ın orada pusuda beklediğini biliyordu. “Gelip alın onu çocuklar,” diye mınıldandı sonra. “Tamamen sizindir artık.”

Külüstür Buick birkaç dakikaya kalmadan, tersi istikamette yola koyulmuştu bile.

43

Joan'e tahsis edilmiş olan özel uçak, kanatlı ve jet motorlu bir gece kulübü gibiydi. Duvarlarda maun lambripleri, ortada deri koltukları, büyük ekran bir televizyonu, mutfağı, barı, hostesi, hatta küçük bir yatak odası bile vardı. Joan biraz kestirmek için oraya geçtiğinde King koltuğunda kalmış, çok geçmeden o da uyuklamaya başlamıştı. Cenaze evinden, işlerine yarayacak bir şey çıkmayınca uçağa atlayıp Washington D.C.'ye gitmeye karar vermişlerdi. Joan yeniden sahaya çıkmadan önce işyerinde birkaç bir şeyi kontrol etmek istiyordu.

Uçak inişe geçtiğinde Joan yatak odasından dışarı fırladı. Onu gören hostes, "Hanımefendi yerinize oturun..." diyecekti ki Joan ona delici bir bakış atıp susturdu, koridorda hızla ilerlemeye devam etti.

Sonra hâlâ uyumakta olan King'in başına gelip adamı sarsmaya başladı.

"Uyan Sean! Çabuk uyan!"

King kıpırdamayınca pat diye kucağına oturdu, yüzünü tokatlamaya girişti. "Hadi be! Uyansana!"

King nihayet gözlerini açıp kendine geldiğinde kadının, ayakları çıplak, eteği beline kadar sıyrılmış halde kucağında oturduğunu gördü. “Tanrım, Joan, kalk üstümden. Sizin kulübünüze üye olmak istemiyorum dedim ya.”

“Seni gidi aptal. Konu ben değilim, Mildred Martin.”

Sean dikkat kesilip oturduğu yerde doğrulunca Joan üstünden kalkıp hemen yanındaki koltuğa oturdu ve kemerini bağladı.

“Konuş, hadi konuş!” diye buyurdu King.

“Hani Bruno yakın zaman önce, başkanlığa adaylığını koyduğunu söylemek için Bill Martin’i aramıştı ya. Onunla Mildred konuşmuştu hani.”

“Ee?”

“Kadının sesini duydun. Boru gibi. Birileri onun sesini taklit etmeye kalkışsa Bruno çakmaz mıydı bunu?”

King o anda koltuğun kolçağına bir şaplak indirdi. “Evet ya! Elli yıl boyunca sigara ve içki içmemiş biri o sesi nasıl çıkarır ki?”

“Bir kilo da geniz eti lazım.”

“Demek ki kadın bize yalan söyledi. Bruno’yu arayıp onunla cenaze evinde görüşmelerini söyleyen kendisiydi.”

Joan başını salladı. “Hepsi bu da değil. FBI’dan Ajan Reynolds’ı aradım. Meğer bize her şeyi anlatmamış. Kadının verdiği ifadenin hikâye olduğundan onlar da şüphelenmiş. Hatta bunu ispatlamak için bir şeyleri kontrol de ediyorlarmış. Benim aklıma gelen soru şu: Martinlerin çok paraları yokken nasıl oldu da bir bakıcı tutabildiler?”

“Bilmiyorum. Ama bir şekilde tuttular herhalde.”

“Öyle olsaydı, bunun için, yaşlarından dolayı Medicare’den yardım alamazlar mıydı?”

King kadının demek istediğini hemen anlamıştı. “O zaman Medicare’de bir kayıtları olmalı. Peki ama ya Mildred bu yardım için başvurmadıysa kadının parasını kendi cebinden vermeyi...”

Onun sözünü tamamlayan Joan oldu. “Bu da banka kayıtlarında görülür. Zaten Reynolds da banka hesabını kontrol ediyormuş. Bakıcıya ödemeyi nasıl yaptığını sorduğunda Mildred epey bir bocalamış. Ama Reynolds, kadın işkillenmesin diye ses etmemiş. Şimdiyse ajanları gizlice Mildred’in evini gözetliyor-muş. Kadının pılsını pırtısını toplayıp kaçmasını istemiyor.”

“Bütün bunlar doğruysa kadın Bruno’nun kimin elinde olduğunu biliyor da olabilir.”

Uçak iniş yapıp durduğunda Joan’ın telefonu çaldı.

“Evet?” Birkaç dakika karşı tarafı dinledikten sonra teşekkür edip kapattı telefonu. Ardından King’e dönüp gülümseyerek “Tanrım, bu FBI’cılar bazen mucizeler yaratabiliyorlar,” dedi. “Ne Medicare’de bir kayıt ne de bakıcıya yazılan bir çek varmış. Hatta bir süredir nakit para bile çekilmemiş. Bir de şunu dinle, Bill Martin’in yarım milyon dolarlık hayat sigortası varmış. Ve bunun tek lehtarı da Mildred’miş. Bill Martin hayat sigortasını yıllar önce yaptırdığı için FBI bunu bir cina-yet sebebi olarak değerlendirmemiş. Adamın ne de olsa birkaç aylık ömrü kalmıştı, Mildred’in biraz daha sabredip beklemesi yeterliydi yani. Şimdi Mildred’ı almaya gidiyorlarmış. Bu arada Bruno’yu da bir telefon kulübesinden falan aramış olabileceğini düşünüyorlar.”

“Kadının, kocasını para için öldürdüğüne inanamıyorum. Çok da seviyormuş gibi konuşuyordu.”

“Sean, zeki ve duyarlı olsan da kadınlar hakkında bir bok bilmiyorsun tatlım.”

44

Michelle, Gizli Servis'in Washington saha ofisine gittiğinde, en az bir ay masa başından ayrılmayacağını söylediler.

"Birikmiş birkaç haftalık iznim vardı. Onu şimdi kullanabilir miyim acaba?" dedi amirine. Adamsa kafasını hayır anlamında salladı.

"Neden? Masa başında çok iş bitirecek değilim ya."

"Kusura bakma Mick, emir büyük yerden."

"Walter Bishop'tan mı?"

"Üzgünüm ama söyleyemem."

Michelle bunun üzerine, birebir konuşmak için dosdoğru Bishop'ın odasına gitti. Kaybedecek neyi vardı ki?

Adamın ağzından ilk dökülen sözler pek de cesaret verici değildi. "Çık dışarı!" diye bağırıyordu onu görür görmez.

"İki hafta iznim var Walter. Bu benim hakkım ve kullanmak istiyorum."

"Benimle dalga geçiyorsun herhalde. Seni burada istiyorum. Gözümün önünden ayrılmayacaksın."

“Çocuk değilim ben. Göz kulak olmana ihtiyacım yok.”

“Ne kadar şanslı olduğunun farkında değilsin. Benden sana bir tavsiye: Sean King’den uzak dur.”

“Nedir yani, şimdi de benim adıma arkadaş seçmeye mi başladın?”

“Arkadaş mı? Ona dokunan herkes teker teker gidiyor. Az daha sen de ölüyordun, unutma.”

“Ama o da ölüyordu!”

“Sahi mi? Bana öyle demediler ama. Kafasına bir darbe almış, o kadar. Seninse neredeyse boynunu koparıyorlardı.”

“Anlamıyorsun Walter.”

“Bak sana ne diyeceğim; Ritter öldürüldüğünde, King’in buna göz yumması için para aldığına dair söylentiler çıkmıştı.”

“Suikastçıyı öldürmesi için de para vermişler mi bari? Bunun mantıklı bir yanı yok ki.”

“Nereden bileceksin? Hepsi bir yana, adamın bir de şimdiki hayatına bak. Kocaman bir evde oturuyor, bir sürü de parası var.”

“Tamam işte, böyle bir şey için bütün hayatını mahvetmesine değer mi?”

“Peki o zaman, belki de birilerinin canını sıktı. Sekiz yıl önceden kalma bir hesap belki.”

“Bu da çok uçuk bir düşünce.”

“Demek öyle? Bence senin kafan ve muhakeme yeteneğin adamın yakışıklılığı karşısında bulanmış biraz. Yeniden, bir profesyonel gibi düşünmeye başladığında her şeyi anlarsın. O zamana kadar yapacağın tek şey, oturup kış büyütmek.”

O anda telefon çaldı, Bishop hemen ahizeye sarıldı.

“Evet? Nasıl? Kim?” Bishop’ın yüzü bir anda kıpkırmızı olmuştu. Telefonu çarparak kapadıktan sonra, “Git tatil mi yapıyorsun, ne yapıyorsan onu yap!” dedi Michelle’in gözlerine bile bakmadan.

“Ne oldu şimdi? Hiçbir şey anlamadım ki.”

“Aramıza hoş geldin o zaman. Çıkarken kimliğini ve silahını da alabilirsin bu arada. Benim odamdan defol git de nerceye gidersen git!”

Michelle büyük amiri fikrini değiştirmeden sessizce sıvıştı oradan.

Michelle rozetiyle silahını almış çıkarken aynı binada, ciddi bakışlı birkaç adam bir toplantı odasında oturuyordu. Odada Gizli Servis’ten de FBI’dan da Birleşik Devletler Adli Kolluk Kuvvetleri’nden de temsilciler vardı.

“Pekâlâ, Maxwell resmen izne gönderilmiş bulunuyor,” dedi masanın başında oturan adam.

“İpini uzun tutuyorsunuz ki kendini rahatça assın, öyle mi?” diye sordu FBI’lı adam.

“Olabilir de olmayabilir de” diye karşılık verdi masanın başındaki. Sonra masanın öteki ucundakine dönüp, “Senin yorumun nedir?” diye sordu.

Jefferson Parks elindeki sodayı bırakıp bir süre bu soruyu düşündü. “Elimizde neler var, bir bakalım. Loretta Baldwin’in Clyde Ritter suikastıyla bir bağlantısı olabilir. King’in polise söylediğine bakılırsa Loretta, arka bahçesinde bulunan silahı Fairmount’un malzeme odasında başka biri tarafından sakla-

nırken görmüş olabilirmiş. Birine şantaj yapıyormuş ve sonunda o biri gidip kadını öldürmüş.”

Masanın başında oturan Gizli Servis direktörü, adamın bu teorisinden pek hoşlanmışa benzemiyordu. “Bu, Arnold Ramsey’nin Ritter cinayetinde yalnız olmadığı anlamına geliyor olabilir.”

“Peki Loretta’yı Sean King öldürmüş olamaz mı?” dedi FBI ajanı. “Kadının şantaj yaptığı da oydu belki. Şantajcının kim olduğunu Maxwell’den öğrendikten sonra gidip onu öldürmüş olabilir. Sonra da silahı gömüp saklamıştır.”

Parks kafasını salladı. “King’in Loretta öldürüldüğü sırada orada olmadığına dair kanıtı var. Hem neden bir silahı otelin malzeme odasına saklasın ki? Arnold Ramsey’i öldüren kendisi zaten. Ayrıca silahı ellerinden almak için gittiklerinde King’i yaralamışlar, Michelle’i de neredeyse öldürüyorlarmış. Sonuçta King’in hayatı bütün bunlardan dolayı allak bullak olmuş durumda.”

“Masum mu diyorsun yani?”

Parks oturduğu yerde doğruldu. O rahat, kendinden emin tavırları gitmiş, sesine de bir gerginlik gelmişti. “Hayır, ille de masumdur demiyorum. Bu işi o kadar uzun zamandır yapıyorum ki adamın benden bir şeyler gizlediğini sezebiliyorum. Ne gizlediğini bilmiyorum ama bir teorim var. Ritter’in suikastına bir şekilde bulaşmış, izini belli etmemek için de Ramsey’i öldürmüş olabilir.”

Buna da direktör kafasını salladı. “O nasıl olacak ki? Mesela Ramsey bunun bedelini ona nasıl ödemiş olabilir? Adam ikinci sınıf bir üniversitede profesördü. King bu ihaneti bedavaya ya da siyasi düşünceleri yüzünden yapacak değil ya.”

“İyi de King’in siyasi görüşünü biliyor muyuz ki? Ayrıca görüntüleri hepimiz seyrettik. Adam o anda Ritter’a bakmıyormuş bile.”

“Dikkatinin dağıldığını söylemişti.”

Parks ikna olmuş gibi durmuyordu. “*Söylemişti*. Ya o dikkat dağınıklığı kasıtlıysa?”

“Öyle olsa bize söylerdi.”

“Birilerini korumaya çalışmıyorsa tabii. Ya da başından beri o işin içinde değilse. Ödemeyi nasıl yapacaklar demiştiniz ya, o konuda da bir fikrim var. Clyde Ritter’ın kaç tane düşmanı olduğunu biliyor musunuz? Diğer partilerden, onun yarıştan çekilmesini sevinçle karşılayacak kaç politikacı vardı? Bunlar King’e bir anlığına kafasını çevirmesi için birkaç milyon dolar vermiş olamaz mı? ‘Dikkatim dağıldı’ diye biraz azar işittikten sonra milyonlarını da alıp kendine harika bir hayat kurmuş olabilir.”

“Peki o zaman nerede bu milyonlar?”

“Adam kocaman bir evde oturuyor, güzel bir arabası var. Resmen hayatını yaşıyor,” diye karşılık verdi Parks.

“Bir iftira davasından tazminat almıştı,” dedi direktör. “Az para da değildi yani. Ayrıca adamı dava açtı diye suçlayamam, hakkında öyle berbat şeyler söylüyorlardı ki. Sean King sıradan bir ajan değildi. Servis’in verdiği her türlü ödülü bileğinin hakkıyla almış biri o. Görev sırasında iki kez yaralanmışlığı bile var.”

“Tamam, iyi bir ajanmış, ama bazen iyi ajanlar da kötü yola sapabilir. Yine para meselesine gelecek olursak, Ritter işinden aldığı ödemeyi tazminat parasına katmış olsa aradaki farkı kim anlayabilir ki? Mali durumunu araştırdınız mı hiç?”

Direktör arkasına yaslanırken baştaki o kendine güvenir hallerinden eser kalmamıştı.

“Bir de bütün bunların Bruno’nun kaçırılmasıyla bağlantısı olabilir mi?” diye sordu FBI ajanı. “Arada bir bağlantı görüyor musunuz?”

“Sırası gelmişken ben de bizim Howard Jennings cinayetiyle bağlantısını sorayım o zaman,” dedi Parks.

“Çok da fazla karıştırmayalım bence. Aralarında hiç bağlantı yok belki de.” dedi FBI ajanı. “Önümüzde üç ayrı vaka duruyor olabilir: Ritter, Bruno ve senin tanık koruma elemanı.”

“Benim tek bildiğim, King’le Maxwell’in zırt pırt karşımıza çıkıyor oldukları,” dedi direktör. “Meseleye bir de şöyle bakın: Sekiz yıl önce King işi eline yüzüne bulaştırdı veyahut da ihanet etti, ama sonuçta biz bir başkan adayını kaybettik. Sekiz yıl sonra benzer bir beceriksizliği Maxwell de gösterdi ve aşağı yukarı aynı şey oldu.”

“Tam aynı değil ama!” diye karşı çıktı Parks. “Ritter oracıkta öldürülmüştü, Bruno ise kaçırıldı.”

Direktör yeniden masaya doğru eğildi. “Unutmayın ki alelacele ayarladığımız bu işbirliği toplantısının amacı bu karmaşayı büyük bir skandala dönüşmeden, bir an önce çözmek. Parks, sen başından beri işin içindesin, her ne yapıyorsan devam et.”

“Fakat elimizde bir değişken daha var,” dedi Parks. “Ki o da Joan Dillinger. Kadını bir türlü çözemedim ben.”

“Bunu söyleyen ilk kişi sen değilsin,” dedi direktör gülümseyerek.

“Yok, yok, hepsi bu da değil. Onunla geçenlerde bir sohbetimiz oldu ve kadın bana garip şeyler söyledi. Sean King’e borçlu

muymuş, neymiş. Neden dolayı olduğunu söylemedi ama beni adamın masum olduğuna ikna etmek için epey bir uğraştı.”

“Bunda anlaşılmayacak bir şey yok. Eskiden iş arkadaşlarıydılar.”

“Doğru ama bundan ibaret olmayabilir. Hem unutmayalım, ikisi de Clyde Ritter’ın güvenlik ekibindeydiler, öyle değil mi?”

Direktörün kaşları şimdi epey derince çatılmıştı. “Joan Dillinger teşkilatımızın en iyi ajanlarından biriydi.”

“Öyleydi ama şimdi özel bir şirket için çalışıyor. Ve de John Bruno’nun kaçırılmasını soruşturuyor. Adamı bulursa iyi para alacağına eminim. Duyduğum kadarıyla soruşturmada yardım etmesi için King’e de teklif götürmüş. Eh, o da bunu bedavaya yapmaz herhalde.” Kısa bir an durduktan sonra ekledi. “Bir şey daha söyleyeyim, aradığın insanın nerede olduğunu biliyorsan bulmak o kadar da zor olmaz.”

“Ne demek istiyorsun yani?” diye atıldı direktör sert bir şekilde. “İki eski Gizli Servis ajanının bir başkan adayını kaçırdığını, şimdi de onu geri götürmek için bir servet istediklerini mi?”

“Evet, aynen öyle,” dedi Parks umursamazca. “Beni buraya, sadece duymak istediklerinizi söylemem için çağırmadınız herhalde. İstesem de beceremem o işleri. Ama isterseniz size başka bir arkadaşımı gönderebilirim.”

“Sen şimdi King’in Howard Jennings’i de öldürdüğünü mü düşünüyorsun?” dedi direktör öfkeyle.

“Onu bilmiyorum. Tek bildiğim, King’in silahının cinayet aleti olduğunun kesinleştiği ve o saatte nerede olduğunu ispatlayamamış olduğu.”

“Bu epey aptalca bir cinayet planı değil mi?”

“Ya da tam tersi, epey zekice bir plan. Çünkü aynı şeyi hâkim ve jüri de düşünebilir, komplo kurulduğuna hüküm verilebilir.”

“Jennings’i neden öldürsün ki?”

“Bruno’yu King’le Dillinger kaçırdıysa ve de Jennings bir şekilde önlerine çıktıysa bu pekâlâ yeterli bir cinayet sebebi olarak görülebilir.”

Adamlar bir süre bir şey söylemeden düşüncelere daldılar. Sessizliği ilk bozan ise direktör oldu. “Neyse, sonuçta hepsi radarımızda artık. King, Maxwell ve Dillinger. Düşünürsen kolay kolay bir araya gelmeyecek bir üçlü. Sen sahaya dön ve bizi sürekli bilgilendir.”

Parks ikisine tek tek baktıktan sonra, “Tamam ama hemen sonuç beklemeyin benden,” dedi. “Ayrıca, duymak isteyeceklerinizi söyleyeceğimi de garanti edemem.”

“Sanırım an itibarıyla pek bir beklentimiz yok,” dedi direktör. Parks tam çıkmak üzere arkasını dönmüştü ki “Parks her ne olursa olsun, altında kalmamaya dikkat et, olur mu?” diye ekledi.

Parks binanın otoparkına indiğinde kadının aracına binmekte olduğunu gördü.

“Ajan Maxwell,” diye seslendi ona. Michelle şoför mahalline doğru attığı adımını geri çekince, “İzne çıktığını duydum,” diye devam etti.

Kadın ona bir an tuhaf tuhaf baktıktan sonra, neler olup bittiğini anlamış olacak ki, “Bunda senin payın var mı?” diye sordu.

“Nereye gidiyorsun bakalım? Wrightsburg’a mı?”

“Neden merak ediyorsun ki?”

“Boğazın nasıl oldu?”

“İyi. Yakında eskisi gibi bağırıp çağırabilecekmişim. Ama sen benim soruma hâlâ cevap vermedin. Gitmeme izin vermelerinin nedeni sen misin?”

“Belki. Ama inan bana, bir şeylerin sebebi olabilecek kadar etkim olduğunu sanmıyorum. Wrightsburg’a gidiyorsan beni de alır mısın diyecektim.”

“Nedenmiş o?”

“Sen zeki bir kadınsın. Cevabını biliyorsundur diye düşünüyorum.”

Parks, Michelle’le birlikte cipe binerken, “Sean King’le dostluğu epey bir ilerlettiniz sanırım,” dedi.

“Onu hem seviyor hem de saygı duyuyorum.”

“Az daha ölüyordun ama.”

“Onun yüzünden olmadı ki.”

“Ya, öyledir herhalde.”

Michelle bunun söyleniş tarzına sinir olup sert bir bakış atsa da Parks çoktan kafasını çevirmiş, camdan dışarı bakıyordu.

45

Joan ve King, Washington'daki bir otelde kalırlarken Joan' e Mildred Martin'in öldürölmesinin haberi geldi. Bunun üzeri- ne hemen King'in odasını arayıp gelişmeyi ona da anlattı.

“Lanet olsun,” dedi King onu dinledikten sonra. “Potansi- yel bir tanık daha gitti.”

“Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun değil mi?”

“Evet, Loretta Baldwin'i kim öldürdüyse şimdi Mildred Martin'i de öldürdü. İki farklı katil, kurbanlarını birebir aynı şekilde öldürmüş olamaz ya.”

“Böylece kadının yalan söylediği de anlaşılmış oldu. Bruno'yu o aramış demek ki. Kocasını da kendi zehirlemiş. Lizzie Borden hikâyesi de yalan tabii. Peki ama Mildred'ı neden öldürdüler ki?”

Bu soruya ikisinin de cevabı yoktu.

Sabahın ilerleyen vakitlerinde Wrightsburg'a doğru arabay- la yola çıktılar. Önceden araşıp sözleştikleri gibi, öğlen yeme- ğinde Parks ve Michelle'le King'in evinde buluştular.

Sonra hep birlikte, arka verandada oturup Michelle'le Parks'ın getirdiği Çin yemeklerini yemeye koyuldular.

“Onca dedektiflik işi karnınızı acıktırmıştır diye düşündüm,” dedi Parks, tatlı-ekşi tavuğu ağzına götürürken. “FBI’cılardan duyduğum kadarıyla bu Bruno meselesi yüzünden epey bir mil kazanmışsınız.”

“Bir sürü mil ve bir sürü çıkmaz sokak,” diye karşılık verdi King.

Sonrasında Joan onlara soruşturmanın geldiği noktayı, Mildred Martin'le ve Catherine Bruno'yla yaptıkları görüşmeleri anlattı. Sidney Morse'a uğradıklarını da ihmal etmemişti tabii.

“Peter Morse turnayı gözünden vurmuş,” dedi Michelle. “Şimdi nerededir acaba?”

“Benim tahminim, Ohio’da değildir,” dedi King. “Küçük bir adada güneşleniyor olmalı.”

“Kulağa güzel geliyor,” dedi Joan. “Keşke ben de yapabilsem.”

Parks önündeki bazı notları gözden geçirdikten sonra, “Pekâlâ, Michelle bana Atticus Üniversitesi’nde Ramsey’nin arkadaşı Horst’la da görüştüğünüzü anlattı.”

“Horst değil Jorst,” diye düzeltti Michelle.

“Doğru. Anladığımı kadarıyla adam meseleye pek ışık tutamamış.”

“Ramsey’nin Clyde Ritter’la bir sorunu varmış, orası kesin,” dedi King.

“Sadece siyasi mi, yoksa daha fazlası da var mıymış?” diye sordu Parks.

“Ramsey, Vietnam Savaşı’nın ateşli protestocularındanmış. Berkeley mezunu, turbo radikal bir akademisyen. Hiç değil-

se gençliğinde öyleymiş. Ritter ise eski bir televizyon vaizi; Ramsey ne kadar liberalse o kadar muhafazakâr bir politikacı. Düşünüyorum da silah Ritter'da olsaydı Ramsey'i ilk vuran o olurdu herhalde."

"Ben Thornton Jorst'un biraz daha araştırılması gerektiğini düşünüyorum," dedi Michelle. "Bize hep mantıklı şeyler söyledi ama bence biraz fazla mantıklıydı. Sanki duymak için geldiğimiz şeyleri söylüyormuş gibi, bizim için boşlukları doldurmaya çalışıyormuş gibiydi. Bir de tavırlarında hoşuma gitmeyen bir şey vardı."

"İlginç," dedi Joan çayından bir yudum alıp.

"Ayrıca yakın zamanda Kate Ramsey'yle de görüşeceğiz. Hele bir Richmond'dan dönsün," diye ekledi Michelle.

"Senin göreve yeniden alınma olayın ne oldu?" diye sordu King.

"Görevi izne çevirdiler."

"Hadi canım. Servis o kadar anlayışlı bir yer miydi ki?" dedi Joan.

"Ben bu işte sevgili işbirlikçimiz Parks'ın parmağı olmasından şüpheleniyorum."

Bunun üzerine hepsi birden dönüp Parks'a baktılar.

O da elindeki çubukları bırakıp şarabından ağır ağır bir yudum aldı. "Şarap güzelmiş," dedi sonra.

"Öyle olacak tabii," dedi King.

"Pahalı bir şey mi?"

"Bir şarabın fiyatı çoğu zaman kalitesiyle doğru orantılı değildir. Bu şişe belki de yirmi beş dolar falan, ama inan bana, bundan daha iyi bir Bordeaux'yu üç katı fiyata bile bulamazsın."

"Beni bu konuda biraz eğitmen lazım Sean. Söylediklerin

çok etkileyici,” dedi Joan. Ardından gözlerini Parks’a çevirdi. “Ee Jefferson, Ajan Maxwell için yaptığın bu kurtarma operasyonu nedir? Bu yüce gönüllülüğünü neye borçluyuz acaba?”

Parks boğazını temizleyip “Şöyle söyleyeyim,” dedi. “Gizli kapaklı işlerden hiç anlamıyorum ben.”

“İşte bu çok ilginçmiş,” diye karşılık verdi Joan. “Bir anda dikkat kesildim.”

“Adamı rahat bırak Joan,” diye araya girdi King. Sonra da “Sen devam et,” dedi Parks’a.

“FBI, Gizli Servis ve bizim teşkilat, ortak bir çalışma grubu kurduk. Amacımız Bruno vakasında neler olup bittiğini; Howard Jennings, Susan Whitehead, Loretta Baldwin ve Mildred Martin cinayetlerinin sebeplerini tartışmaktı. Örneğin, cinayet yöntemlerine bakarak Baldwin’le Martin’in aynı katil tarafından öldürüldüklerini söyleyebiliriz.”

“Bunun için temel mantık bilgisi yeterli,” dedi Michelle. “Baldwin, Ritter’la, Martin de Bruno’yla paralel. Dolayısıyla, Baldwin ve Martinlerin öldürülmeleri bir şekilde birbiriyle bağlantılıysa Ritter ve Bruno vakaları da bağlantılı olmalı.”

“Olabilir de olmayabilir de.” dedi Parks ihtiyatlı bir şekilde. “Şimdiden kesin bir sonuca varmak istemiyorum.”

King bir dakikalığına yanlarından ayrıldı, döndüğünde Parks’a bir kâğıt parçası uzattı. Susan Whitehead’in cesedine iliştilmiş olan mesajın kopyasıydı bu. King hemen ardından Joan’e bir bakış attı. Joan o anda irkilip ayağa fırladı, gidip notu Parks’ın omzunun üstünden okumaya koyuldu.

Parks notu okumayı bitirdikten sonra kafasını kaldırıp “Böyle bir not olduğunu söylemişlerdi. Senin yorumun ne

peki?" diye sordu.

"Bir şekilde, bütün bunların merkezinde ben duruyor olabilirim," dedi King.

"Görevinin başında olmak mı? Ayakta dimdik durabilmek mi?" dedi Parks.

"Gizli Servis lafları bunlar," dedi Michelle.

"Bana daha çok bir intikam mesajıymış gibi geldi," diye devam etti Parks.

"Ve de Ritter suikastıyla bağlantılı bir şey," dedi Joan.

"Ramsey hedefini vurdu. Sean da Ramsey'i öldürdü," dedi Parks. "İntikam alacak kim kalmış olabilir ki?" diye ekledi şüpheli bir bakışla.

"Silahı Loretta'nın arka bahçesinde bulduğumuzu unutma," dedi King. "O gün orada belki de iki suikastçı vardı. Birini ben öldürdüm, diğeri de Loretta'nın şantaj yapmasını saymazsak kaçıp kurtuldu. Önümüzdeki tabloyu yanlış okumuyorsam eğer, o adam yeniden sahneye indi ve de Loretta bu zamana kadar yaptıklarının bedelini ödedi. Tıpkı Bruno tarafındaki planları eline yüzüne bulaştırdıktan sonra Mildred Martin'in de ödediği gibi."

Parks kafasını iki yana salladı. "O adam şimdi de senin mi peşinde yani? Peki ama niye şimdi? Ve de niye Martinleri, Bruno meselesine bulaştırdı? Bu bir sürü karın ağrısı demek. Beni yanlış anlamayın ama bu psikopat sana bir şeyin bedelini ödetmek isteseydi, geçen gece, Michelle'in boynunu koparmaya çalışırken seni de oracıkta haklayabilirdi."

"Bence de Sean'ın o gece ölmesini istememişler," dedi Joan. Sonra Michelle'e bakıp, "Ama senin için aynı şeyi

söyleyemeyeceğim,” diye ekledi.

Michelle bir elini boğazına götürdü. “İçim çok rahat etti şimdi.”

“İnsanların içini rahatlatmak gibi alışkanlıklarım yok benim,” dedi Joan bu kez. “Genelde zaman kaybı oluyor.”

Parks oturduğu yerde arkasına yaslanıp, “Peki o zaman,” diye devam etti. “Farz edelim ki Bruno ve Ritter arasında bir şekilde bir bağlantı var. Ve bu, Martinlerin ve Loretta Baldwin’in cinayeti için de geçerli. Susan Whitehead’in cinayeti ise katilin gözünde, sana bıraktığı notun sonuna konmuş bir ünlem işareti gibi olmuş. Peki ama Howard Jennings’in öldürülmesi bu formülün neresine sığıyor?”

King, Parks’ın kafasında Jennings’in katilini bulmaktan daha fazlasının olduğunu sezmesine rağmen, şimdilik üzerinde durmayıp “O da benim için çalışıyordu,” dedi. “Sadece bu kadardır belki. Susan Whitehead’in de katil beni, Jennings’in cesedini bulduğum sabah, onunla birlikte gördüğü için öldürüldüğünü düşünüyorum. Bana zaten o notu bırakmak istiyordu, bunu bir cesede iliştiirmesi de ciddiyetini göstermek için kendince bulduğu hastalıklı bir yöntem oldu.”

“Bunu, Jennings sadece bir komşun olsaydı kabul edebilirdim ama tanık korumadaydı o.”

“Peki o zaman şuna ne dersin? Jennings o gece bir sebeple, mesela eksik kalmış işlerini tamamlamak için, işyerime gidiyor ve yine eşyalarımı karıştırmak için orada olan bu manyakla karşılaşılıyor. Katil de adamın verdiği rahatsızlığı bu şekilde ödetiyor ona.”

Parks inanmaz gözlerle bakıp çenesini sıvazlarken Joan de-

rin düşüncelere dalmış halde başını salladı.

“Makul bu,” dedi sonra. “Ama isterseniz intikam meselesine dönelim artık. Sean’dan ne diye intikam almak istiyor? Ritter’ın ölmesine izin verdiği için olabilir mi?”

“Bizim katil belki de Ritter’ın partisinden kaçığın tekidir,” dedi Michelle de.

“Eğer öyleyse kinini epey uzun bir zamandır besliyor demektir,” dedi King.

“Düşün Sean, biri olmalı,” diye bastırdı Joan.

“Ritter’ın ekibini pek tanıımıyordum aslında. Bir tek Sidney Morse’u, Doug Denby’yi falan. Belki birkaç kişi daha.”

“Morse akıl hastanesinde,” dedi Joan. “Bunu kendi gözlerimizle gördük. Tenis topalarını falan yakalıyor. Böyle bir şeyi planlamış olamaz.”

“Kaldı ki!” diye araya girdi King, “Peşinde olduğumuz şahıs, silahı malzeme odasına saklayıp Loretta tarafından şantaja uğrayan, sonra da onu öldüren kişiye Ritter’ın adaylığını destekleyenlerden biri olamaz,” dedi.

“Kendi altın yumurtlayan tavuğunu kesmiş gibi olur, öyle mi?” dedi Parks.

“Aynen öyle. Sidney Morse’u ve Doug Denby’yi bu yüzden gönül rahatlığıyla eleyebiliriz. Onların bu cinayetler için haklı bir sebepleri olamaz.”

“Peki ya Bob Scott?” dedi Michelle heyecanla. “Güvenlik ekibinin başı Bob Scott?”

“O da olamaz,” diye karşılık verdi King. “Scott’un silahını saklamasına gerek yoktu. Onu arayacak değillerdi ya. Hatta arayıp da silahı olmadığını gördüklerinde bu daha çok

dikkat çekmez miydi?"

"Hayır, hayır, Ritter öldükten sonra seninki gibi onun kariyeri de mahvoldu ya, ben o yüzden söyledim. Bu bir intikam sebebi sayılabilir. Onun nerede olduğunu bilen var mı?"

"Buluruz," dedi Joan.

King ise kaşlarını çatıp "Ama bu, benim bulduğum silahı ve Loretta'nın ölüm nedenini açıklamaya yetmiyor ki. Kadın birine şantaj yaptığı için öldürüldü. Ve bu biri Bobby Scott olamaz çünkü onun silahı saklaması için bir neden yok." dedi.

"Peki o zaman Scott'u da siliyoruz," diye araya girdi Parks. "Ama ben Denby dediğiniz adamı da merak ettim. Kimdi o?"

"Clyde Ritter'ın ekip müdürüydü," dedi Joan.

"Şimdi neredir, bir fikri olan var mı?" diye sordu Parks.

"Benim yok," dedi Joan. Sonra King'e dönüp, "Senin?" diye sordu.

"Denby'yi ben de Ritter öldüğünden beri görmüyorum. Işınlandı gitti sanki. Gerçi ortalıkta olsa ne olacaktı, büyük partiler ona iş verecek miydi ki? Bence Ritter'la kader birliği yaptıktan sonra hayatı kaydı adamın."

"Aralarında ideolojik olarak büyük farklılıklar olduğunu biliyorum ama Denby'yle Arnold Ramsey tanışıyor olabilirler miydi mesela?" diye atıldı Michelle.

"Bu, araştırmamız gereken bir şey," dedi Parks.

"Şüpheli listemiz katlanarak artıyor," diye araya girdi bu kez Joan. "Ve de bir sürü koldan yürütülmesi gereken bu soruşturmada bir bağlantı yolu bulup bulamayacağımıza emin olamıyorum."

King başını sallayıp "Gerçekten de bir sürü ihtimal var,"

dedi. “Bu meseleyi çözmek istiyorsak birlikte çalışmak zorundayız. Parks ve Michelle’in adına konuşmamda sakınca olduğunu sanmıyorum ama sana sormak zorundayım Joan. Var mısın yok musun?”

“Tabii ki varım,” dedi kadın acı acı gülümseyerek. “Benim katılımımın ücretli bir bağlantı olduğu unutulmadığı sürece sorun yok.”

46

Telleri eşit uzunluklarla serip her biri belli ağırlık noktalarına yerleştirilmiş patlayıcılara bağladılar. Bu aşamada hataya yer olmadığı için olabildiğince yavaş ve sistemli çalışıyorlardı.

“Kablosuzlarla çalışmak çok daha kolay,” dedi “Memur Simmons” diğer adama. “Hem bu kadar kablo taşımak zorunda da kalmazdık.”

Buick Adam yaptığı işi bırakıp ona baktı. İkisinin de kafasında plastik kasklar vardı ve zifiri karanlıkta oldukları için kasklarına takılı pilli fenerleri açmışlardı.

“Cepte telefonu, sinyallerin binlerce tonluk betonu aşması gerektiği için kablo gibi güvenilir değil. Sana ne deniyorsa onu yap.”

“Ben sadece fikrimi söylüyordum,” dedi Simmons.

“Daha fazla fikre ihtiyacım yok, özellikle de senden gelecek olanlara. Başıma yeterince bela açtın zaten. Ben de profesyonel olduğumu sanıyordum.”

“Profesyonelim ki!”

“O zaman öyle davran! Talimatlarıma uymayan o kadar çok amatörle muhatap oldum ki.”

“Artık Mildred Martin’le muhatap olmak zorunda kalmayacaksın. O işi hallettin.”

“Evet ve bu sana da ders olsun.”

Buick Adam bunu söyledikten sonra bir köşeye yerleştirilmiş olan sanayi tipi taşınabilir jeneratörün başına gidip ayarlarını, kablolarını ve yakıt tanklarını kontrol etti.

“Bunun bize lazım olan bütün elektriği tedarik edeceğine emin misin? Planladığın her şey için diyorum. Bunun için epey bir enerji gerekecek.”

Buick Adam bu kez ona bakmaya tenezzül bile etmeden, “Yeter de artar bile,” dedi. “Senin aksine, ben ne yaptığımı biliyorum.” Hemen ardından, elindeki İngiliz anahtarıyla, büyük bir öbek halinde duran elektrik kablolarını göstererek “Kablolar doğru yerleştirilmiş mi diye bir bak. Sana verdiğim bütün noktalardan geçmeleri gerekiyor.” dedi.

“Yaptığım işi sonradan kendin de kontrol edeceksin nasıl olsa.”

“Nasıl olsa,” diye tekrar etti adam sertçe.

Simmons odanın uzak köşesine kurulmuş karmaşık kontrol panosuna bakarak, “Bu çok iyi oldu,” dedi. “Hatta şimdiye kadar gördüğüm en iyisi.”

“Sen dediğimi yapıp kablolamaya devam eder misin acaba?” dedi Buick Adam kısa ve net.

“Işık ve ses olmadan parti mi olurmuş, değil mi ama?”

El arabalarıyla getirdikleri ağır kolileri indirdikten sonra kolilerin içindekileri çıkarıp devasa alanın başka bir köşesine dikkatlice dizdiler.

Daha genç olan adam kolilerden çıkan malzemelerin bir tanesine bakıp, “Bunlarda da iyi iş çıkarmışsın,” dedi.

“Ne kadar hatasız olursa o kadar iyi. Beklenmedik şeylerden hoşlanmıyorum.”

“Bilmem mi?”

Simmons tam kolilerden birini kaldırmıştı ki yüzü aniden buruştu, yanını tutmaya başladı.

Bunu fark eden Buick Adam, “Maxwell’i oracıkta vurmazsan olacağı bu işte,” dedi. “Boğmak senin neyine? Bir Gizli Servis ajanının silahlı olabileceği hiç mi aklına gelmedi?”

“Kurbanlarım varlığımı sonuna kadar hissetsinler isterim. Bu da benim tarzım.”

“Ama benim için çalışırken benim tarzıma uyacaksın. Mermi sıyırıp geçtiği için şanslısın.”

“Mermi sağlam bir yere saplansaydı beni oracıkta ölüme terk ederdin herhalde, öyle değil mi?”

“Hayır. Önce seni vurup çektiğin acılardan kurtarırdım.”

Simmons ona uzunca bir süre baktıktan sonra, “Bence de öyle yapardın,” dedi.

“Dedim ya.”

“Neyse canım, silahı geri aldık ya, önemli olan o.”

Buick Adam bir anlığına durup gözlerini ayırmadan Simmons’a baktı. “Maxwell seni korkuttu, değil mi?”

“Ben kimseden korkmam. Ne bir erkekten ne de bir kadından.”

“Seni az daha öldürüyordu ama. Sırf şansına kurtuldun.”

“Bir dahaki sefere iskalamayacağım.”

“Iskalamasan iyi olur. Yoksa bu kez ben seni vuracağım.”

Ertesi sabah grup ayrıldı. Joan, Bruno'nun eskiden çalıştığı Philadelphia'lı hukuk firması Dobson-Tyler'dakilerle ve Bruno'nun siyasi çevresinden birileriyle görüşmeye gitti. Parks da kendi yoluna gitti ama kimseye söylemediği için, Washington'daki çalışma grubuna rapor vermeye gittiğini bilmediler.

Ayrılmadan önce Michelle bir ara Joan'ı kenara çekti.

“Ritter'm güvenlik ekibinde sen de vardın. Scott'la ilgili ne hatırlıyorsun?”

“Fazla bir şey değil. Ben ekibe yeni transfer olduğum için adamı pek tanımıyordum. Suikasttan sonrasındaysa başka başka işlere atandık.”

“Yeni mi transfer olmuşsun? Sen mi istemiştin bunu?”

“Şu hayatta sahip olmaya değer çok az şeyi getirip önüne koyarlar. Gidip onları senin alman lazım.” Michelle farkında olmadan, yan gözle de olsa King'e bakınca Joan gülümseyip “Gördüğüm kadarıyla ne demek istediğimi anlamışsın,” dedi.

“Sana Sean’la dedektifçilik oynarken lazım olacak bir tavsiye: Adamın burnu çok iyi koku alıyor ama bazen çok aceleci davranabiliyor. Yani peşinden git ama gözünü üzerinden ayırma.”

Michelle, “Merak etme sen,” deyip yürümeye başladı.

Joan hemen atılıp, “Ee Michelle,” dedi. “Bu insanlar sen yaşıyormuşsun, ölmüşsün umursamıyorlar demiştin ya, çok ciddiye diydin. Yani Sean’ın arkasını kollayayım derken kendi arkasını unutma sakın. Başına bir şey gelmesini istemem. Sean’ın seni yanında görmekten ne kadar hoşlandığını anlayabiliyorum.”

“Ne yapacaksın işte, herkes şanslı olmuyor,” dedi Michelle arkasını dönüp gitmeden önce.

Joan arabayla giderken işyerindeki ekibinden birilerini aradı.

“Eski Gizli Servis ajanı, 1996’da Clyde Ritter’ın güvenlik ekibinin şefliğini yürüten Robert C. Scott’un hem geçmişini hem de şu anda nerede olduğunu etraflıca araştırın. Bir de Ritter’ın ekip müdürlüğünü yapmış olan Doug Denby adında bir adam var, onu da araştıracaksınız. Raporları acilen istiyorum.”

King’le Maxwell, VCU’ya nihayet dönen ve onlarla görüşmeyi kabul eden Kate Ramsey’yle konuşmak için arabayla Richmond’a doğru yol alıyorlardı. Gittikleri Kamu Siyaseti Merkezi, Virginia Commonwealth Üniversitesi’nin Franklin Caddesi’ndeki şehir kampüsünün tam ortasında yer alıyordu. Merkezin binası, baştan aşağıya yenilenmiş, kumtaşından, eski ve güzel bir binaydı. Bulunduğu sokak ise Virginia’nın epey bir mazisinde kalmış olan eski zengin günleri temsil

eden evlerle doluydu.

Kate Ramsey onları resepsiyonda karşılayıp odasına kadar eşlik etti. Odanın içi kitaplar ve kâğıtlarla, çeşitli protestoları ve eylemleri haber veren posterlerle, müzisyenlerin ve sporcuların resimleriyle dolu, tam bir genç akademisyen mekânıydı.

Etrafın kalabalığına ve dağınıklığına bakan King, Michelle'in kulağına, kendini evinde hissediyorsundur diye fısıldayınca kaburgasına bir dirsek yedi.

Kate Ramsey orta boyluydu ve bir koşucunun vücuduna sahipti. Bunun en iyi kanıtı ise odanın bir köşesinde duran dört çift koşu ayakkabısıydı. Kız sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Giysileriye standart üniversite tarzıydı: Rengi solmuş bir kot pantolon, spor ayakkabı ve kısa kollu bir Abercrombie & Fitch tişörtü. Yaşının çok ötesinde olgun bir duruşu olan kız, King'le Michelle'in karşısına oturup samimi bir ifadeyle baktı onlara.

“Pekâlâ, Thornton beni arayıp her şeyi anlattı, o yüzden siyasi suikastçılarla ilgili belgesel hikâyesini geçip sadede gelebilirsiniz.”

“Pek beceremiyorduk zaten,” dedi Michelle. “Her zaman en kolayı gerçeği söylemek, öyle değil mi?”

Kate'in bakışları King'e kaymıştı şimdi. Babasını öldürdüğü kıza, o da gergin gergin bakıyordu. Ne söyleyecekti ki ona? *Üzgün* olduğunu mu?

“Görünüşe bakılırsa yıllar size iyi davranmış,” dedi genç kadın.

“Son zamanlarda unuttular ama. Zaten biz de bu yüzden buradayız Kate. Sana Kate diyebilirim değil mi?”

“Adım bu, *Sean*,” dedi genç kadın, arkasına yaslanarak.

“Bu benim için o kadar zor ki.”

Kız hemen devreye girip, “Babam sonuçta bazı seçimler yaptı,” dedi. “Ve senin koruduğun adamı öldürdü. Senin de başka seçeneğin yoktu.” Durup uzunca bir nefes aldı. “Ara-
dan sekiz yıl geçti. O sıralar senden nefret etmiyordum desem yalan olur. On dört yaşında bir kızdım ve sen babamı benden almıştın.”

“Ya şimdi?” dedi Michelle.

Kate gözlerini King’den ayırmadan, “Artık yetişkin bir kadını,” diye devam etti. “Her şeyi çok daha net görebiliyorum. Sen yapman gerekeni yaptın. Ben de öyle.”

“Sanırım bu konuda senin de fazla seçeneğin yoktu,” dedi King.

Kate masasına eğilip üstündeki eşyaların yerlerini değiştirmeye başlamıştı. Kızın her şeyi –kalemi, cetveli ve diğer eşyaları– doksan derecelik açılarla yerleştirdiği, sonra sil baştan yerlerini değiştirdiği King’in gözünden kaçmamıştı. Bakışları King’de ve Michelle’de olmasına rağmen elleri hiç durmuyordu.

“Thornton, babamın suikastta yalnız olmadığına dair bazı yeni kanıtlar olduğundan söz etti. Nedir bu yeni kanıtlar?”

“Söyleyemeyiz,” dedi Michelle.

“Aman ne güzel. Söyleyemiyorsunuz ama benden her şeyi anlatmamı bekliyorsunuz.”

“O gün orada başka biri daha vardıysa Kate, onun kim olduğunu öğrenmemiz çok önemli,” dedi King. “Bunun ortaya çıkmasını sen de istersin sanırım.”

“Neden? Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek ki. Clyde Ritter’ı babam vurdu mu vurdu. Etrafta bin tane görgü tanığı vardı.”

“Orası doğru,” dedi Michelle. “Ama biz şimdi meselenin bundan ibaret olmadığını düşünüyoruz.”

Kate yine arkasına yaslandı. “Ee, benden tam olarak ne istiyorsunuz peki?”

“Babanı Clyde Ritter’a suikast düzenlemeye iten olaylarla ilgili olarak söyleyebileceğin her şeyi,” dedi Michelle.

“Sorduğunuz bu mu bilmem ama bir gün pat diye karşıma dikilip ben katil olacağım demedi tabii ki. Ben o zamanlar daha çocuktum ama babamdan böyle bir şey duysam birilerine haber verirdim herhalde.”

“Verir miydin?” dedi King.

“Bu ne demek şimdi?”

“Babandı o,” diye karşılık verdi King omuz silkerek. “Doktor Jorst onu çok sevdiğini söyledi. Belki de kimseye haber vermezdin.”

“Vermezdim belki,” dedi Kate dalgın dalgın. Hemen ardından kalemleri cetvelleri evirip çevirmeye geri döndü.

“Peki diyelim ki niyetini kimseye belli etmedi. Başka bir işaret de mi yoktu? Ne bileyim, sizi şüphelendiren, ondan beklemeyeceğiniz tarzda bir şey söylemedi mi mesela?”

“Babamın parlak üniversite profesörlüğü görüntüsünün altında, hâlâ altmışlarda yaşayan, ölçüsüz bir radikal vardı.”

“Tam olarak ne demek istiyorsun?”

“Şüpheyle karşılayabileceğiniz acayip şeyler söylemeye eğilimliydi demek istiyorum.”

“Pekâlâ, daha elle tutulur, somut şeylerden konuşalım. Örneğin Ritter’ı vurmakta kullandığı silahı nereden bulduğunu biliyor musun? Bunun izi o zaman da sürülelememişti.”

“Bana bunu yıllar önce de sormuşlardı. O zaman da bilmiyordum, şimdi de bilmiyorum.”

“Anladım,” dedi Michelle. “Peki o olaydan önceki haftalarda, etrafında tanımadığınız insanlar gördün mü?”

“Arnold’ın çok arkadaşı yoktu.”

King kıza, başını hafifçe yana eğip bakarak, “Artık *Arnold* mı oldu?” dedi.

“Ondan söz ederken istediğim şeyi demeye hakkım vardır herhalde.”

“Demek çok arkadaşı yoktu. İçlerinde, suikastçı olmaya meyil gösterebileceklerini düşündüklerin var mıydı?” diye sordu Michelle.

“Arnold’ın da öyle olduğunu tahmin edemediğim için bir şey demem zor. Suikastçılar niyetlerini ilan etmeye meyilli olmuyorlar galiba.”

“Bazen oluyorlar,” dedi King. “Doktor Jorst babanın ara sıra odasına gidip Clyde Ritter hakkında atıp tuttuğunu ve ülkeyi mahvetmesinden şikâyet ettiğini söylemişti. Bunu senin yanındayken de yapar mıydı?”

Kate bir şey demeyip ayağa kalktı, pencereye gidip dışarı baktı. Franklin Caddesi’nden arabalar ve bisikletler geçiyor, öğrenciler binanın basamaklarında oturuyordu.

“Bütün bunların ne önemi var ki artık? Suikastçı bir taneymiş, iki taneymiş, yüz taneymiş ne fark eder? Kimin umurunda?” Dönüp kollarını inatçı bir tavırla göğsünde kavuşturdu, gözlerini onlara dikti.

“Haklı olabilirsin,” dedi King. “Ama bu, babanın o eylemi neden yaptığını anlamamıza yardım da edebilir.”

“Ne yaptıysa Clyde Ritter’dan ve temsil ettiği her şeyden

nefret ettiği için yaptı,” dedi kız öfkeyle. “Temelleri sarsma içgüdüsünü hiçbir zaman yitirmemişti.”

Michelle şimdi duvardaki posterlerden özellikle siyasi içerikli olanlarına bakıyordu. “Profesör Jorst, ‘temelleri sarsma’ bakımından babanın izinden gittiğini söylemişti.”

“Babamın yaptığı pek çok şey haklı ve yerindeydi. Hem hangi aklı başında insan, Clyde Ritter gibi birinden iğrenmez ki?”

“Kaç kişi olduklarını duysan çok şaşırırsın,” dedi King.

“Sonrasında çıkan bütün incelemeleri ve haberleri okudum. Bu konuda neden hâlâ televizyon filmi falan yapmıyorlar anlamıyorum. Yeterince önemli bulmuyorlar herhalde.”

“Bir insan birinden nefret etse de onu öldürmemeyi seçebilir,” dedi King. “Baban her bakımdan tutkulu bir insanmış. Ancak bazı ideallere yürekten inansa bile daha öncesinde hiçbir türlü şiddet eylemine katılmamış.” King, Kate Ramsey’nin hafifçe kıpırdandığını fark etse de durmayıp devam etti. “Vietnam Savaşı sırasındaki protestolarında bile, o kadar genç ve öfkeli olmasına rağmen, bir yerden kolaylıkla silah bulup insanlara ateş açabilecekken yapmamayı seçmiş. Buradan yola çıkarak bir kız evladı varken ve orta yaşlı, kadrolu bir üniversite profesörüken Ritter’a olan nefretini bir şiddet eylemine dönüştürmemeyi seçebilirdi. Tabii devreye başka bir etken girmediyse.”

“Ne gibi?” diye sordu Kate sertçe.

“Bunu yapmasını başka biri, saygı duyduğu biri istemediyse yani, Ritter’ı öldürme eylemine katılmasını söylemediyse.”

“İmkânsız bu. Ritter’ı babamdan başkası vurmadı.”

“Peki ya o diğer şahıs korkup ateş etmeme yoluna gittiyse?”

Kate masasına yeniden oturmuş, parmakları kalemle ve cetvelle olan oyununa geri dönmüştü.

“Bunun için kanıtınız var mı?” diye sordu kafasını kaldırıp onlara bakarak.

“Diyelim ki var, bu hafızanı tazelemeni mi sağlayacak? Ak-lına birilerini mi getirecek?”

Kate tam bir şey söyleyecek gibi olmuştu ki susup kafasını salladı.

King o sırada, raflarda duran bir fotoğrafı fark ederek kalkıp yanına gitti, eline alıp incelemeye başladı. Kate’le annesi Regina’nın bir resmiydi bu. Kate’in on dokuz-yirmi yaşlarında olmasına bakılırsa Jorst’un odasında gördüklerinden daha yeni bir fotoğraf olmalıydı. Regina hâlâ çok güzel bir kadındı ama gözlerinde bir şey vardı. Muhtemelen trajedilerle geçen bir hayatın yorgunluğuydu bu.

“Annemi özlüyorsunuz sanırım.”

“Tabii ki özlüyorum. Bu nasıl bir soru böyle?” Kate kalkıp fotoğrafı elinden alarak eski yerine koydu.

“Babanın ölümünden önce ayrıldılar, değil mi?”

“Yani? Pek çok insan ayrılıyor.”

“*Senin* annenle baban neden ayrıldı?” diye sordu Michelle.

“Büyüdükçe birbirlerini daha iyi tanımışlardır belki. Babam sosyalizmi uçlarda yaşıyordu. Annemse cumhuriyetçiydi. Bu yüzdendir belki.”

“Peki ama bu sonradan olan bir şey mi ki?” diye sordu King.

“Kim bilir? Bu konuda pek konuşmazlardı. Annem gençliğinde, büyük gelecek vaat eden müthiş bir oyuncuymuş. Ama bu hayallerinden, babamla evlenip kariyerine destek olmak için vazgeçmiş. Belki de bu kararından pişman olmuştur. Hayatını boşa heba ettiğini düşünmüştür. Hiç bilmiyorum ve işin doğrusu, artık umursamıyorum da.”

“Sanırım Arnold’ın ölümünden sonra ruhsal bir çöküntüye girmiş. Belki de bu yüzden intihar etmiştir.”

“Sebebi buysa bile, intihar etmek için yıllarca beklemiş demektir.”

“Başka bir şey yüzünden miydi yani?” diye sordu King.

“Ben buna pek akıl yormadım, tamam mı?”

“İnanmıyorum. Bence bunu sürekli düşünüyorsun Kate.”

Kız bir elini hiddetle havaya kaldırıp, “Görüşmemiz sona ermiştir. Çıkın dışarı!” dedi.

Franklin Caddesi’nde Michelle’in cipine doğru yürürlerken King, “Bildği bir şey var,” dedi.

“Evet, bence de.” diye karşılık verdi Michelle. “Asıl mesele bunu ağzından nasıl alacağımız.”

“Yaşına göre epey olgun bir kız. İçine de çok şey atmış.”

“Thornton Jorst’la Kate’in arası ne kadar iyi acaba? Onunla konuşmamızı hiç beklemeden yetiştirmiş kıza.”

“Bunu ben de düşündüm ama romantik bir ilişki olduğunu sanmıyorum.”

“Manevi baba gibi bir şey olabilir mi?” diye bir öneride bulundu Michelle.

“O olabilir bak. Babalar kızlarını korumak için her türlü şeyi göze alırlar.”

“Ee, şimdi ne yapacağız peki?” diye sordu Michelle.

“Kate Ramsey’i iyice bir silkeledik. Bakalım bizi nerelere götürecektir.”

48

Joan, Philadelphia'daki hukuk firmasında çalışan destek biriminden John Bruno'yla ilgili epey enteresan şeyler öğreniyordu. Ve de hiçbiri Catherine Bruno hakkında iyi konuşmuyordu.

"Kadının burnu o kadar havada ki yağmur yağdığında boğulmaması mucize," dedi sekreterlerden biri, asaletli eş Bayan Bruno hakkında.

Joan firmada, Bruno'yla Washington'daki savcılık zamanından tanışan başka bir kadını köşeye sıkıştırıp sorularını sordu. Kadın Bill ve Mildred Martin'i hatırlıyordu ve öldüklerinden de haberi vardı.

"Hiç de cinayete kurban gidecek bir insan değildi," dedi kadın dehşete kapılmış gibi bir ifadeyle. "Bill çok tatlı, güvenilir biriydi."

Joan yakalamışken bırakmaya niyeti yoktu. "Güvenilir olduğu kadar güvenirmiş de sanırım. Hatta hiç güvenmemesi gereken insanlara bile."

“Ben pek dedikodu sevmiyorum.”

“Bunlar dedikodu değil ki. Birbirimize anlattığımız hikâyeler sadece,” diye bastırdı Joan. “Hele bir de adaletin yerini bulmasına yardımcı olacaksa.”

Kadın hâlâ sessizdi.

“Anladığımı kadarıyla Washington Savcılığı’nda hem Bill Martin’le hem de Bruno’yla birlikte çalışmışsınız.”

“Evet, evet çalıştım.”

“Onlarla ilgili izlenimleriniz nasıldı?”

“Bill makamına göre çok yumuşak başlı bir adamdı. Yüzüne söylemesek de hepimiz böyle düşünüyorduk. Bruno’yu sorsanız, kişiliği yaptığı işe tam uyuyordu derim.”

“Sert ve acımasız. Emeline ulaşmak için kuralları esnetmekten çekinmeyen de diyebilir miyiz?”

Kadın buna kafasını salladı. “Diyebilir miyiz bilmem. Evet sert bir adamdı ama ben çizgiyi aştığına hiç tanık olmadım.”

“Benim okuduğum kadarıyla, o sıralar savcılıkta bir sürü sorunlar yaşanıyormuş.”

“Yaşandı, evet. Dediğim gibi, Bill Martin bazen gereğinden fazla yumuşak başlı oluyordu ve evet, savcılarının bazıları çizmeyi aştı ama şu kadarını söyleyeyim, o zamanlar pek çok polis memuru aynı kafadaydı. Altmışların sonundaki, yetmişlerin başındaki protestolar sırasında bir sürü memur uydurma deliller kotardı, işlenmemiş suçlar için tutuklamalar yaptılar, insanları sindirmeye, şantaj yapmaya giriştiler. Kötüydü çok. Utanç verici zamanlardı.”

“Ama Bruno bunların hiçbirine bulaşmadı diyorsunuz öyle mi?”

“Bulaştıysa da ben bilmiyorum.”

“Peki Bill Martin’in eşi Mildred’ı tanır mıydınız?”

“O da ayrı bir vakaydı. Hep daha fazlasını isteyen bir kadındı. Bruno’dan çok hoşlanmadığını söyleyebilirim ama.”

“Ben de öyle duydum. O halde Bruno’nun arkasından atıp tutmuş desem şaşırmazsınız herhalde.”

“Hem de hiç şaşırmam. *Öyle* bir kadındı. Kocasının daha gayretle çalışmasını, daha iyi bir kanun adamı olmasını istiyordu. Adam iyi bir yerlere gelirse bundan o da sebeplenir diye tabii. Bill öyle bir adam değildi ama Bruno tam öyleydi sanırım. Hatta onu bu yüzden kıskanmış olabilir.”

Joan arkasına yaslanıp bu yeni bilgileri yavaşça hazmetmeye koyuldu. Bir yandan da kadını dikkatle inceliyordu. Yalan söylemiyordu galiba.

“Peki Mildred’ın, kocasının ölümünde ya da ne bileyim, Bruno’nun kayboluşunda parmağı var desem şaşırır mısınız?”

“Bill konusunda emin olamıyorum. Çünkü kadın onu gerçekten seviyordu bence ama Bruno’yu derseniz...” Durup omuz silkti. “Mildred ikinci bir insandı.”

“Nasıl yani?”

“Yani fırsatı olsa Bruno’yu vurur, sonra arkasına bile bakmadan giderdi.”

Joan uçakla Virginia’ya döner dönmez arabasını aldı. Tam havaalanından çıkarken de telefonu çaldı. İşyerinden arıyorlardı, Bob Scott ve Doug Denby’yle ilgili araştırmalarını bitirmişlerdi. Sonuçlarsa şaşırtıcıydı. Şirket onca imkânına ve yük-

sek seviyeden bağlantılarına rağmen Bob Scott'u bulamamıştı. Eski Gizli Servis ajanı bir yıl kadar önce adeta buhar olup uçmuştu. Montana'ya kadar izini sürebilmişlerdi, orada çiftçilik yapıyordu. Ama sonrasında onu ne gören olmuştu ne de duyan. Adam yıllar önce boşanmıştı, çocuğu yoktu ve ondan sonra evlenen eski karısı onun nerede olduğunu bilmiyordu. Şirket, Gizli Servis'teki bağlantılarını da zorlamıştı ama bu konuda onlar bile yardımcı olamamıştı. Adamın Montana'daki adresine gönderilen emeklilik maaşı geçen yıldan beri geri dönüyordu.

Doug Denby'nin izini sürmekse daha kolay olmuştu. Adam yüklü bir mirasa konunca doğup büyüdüğü yer olan Mississippi'ye dönmüştü ve şu sıralar, siyaset arenasının harala gürelesinin uzağında krallar gibi yaşayıp gününü gün ediyordu. Ortalıkta dolaşıp insanları öldürmediği çok açıktı.

Joan telefonu kapatmış, otoyola çıkmak üzereydi ki telefonu bir daha çaldı. Bu kez arayan Jefferson Parks'tı.

"Sana şu kadarını söyleyeyim," dedi adam karşıdan, "Gizli Servis'te hâlâ bir sürü hayranın var. Seninle ilgili duyduğum harika şeyler resmen mide bulandırıcıydı."

Joan kahkahayı bastı. "Çoğu erkeğin üzerinde böyle bir etkim olur."

"Sende bir gelişme var mı bakalım?"

"Henüz bir şey yok. Bruno'nun eski hukuk firması ve kampanya ofisinden bir şey çıkmadı."

"Peki şimdi ne yapacaksın?"

"Bilemiyorum. Bob Scott'un izini de bulamadım. Adamdan bir yıldır ses seda çıkmıyormuş."

"Bak o zaman şöyle yapalım. Gerçi biz bütçesi kısıtlı, eski

kafalı bir federal kurumuz, sizin özel sektörde sahip olduğunuz imkânlar bizde yok ama istersen bu adamı bir de bizim çocuklara sordurayım, olur mu?”

“Ne yaparsan yap makbule geçer,” dedi Joan bütün sevimliliğiyle.

“King, adamın bu işe bulaşmış olabileceğine inanmıyor sanki. Gerçekten de Scott olanlar yüzünden King’e çok kızmış olabilir ama Ritter’ı öldürüp kendi kariyerini mahvetmesi için bir neden ben de göremiyorum. Bir de şu silah meselesi var tabii.”

“Bunu ben de düşünüyordum ne zamandır. Sean, Loretta’nın arka bahçesinde bulduğu silahın kısa namlulu, 38’lik bir tabanca olduğunu söylemişti.”

“Ee?”

“Gizli Servis’te ajanlara verilen standart model bu değil. Scott’un silah taşınması şüphe uyandırmazdı belki, ama iki silah birden taşınması kesinlikle şüphe uyandırır. Özellikle de bunlardan biri kısa namlulu bir şeyse.”

Parks pek ikna olmuş gibi değildi. “Neden iki silahı olsun ki zaten? Planı Ritter’ı vurmak olsaydı bunu kendi silahıyla da yapabilirdi.”

“Peki diğer suikastçı adayı, yani Ramsey’nin suç ortağı, korkup ateş edemediyse ve silahı, nasıl olsa kimse işkillenmez diye, içerideki adamları olan Bob Scott’a verdiyse? Scott o zaman, iki silahı olduğu için endişelenip adamdan aldığını malzeme odasına saklamak istemiş olamaz mı? Loretta’nın orada gördüğü de oydu belki.”

“Kadın sonra da şantaj dümenine başladı. Tamam, bu Scott adına kadını öldürmesi için haklı bir gerekçe. Fakat Ritter’ın

ölümü adamın kariyerini resmen silip attı. Neden böyle bir şey yapsın ki?”

Joan iç geçirdi. “Neden yapsın, niye yapsın; para için tabii ki para! Ayrıca adamın bir anda ortadan kaybolması masum olduğunu göstermiyor.”

“Onunla ilgili başka ne öğrendin?”

“Servis’e katılmadan önce Vietnam’da savaşmış. O zamanlardan kalma sıkıntıları vardı belki de. Ayrıca silahlara çok meraklıymış. Kötü işlere bulaşmış olabilir ama böyle bir şey hiçbir zaman tespit edilememiş. Zaten resmi rapora da Ramsey’nin yalnız hareket ettiği yazılmış. Meseleye ilk defa biz her açıdan bakıyoruz.”

“Zamanı gelmiş de geçiyormuş bile. Kulağıma bir şeyler çalınırsa ararım seni. Şimdi King’in evine mi dönüyorsun?”

“Evet. Ama Cedars’taki odama da dönebilirim.”

Parks, “Haberleşiriz o zaman,” deyip kapattı telefonu.

Joan düşüncelere dalıp arabayı sürmeye devam etti.

Hatta öyle dalmıştı ki ne peşindeki arabayı fark etmişti ne de içindeki adamın onun üzerine diktiği gözlerini.

49

Üstüne eşofmanlarını geçiren Kate Ramsey nihayet akşama doğru odasından çıkıp VW tosağasına bindi. Michelle'le King, tosağaya Richmond'ın eteklerindeki Bryan Park'ta durana kadar güvenli bir mesafeden takip ettiler. Kate arabasından iner inmez ilk işi eşofmanlarını çıkarıp şortu ve uzun kollu tişörtüyle ısınma hareketleri yapmak oldu. Bunu çabucak bitirdikten sonra da koşmaya başladı.

“Aman ne güzel,” dedi King. “Birileriyle buluşacak olsa bir bok göremeyiz.”

“Görürüz, görürüz,” dedi Michelle cipin arka koltuğuna geçerken.

King ona dönüp “Ne yapıyorsun orada?” diye sordu.

Michelle ise elini omzuna koyup önüne çevirtti. “Bir süre buraya bakmayın bayım.” Soyunma faslına geçtiğinde, “Koşu malzemelerimi arka koltuğun altındaki bir torbaya koymuştum. Koşma isteğinin ne zaman nerede geleceğı belli olmaz.” dedi.

King'in gözü bir anlığına dikiz aynasına kaydı; pantolon çıkarken önce uzun ve çıplak bir bacak görüldü, ardından diğeri. Sonra da şort, kaslı uylukların ve biçimli baldırların üstünden geçirilip yerine ulaştı.

Michelle'in tişörtünü çıkarmaya başladığını görünce bu kez gözlerini kaçırıp, "Evet ya," dedi. "Koşma isteği bu. Ne zaman nerede vuracağı belli olmaz." Dışarı baktığında Kate Ramsey'nin büyük adımlarla mesafeleri yutmakta olduğunu gördü. Çok geçmeden gözden kaybolacaktı.

"Michelle, acele etmezsen kızı yakalaya..."

Lafını tamamlayamadan cipin kapısı açılıp kapandı; koşu atleti, şortu ve ayakkabılarıyla Michelle dışarı fırladı. Sonra uzun bacaklar, havayı yaran kaslı kolların yardımıyla büyük adımlar atarak koşmaya başladı. King, genç kadının, Kate'le arasındaki mesafeyi fazla bir efor sarf etmeden kapatışına ağzı açık halde bakakaldı.

Nihayet bu transtan çıkarken "Olimpiyatçı milleti işte," diye söylendi.

Michelle başta Kate'e görünmemek için elinden geleni yapmıştı ama kızın gerçekten de sadece koşmaya çıktığını anlayınca taktik değiştirmeye karar verdi. Kate'i gölge gibi takip etmektense onunla konuşmayı deneyecekti. Yanına gittiğinde Kate ona omzunun üstünden bakıp yüzünü buruşturdu, sonra da aniden hızını artırdı. Fakat Michelle'in onu yakalaması uzun sürmedi. Kate bir kez daha sprinte kalktı ama Michelle yanında gayet rahat koşuyor, ona ayak uydurmakta hiç zorluk çekmiyordu. Bunun üzerine Kate nihayet yavaşlamaya karar verdi.

“Ne istiyorsun?” dedi sonra, sert bir ses tonuyla.

“Konuşmak.”

“Arkadaşın nerede?”

“O koşmayı sevmiyor.”

“Bildiğim her şeyi anlattım.”

“Anlattın mı gerçekten Kate? Bak, seni anlamaya çalışıyorum, tamam mı? Sana yardım etmek istiyorum.”

“Bana arkadaşınmışım gibi davranma, tamam mı? Şu televizyondaki dizilerden birinde değiliz. Bağ kurmak öyle pat diye olmaz.”

“Haklısın, gerçek hayat bu. Bir sürü insanın öldüğü ya da kaçırıldığı bir hayat. Biz neler olup bittiğini öğrenmek için bu kadar çabalıyorsak sadece bunları yapanlara engel olmak için. Ve bunda senin de yardımın olabilir.”

“Benim sana da yardımım dokunmaz, bir başkasına da.”

“Bir denesen ne kaybedersin?”

Kate nihayet durdu; iki büklüm olmuş halde, elleri belinde, sık nefesler almaya başladı. Sonra Michelle’e öfkeyle bakıp, “Sen ne bileceksin ki? Beni tanıyorsun sanki!” dedi.

“Bu yüzden buraya geldim ya. Daha fazlasını öğrenmek için. Ama sen ne kadarını anlattırsan ben o kadarını bilebilirim.”

“Hiç anlamıyorsun değil mi? Ben her şeyi geride bıraktım. Hayatımın o kısmını yeniden yaşamak istemiyorum.” Birlikte yine koşmaya başladılar. “Hem zaten bir şey bildiğim de yok.”

“Ne belli? Her türlü ayrıntının üzerinden geçtin mi, olası bütün soruları sordun mu, meseleye her açıdan baktın mı?”

“Ben geçmişimi düşünmemeye çalışıyorum, tamam mı?”

“Hiç sorgulamadım diyorsun yani.”

“Ölen senin baban olsaydı sorgular mıydın?”

“Ölen benim babam olsaydı ne yapmazdım biliyor musun Kate? Gerçeklerden saklanmaya çalışmazdım. Bunları daha önce kimseyle konuştun mu bilmiyorum ama anlatırsan dinlerim. Bu yüzden buradayım.”

Kızın yanaklarından yaşlar akmaya başladığında Michelle elini omzuna koydu, sonra da koluna girip bir banka götürdü, birlikte oturdular.

Kate gözlerinin yaşını silerken yüzünde isyankâr bir ifadeyle boşluğa bakıyordu. Michelle yanında oturup sabırla bekledi.

Kız söze ilk girdiğinde sesi cılız çıktı. “Beni almaya geldiklerinde cebir dersindeydim. Az önce x’li y’li problemlerle uğraşırken bir de baktım ki babam haber olmuş. Bunun nasıl bir his olduğunu tahmin edebilir misin?”

“Dünyanın sonunun geldiğini mi hissetmiştin?”

“Evet,” dedi Kate alçak sesle.

“Bunu annenle konuşabildin mi peki?”

“Konuşacak ne vardı ki? Babamı terk etmişti zaten. Bu onun seçimiydi.”

“Olaya bakışın bu muydu?”

“Başka nasıl bakabilirdim ki?”

“Neden ayrıldıklarına dair bazı fikirlerin olmuştur herhalde.”

“Babamın yüzünden olmadı. En azından bunu söyleyebilirim.”

“O halde bunu annen istedi ve sen nedenini bilmediğini söylüyorsun. Kadın belki de hayatını baban için heba ettiğini düşünüyordu.”

“Annem çekip gittiğinde, hayatı asıl heba olan babam oldu. Babam ona tapıyordu. İntihar eden o olsaydı hiç şaşırmazdım.”

“Belki de yaptığı buydu.”

Kate dönüp Michelle’e baktı. “Yanında Clyde Ritter’ı da götürerek mi?”

“Bir taşla iki kuş.”

Kate başını eğip gözlerini ellerine çevirdi. “Başta her şey bir masal gibiymiş. Babam üniversitedeyken sıkı bir aktivistmiş. Yurttaşlık hakları yürüyüşleri, savaş protestoları, oturma eylemleri, aklına ne gelirse. Annemse yıldız olma yolunda, güzeller güzeli bir oyuncuymuş ve de birbirlerine sıırıslıkla âşık olmuşlar. Babam uzun boylu ve yakışıklı, çevresindeki herkesten zeki, insanlara bir iyiliği olsun diye çabalayan genç bir adammış. Asil bir ruhu, sağlam bir duruşu varmış. Annemin çevresindekilerse hep oyuncuymuş, çoğu işe yaramaz sahne insanları işte. Oysaki babam çok farklıymış. Sadece üstüne düşeni yapmakla kalmıyor, dünyayı daha güzel bir yere dönüştürmek için hayatını bile tehlikeye atıyormuş.”

“Bir kadının kolay kolay karşı koyamayacağı şeyler bunlar,” dedi Michelle.

“Annem onu seviyordu, biliyorum. Zaten bu anlattıklarım da ondan ve bazı arkadaşlarından duyduğum şeyler. Üniversite yıllarından kalma birkaç tane günlüğünü de buldum, oradan biliyorum. Birbirlerini gerçekten seviyorlarmış. Yani neden yürütemediklerini hiçbir zaman anlayamadım ama aralarındaki onca farklılığa rağmen, olması gerekenden uzun sürmüş de denebilir. Annem onu terk etmeseydi babam o yaptığı yapmayacaktı belki de.”

“Baban belki de yalnız değildi Kate. Bizim öğrenmeye çalıştığımız şeylerden biri de bu.”

“Gezdik dolaştık bana anlatamadığınız şu yeni kanıt meselesine geri döndük,” dedi kız küçümser bir havada.

“Bir silah bulduk,” dedi Michelle bunun üzerine. Kate buna şaşırsa da bir şey söylemedi. “Ritter’in öldürüldüğü gün Fairmount Oteli’nde bir yere saklandığına inandığımız bir silah. Binada ikinci bir suikastçının daha olduğunu düşünüyoruz ama bu şahıs ateş etmemiş.”

“Neden peki?”

“Bilmiyoruz. Paniğe kapılmış olabilir. Belki işi birlikte yapmak için babanla aralarında anlaşmışlardı ama sonra o cayıp bütün sorumluluğu babana yükledi.” Michelle bir an durduktan sonra sakince ekledi. “Ve yine belki, işin en başında babanı bunu yapmaya ikna eden de oydu. Sana da bu yüzden soruyoruz, bir şeyler gördün mü ya da duydun mu diye.”

Kate başını önüne eğip ellerine baktı, gergin gergin tınaklarıyla oynamaya başladı. “Babamın pek misafiri olmazdı. Doğru düzgün arkadaşı da yoktu zaten.”

“O halde birileri onu görmeye gelmiş olsa senin bunu fark etmemen zor,” dedi Michelle.

Kate uzunca bir süre sessiz kalınca Michelle bitirmenin zamanı geldiğine karar verip ayağa kalktı.

Fakat Kate tam o anda, “Ritter öldürülmeden bir ay önce falandı,” diye söze girdi.

Michelle olduğu yerde kalakaldı. “Nedir o?”

“Saat gecenin ikisiydi. Ya da öyle geç bir vakit. Ben uyuyordum, gürültüye uyandım. Babamlayken üst katta yatıyordum. Başta babamın konuştuğunu sandım ama sonra sesin ona ait olmadığını anladım. Sonra ses çıkarmadan merdivenlerin başına gittim. Babamın çalışma odasından ışık geliyordu. Bi-

riyle konuştuğunu duyabiliyordum. Belki de o biri konuşuyordu, babam dinliyordu.”

“Ne diyordu peki? Şu öteki kişi? Bu arada erkek miydi?”

“Evet.”

“Ne diyordu?”

“Fazla bir şey çıkaramadım ama annemin adının geçtiğini hatırlıyorum. ‘Regina ne der sonra?’ Ya da bunun gibi bir şey. Sonra babam adama devir değişti, dedi. İnsanlar değişti. Adam da bir şey söyledi ama onu duyamadım.”

“Peki onu görebildin mi?”

“Hayır. Babamın çalışma odasının dışarı açılan bir kapısı vardı. Oradan çıktı gitti herhalde.”

“Başka ne duydun?”

“Başka bir şey duymadım. Sonrasında alçak sesle konuşmaya başladılar. Beni uyandırabileceklerini fark ettiler herhalde. Bir ara aşağı inip kimmiş diye bakmayı düşündüm ama korkup vazgeçtim.”

“Peki baban sana bu adamın kim olduğundan ya da ne konuştuğundan bahsetti mi?”

“Hayır. Onları dinlediğimi söylemeye korktum.”

“Üniversiteden biri olabilir mi acaba?”

“Hayır, öyle olsaydı sesini tanırdım bence.” Kızda bir şey vardı; Michelle’in hoşuna gitmeyen, onda şüphe uyandıran bir şey. Ama üstüne gitmenin iyi bir fikir olmadığını düşünüyordu.

“Konuşmaları sırasında Ritter ismi geçti mi? Ya da öyle bir şey?”

“Hayır! Bunu polise de anlatmadım. Ben... şey, korkmuştum. Babam ölmüştü ve ben için içinde başka biri daha var mı yok mu bilmediğim için fazla bulandırmak istemedim.”

“Adam bir de annenden bahsetmişti ve sen onun da başının belaya girmesinden korktun herhalde.”

Kate ona ağlamaktan şişmiş, yaralı gözlerle baktı. “İnsanlar her türlü şeyi yazıp çizebiliyorlar. Birilerinin hayatını mahvettiklerini bilmeden.”

Michelle, kızın elini avcunun içine aldı. “Bu vakayı, daha fazla insana zarar vermeden çözebilmek için elimden geleni yapacağım. Söz veriyorum.”

Kate de Michelle’in elini sıktı. “Niye bilmiyorum ama güveniyorum sana. Bunca yıl sonra gerçeği bulabileceğine emin misin?”

“Bunun için ne gerekirse yapacağım.”

Michelle yanından ayrılmak için ayağa kalktığında Kate, “Ben babamı seviyordum,” dedi. “*Hâlâ* da seviyorum. *İyi* bir adamdı o. Hayatı bu şekilde sona ermemeliydi. Bunu düşündükçe geri kalan bizler için olan umudum da azalıyor.”

Bu sözler Michelle’e bir intiharın habercisi gibi gelmişti. Gerisin geri oturup kolunu kızın omzuna koydu. “Beni iyi dinle şimdi. Babanın hayatı babanındı, seninki de senin. Çok şey yaşamışsın, çok şey başarmışsın, bence herkesten daha umut dolu olmalısın. Bunu laf olsun diye söylemiyorum Kate. Çok samimiyim.”

Kate’in yüzünde nihayet, küçük de olsa bir tebessüm belirdi. “Sağ ol.”

Michelle cipe koşarak döndü, kapıyı açıp yolcu koltuğuna oturdu. Arabayı King sürerken o da Kate’le olan konuşmalarını anlattı.

King bir ara yumruğunu direksiyona indirip “Lanet olsun,” dedi. “Demek biri daha varmış gerçekten. Babasıyla konuşan bu adam, silahı malzeme odasına bırakan adam olabilir.”

“Meseleyi bir de parça parça ele alalım. Bir değil iki suikastçı varmış ama biri yarı yolda vazgeçmiş. Bu planlı bir hareket miymiş değil miymiş? Korkmuş mu yoksa Ramsey’i oyuna getirmek mi istemiş?”

King kafasını salladı. “Planlı olsaydı silahını kullanmayacağına bilir, otele getirmezdi herhalde.”

“Belki de Ramsey’yle suikastın öncesinde buluşacaklardı, bu yüzden, yani ona göstermek için silahı getirmek zorunda kalmıştı. Ramsey bir şeyden şüphelenmesin diye.”

“Doğru, öyle de olabilir. Şimdiden sonra Ramsey’nin geçmişini adamakıllı araştırmamız gerekiyor. Hatta üniversiteye bir daha uğramamamızda fayda var. Adam, Regina Ramsey’i tanıyorduydu ve Arnold Ramsey de devir değişti gibisinden konuştuysa cevap geçmişte saklı olabilir.”

“Ayrıca Berkeley’li bir süperstarın neden adı sanı duyulmamış, küçük bir üniversitede hocalık yaptığını da öğrenmek zorundayız.”

Michelle bunu söyledikten sonra yine arka koltuğa geçti. “Sen devam et, ben üstümü değiştireceğim.”

King kulakları çıkarılıp giyilen kıyafetlerin hışırtısında olsa da gözlerini yoldan ayırmadı. “Bu arada, yabancıların yanında anadan doğma soyunmak gibi bir alışkanlığın mı var senin?”

“Sen *o kadar* da yabancı değilsin. Ayrıca, Sean, beni utan-dırıyorsun.”

“Utandırıyor muyum? Neden?”

“Az önce dikiz aynasından bana baktın ya.”

50

O gün akşama doğru dördü birden yine King'in evinde buluştular. Parks mutfak masasına büyükçe bir dosya kutusu koyup, "Bob Scott'la ilgili araştırmamızın sonuçları," dedi Joan'e.

"Ne kadar hızlısın," dedi Joan kutuyu görünce.

"Hey, ne sandın sen beni?"

King, Joan'e döndü. "Scott'u mu araştırttın? O bu işe bulaşmış olamaz dedim ya."

"Ben yine de teyit etmek istedim," dedi Joan gözlerini üzerine dikerek. "Herkes hata yapabilir."

"Fakat maalesef, sonuçların bu kadar hızlı gelmesinin nedeni," diye araya girdi Parks biraz mahcupça. "Bizim aptalların, ismi Bob Scott olan herkesle ilgili bulduklarını doldurmaları oldu. Anlayacağın, buradaki belgelerin çoğu işe yaramaz ama araştırttım mı araştırttım işte." Durup şapkasını başına geçirdi. "Ben şimdi çıkıyorum. Bir gelişme olursa haberdar ederim. Aynısını sizden de bekliyorum tabii."

O gittikten sonra üçü arka verandada bir şeyler atıştırdılar.

Ardından Joan, onlara Doug Denby'yle ilgili öğrendiklerini anlattı.

“O da devre dışı kalıyor yani,” dedi Michelle.

“Öyle gibi.”

King düşünceli görünüyordu. “Philadelphia’daki hukuk firmasında konuştuğun şu kadın, Bruno’nun D.C.’deki savcılığı süresince usulsüzlük yapmadığını söyledi demek.”

“Kadının *demesi* bu ama bana doğru söylüyormuş gibi geldi.”

“Belki de Mildred bize Bruno’yla ilgili yalan yanlış şeyler söyledi.”

“İşte ona inanırım bak,” diye karşılık verdi Joan. Ardından içeriye, Parks’ın kutuyu bıraktığı masaya doğru bir bakış attı. “Parks’ın getirdiklerine bakmamız gerekecek.”

“Ben hemen girişebilirim,” dedi Michelle. “Adamla ilgili pek bir şey bilmediğim için, sizin görmezden gelebileceğiniz şeyler benim dikkatimi çekebilir.” Bunu söyledikten sonra izin isteyip içeri geçti.

“Burası gerçekten çok güzel Sean,” dedi Joan göle bakarak. “Yeniden başlamak için harika bir yer seçmişsin.”

King birasını bitirip arkasına yaslandı. “Başka bir yer daha seçmek zorunda kalabilirim.”

“Umalım ki öyle olmasın. İnsan kendini bir ömürde birden fazla kez yeniden yaratmak zorunda kalmamalı.”

“Sana ne oluyor bakalım? Sen de her şeyi bırakıp gitmek ister gibisin.”

“Milyonlarımı da alıp küçük bir adaya yerleşme hayalim var,” dedi kadın gülümseyerek. “Ama hayaller çoğunlukla gerçek olmuyor. Özellikle de hayatımın bu aşamasında.”

“Ama Bruno’yu bulursan eline yüklü bir para geçecek.”

“Para bu hayalin sadece bir parçası.”

King dönüp bakınca çabucak gözlerini kaçırdı Joan.

“Şu yelkenliyle suya çok açılıyor musun?” diye sordu sonra.

“Genelde sonbaharda. Sürat tekneleri ortadan kaybolduktan sonra, rüzgârlar kuvvetlenmeye başlayınca.”

“E, sonbahardayız ya. Şimdi en ideal zaman değil mi?”

King bulutsuz gökyüzüne bakarken çıkan tatlı bir esinti teneğini okşadı. Karanlığın çökmesine birkaç saatleri daha vardı. Dönüp Joan’e kısa bir süre dikkatle baktıktan sonra, “Doğru, şimdi en ideal zaman,” dedi.

Tekneye bindiklerinde King, Joan’e bir süre yelkenlinin dümen yekesini nasıl kullanacağını gösterdi. Olur da rüzgâr yetmezse diye teknenin kışına beş beygir gücünde bir motor da takmıştı. Ana akıntıya doğru motorla gittikten sonra kendilerini rüzgâra bıraktılar.

Joan bu süre zarfında, gölü çevreleyen dağları, sonbahar yüzünü göstermiş olmasına rağmen hâlâ ısıltılı parlayan ormanları hayranlıkla seyretti.

“O otel senin bu uçak benim, sabahtan akşama ayakta dikildiğin onca yılın ardından böyle bir yere düşeceğini tahmin edebilir miydin?” diye sordu.

King omuz silkti. “Doğrusu hayır. Sürekli anı yaşama halinde olduğum için bu kadar ilerisini göremiyordum.” Bir anlık duraksamanın ardından ekledi. “Ama sonradan uzun vadeli düşünen birine dönüştüm.”

“Peki bu uzun vadeli düşünceler seni nereye götürüyor?”

“Bu esrarı çözene kadar hiçbir yere götüremez. Asıl sorun ne biliyor musun? Meseleyi çözsek de fark etmez, olan oldu artık. Buradan başka bir yere taşınmak zorunda kalabilirim.”

“Kaçacak mısın yani? Bunu sana hiç yakıştıramadım Sean.”

“Bazen en doğrusu kazıkları yerinden söküp çadırı toplamak oluyor. İnsan kavgadan, mücadeleden yoruluyor Joan.”

Gidip kadının yanına oturdu, dümen yekesine kendi geçti. “Rüzgâr dönüyor. Teknenin burnunu çevirmem gerekiyor. Seren birazdan üstüne gelecek, ben dediğimde başını eğ.”

Manevrayı yaptıktan sonra yekeyi yine Joan’e verdi ama yanında oturmaya devam etti. Kadının üstünde hâlâ pantolon takımı vardı ama ayakkabılarını çıkarmış, pantolonunun paçalarını dizlerine kadar sıvamıştı. Ayakları küçüktü ve tırnaklarında kırmızı ojeler vardı.

“Sekiz yıl önce mor oje seviyordun sanki.”

Güldü Joan. “Mor gelip geçici de olsa kırmızı her zaman moda. Ama hatırlamana sevindim.”

“Ayaklarda mor oje, belde 357’lik.”

“Kabul et ki karşı konulmaz bir ikiliydiler.”

King arkasına yaslanıp bakışlarını boşluğa çevirdi.

Birkaç dakika sessiz kaldılar. Joan gergin gergin bakışlarını yakalamaya çalışıyor, King ise onunla göz teması kurmamak için elinden geleni yapıyordu.

“Bana evlenme teklif etmeyi hiç düşündün mü?” diye sordu sonunda.

King ona şaşkın bir ifadeyle bakıp, “O sıralar evliydim Joan,” dedi.

“Biliyorum ama ayrıydınız, evliliğiniz çoktan bitmişti.”

King başını önüne eğdi. “Evet, evliliğimin bittiğinin farkındaydım ama yeni bir tanesine kalkışmak istiyor muydum, emin değildim. Bir de galiba, iki Gizli Servis ajanının bir evliliği yürütebileceğine inanmıyordum. Ne kadar çılgın bir hayatımız olduğunu biliyorsun.”

“Ben sana teklif etmeyi düşündüm.”

“Ne teklif etmeyi?”

“Benimle evlenmeni.”

“İnanılmazsın. Bana evlilik mi teklif edecektin?”

“İlle erkek teklif eder diye bir kural mı var?”

“Sen öyle bir kural olsa bile hakkından gelirdin.”

“Ben çok ciddiym Sean. Sana âşıktım. Öyle ki gecenin bir yarısını titreyerek uyanır, seni kaybedeceğim diye, karınla yeniden bir araya geleceksiniz diye korkuya kapıldım.”

“Bunu bilmiyordum,” dedi King sakince.

“Bana karşı ne hissediyordun? Gerçekten ne hissediyordun yani?”

King oturduğu yerde kıpırdandı. “Gerçeği mi merak ediyorsun? Sana sahip olduğum için şanslı hissediyordum kendimi. Hem profesyonel anlamda hem de özel hayatında hep başka şeyler peşinde gibiydin.”

“Peki senin için neydim o zaman? Duvara asacağın bir kupa mı?”

“Tam tersi, aynısını ben kendim için düşünüyordum.”

“Ben onunla bununla düşüp kalkan biri değildim Sean. Öyle bir ünüm bile yoktu.”

“Yoktu, evet. Sen daha çok demir leydi olarak biliniyordun.

Gözünü korkutmadığın tek bir ajan yoktu. En sert adamların bile ödünü koparıyordun.”

“Mezuniyet balosu kızlarının ne kadar yalnız yaratıklar olduğunu kimse bilmez. Ben Servis’e katıldığım sıralarda kadınlara hâlâ anormal gözle bakılıyordu. Başarılı olmak istiyorsam diğer bütün erkeklerden daha erkek olmak zorundaydım ve gerekirse kuralları yeniden yazmalıydım. Şimdi eskisi gibi değil ama o zamanlar başka şansım yoktu gerçekten.”

King uzanıp Joan’ın yanağını okşadı, yüzünü yüzüne çevirdi. “Peki neden yapmadın?”

“Ne yapmadım?”

“Evlilik teklif etmedin?”

“Ciddi ciddi düşünüyordum ama sonra başka bir şey oldu.”

“Ne oldu?”

“Clyde Ritter öldürüldü.”

Bakışlarını çevirme sırası yine King’deydi. “Sonra eski hevesin kalmadı yani.”

“Bence sen beni gerçekten tanımıyorsun. İşin içinde başka şeyler vardı.”

King bu kez dönüp ona baktı. “Ne demek istiyorsun?”

Joan inanılmaz gergindi. King onu en son, Ritter’ın öldüğü sabah, saat 10.32’de böyle görmüştü. Kadın yavaşça cebine uzandı, çıkardığı kâğıt parçasını King’e uzattı.

King katlanmış kâğıdı açıp yazanları okudu.

Dün gece harikaydı. Hadi beni şaşırt şeytan kadın. Asansörde. Saat 10.30 gibi. Sevgiler, Sean.

Kâğıdın üstünde Fairmount Oteli'nin amblemi vardı.

King kafasını kaldırdığında Joan'in ona baktığını fark etti.

"Nereden geldi bu?"

"Fairmount'taki odanın kapısının altından atıldı. Sabah dokuzda."

"Ritter'in öldürüldüğü sabah mı?" Joan başını salladı. "Bunu benim yazdığımı mı düşündün?" Yine başını salladı kadın. "Bunca yıldır Ritter suikastında parmağım olduğunu mu düşündün yani?"

"Sean, beni anla lütfen. Ne düşüneceğimi bilemiyordum ki!"

"Ve bunu kimselere söylemedin."

Joan kafasını iki yana salladı. "Tıpkı senin beni asansörde gördüğünü kimselere söylemediğin gibi." Bir an durup alçak sesle ekledi. "Sen de Ritter suikastında benim parmağım olduğunu düşündün, değil mi?"

King bakışlarını kaçırdı, yüzüne öfke dolu bir ifade gelmişti. "İkimizi de kandırmışlar, değil mi?"

"Senin evinde bulunan cesetten çıkan notu gördüm. Ritter suikastının arkasındaki şahıstan geldiği çok açıktı ve de onu okur okumaz ikimizin de oyuna geldiğini anladım. Otel odama atılan notu her kim yazdıysa bizi birbirimize düşürmenin, sessiz kalmaya zorlamanın yolunu bulmuş. Çünkü konuşursak bütün şüpheleri üzerimize çekeceğimizi biliyordu. Örneğin ben gerçeği söyleyemezdim, söylersem asansörde ne işim olduğunu da izah etmek zorunda kalırdım. Ve de bunu yaptığım anda kariyerim biterdi. Benimkisi bencilce bir sebepti yani. Sense başka bir sebeple sessiz kaldın." Durup elini King'in koluna koydu. "Söyle bana Sean, neden sessiz kaldın? O an

salonda dikkatini dağıtmam için bana para vermiş olduklarından şüphelenmiş olmalısın. Buna rağmen bütün suçu üstlendin. Benim asansörde olduğumu söyleyebilirdin. Neden söylemedin?" Uzun ve titrek bir nefes aldı. "Bunu gerçekten bilmek istiyorum."

O anda çalan ceptelefonunun sesiyle ikisi birden irkilmişti.

King açıp konuşmaya başladı. Michelle evden arıyordu.

"Kate Ramsey telefon etmiş. Bize söyleyeceği önemli bir şey varmış. Ama telefonda anlatmak istemiyormuş. Bizimle orta bir yerde, Charlottesville'de buluşacakmış."

"Tamam, hemen dönüyoruz." Telefonu kapatır kapatmaz dümene geçip yelkenlinin burnunu eve doğru çevirdi. Bütün bunları yaparken Joan'e bir kez olsun bakmamıştı. Joan de hayatında ilk kez, söyleyecek bir şey bulamıyordu.

Kate Ramsey'yle Charlottesville'de, Barracks Road Alışveriş Merkezi'ndeki bir Greenberry's kafe zincirinde buluştular. Üçü de büyük boy kahve alıp arka taraftaki masalardan birine oturdular. Gecenin bu saatinde fazla kimse yoktu zaten.

Kate'in gözleri şişmiş, üstüne bir mahzunluk, bir boyun eğmişlik gelmişti. Gözlerini masaya çevirmiş, gergin gergin kahve bardağıyla oynuyordu. King önüne birkaç tane pipet uzattığında kafasını şaşkınlıkla kaldırıp ona baktı.

"Hadi bunlarla dik aç falan yap. Biraz sakinleşirsin," dedi King tatlı tatlı gülümseyerek.

Kate'in yüzündeki ifade, pipetleri alırken yumuşadı. "Küçüklüğümden beri böyleyim. Sigara içmekten iyidir herhalde."

"Bize söyleyeceğin önemli bir şey vardı?" dedi Michelle araya girerek.

Kate kafasını kaldırıp etrafına bakındı. Onlara en yakın ma-

sada oturan kişi bir kitaba bakıyor, bir yandan da notlar alıyordu. Belli ki ödevini yetiştirmeye çalışan bir öğrenciydi.

“O gece evimize gelen adamla ilgili,” diye söze girdi Kate alçak sesle. Sonra King’e dönerek, “Michelle’e anlatmışım,” diye ekledi.

“Haberim var,” dedi King. “Anlat sen.”

“Adam bir şey daha söylemişti. Aslında bunu size daha önce anlatmam gerekirdi ama yanlış duymuşumdur diye üzerinde durmamışım. Şimdi o kadar emin değilim bundan.”

“Ne duydun?” diye sordu King merakla.

“Bir isim. Tanıdığım bir isim.”

King’le Michelle dönüp birbirlerine baktılar.

“Peki daha önce niye söylemedin?” diye sordu Michelle.

“Dediğim gibi, doğru duyduğuma emin olamıyordum. Bir de başının belaya girmesini istemedim. Babamın bir yabancıyla gecenin bir yarısı gizlice buluşması ve duyduğum o isim... On dört yaşındaki bir kız için korkutucu bir durumdu ama onun yasadışı bir şey yapmayacağını da biliyordum.”

“Tamam da kimin ismi geçti?” diye sordu King.

Kate derin bir nefes aldı. Pipetleri düğüm yapmaya başladı. King’in gözünden kaçmamıştı.

“Duyduğum isim Thornton Jorst’tu.”

Michelle’le King bir kez daha bakiştılar.

“Adamın Thornton Jorst dediğinden emin misin?” diye sordu Michelle.

“Yüzde yüz emin değilim, ama başka ne demiş olabilir ki?

John Smith gibi bir isim olsa neyse. Bana Thornton Jorst gibi gelmişti.”

“Peki baban bu ismi duyunca nasıl bir tepki verdi?”

“Orasını iyi duymadım ama sanki riskli, çok riskli gibisinden bir şey dedi.”

King bunu bir süre düşündükten sonra, “Öyleyse babanın o gece konuştuğu adam Thornton Jorst değildi ama onun hakkında konuşuyorlardı,” dedi. “Peki, Jorst’la babanın arası nasıldı?”

“Onlar hem meslektaş hem de arkadaştlar.”

“Atticus’tan önce de tanışıyorlar mıydı?” diye sordu Michelle.

Kate kafasını iki yana salladı. “Sanmıyorum, hayır. Öyle olsaydı bahsi geçerdi ama ikisi de altmışlarda üniversitedeydiler. İnsanlar o sıralar delice şeyler yapıyorlardı. Ne tuhaf.”

“Nedir tuhaf olan?” diye sordu King.

“Şey, bazen öyle oluyordu ki Thornton’ın annemi babamdan daha çok tanıdığını hissediyordum. Sanki çok daha öncsinden tanışıyorlarmış gibi.”

“Peki annen böyle bir şeyden bahsetmiş miydi hiç?”

“Hayır. Thornton, Atticus’a annemle babamdan sonra gelmiş. Hep yalnızdı, birileriyle çıkıyorduysa da ben hiç görmedim. Annemle babam ona hep dostça davranıyordu. Annem onun için üzülüyordu sanırım. Ara sıra bir şeyler pişirir götürürdü. Aralan çok iyiydi yani. Onu ben de seviyordum. Bir nevi amca gibi olmuştu bana.”

Michelle, “Kate, sence annenle...” diye söze girecek oldu, Kate hemen atılıp “Hayır, ilişkileri yoktu,” dedi. “O zaman küçüktüm ama öyle bir şey olsa anlardım.”

King pek ikna olmamıştı. “O gece babanla o adam konuşurlarken Regina ismi geçmişti değil mi?”

“Evet. Sanırım adam babamı da annemi de tanıyordu ama bakın, Thornton’ın bu işlere bulaştığına hayatta inanmam. Silahla dolaşıp insanları öldürecek tipte biri değil o. Onda babamın dehası ya da akademik unvanları yoktu ama her zaman iyi bir profesör olmuştur.”

“Doğru,” dedi King başını sallayarak. “Babanın zekâsı da yoktu, Berkeley gibi bir kariyeri de. Ama ikisi aynı üniversitede buluşmuşlar. Neden sence?”

“Ne neden?” Kate bir anda savunmaya geçmişti.

“Baban neden Harvard’da ya da Yale’de hocalık yapmıyordu demek istiyor,” diye araya girdi Michelle. “Berkeley geçmişine ek olarak dört tane de kitabı varmış. Yanlış bilmiyorsam hepsi de alanının en iyi on kitabı arasına girermiş. Baban ağırsıklet bir akademisyenmiş resmen.”

“Belki de küçük bir üniversiteye gitmeyi kendi tercih etmiştir,” dedi Kate.

“Ya da geçmişinde, akademik birinci lige çıkmasını engelleyen bir şey vardı,” dedi King.

“Sanmam,” diye karşılık verdi Kate. “Öyle olsa herkes bilirdi bunu.”

“Herkes bilmeyebilir ama resmi kayıtlardan silinmediyse bunu akademinin acımasız dünyasında aleyhine kullanacak kişiler mutlaka çıkmıştır. Atticus ise onun gibi birini bünyesinde barındırdığı için kendini şanslı sayıp fazla kurcalamamıştır.”

“Senin bu konuda hiçbir fikrin yok mu?” diye sordu Michelle. Kate bir şey söylemedi.

“Bak, biz burada babana daha fazla çamur atmaya çalışıyor değiliz,” diye devam etti King. “Hatta bana kalsa huzur içinde uyusun derim ama Ritter’ı vurmasından, babanla konuşan adam sorumluyorsa eğer, cezasını çekmemesi için de bir neden göremiyorum ve de o şahsı bulmamız için babanın geçmişi-ni daha iyi anlamamız gerekiyor çünkü meseleyi yanlış okumuyorsam bu adam babanı eski günlerden tanıyormuş ve onu dünyanın bütün Harvard’larından koparan şeyin ne olduğunu da biliyormuş. Durum buysa tabii.”

“Kate, sen bizim tek umudumuzsun,” diye araya girdi Michelle. “Bildiklerini bize anlatmazsan gerçeği ortaya çıkartmamız çok zor olacak. Ve bana kalırsa gerçeği sen de öğrenmek istiyorsun. Yoksa bizi aramazdın.”

Kate nihayet derin bir iç geçirip, “Tamam, tamam,” dedi. “Annem, kendini öldürmeden kısa bir süre önce bir şeyler söylemişti.”

“Ne söylemişti Kate?” diye bastırdı Michelle nazikçe.

“Demişti ki babam bir gösteri sırasında tutuklanmış. Sanırım Vietnam Savaşı’na karşı bir şeymiş.”

“Toplum düzenini bozmaktan falan mı?” diye sordu King.

“Hayır, birini öldürdüğü için.”

“Kimi ve nasıl Kate?” dedi King, masaya doğru iyice eğilerek. “Hatırladığın her şeyi söyle.”

“Annem ne anlattıysa o. Ama o da çok açık konuşmadı. Son günlerinde fazla içmeye başlamıştı.” Kate bir mendil çıkarıp

göz pınarlarına bastırdı.

“Bunun senin için ne kadar zor olduğunun farkındayım Kate, ama her şeyi açığa çıkartmamızda büyük yardımı olabilir,” dedi King.

“Anladığım kadarıyla bir polis memurunu ya da onun gibi birini öldürmüş. Bu savaş protestosu çıkırından çıkıp epey tehlikeli bir hal almış. Los Angeles’taymış sanırım. Babamı da bu yüzden tutuklamışlar. Mesele epey bir ciddiymiş ama sonra bir şey olmuş. Annemin anlattığına göre, babam için devreye birkaç avukat girmiş ve sonra bütün suçlamalar kaldırılmış. Yine annemin dediğine göre, polis bu adli gelişmeleri görmezden gelmeye çalışmış çünkü bir günah keçisi arıyorlarmış ve bunun için de babamı seçmişler ama annem, babamın öyle bir şey yapmadığına emindi.”

“Gazetelerde bir haber falan çıkmıştır mutlaka,” dedi Michelle.

“Gazetelere yansıdı mı bilmem fakat babamın kariyerini böyle zedelediğine bakılırsa resmi olarak kayıtlara geçmiş olmalı. Annemin hikâyesini biraz ben de araştırdım. Öğrendiğim kadarıyla Berkeley, babama doktorasını vermiş ama bunu çok da isteyerek yapmamışlar. Babam bütün derslerini verip tezini de teslim ettiği için başka seçenekleri kalmamıştı ben-
ce. Bu arada, anlattığım olay babam mezun olmadan kısa bir süre önce olmuş ama yine anlayabildiğim kadarıyla haber akademik çevrelerde hızla yayılmış, adamın öğretmenlik yapmak için başvurduğu bütün kapılar yüzüne kapanmış. Annem, babamın Atticus’taki işine girene kadar sağda solda çalıştığını söylemişti.

Fakat bir yandan da üniversite dünyasında övgüyle karşılanan o kitaplarını yazıyormuş. Düşünüyorum da bence babam o büyük üniversitelere giremediği için öyle gücenmişti ki sonradan bir teklifle gelseler bile bırakmazdı Atticus'u. Çok sadık bir insan olduğu için okulunu yüzüstü bırakıp gidemezdi."

"Annenle babanın bu zor yılları nasıl atlattıklarına dair bir fikrin var mı?" diye sordu King. "Annen de çalışmak zorunda kalmış mı mesela?"

"Oraya buraya girip çıkmış ama kalıcı bir işi olmamış. İşte, babamın kitaplarını yazmasına, araştırma yapmasına falan yardım ediyormuş. Nasıl geçindiler ben de pek bilmiyorum." Durup gözlerini ovuşturdu. "Neden sordun ki? Lafı nereye getirmek istiyorsun?"

"Merak ettim sadece," dedi King. "Devreye girmiş dediğin şu avukatlar kimmiş mesela? Babanın ailesi zengin miydi?"

"Hayır, babamın çocukluğu Wisconsin'deki bir mandırada geçmiş. Annem de aslen Floridalıydı. İkisinin de ailesi fakirdi yani."

"Bu durumda iş daha da içinden çıkılmaz bir hal alıyor. Avukatlar babanı kurtarmaya neden geliyorlar? Annenle baban o zor zamanlarında, meçhul bir kaynaktan aldıkları parayla geçinmiş olabilirler mi merak ediyorum."

"Bu da mümkün tabii," dedi Kate. "Ama para nereden geliyordu bilmiyorum."

Michelle, King'e döndü. "O gece Ramsey'nin evine gelen adamın Los Angeles'taki olayla bağlantısı olabileceğini mi düşünüyorsun?"

“Şöyle düşün: Los Angeles’ta ne olduysa oluyor, Arnold Ramsey’i enseliyorlar. Peki ama ya o işte yalnız değildiyse? İşin içinde başka biri daha vardıysa? Bu, devreye giren o avukatları açıklamaz mı? Ben avukatları tanırım, genelde bedava ya çalışmazlar.”

“Adamın konuşmaları sırasında Regina Ramsey’den bahsetmesinin nedeni bu olabilir. Belki de Ramsey’i silahlanıp mücadeleye katılmaya ikna etmek için geçmişte otoriteye nasıl karşı durduklarını hatırlatmaya çalışıyordu.”

“Tanrım, bu kadar da olmaz,” dedi Kate. Dokunsan ağlayacak gibi duruyordu. “Babam parlak bir adamdı. Harvard’da, Yale’de ya da Berkeley’de hocalık yapması gerekirdi ama polis bir şeyleri üstüne yıkmaya çalışıp hayatını kaydırды. Otoriteye o karşı durmasın da kim dursun? Adalet bunun neresinde?”

“Hiçbir yerinde,” diye cevapladı King.

“Haberı ilk duyduğum anı ömrüm boyunca unutamam herhalde.”

“Cebir dersinde olduğunu söylemiştin,” dedi Michelle.

Kate ona bakıp başını salladı. “Koridora çıktığımda Thornton’la annemi gördüm. O anda anladım kötü bir şey olduğunu.”

“Thornton Jorst annenle birlikte mi gelmişti?” diye sordu King şaşkınlıkla. “Neden?”

“Haberı anneme veren de o. Size söylemedi mi bunu?”

“Hayır söylememişti,” dedi Michelle.

“Annenden önce nasıl haber almış olabilir?” diye sordu King merakla.

Şaşkınlıkla bakma sırası Kate'teydi. "Bilmem ki. Ben de televizyonda duymuştur diye düşünmüştüm."

"Seni almaya saat kaçta gelmişlerdi?" diye sordu King.

"Kaçtaydı? Şey... bilemedim şimdi. Kaç yıl oldu."

"Düşün Kate, bu gerçekten önemli."

Bir dakika kadar sessiz kaldıktan sonra, "Sabah olduğu kesin bir kere," dedi. "Öğle yemeğinden önceydi, buna eminim. On bir civarı olabilir."

"Ritter saat on otuz ikide öldürüldü. Televizyon kanallarının, suikastçının kimliğine dair bilgiler de dahil, böyle kapsamlı bir haberi otuz dakika içinde hazırlamaları mümkün değil."

"Jorst, gidip anneni de almış hatta." dedi Michelle.

"Oturduğu yer okula çok uzak değildi. Şu kadarını söyleyeyim, Atticus'la Bowlington'ın arası fazla yoktur; arabayla yarım saat falan. Annem de yol üstünde bir yerde oturuyordu."

Michelle'le King birbirlerine endişe dolu bir bakış attılar.

"Öyle olmamıştır değil mi? Olmuş mudur yoksa?" dedi Michelle.

"Ne olmuş mudur? Ne anlatıyorsunuz siz?" diye sordu Kate.

King ona yanıt vermeden hızla ayağa kalktı.

Kate bu kez de, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Doktor Jorst'u bir ziyaret edelim bakalım," dedi King.

"Bize anlatmadığı çok şeyi olmalı."

"Şey, o gün beni almak için okula geldiğini söylemediyse büyük ihtimalle annemle ikisini de anlatmamıştır."

"Ne olmuş ikisine?"

"Annem ölmeden önce Thornton'la görüşüyorlardı."

“Görüşüyorlar mıydı?” diye sordu King. “Annenin babanı sevdiğini söylemiştin.”

“Ama bu dediğim Arnold öldükten yedi yıl sonra. Thornton’la ikisinin arkadaşlığı hep devam etti, sonunda da başka bir şeye dönüştü.”

“Başka bir şeye mi? Ne gibi bir şeye?”

“Evleneceklerdi.”

Kate aradığında Michelle, Bob Scott dosyasının ancak yarısına gelebilmişti. Sonra da Michelle bir süre ilgilenemeyeceği için kutuyu Joan almış, oteldeki odasına götürüp kaldığı yerden devam etmişti incelemeye. King'le son konuşmalarından sonra kafasını dağıtmak için bir şeylere ihtiyacı vardı.

Kutuyu açıp içindikileri karıştırmaya başladığında Parks'ın şaka yapmadığını anlaması uzun sürmedi fakat yine de bunu kendine görev edinip sayfaları çevirmeye, her evrakı dikkatle incelemeye devam etti. Ta ki doğru Bob Scott'a bakmadığını anlayana dek. Birkaç saat sonra bir mola verip oda servisini aradı, atıştırmalık bir şeyler ve bir demlik kahve istedi. Bir süre daha orada olacağı kesindi ve King'le Maxwell'in de ne zaman döneceği belli değildi. Bir an King'i aramayı düşündü ama hemen ardından vazgeçti.

Kutunun dibine yakın bir yerden çıkardığı son kâğıt destesini tek tek yatağının üstüne yaydı. Robert C. Scott adında birinin tutuklama emir belgeleriydi bunlar. Emrin çıkarıldığı adres, Joan'ın bilmediği, Tennessee'de bir kasabaya aitti. An-

layabildiği kadarıyla silah taşıma ya da bulundurmayla ilgili bir sorun vardı. Bu Bob Scott'ta olmaması gereken bazı silahlar vardı. Bu, aradıkları Bob Scott muydu değil miydi, belli değildi henüz ama aradıkları Bob Scott'un silahlara meraklı olduğunu biliyorlardı elbette.

Okumaya devam ettikçe iş daha da çapraşık bir hal almıştı. Mesele; Alkol, Tütün ve Ateşli Silahlar Bürosu'na intikal ettiği için emri çıkaran Adli Kolluk Kuvvetleri olmuştu. Parks'ın bu belgeye ulaşabilmesi de bu yüzdendi büyük ihtimalle. Bob Scott'un, ellerindeki vakayla bir bağlantısı olabilirdi elbette, ama asıl aradıkları bağlantı Ritter meselesiydi. Şu ana kadarki en güçlü tahminleri Bruno'yla Ritter arasındaki paralelliklerdi. Bunun en iyi ispatı da Loretta Baldwin ve Mildred Martin cinayetleriydi. Peki ama aynı tarafları ilgilendiren iki farklı dava nasıl olabilirdi? Ortak noktaları neydi? Neydi, neydi, neydi? Joan'i en çok deli eden şey, cevabın başından beri gözlerinin önünde olma ihtimaliydi.

Cepte telefonu çaldı. Arayan Parks'tı.

"Şimdi neredesin?" diye sordu adam.

"Cedars'tayım. Kaç saattir bıraktığın kutuyu inceliyorum ama nihayet bir şey yakaladım galiba." Tutuklama emrini kısaca Parks'a da anlattı.

"Lanet olsun, Scott'a bildirilmiş mi peki?"

"Bilmiyorum ama muhtemelen bildirilmemiştir. Tutuklanmış olsaydı bir yerden karşımıza çıkardı."

"Adam, silah yönetmeliğini ihlal ettiği için tutuklama emri çıkarılmışsa bütün bunların arkasındaki çatlak o olabilir?"

"Peki ama bütün her şeyle bağlantısını ortaya nasıl koyacağız? Benim aklıma yatmıyor bir türlü."

“Doğru,” dedi adam bezgin bir halde. “King’le Maxwell nerede?”

“Kate Ramsey’yle konuşmaya gittiler. Arayıp önemli bir bilgi vereceğini söylemiş. Charlottesville’de buluşacaklardı.”

“Kızın babası yalnız değildiyse konuşmalarına kulak mi-safiri olduğu adam Bob Scott çıkabilir. Suikastı planlamaları için, içeriden bilgi en iyi ondan gelirdi herhalde. Bildiğin Truva atı.”

“Peki keşfettiğim bu yeni şeyin üstüne nasıl gidebiliriz?”

“Birkaç kişi tespit edip peşlerine düşelim derim. İyi iş çı-karmışsın Joan. Belki de dedikleri kadar iyisindir.”

“Aslına bakarsanız Memur Parks, daha bile iyiyim.”

Joan telefonu kapatır kapatmaz elektriğe kapılmış gibi sıç-radı yerinden. “Aman Tanrım!” diye bağırды elindeki telefona doğru. “Mümkün değil.” Sonraki iki sözcük ağzından teker te-ker çıktı. “Truva atı.”

O anda kapısı çalındı. Kalkıp kapıyı açınca görevli, tepsiyle içeri girdi.

“Buraya mı bırakayım hanımefendi?”

“Evet,” dedi Joan dalgın dalgın. Akli hâlâ bu yeni gelişme-deydi. “Orası olur.”

“Kahvenizi doldurmamı ister misiniz?”

“Hayır böyle iyi.” Çeki imzaladıktan sonra, “Teşekkürler,” deyip arkasına döndü.

Tam bir yeri aramak için telefonu eline almıştı ki arkasında birinin durduğunu fark etti. Arkasına döndü ama bir şey yap-maya kalmadan baygın halde yere yığıldı. Tasha tepesinde di-kilip kısa bir süre Joan’e baktı. Ardından eğilip yapacağı işe girişti.

King'le Michelle Atticus Üniversitesi'ne vardığında vakit epey geç olmuştu. Thornton Jorst'un odasının olduğu binanın kapısı kilitliydi. Michelle bunun üzerine yönetim binasında bulduğu genç bir stajyerden Jorst'un ev adresini aldı. Ev kampüse birkaç kilometre mesafede, muhtemelen diğer profesörlerin de oturduğu, sağlam solları tuğla evlerin sıralandığı, ağaçlıklı bir caddede idi. King, Lexus'unu kaldırıma çekip ışıklarını söndürdükten sonra etrafa bakındı. Jorst'un garaj girişinde hiç araba görünmüyordu. Gidip ön kapıyı tıklattılar ama açan olmadı. Evin etrafından dolaşp küçük arka bahçeye de geçtiler ama orası da boştu.

"Pek aklım almıyor ama sanırım Jorst, Ritter öldürüldüğü sırada Fairmount'taymış," dedi Michelle. "Başka bir açıklaması olamaz. Otelden biri arayıp haber vermediyse tabii."

"Bunu kendisine sorup öğreneceğiz. Fakat o sabah orada olsa bile polis bölgeyi çevirmeden önce sızıışmış olmalı. Regina'yla

Kate’e haberleri öyle hızlı bir şekilde başka türlü yetiştiremezdi.”

“Sence otelde olduğunu kabul eder mi ki?”

“Göreceğiz çünkü bunu da sormayı düşünüyorum. Bir de Regina Ramsey’i soracağım tabii.”

“Kadınla evlenmeyi düşündüklerini neden ilk görüşmemizde söylemedi acaba?”

“Bilmemizi istememiştir, ki bu da daha çok şüphelenmeme yol açıyor.” Durup Michelle’e baktı. “Silahın yanında mı?”

“Silah da tamam, kimlik de. Neden sordun?”

“Hiç, öylesine sordum. İnsanlar burada kapılarını kilitliyorlar mıdır acaba?”

“İçeri girmeyi düşünmüyorsun değil mi? Bu resmen haneye tecavüz.”

“Ya kapıyı çalıp da açan olmadıysa ?”

“Yeterli mi ki bu? Sen hukuk diplomanı nereden aldın? Be-yinsizler Üniversitesi’nden mi?”

“Onu bunu bırak da hazır adam da yokken etrafa bir göz atmak iyi olmaz mı?”

“İyi ama adam evde de olabilir. Hatta uyuyordur belki. Ya da biz içerideyken döneceği tutar.”

“Biz değil, *ben* içerideyken. Sen sonuçta kanunları temsil ediyorsun.”

“Sen de baroyu. Bu seni resmen bir mahkeme memuru yapar.”

“Evet ama biz avukatlar o resmiyetlerin etrafından dolanmayı da biliriz. Hatta bizim asıl uzmanlık alanımız bu. Sen hiç televizyon seyretmiyor musun?” King bunu söyledikten sonra arabasına gidip bir fener aldı.

Geri döndüğünde Michelle onun kolunu yakalayıp, “Sean, delilik bu!” dedi. “Ya komşulardan biri görüp de polis çağırırsa?”

“O zaman biz de birinin yardım çağırdığını duyduk, o yüzden girdik deriz.”

“Bu inanılmaz derecede bayat bir numara.”

King ona kulak asmayıp arka kapıya geçti, kapının tokmağını bir denedi. “Tüh ya.”

Michelle rahatlayıp bir oh çekti. “Kilitli, değil mi? Tanrı’ya şükür!”

King bunun üzerine, yüzünde muzip bir ifadeyle, “Şaka yaptım,” dedi kapıyı itip açarken. “Bir dakikaya dönerim. Sen gözünü açık tut.”

“Sean, yapma...”

Lafını tamamlayamadan King gözden kaybolmuştu bile. Michelle bunun üzerine, elleri cebinde, dünya umurunda değilmiş gibi bir tavır takınarak etrafta dolanmaya başladı. Oysaki korku içini kemiriyordu. Bir ara ısıklık çalmayı denedi ama bu ani endişe yüzünden dudakları kuruduğu için onu da beceremedi.

“Lanet olsun sana Sean King,” diye söylendi.

King içeriye girer girmez kendini mutfakta buldu. Fenerin ışığını etrafa tutarak baktı, mutfak epey küçüktü ve pek el değmemiş gibi duruyordu. Jorst yemeğini daha çok dışarıda yiyor olmalıydı. Mutfaktan sonraki durağı, sade ve intizamlı bir şe-

kilde döşenmiş olan oturma odasıydı. İçeride duvardan duvara bir kitaplık vardı ve raflar, beklendiği üzere, Goethe, Francis Bacon, John Locke ve meşhur Makyavelli'nin eserleriyle doluydu.

Jorst'un çalışma odası, oturma odasının hemen yanındaydı ve burası da her şeyiyle adamı yansıtıyordu. Masanın üstü kitap ve kâğıtlarla doluydu, hem masanın etrafına hem de küçük deri kanepenin üstüne bir şeyler yığılmıştı. İçeride bariz bir sigara ve puro dumanı kokusu vardı; yerde duran içi izmarit dolu küllük de bunun en iyi göstergesiydi. Duvarlara ucuz kitaplıklar dizilmişti ve raflar kitapların ağırlığından bel vermeye başlamıştı. King masanın etrafında dolaşıp çekmeceleri açtı, gizli bölmeler var mı diye sağına soluna baktı ama hiçbir şey bulamadı. Bir ara, kitaplardan birini çekince gizli bir geçit falan açılır diye birkaç deneme yaptı ama nafile.

Jorst bir kitap üzerinde çalıştığını söylemişti ve çalışma odasının hali bunu tam anlamıyla yansıtıyordu. Sağa sola saçılmış notlara, deneme taslaklarına ve şemalara bakılırsa adamın düzenle, planlamayla arası iyi değildi. King etrafına iğrenerek bakarken gençliğinde kendi dairesi bundan daha berbat olmasına rağmen, şimdi böyle bir yerde on dakika bile yaşayamayacağını düşündü. O neyse ki domuzlar gibi yaşama faslını atlatmıştı, Jorst bunu bile becerememişti. King'in aklına, kısacık bir anlığına da olsa bu dağınıklığı görsün diye Michelle'i içeri davet etmek geldi. Kız muhtemelen kendini daha iyi hissedirdi.

Masanın üstündeki yığınları karıştırırken bir randevu defte-

ri buldu ama ondan da bir şey çıkmayınca üst kata çıkmaya karar verdi. Yukarıda iki oda vardı ve görünüşe bakılırsa yalnızca biri kullanılıyordu ve yine görünüşe bakılırsa Jorst evin bu kısmında daha düzenli bir insana dönüşüyordu. Kıyafetleri küçük dolabın içine düzgünce yerleştirilmiş, ayakkabıları sedir ağacından bir ayakkabılığa tek tek dizilmişti. King yatağın altına da baktı ama orada da toz topaklarından başka bir şey göremedi. Hemen yandaki banyoda, yere serilmiş nemli bir havlu ve lavabonun üstüne dizilmiş temizlik malzemelerinden başka bir şey çıkmayınca bu kez de koridorun karşısındaki diğer odaya geçti. Büyük ihtimalle misafirler için ayrılmış olan bu odanın kendi banyosu da bulunuyordu ama banyoda ne bir havlu vardı ne de temizlik malzemeleri. King duvarlardan birinde bir raf olduğunu gördü, yakından bakmak için yanına gittiğindeyse bu kez kitap değil bazı fotoğraflar buldu. Sonra feneri üstlerine tutarak teker teker incelemeye koyuldu. Jorst'un çeşitli insanlarla çekilmiş resimleriydi bunlar. King tam hiçbirini tanımadığına karar veriyordu ki sonuncuda durdu.

O sırada aşağıdan gelen sesle irkildi. "Sean, hemen aşağı in. Jorst döndü."

Pencereden dışarı baktığında Jorst'un devasa, külüstür arabasını garajın önüne çekmekte olduğunu gördü. Bunun üzerine feneri söndürdü, basamaklardan aşağı hızlıca ama dikkatli bir şekilde indi ve Michelle'in beklediği mutfığa yöneldi. Sonra arka kapıdan çıkıp evin etrafından dolandılar, Jorst içeri girene kadar beklediler. Sonra da ön kapıyı çaldılar.

Profesör kapıya gelip onları gördüğünde önce bir irkildi,

ardından şüpheli gözlerle omuzlarının arkasından etrafı kola-
çan etti. “Kaldırımın kenarındaki sizin Lexus’unuz mu?” King
başını salladı. “Yanımdan geçerken baktım, içinde kimse yoktu.
Ayrıca sizi kaldırımda da görmedim.”

“Şey, siz gelene kadar arka koltuğa biraz uzanayım dedim.
Michelle de ne zaman döneceğinizi biliyorlar mı diye sorma-
ya, komşulardan birine gitmişti.”

Jorst bu hikâyeye inanmış gibi gözükmesine de onları içeri
alıp oturma odasına buyur etti.

“Ee, Kate’le konuştunuz mu bari?” diye sordu sonra.

“Evet, bizim konuşmamızdan ona bahsetmişsiniz.”

“Bahsetmeyecek miydim?”

“Aranızın çok iyi olduğu belli.”

Jorst, King’e dikkatlice baktı. “Hem bir meslektaşımın kızı
hem de öğrencimdi. Bahsetmemek gibi bir ihtimal söz konusu
bile olamaz.”

“Üstelik, annesiyle evlilik aşamasında olduğunuz göz önüne
alınırsa üvey babası bile sayılabilirmişsiniz,” dedi King. “Bizse
hanımefendiyle çıktığınızı dahi bilmiyorduk.”

Jorst rahatsız olmuş gibiydi. “Neden bilecektiniz, üstünüze
vazife mi ki? Şimdi izninizi isteyeceğim çünkü çok işim var.”

“Doğru, kitap yazıyordunuz değil mi? Konusu neydi bu
arada?”

“Siyaset bilimine merakınız var mıdır Bay King?”

“Ben çok şeye meraklıyım.”

“Anlıyorum. Madem sordunuz söyleyeyim, İkinci Dünya
Savaşı’ndan bugüne, güney eyaletlerindeki oy verme motifle-

ri ve ulusal seçimler üzerindeki etkileri hakkında bir çalışma. Benim teorime göre güney bugün o 'Eski Güney' değil artık. Aksine, bu ülkenin yüzyılın başından beri gördüğü en heterojen, en kalabalık göçmen havuzlarını barındırıyor. Henüz liberalizmin kalesi ya da radikal düşüncelerin yuvası olmuştur demiyorum elbette, ancak bir *Rüzgâr Gibi Geçti*'deki, bir *Bülbülü Öldürmek*'teki güney de değildir artık. Öyle ki Georgia'daki en hızlı büyüyen nüfus unsuru Ortadoğululardır."

"Güneyli toprak sahipleri ve Baptistlerle Hinduların ve Müslümanların birlikte yaşıyor olmaları büyük bir araştırma konusu olmalı," dedi King.

"Güzel oldu bu," dedi Jorst. "Güneyli toprak sahipleri ve Baptistler. Bunu bir bölüm başlığında kullanmamda sakınca var mıdır?"

"Keyfinize bakın. Şimdi bunları bırakıp asıl meseleye gelelim. Ramseyleri Atticus'tan önce tanı mıyordunuz herhalde, öyle değil mi?"

"Hayır tanı mıyordum. Arnold Ramsey, Atticus'a benden iki yıl önce gelmişti. Ben o sıralar Kentucky'deki bir üniversitede hocalık yapıyordum."

"Bu arada ben Ramseyler derken Arnold ve Regina Ramsey'i kastediyorum."

"Olsun, benim cevabım aynı. Buraya gelene kadar ikisini de tanı mıyordum. Neden ki? Kate size tersini mi söyledi?"

"Hayır," diye atıldı Michelle. "Bize annesiyle iyi arkadaş olduğunuzu söyledi."

"İkisiyle de arkadaşım. Sanırım Regina beni umutsuz bir

bekârlık vakası olarak görüp kendimi evimde ve rahat hissetmemi bir nevi görev bilmişti. Her anlamda çarpıcı bir kadındı. Üniversitenin drama öğrencileriyle birlikte çalışmış, hatta bazı yapımlarında rol de almıştı. Muazzam bir oyunculuğu vardı. İtiraf edeyim, Arnold'ın, kadının özellikle gençken sergilediği yetenekleri hakkında söylediklerini abartı bulmuştum ama sonra, onu sahnede seyredince ne kadar büyüleyici olduğunu kendi gözlerimle gördüm. Yetenekli olduğu kadar iyi de bir insandı. Seveni çoktu yani.”

“Eminim öyledir,” dedi King. “Derken, Arnold öldükten sonra, ikiniz...”

“Dediğiniz gibi bir şey değildi,” diye araya girdi Jorst. “Biz arkadaşlıktan öte bir şekilde görüşmeye başladığımızda Arnold öleli uzun zaman olmuştu.”

“Ve iş evlilik planları yapmaya kadar geldi.”

“Ben teklif ettim, o da kabul etti,” dedi adam soğuk bir şekilde.

“Sonra da öldü mü?”

“Evet,” dedi Jorst, acı dolu bir ifadeyle.

“Hatta intihar edip öldü, değil mi?”

“Öyle diyorlar.”

“Siz öyle düşünmüyor musunuz?” diye atıldı Michelle.

“Mutluydu. Benim evlilik teklifimi kabul etmişti. Onu intihara, benimle evlenme fikrinin sürüklediğini söylersek biraz aşırıya kaçmış olmaz mıyız?”

“O halde öldürüldü diyorsunuz, öyle mi?”

“O kadarını da siz söyleyin!” diye çıkıştı Jorst. “Mademki

ortalıkta dolaşıp onu bunu sorguya çeken sizsiniz bu sorunun cevabını da siz bulacaksınız. Bu işler benim uzmanlık alanıma girmiyor.”

“Kate evleneceğinizi öğrendiğinde nasıl tepki verdi?”

“Gayet normal bir tepki. Babasını seviyordu ama benimle de arası iyiydi. Bir de benim onun yerine geçme peşinde olmadığımın farkındaydı. Ben annesinin mutlu olmasını istediğini düşünüyorum.”

“Zamanında Vietnam Savaşı protestocularından mıydınız?”

Jorst konunun aniden değişmesini pek de şaşkınlıkla karşılamamış gibiydi. “Evet, milyonlarca insan gibi.”

“Protestolarınızı Kaliforniya’da da yapmış mıydınız?”

“Bunun ucu nereye varacak acaba?”

King bastırmaya kararlıydı. “Adamın birinin, Clyde Ritter’ı öldürmesine yardım etmesi için Arnold Ramsey’i ziyarete gittiğini ve bu adamın sizden bahsettiğini söylesek ne derdiniz?”

Jorst ona soğuk bir bakış attı. “Size bunu her kim söylediye fena halde yanılıyor derdim ama diyelim ki doğru, ne yapabilirim, insanların benden bahsetmelerine engel olamam ya.”

“Haklısınız. Peki Arnold Ramsey’nin suikast planında yalnız olduğunu düşünüyor musunuz?”

“Aksi ispat edilmediği sürece.”

“Fakat Ramsey hiç de şiddet yanlısı bir insan değilken bütün şiddetlerin anası olan cinayet eylemini gerçekleştirdi.”

Jorst omuz silkti. “İnsanların kalbinden neler geçtiğini bilemeyiz ki.”

“O da doğru. Bu arada, Arnold Ramsey gençliğinde bazı esaslı protestolara katılmış. Hatta bunlardan birinde vahşice

bir cinayet işlendiği söyleniyor.”

“Ne anlatıyorsunuz siz?” dedi Jorst ona sertçe bakarak.

King bu bilgiyi sırf Jorst’un tepkisini ölçmek için vermişti. “Bir şey daha var. Ritter’ı öldürdüğü sabah Fairmount Oteli’ne Arnold Ramsey’yle birlikte mi gitmiştiniz yoksa yalnız başınıza mı?”

King, tepkisinden bir şey çıkaramamıştı. Hatta adamın tamamen tepkisiz kaldığı bile söylenebilirdi. “O sabah Fairmount Oteli’ndeydin mi diyorsunuz şimdi?”

“Değil miydiniz?” diye sordu King gözlerini Jorst’un gözlerine dikerek.

Adam bunu bir anlığına düşündükten sonra, “Pekâlâ, oradaydım evet,” dedi. “Yüzlerce kişiyle birlikte. Ne olmuş oradaysam?”

“Ne mi olmuş? Bize Regina Ramsey’yle çıktığınızı söylemediğiniz gibi böyle önemli bir detayı söylemeyi de unuttunuz.”

“Neden söyleyecektim ki? Yanlış bir şey yapmadım ben. Bu arada sorunuza cevap vereyim. O gün oraya tek başıma gittim.”

“Anlaşılan, Ramsey ateş ettiği anda dışarı fırlamışsınız. Başka türlü, gidip Regina’yı evinden almaya, sonra da Kate’i cebir dersinden çıkarıp haberi vermeye nasıl vaktiniz olabilirdi ki?”

Jorst onlara taş kesilmiş gibi bakıyordu; ama geniş alnında beliren birkaç damla ter ikisinin de gözünden kaçmamıştı. “Oraya buraya koşuşan bir sürü insan vardı. Ben de herkes gibi korkmuştum. Olanları kendi gözlerimle gördüm ve Regina’yla Kate’in bunu televizyondan öğrenmelerini istemedim. Bu yüzden de onlara kendim söyleyebilmek için, arabayla olabil-

diğince hızlı bir şekilde geri döndüm. Duyarlılık gösterdiğimi düşündüğüm için. Benim bu bencillikten çok öte bulduğum davranışından sizin olumsuz bir anlam çıkarmanızsa hiç hoşuma gitmedi.”

King adama iyice yaklaşp “O sabah otele niye gittiniz?” diye sordu. “Ritter’la alıp veremediğiniz bir şey mi vardı yoksa?”

“Hayır tabii ki.”

“Niye gittiniz o zaman?” diye sordu King ısrarla.

“Adam başkan adayıydı. Öylelerini bizim buralarda çok sık görmeyiz. Gidip bir de ben bakayım dedim. Ne de olsa uzmanlık alanıma giriyor.”

“Bunun baştan aşağı yalan olduğunu söylesem?” dedi King.

“Size bir açıklama yapmak mecburiyetinde değilim,” diye karşılık verdi Jorst.

“Haklısınız,” dedi King omuz silkerek. “O zaman FBI’la Gizli Servis’i gönderelim, onlara anlatın. Kullanabileceğimiz bir telefon var mı?”

“Durun bir saniye. Acele etmeyin.” King’le Michelle merakla bakışlarını adama çevirdiler. “Tamam, tamam,” dedi Jorst hızlıca. Ardından gergin gergin yutkundü, bir ona bir diğerine baktı. “Bakın, Arnold için endişeleniyordum ben. Ritter onu fazlasıyla öfkeliendiriyordu ve ben bir aptallık yapmasından korkuyordum. Planının adamı öldürmek olduğu bir an olsun aklıma gelmedi, inanın. Ateşlediğini görene kadar bir silahının olduğunu dahi bilmiyordum. Yemin ederim.”

“Devam,” dedi King.

“Orada olduğumu bilmiyordu. Onu takip etmiştim. O top-

lantıya katılacağını bana önceki gece söylemişti. Salona girer girmez arkalarda bir yere geçtim. İçerisi o kadar kalabalıktı ki beni görüp de fark edemedi. Başta Ritter'dan uzak durduğunu görünce aşırı tepki vermişim diye düşündüm. Hatta çok geçmeden çıkmaya karar verdim. Ben kapıya doğru giderken meğer o da Ritter'a doğru ilerlemeye başlamış. Kapıya geldiğimde dönüp baktım ve Arnold tam o anda silahını çıkarıp ateş etti. Önce Ritter'ın düştüğünü gördüm, ardından siz ateş edip Arnold'ı öldürdünüz. Sonra da bütün salon birbirine karıştı. Bense var gücümle koşmaya başladım. Kapıya yakın olduğum için çıkmakta zorlanmamıştım. Hatta koşarken benim gibi kapı ağzında durmakta olan bir temizlikçi kadını devirecektim az daha."

Michelle'le King o anda birbirlerine baktılar: Loretta Baldwin.

Jorst yüzü bembeyaz kesilmiş halde devam etti. "Olanlara inanamıyordum. Her şey bir kâbus gibiydi. Hemen arabama koşup son sürat uzaklaştım oradan. Ama bir tek ben değildim. Benim gibi olay yerinden kaçmaya çalışan çok insan vardı."

"Bunu polise hiç anlatmadınız mı?"

"Anlatacak ne vardı ki? Sonuçta oradaydım, olanları görmüştüm ve yüzlerce insan gibi kaçmıştım. Yetkililerin bunun için benim tanıklığıma ihtiyacı yoktu ki."

"Sonra gidip Regina'ya haber verdiniz. Peki ama neden?"

"Neden mi? Tanrı aşkına, kadının kocası biraz önce bir başkan adayını vurmuştu. Sonra kendi de öldürülmüştü. Ona anlatmak zorundaydım. Bunu kavrayamıyor musunuz gerçekten?"

King bunun üzerine, üst kattaki odada bulduğu fotoğrafı cebinden çıkarıp Jorst'a uzattı. Adamsa fotoğrafı ondan titreyen ellerle alıp Regina Ramsey'nin gülümseyen yüzüne baktı.

"Bu kadına o zamanlar da âşık olduğunuzu söylerseniz anlayabilirim sanırım," dedi King sakince.

“Ee, ne düşünüyorsun?” diye sordu Michelle, oradan uzaklaşırken. “Doğru söylüyor olabilir. Zavallı dul kadını teskin etmek için ilk giden kendisi olsun istemiş de olabilir fakat hem iyilik timsali rolünü oynayıp hem de arkadaşının ölümünden menfaat çıkarmak istemiş de olabilir.”

“Buna kaçıklık denir. Katillik değil.”

“Bilemiyorum. İzlemeye devam etmekte fayda var. Başından beri Regina’yla evlenme planları yapıyor olma ihtimali hiç hoşuma gitmiyor. Sırf bu bile şüpheli listemde üst sıralara çıkmasına yeter.”

Michelle o anda sanki biri sırtına bıçak saplamış gibi yerinden sıçradı. “Dur bir saniye. Sean, anlatacaklarım sana deli saçması gibi gelebilir ama beni bir dinle lütfen.” King ona merakla bakınca devam etti: “Jorst, Fairmount’ta olduğunu kabul ediyor. Regina Ramsey’e âşık. Peki ya Ramsey’i Ritter’ı öldürmeye kendi ittiyse? Ramsey’nin Ritter’dan nasıl nefret ettiğini en iyi bilenlerden biriydi. Hem meslektaş hem arkadaşydı. Ramsey onu dinlerdi.”

“İyi ama Kate o gece konuşmasını duyduğu adamın Jorst olmadığını söylüyor.”

“İyi ama bundan emin de olamıyor ki. Jorst, Kate’in evde olduğunu bildiğinden, sesini biraz değiştirmiş olabilir. Tamam o zaman, hadi Ramsey’yle anlaşılan kişinin Jorst olduğunu varsayalım. Birlikte otele gidiyorlar, ikisi de silahlı.”

King, Michelle’in nereye varmaya çalıştığını anlayıp kaldığı yerden kendi devam etti. “Sonra Ramsey ateş ediyor ama Jorst kılını kıpırdatmıyor. Hatta kapıdan sıvışıp silahını malzeme dolabına saklıyor. Ardından hızla haber vermek için Regina ve Kate’e koşuyor.”

“Dul kadınla zamanı geldiğinde evlenme düşüncesiyle.”

“O zaman epey bir geç gelmiş ama,” diye yorumda bulundu King.

“Hayır, daha önce teklif etse kadın hayır diyebilirdi ya da herhangi bir şüphe kalmasın diye makul bir süre beklemek istedi. Ya da Jorst’un Regina’ya âşık olması bu kadar uzun sürdü belki.” Dönüp King’e endişeli bir bakış attı. “Ee, sen ne diyorsun bakalım?”

“Aklıma yattı Michelle. Gerçekten. Ama daha sonra Regina ölmüş. Jorst onunla buluşamamış.”

“Regina Ramsey’nin gerçekten kendini öldürdüğünü düşünüyor musun?”

“Şayet Jorst’a inanırsak evleneceklerine de inanmamız gerekir. Böyle bir durumda kendini neden öldürsün ki?” Bir an durduktan sonra daha yavaşça konuşarak devam etti. “Kate adamın evlilik niyetinin farkındaydı ve de Jorst, Kate’in bunu dert etmediğini söylemişti.”

“Peki ya değilse?” dedi Michelle.

“Ne demek istedin?”

“Kate babasını seviyordu. Hatta bana dediğine göre, annesi terk etmese babası, Ritter’ı öldürmeyebilirmiş ama gel gör ki kadın adamı terk ediyor, adam da nihayetinde ölüyor. Sonra annesi, babasının bir meslektaşıyla evlenme aşamasına geliyor; bu sefer de annesi ölüyor.”

“Yani annesini Kate mi öldürdü diyorsun?”

Michelle ellerini havaya kaldırdı. “Bu da bir ihtimal diyorum sadece. İnanmak istediğimden değil yani. Kate’i sevdim.”

“Bu bir balon gibi,” dedi King iç geçirerek. “Bir tarafına vuruyorsun, başka tarafı şişiyor. Senden istediğim zaman çizelgelerini yaptın mı?”

Michelle başını sallayıp çantasından bir not defteri çıkardı.

“Arnold Ramsey 1949 doğumlu. Liseden 1967’de mezun olmuş; Berkeley’ye yine 1967’de girip 1974’te doktorasını alana kadar orada kalmış. Bu arada Arnold ve Regina aynı yıl evlenmişler. Derken, ikisi uzunca bir süre oradan oraya sürüklendikten sonra Arnold Ramsey 1982’de Atticus’taki işine başlamış. Kate o sırada bir yaşındaymış.” Durup King’e baktı. Adamın yüzünde karmaşık bir ifade vardı. “Nedir kafanı kurcalayan?”

“Kate’in bize anlattıklarına bakılırsa Ramsey, sonunda belki de bir polis memurunun öldüğü bir savaş protestosuna katılmış olmalı. Bütün sorunların başlangıcı orası hatta. Kız ayrıca, adamın, Berkeley’nin, tez de dahil bütün gereklerini yerine getirdiği için, istemeyerek de olsa doktorasını verdiğini söylemişti. Bu durumda, söz konusu olay adamın mezuniyetine yakın cereyan etmiş olmalı.”

“Doğru ama ya sonuç?”

“Adam doktorasını 1974’te aldıysa Vietnam Savaşı’nı protesto etmiş olamaz çünkü Nixon ateşkes antlaşmasını 1973’te imzaladı ve sonrasında, taraflar ateşkes ihlali yüzünden birbirlerini suçlayıp dursalar bile, 1975’e kadar başka bir çatışma olmadı. Bir de polis memuruyla ilgili olay Ramsey doktorasını almadan *önce* olduysa Berkeley onu gayet rahat kafeslerdi.”

“Doğru galiba,” dedi Michelle arkasına yaslanarak.

“Hayır, Ramsey’nin 1974’teki protestosu savaşa karşı değilse neye karşıydı?”

Michelle o anda parmaklarını şıklattı. “1974 ha? Az önce Nixon demedin mi sen? Watergate de o zaman patlak vermemiş miydi?”

King düşünceli düşünceli başını salladı. “Ramsey’nin Nixon gibi bir adamı protesto etmesi gayet normal olurdu.”

“Ama Kate, Los Angeles’taki protestonun savaş karşıtı olduğunu söylemişti.”

“Hayır, annesi ona öyle anlatmış. Hatırlarsan, Regina’nın o sıralar çok içtiğini de söylemişti. Kadın tarihi, olayı, hatta protestonun nerede gerçekleştiğini bile yanlış hatırlamış olabilir.”

“O polis memurunun öldürüldüğü olay Los Angeles’ta değil Washington’da, Vietnam’a karşı değil Nixon’a karşıydı, öyle mi?”

“Öyleyse bununla ilgili ayrıntıları ortaya çıkarmak zor değil.”

“Ramsey için devreye giren hukuk bürosunu da bulabiliriz. Sence onlar da D.C.’li midir?”

“Onu da buluruz herhalde.” King bunu söyledikten sonra telefonunu çıkarıp bir numara çevirdi. “Joan’e bir sorayım ba-

kalım. Sağı solu eşelemekte iyidir o.” Bir süre çaldırmasına rağmen telefon açılmadı, King de mesaj bıraktı.

Ardından, “Birileri devreye girdiyse...” diye devam etti. “Ve işin içinde bir de hukuk bürosu varsa izini sürebileceğimiz somut bir delil bulduk demektir.”

“Pek sayılmaz aslında. O zamanlar kim neredeydi, bulmak kolay değil. Ne bileyim, Jorst belki de Los Angeles Adalet Sarayı’nı taşılıyordu, ne bunu ne de aksini ispat edebiliriz. Yine bununla ilgili bir tanık bulmak da mümkün olmayabilir. Resmi kayıtlarda bir şey yoksa bütün umutlarımız suya düşer.”

King başını salladı. “Dediklerin çok mantıklı ama yine de bir kontrol etmemiz gerekiyor. Zamandan başka kaybedeceğimiz bir şey yok nasıl olsa.”

“Evet,” dedi Michelle. “Ama içimden bir ses, zamanımızın da hızla tükendiğini söylüyor.”

King ve Michelle geceyi Atticus'un yakınlarındaki bir motelde geçirdikten sonra sabah erkenden Wrightsburg yolunu tuttular. King'in evine geldiklerinde Parks onları bekliyordu.

"Joan'ın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu King ona. "Dün gece aradım ama açmadı."

"Ben de en son dün akşam konuştum. Ona getirdiğim dosyaların arasında Bob Scott'la ilgili bir şey bulmuştum."

King, adamın Tennessee'deki arama emriyle ilgili anlattıklarını dinledikten sonra, "Eğer aynı Bob Scott ise" dedi. "Oradan bir yere varabilir, bazı sorularımıza cevap bulabiliriz."

"Joan'i bir daha ara. Ne yapacağımıza adamakıllı karar verelim."

King numarayı çevirdi ama yine açan olmadı, kadının kaldığı oteli aradı bu kez. Karşı taraftaki resepsiyon görevlisinin anlattıklarını dinlerken beti benzi attı, dizlerinin bağı çözülür gibi oldu. Sonunda telefonu hışımla kapatıp "Lanet olsun!" diye bağırdı.

Parks'la Michelle aynı anda dönüp ona baktılar.

“Ne olmuş Sean?” diye sordu Michelle endişeyle.

King şaşkınlıkla kafasını iki yana salladı. “Joan,” dedi sonra. “Kaçırılmış.”

Joan, Cedars Inn'in arka tarafındaki bir bungalovda kalıyordu. Çantası ve telefonu yerde duruyordu. Yemek tepsisine el sürülmemişti. O gün giydiği ayakkabılarının biri bir tarafta, biri başka taraftaydı ve birinin topuğu kırılmıştı. Bungalovun, araba park edilen alana açılan bir arka kapısı vardı ama Joan'ın dışarı çıkarıldığını gören olmamıştı. King, Michelle ve Parks otele vardıklarında Şef Williams'ın onlardan önce geldiğini gördüler. Bir yandan insanların ifadelerini alıyor, bir yandan da delil toplamaya çalışıyordu.

Ona yemek getiren oda görevlisi sıkı bir sorgudan geçirilmişti. Görevli, otelde birkaç yıldır çalışan genç bir adamdı ve olanlar yüzünden nasıl sarsıldığı her halinden okunuyordu. Dedğine göre, Joan'in bungalovuna yemek götürürken karşısına genç bir kadın çıkmış, kendini Joan'in kız kardeşi olarak tanıtmış, yemeği götürerek ablasına sürpriz yapmak istediğini söylemişti. Adamın aklına başka türlü bir şey gelmemişti. Kız bir de epey güzeldi ve ona, zahmetlerine karşılık yirmi dolar vermişti. Genç adam da bunun üzerine tepsiyi ona bırakıp otele dönmüştü. Daha da başka bir şey bilmiyordu.

Şef Williams yanlarına geldiğinde, “Lanet olsun, cinayetsiz ve adam kaçırmazsınız bir gün geçmiyor,” dedi. “Burası güya huzur dolu bir yerdi.”

Joan'ın incelediği, Bob Scott'la ilgili malzemelerin olduğu kutuyu şefin izniyle yanlarına alıp otoparkta hızlıca bir toplantı yapmaya karar verdiler. Parks öncelikle Joan'le aralarında geçen konuşmayı onlara da anlattı.

“Ben telefonu kapattıktan çok kısa bir süre sonra kaçırılmış olmalı. Bana Bob Scott'la ilgili bazı bilgiler vermişti. Bense ona, hainin pekâlâ Scott olabileceğini, Ritter'ı öldürme planlarında ondan iyi bir köstebek bulamayacaklarını söyledim. Bir sonraki adımımızı planlamak için sizin, Kate Ramsey'yle görüşmenizden dönmenizi bekliyorduk.”

Parks, Şef Williams'la konuşmak için otele dönerken King gidip Joan'ın BMW'sine yakından baktı. Polis, arabayı aramış ama bir şey bulamamıştı.

Daha sonra Michelle, King'in yanına gidip bir elini omzuna koydu. “İyi misin?”

“Böyle bir şeyin olacağını tahmin etmeliydim,” diye karşılık verdi King.

“Peki ama nasıl? Sen falcı değilsin ya.”

“Çok insanla konuştuk. Mildred Martin, biz yanından ayrıldıktan hemen sonra öldürüldü. Joan'ın peşine de düşeceklerini tahmin etmek zor olmamalıydı.”

“Ne yani, kadına dadılık mı yapacaktın? Joan'i çok da iyi tanımıyorum ama buna razı olacağını sanmıyorum.”

“Asıl mesele, bunun aklımın ucundan bile geçmemiş olması. Onun can güvenliğini düşünmüyordum da ondan. Şimdiyse...”

“Onu hâlâ bulabiliriz. Sağ salim geri getirebiliriz.”

“Yanlış anlama ama insanları sağ salim bulma konusunda pek başarılı değiliz.”

O sırada Parks yanlarına geldi. “Bakın, ben bu Tennessee’li Bob Scott’a bir baktıracağım. Eğer adam oysa yanıma birilerini de alıp konuşmaya gideceğim. İsterseniz siz de katılabilirsiniz.”

“İsteriz,” diye atıldı Michelle ikisinin adına.

56

Parks, Bob Scott'u bulmak üzere işe girerken ikisi King'in evine döndüler. Michelle öğle yemeği için bir şeyler hazırladıktan sonra etrafa bakındı ama King ortalıkta yoktu. Bunun üzerine dışarı çıktı ve adamı iskelede buldu.

"Çorba ve sandviç hazırladım. Hamarat biri değilim ama karnımız doyar en azından."

"Sağ ol," dedi King dalgın dalgın. "Gelirim birazdan."

Bunun üzerine Michelle gidip yanına oturdu. "Joan'ı mi düşünüyorsun?"

King dönüp ona şöyle bir baktıktan sonra omuz silkti.

"Hâlâ bu kadar yakın olduğunuzu bilmiyordum."

"Değildik zaten. Değiliz. Ama uzun zaman önce arkadaştan da öteydik."

"Bunun senin için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyorum Sean."

Bir süre sessizce oturdular. King sonunda, "Üstünde bir pardösü vardı."

“Ne?” dedi Michelle şaşkınlıkla.

“Asansördeydi. Üstünde pardösü vardı.”

“Ee?”

“Sonra pardösüsünün önünü açtı. İçine fazla bir şey giymemişti. Kabul et, avizedeki külotlu çorabı gördükten sonra sen de böyle bir şey olduğunu düşünmüştündür.”

“Tamam, düşünmüş olabilirim. Peki ama bunu neden yap-sın ki? Sen görev başındaydın.”

“Odasına, benim yazdığımı sandığı bir not atılmış. Notta bana sürpriz yap yazıyormuş. Lanet asansörde. Birlikte geçirdiğimiz geceden sonra sürpriz diyerek böyle bir şey kastettiğimi sanmış.”

“Diyelim ki senin dikkatini dağıtması için Joan’i oyuna getirmek istemişler. Ne zaman aşağı ineceğini nereden bilebilirlerdi ki?”

“Tanışma toplantısı onla on otuz beş arasında olacaktı. Bunu Joan de biliyordu. Ritter’ı öldürmek isteyenler, bunu en azından hangi zaman aralığında yapacaklarına karar vermişti. Notta da on otuz civarı gel yazıyordu fakat eminim, Joan bu oyuna gelmese bile planlarına devam edeceklerdi.”

“İyi ama bu Joan için çok riskli bir hareket değil mi? Bunu yapmaya mecbur değildi ya.”

“Aşk bazen çılgınca şeyler yaptırabiliyor.”

“Hepsi bu mu yani?”

“Bana söylediği bu. Bunca yıldır Ritter’ın ölümüne bir şekilde bulaştığımdan şüphelenmiş. Yine bir şekilde onu oyuna getirdiğimi düşünmüş. Susan Whitehead’in cesedine iliştilen notu gördüğündeyse ikimizin birden kullanılmış olabileceği-

ni anlamış. Susan Whitehead'in üstündeki not, yazan kişinin Ritter cinayetiyle bağlantılı olduğuna işaret ediyordu. Joan'ın kapısının altından atılan not ise benim dikkatimi dağıtması için onu kullanmayı amaçlıyordu. Ama sonra, kariyeri mahvolmasın diye, ne o nottan söz edebilmiş ne de asansörde yaptığı şeyden." Durdu. "Bana, madem benden şüpheleniyordun ve kendinin suçsuz olduğunu biliyordun bunu niye kimseye söylemedin diye sordu."

"Sen ne dedin?"

"Bir şey demedim. Nedenini ben de bilmiyorumdur belki."

"Bence sen, onun sadece yanlış bir hareket yaptığına inandın."

"Silah ateşlendiğinde yüzünde nasıl bir ifade belirdiğini hatırlıyorum. Hayatım boyunca bu kadar şoke olmuş bir insan daha görmemişimdir. Yani evet, bu işte bir parmağı olamazdı." Durup omuz silkti. "Tamam da bütün bunların ne önemi kaldı ki artık?"

"Dediğin gibi aşk insana her şeyi yaptırır ve de bu işin arkasında her kim varsa Joan'e karşı hislerini biliyormuş. Mesela ona ihanet etmeyeceğini de. Bence senin de Joan'in de eli kolu bağlıymış. Birine değer vermek suç değil Sean."

"Ama bazen öyleymiş gibi geliyor. Sonsuza dek kaybettiğini düşündüğün birinin hayatına yeniden girmesi huzurunu kaçırabiliyor."

"Özellikle de sekiz yıl önceki düşüncelerinin nasıl yanlış olduğunu öğrendikten sonra."

"Ben Joan'e âşık değilim," dedi King. "Ama başına gelenler endişelendiriyor beni. Sağ salım geri gelmesini istiyorum."

"Elimizden geleni yapacağız."

“Yetmeyebilir,” diye karşılık verdi King sikkın bir ifadeyle. Sonra da kalkıp eve döndü.

Öğle yemeğinin bitimine yakın King’in telefonu çaldı. Açıp karşı tarafı dinlerken yüzünde şaşkın bir ifade oluştu. Michelle’e dönerek, “Telefon sana,” dedi. “Baban.”

“Ah, evet ya, ona bu numarayı vermiştim. Sakıncası yoktur umarım. Ceptelefonu burada çekmiyor bazen.”

King, “Sorun değil,” deyip telefonu ona uzattı.

Michelle babasıyla beş dakika kadar konuştu. Sonunda bir kâğıda bir şey not aldı, babasına teşekkür etti ve kapattı telefonu.

King o sırada tabakları durulayıp bulaşık makinesine yerleştiriyordu. “Neymiş?”

“Bizim ailede erkeklerin polis memuru olduğunu söylemiştim ya. Nashville Polis Şefi olan babam neredeyse bütün polis derneklerine üyedir, hatta çoğunda epey aktiftir de. Ondan şu D.C. meselesini biraz araştırmasını istemiştim. 1974’te, protesto sırasında öldürülen memurla ilgili bir şeyler bulabilecek mi diye.”

King ellerini kurulayıp genç kadının yanına gitti. “Ne bulmuş peki?”

“Bir isim. Sadece tek bir isim ama devamı da gelebilir.” Durup kâğıda yazdığına baktı. “Paul Summers o zamanlar D.C.’nin emniyet mensuplarındanmış. Emekli olduktan sonra Manassas’a yerleşmiş, hâlâ da orada yaşıyormuş. Babam onu tanıyormuş, adam bizimle konuşmaya hazırmış. Babam Summers’dan önemli şeyler öğrenebileceğimizi söylüyor.”

King montunu giymeye başlamıştı bile. “Gidelim o zaman.”

Dışarı çıkarlarken Michelle, “Sean,” dedi. “Joan’ın o gün yaptıklarını yıllardır gizlemeni onaylamıyorum ama bu hareketini hayranlıkla karşılamaktan da alıkoyamıyorum kendimi. Bence bu sadakatin her türlü takdire değer.”

“Gerçekten mi? Ben o kadar da emin değilim ama. Sadakat dediğin şey bazen tam bir baş belası olabiliyor.”

Paul Summers, Virginia Manassas'ta, yeni sitelerin ortasında yalnız başına kalmış, çiftlik evi tarzında eski bir evde yaşıyordu. Kapıyı açtığında üstünde Redskins futbol takımının bir tişörtü, altında da kot pantolon vardı. İçeri geçip küçük oturma odasında oturdular. Adam içecek bir şey ikram etmek istediye de kibarca reddettiler. Altmış beş yaşlarındaki Summers beyaz saçlı, kocaman bir gülümsemesi olan, yanakları çilli, iri pazılı, göbeği ondan da iri bir adamdı.

“Vay be, sen Frank Maxwell’in kızısın demek. Babanın dernek toplantılarında seninle ilgili anlattıklarını duysan bu giydiğim tişört gibi kıpkırmızı olursun.”

Michelle gülümsedi. “Babasının küçük kızı. Bazen gerçekten utandırıyor beni.”

“İyi ama kaç babanın senin gibi kızı vardır ki? Ben olsam ben de kasılırdım.”

“İnsan onun yanındayken kendini küçücük hissediyor,” dedi King, Michelle'e muzip bir bakış atarak. “Sonra onun da senin benim gibi biri olduğunu anlayınca rahatlıyorsun.”

Summers'ın yüzüne bir anda ciddi bir ifade geldi. "Şu Bruno meselesini takip ediyorum da burnuma hiç iyi kokular gelmiyor. Daha önce Gizli Servis'le defalarca çalıştım ben. Korunan şahısların aptalca şeyler yapıp Servis'teki çocukları nasıl zora düşürdüğünü bilirim. Seni de tufaya getirmişler Michelle. Bu çok açık."

"Böyle söylediğin için teşekkür ederim. Babam senden, bize yardımcı olabilecek bazı bilgiler alabileceğimizi söyledi."

"Doğru. Emniyette çalışırken bir nevi gayriresmi polis tarihçisi falan sayılırdım, o yüzden bilirim bazı şeyleri. Ama inanın, çok heyecanlı günlerdi onlar. İnsanlar Amerika'nın son zamanlarda boka battığını falan söylüyorlar ya, önce bir altmışlara yetmişlere falan baksınlar." Konuşurken bir dosya çıkardı. "Burada bazı şeyler var. İşinize yarayabilir diye düşünüyorum." Durup okuma gözlüklerini buldu. "1974'te bütün ülke Watergate'le çalkalanıyordu. İnsanlar Nixon'ın boğazına yapışmak için fırsat kolluyordu."

"O zamanki bazı olayların kontrolden çıktığını duymuştum," dedi King.

"Evet ya, öyle oldu. D.C. emniyeti o günlere gelene kadar ne gösteriler görmüştü ama hayatta her an her şey olabiliyor." Gözlüklerini düzelterip bir süre notlarına baktı. "Watergate meselesi aslında 1972'de cereyan etmişti. Nixon'm kasetlerinin ortaya çıkmasıysa bir sene kadar sonra oldu. Adam bunlar özel imtiyazlıdır deyip kamuoyuna sunmadı. Ama ne zamanki 1973'te özel savcıyı azletti, mesele çığ gibi büyümeye, insanlar seslerini yükseltmeye başladı. Yargıtay nihayet Temmuz 1974'de, kasetlerle ilgili tavrını haksız buldu, Nixon da ağus-

tosta istifa etti fakat Yargıtay fikir beyan etmeden önce –Mayıs 1974’de falan– D.C.’de ortalık kızışmaya başlamıştı. Pennsylvania Caddesi’nde binlerce göstericinin katılacağı büyük bir protesto düzenlenmesi planlanıyordu.

Bizim elimizde toplumsal olaylara müdahale timleri, bir sürü atlı polis, Ulusal Muhafızlar, yüzlerce Gizli Servis ajanı, SWAT ekipleri, hatta bir de tankımız vardı. Emniyete gireli on yıl olmuştu, isyanlardan yeterince nasibimi almıştım ama hatırlıyorum da ben bile ciddi ciddi korkmuştum. Birleşik Devletler’de değil de üçüncü dünya ülkesinin tekindeydik sanki.”

“Ve olaylar sırasında bir de polis memuru öldü, değil mi?” diye sordu Michelle.

“Hayır, muhafızlılardan biriydi,” dedi Summers. “Onu arka sokaklardan birinde, kafası parçalanmış halde buldular.”

“Bunun için birileri tutuklandı ama.” dedi King. “Peki kimin yaptığına nasıl emin olabildiler? O sırada tam bir kaos hâkimmiş sanki.”

“Şey, bir tutuklama yapıldı, hatta mesele savcılığa da intikal etti ama sonra ne olduysa iptal oldu o iş. Nedenini ben de bilmiyorum. Yani düşünsenize, o Ulusal Muhafızcı çocuk ölmüştü ve onu birinin öldürdüğüne de şüphe yoktu. Hikâye bütün gazetelerde çıkmaya başlamıştı da. Ama sonra Yargıtay’dan, Başkan aleyhinde karar çıktı ve Nixon Ağustos 1974’de istifa etti. Sonrasında başka bir şey konuşulmaz oldu. İnsanlar Ulusal Muhafızcının ölümünü unuttular sanki. RFK, Martin Luther King, Vietnam ve Watergate derken bütün ülke fazlasıyla yorulmuştu sanırım.”

King adama yaklaşıp, “Suçlanan şahısların, tutuklamayı

gerçekleştiren memurların ya da savcılarının isimleri sizde var mı?” diye sordu.

“Hayır, maalesef yok onlar. Otuz yıl öncesini konuşuyoruz. Kaldı ki vakada ben yoktum. Benim duyduklarım, her şey olup bittikten sonra. O yüzden sorsanız da şudur budur diyemem.”

“Peki ya gazeteler? Bazı haberler çıktı demiştiniz?”

“Evet ama haberlerde suçlananların isimlerini yazdıklarını sanmam. Olanlar çok tuhaf gerçekten. İşin aslı, medya o sıralar hükümete pek güvenmiyordu. Etik olmayan şeyler yaşıyordu. Kendim de bir emniyet mensubu olduğum için böyle bir şey söylemek istemezdim ama üniformalıların bazıları yapmaları gereken şeyler yapıyorlardı. Ara sıra, özellikle de şehre gelen uzun saçlı hippilere karşı, çizgiyi aştıkları oluyordu. Bizim çocukların bazılarının böylelerine tahammülü yoktu. İş resmen ‘onlara karşı biz’ zihniyetine dönüşmüştü.”

“Belki burada da öyle bir şey olmuştur. Dediğin gibi suçlamalar birdenbire kaldırılmış,” dedi Michelle. “Her şey uydurmaydı belki.”

“Olabilir. Ama emin olacak kadar çok şey bilmiyorum ben.”

“Pekâlâ,” dedi King. “Yardımanız için teşekkürler.”

Summers onlara gülümseyerek baktı. “Asıl teşekkürü şimdi edeceksiniz.” Kaldırıp bir kâğıt gösterdi. “Sizin için bir isim buldum. Donald Holingren.”

“O kim?” diye sordu Michelle.

“O zamanki kamu avukatı. Protestocular çoğunlukla genç oluyordu ve en az yarısının akıllı bir karış havadaydı. Bütün savaş protestocuları –hippiler falan– oklarını Nixon’a çevirmişti sanki. Bu yüzden de suçlanan şahısları onların arasından seç-

miş olma ihtimalleri epey yüksek. Avukat tutacak parası olmayanlar öncelikle kamu avukatı tarafından temsil ediliyordu. Holmgren'e sorarsanız size daha fazlasını anlatacaktır. O da emekli olmuş ve Maryland'de yaşıyormuş. Ben onunla konuşmadım ama adam gibi yaklaşırsanız bir şeyler söyleyebilir."

"Sağ ol Paul," dedi Michelle. "Yardımlarından dolayı minnettarız." Kalkıp yaşlı adama sarıldı.

"Hey, senin ihtiyara söyle, küçük kızıyla ilgili söylediği her şey doğruymuş. Keşke benim çocuklar da senin gibi olsa."

Donald Holmgren, Maryland Rockville'in dışındaki bir mahallede; kitap, dergi ve kedi dolu bir evde oturuyordu. Artık bir dul olan adam yetmiş yaşlarındaydı ve saçlarında hiç siyah kalmamıştı neredeyse. King'le Michelle'i salona buyur ettikten sonra oturmaları için birkaç kediyi ve kitabı yerinden etti.

"Bizi böyle kısa bir zamanda kabul ettiğiniz için teşekkürler," dedi King.

"Sorun değil. İşim gücüm yok nasıl olsa."

"Kamu avukatlığı yaparken işiniz başından aşkın oluyordu herhalde," dedi Michelle.

"Ah, görev sürem boyunca nelere tanık oldum, bir bilseniz."

"Telefonda da bahsettiğim gibi," diye söze girdi King. "Araştırdığımız mesele Mayıs 1974'de ölen Ulusal Muhafız'la ilgili."

"Evet, evet, o vakayı iyi hatırlıyorum. Ulusal Muhafızcılarn ölmesine sık rastlanmadığı için aklımda kalmış. Ne günlerdi ama. Gösteri başladığı sırada benim federal mahkemede bir davam vardı. Olaylar duyulunca mahkeme falan kalmadı, her-

kes televizyonların başına geçip olanları izlemeye koyuldu. Öylesini hiç görmemiştim, bundan sonra da görmem umarım. Fransız Devrimi hortlamıştı sanki.”

“Başta biri cinayetten tutuklanmış galiba.”

“Doğru. Dosya birinci derece cinayetle açıldı ama gelen ayrıntılarla birlikte suçlamalar hafifletildi.”

“Davayla kimin ilgilendiğini biliyorsunuz yani.”

Adam, “Ben ilgilendim de ondan,” deyince King’le Michelle bir bakiştılar. “On altı yıldır kamu avukatlığı yapıyordum. Ben başladığımda adı Hukuki Yardım Dairesi’ydi. Bu zaman zarfında kamuoyuna yansıyan davalara girmişliğim vardır ama inanın, bu dosyayı benden başka üstlenen çıkmamıştı.”

“Suçlananın aleyhindeki deliller çok sağlam olduğu için mi?” diye sordu Michelle.

“Hayır, deliller hiç de dediğiniz gibi değildi. Yanlış hatırlıyorsam zanlı, sadece suçun işlendiği sokaktan çıkarken görüldüğü için tutuklanmıştı. İşin içinde bir ceset olsun, özellikle de üniformalı bir ceset, bir de etrafta koşturup taş falan atan hippiler olsun yeter. Alın size felakete davet. Sanırım gördükleri ilk kişiyi tutuklamışlardı. Ama şehrin resmen kuşatma altında olduğunu ve sınırların, gerilmenin ötesinde, kopma noktasına geldiğini göz önünde bulundurmak zorundayız. Yanlışım yoksa eğer, davalı bir üniversite öğrencisi falandı. Ben onun yaptığına inanmamıştım, yaptıysa bile kasten yapmış olamazdı. Belki de aralarında bir itiş kakış olmuştu, muhafız da düşüp başını vurmıştu. Ama savcılığın o sıralar nasıl vakalar uydurduklarını bilmeyen yoktu. Ettiği yemine aldırmayıp yalan söyleyen polis memurları mı dersiniz, sahte suçlamalar türetip delil kotaranlar mı dersiniz, her türlü vardı.”

“Davalının ismini hatırlıyor musunuz?”

“Siz aradığınızdan beri düşünüyorum ama bir türlü gelmiyor aklıma. Genç ve kafalı bir çocuktu, bir tek onu hatırlıyorum. Kusura bakmayın ama binlerce vakaya baktım ve bunun üzerinde çok uzun zaman harcamışlığım da yok. Yasal suçlamaları ve savunmaları isimlerden daha iyi hatırlıyorum. Aradan otuz yıl geçmiş.”

King yine de şansını denemek istiyordu. “Adı Arnold Ramsey miydi?”

Holmgren’in dudakları bir an aralandı. “Çok da odur diyemiyorum ama isim hiç yabancı gelmedi bana. Siz nereden biliyorsunuz?”

“Anlatması çok uzun sürer. Aynı Arnold Ramsey sekiz yıl önce Clyde Ritter’ı vurup öldürdü.”

Holmgren’in ağzı şimdi açık kalmıştı. “Aynı adam mıymış?”

“Evet.”

“Bak şimdi, elimizden kurtulmuş olmasına üzıldüm.”

“Ama o zaman üzülmemiştiniz.”

“Hayır, üzülmemiştim. Dediğim gibi o sıralar bazı insanların gerçekleri umursadığı yoktu. Tek dertleri bir an önce birlelerini tutuklayıp içeri tıkmaktı.”

“Ve de Ramsey vakasında amaçlarına ulaşamadılar.”

“Evet. Vakanın uç bir vaka olduğunu düşünsem de elimdeki imkânlar dahilinde çalışmam gerekiyordu ve açıkçası fazla bir şey de bulamamıştım. Hükümetinse şakası yoktu. İş mahkemeye götürmeye kararlıydılar ama sonra davadan aldılar beni.”

“Neden?”

“Davalı başka bir avukat bulmuştu. Batı yakasından bir hukuk bürosuydu sanırım. Yanlış hatırlamıyorsam Ramsey de

oralitydı. İsmi buysa tabii. Ailesi olanları öğrendikten sonra imdadına yetişti diye düşünmüştüm.”

“Peki büronun adını hatırlıyor musunuz?” diye sordu Michelle.

Adam bir süre düşündükten sonra, “Hayır,” dedi. “Aradan uzun zaman ve sayısız dava geçti.”

“Ama bu hukuk bürosu suçlamaları bir şekilde düşürdü, öyle mi?”

“Sadece o da değil, duyduğum kadarıyla kayıtlardan tutuklama kararını falan da sildirmişlerdi. İşlerinde iyiydiler herhalde. Benim böyle bir şey yaptırabilmişliğim nadirdir.”

“Bazı devlet görevlilerinin etiklik peşinde olmadığını söylemişsiniz ya, belki onlara para yerdirmişlerdir,” diye bir öneride bulundu King. “Hâkimlere, polisler falan.”

“O da olmuş olabilir tabii,” dedi Holmgren. “Yani o suçlamaları uydururken amaç bazen karşı tarafı rüşvet vermeye zorlamak olabilir. Davaya bakan savcı genç ve hırslı bir çocuktı, ama sağlam pabuç değildi bence. Gözü yükseklerdeydi ve oyunu kurallarına göre oynamayı biliyordu. Fakat doğruya doğru, savcılığı süresince çizgiyi aştığını hiç duymadım. Savcılıkta o sıralar öyle dolaplar dönüyordu ki sonradan kokusu çıktığında kabak başsavcının başına patlıyordu. Bill Martin iyi bir adamdı, bunları hak etmiyordu.”

King’le Michelle adama bir süre şoke olmuş bir halde baktılar. İlk toparlanan King oldu. “Peki Arnold Ramsey’nin davasına bakan savcının adı neydi?”

“Ah, bakın onun adını unutmam mümkün değil işte. Başkanlık kampanyası sırasında kaçırılan adam yok mu? John Bruno işte.”

King ve Michelle, Holmgren'in yanından ayrılır ayrılmaz Richmond'a, VCU'ya gittiler. Kate Ramsey, Kamu Siyaseti Merkezi'nde değildi. Danışmadaki görevliyi ikna edip Kate'in ev telefonunu aldılar. Aradıklarında açan Kate değil, ev arkadaşı oldu. Kate'in nerede olduğunu bilmiyordu. Onu sabahtan beri görmemişti. Michelle onunla görüşüp görüşemeyeceklerini sorduğunda, biraz tereddüt etse de olur, dedi.

Michelle yolda, "Sence Kate, Bruno'yla babası arasındaki meseleyi biliyor mudur?" diye sordu. "Lütfen biliyordur deme. Çünkü bu mümkün değil bence."

"Yanıldığına dair sevimsiz bir his var içimde."

Kate'in dairesine gidip ismi Sharon olan ev arkadaşıyla konuştular. Sharon konuşmaya başta gönüllü olmasa da Michelle rozetini gösterince birden yardımcı olası gelmişti. Ondan izin alıp Kate'in küçük yatak odasına girdiler ama işlerine yarayacak bir şey bulamadılar. Kate belli ki sıkı bir okuyucuydu; odasının duvarları, çoğu akademisyene kök söktürecek çalış-

malarla doluydu. Etrafa bakınırlarken King şifonyerin üst çekmecesinde bir kutu buldu. İçinde bir silah temizleme seti ve bir kutu dokuz milimetrelilik mermi vardı. Dönüp Michelle'e baktığında onun da kafasını üzüntüyle salladığını gördü.

Sonra King, "Kate'in neden silah taşıdığını biliyor musun?" diye sordu Sharon'a.

"Saldırıya uğramış. Bana söylediği bu yani. Silahı yedi-sekiz ay önce almıştı. Etrafta olması hiç hoşuma gitmiyor ama ruhsatını falan da aldı yani. Hatta ara sıra atış poligonuna bile gidiyor. Nişancılığı iyiymiş."

"İyi bari. Peki silahını bu sabah çıkarken yanına almış mıydı?" diye sordu King.

"Bilmiyorum."

"Buraya, okul dışından Kate'i görmeye gelen oldu mu hiç? Bir erkek mesela?"

"Bildiğim kadarıyla çıktığı biri yok. Zaten genelde ya gösterilere, yürüyüşlere falan gidiyor ya da bir şeyleri protesto etmek için toplantılara katılıyor. Kızın kafası sürekli dolu yani. Ben bir yandan dersler bir yandan erkek arkadaş derken anca yetişiyorum, dünyanın gidişatına yoracak kafa kalmıyor bende."

"Bilirim nasıl olduğunu. Ancak benim kastettiğim, Kate'ten yaşlı bir adamdı. Ellili yaşlarda biri." Sharon'a, Thornton Jorst'u tarif etti ama kız tanımamış gibi kafasını salladı.

"Hiç sanmıyorum fakat birkaç kez apartmana bir arabayla geldiğini gördüm. Arabayı kim sürüyordu bilmiyorum ama bir erkekti sanırım. Kate'e sorduğumda kaçamak cevaplar verdi."

"Aracı tarif edebilir misiniz?"

"Kocaman bir Mercedes'ti."

“Zengin bir adamdı demek. Peki onu ilk ne zaman gördün?” diye sordu Michelle.

“Dokuz-on ay önce. İyi hatırlıyorum çünkü Kate doktora çalışmasına yeni yeni başlamıştı. Kızın fazla arkadaşı yok. Birileriyle görüşüyorsa da burada yapmıyor ama zaten burada fazla durduğu da yok.”

Konuşmaları devam ederken Michelle temizleme setini kulağına götürüp çalkaladı. İçinden belli belirsiz bir ses gelince parmaklarını kapağın altına sokup çekti. Ortaya küçük bir anahtar çıkmıştı. Sharon’a gösterip, “Bunun ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?” diye sordu. “Depo anahtarı gibi sanki.”

“Bizim bodrumda öyle şeyler var,” diye karşılık verdi Sharon. “Kate’in de dolabı olduğunu bilmiyordum.”

Michelle’le King bunun üzerine bodruma inip depo dolaplarının olduğu yere gittiler, anahtarın üstündeki numarayı bulup dolabı açtılar. King fenerini yakıp içeri tuttuğunda üst üste dizilmiş kutularla karşılaştılar.

“Pekâlâ, bu iş ya fos çıkacak ya da bir maden bulacağız.”

Aradıkları cevabı dört kutu sonra buldular. Bu kutudan, iki ayrı konu altında toplanmış albümler çıkmıştı ve bunlardan biri Ritter suikastına ayrılmıştı. Albümde çok sayıda haber kupürü ve fotoğraf yer alıyordu. İçlerinden birinde King, ikisinde de üzgün ve yalnız görünen, küçük yaşta Kate Ramsey’nin fotoğrafları vardı. Hatta bir tane de Regina Ramsey’nin. Haber metinlerinin altları çok yerde çizilmişti. “Kızın bunları toplamasında bir acayiplik yok,” dedi Michelle. “Söz konusu olan onun babasıydı sonuçta.”

Fakat kataloglanan diğer başlığı gördüklerinde tüyleri di-

ken diken oldu. Bu seferki konu John Bruno'ydu. Savcılık günlerinden başkan adaylığına kadar her şey. Washington savcılığındaki yolsuzluk soruşturmalarına dair kaleme alınmış iki haber kupürü King'in dikkatinden kaçmamıştı. Ancak burada Bruno'dan değil Bill Martin'den söz ediliyordu. Kate yine de her sayfanın üstüne, "John Bruno" yazmayı ihmal etmemişti.

"Lanet olsun," dedi King. "Bizim eylemci kız işi epey ciddiye almış gibi görünüyor. Bruno hak etmiş, etmemiş diye düşünmeden, babasının hayatını mahveden savcı diye yazmış kafasına."

"Benim anlamadığımsa," dedi Michelle. "Bu hikâyelerin Kate doğmadan önce çıkmış olmaları. Bunları nereden bulmuş olabilir?"

"Mercedes'li adam. Babasına olanlardan dolayı Bruno'dan nefret etmesini sağlayan şahıs. Arnold Ramsey, Harvard'da ya da Stanford'da olsaydı daha mutlu olurdu, karısı onu terk etmezdi ve Ritter gibi bir adamı öldürmeyi aklından bile geçirmezdi. Bu bile babasının ölümü yüzünden Bruno'yu suçlamasına yetebilir."

"Peki ama bütün bunların amacı ne?"

"İntikam olabilir mi?"

"O halde Ritter'la Loretta Baldwin ve diğerleri arasındaki bağlantı ne?"

King öfke ve çaresizlikle ellerini havaya kaldırdı. "Lanet olsun, keşke bilebilseydim ama şu kadarına eminim: Kate bu aysbergin tek ucu. Tabii bir şey daha var." Dönüp Michelle'e baktı. "Kate bizimle, Thornton Jorst'la ilgili yeni bir bilgi paylaşmak istediği için buluşmak istemişti."

“Bunu ona yaptıran biri mi var dersin? Bizi yanlış yönlendirmek için mesela?”

“Olabilir. Belki de başka bir sebepten kendi başına karar vermiştir.”

“Ya da tek amacı gerçeği söylemekti,” dedi Michelle.

“Boş versene. Bize şu ana kadar kimse gerçeği söylemedi ki. Kural şimdi niye değişsin?”

“Kate Ramsey’nin birinci sınıf bir oyuncu olduğunu kabul etmek zorundayız. Bu işe bulaşmış olduğu aklımın ucundan bile geçmemişti.”

“Annesi de iyi oyuncuymuş ya, ona çekmiştir belki.” King kısa bir süre düşüncelere daldıktan sonra, “Parks’ı arayıp Bob Scott’la ilgili bir gelişme var mı diye soralım. Eski güvenlik şefimin neyin peşinde olduğunu merak ettim birden.” dedi.

Parks son birkaç saat çok meşguldü. Bob Scott’un Tennessee’deki adresini teyit etmiş, kafasını kurcalayan bazı bulgular elde etmişti. Adres eyaletin dağlık doğu tarafında otuz dönümlük bir araziye aitti. Arazi İkinci Dünya Savaşı sırasında bir ordu karargâhına ev sahipliği yapmış, yirmi yıl sonra birilerine satılmış, o zamandan bu yana birkaç kez el değiştirmişti.

“Eskiden Birleşik Devletler ordusuna ait olduğunu öğrenince Scott’un neden böyle bir yerin peşine düştüğünü merak ettim. Uzunca bir zaman Montana’da yaşamışken bu değişikliğin sebebi neydi? Haritalardı, krokilerdi, şemalardı derken nihayet arazinin altında, tepeye yakın bir yerde, bir yeraltı sığınağı olduğunu öğrendim. Devlet ve ordu Soğuk Savaş sırasın-

da, öylelerinden binlerce yaptırmıştı. Nükleer savaş durumunda Birleşik Devletler Kongresi'nin güvenliği için inşa edilen Batı Virginia Greenbier Resort'taki devasa sığınak bunların en meşhuru. Scott'un sahip olduğuyorsa yatakhaneleri, mutfak, tuvaletleri, atış poligonu, su ve hava filtre tesisatları da olan, epey ayrıntılı bir sığınakmış. Araziyi satarken ordu bile böyle bir yer olduğundan habersizdi muhtemelen. İlginç bir şey daha var. Sığınakta, olur da bir saldırı gerçekleşirse lazım olur diye, savaş mahkûmlarını tutmak için hücreler bile varmış.”

“Resmen bir hapishane,” dedi Michelle. “Kaçırdığın başkan adayları için ideal bir mekân.”

“Ben de aynen böyle düşünüyorum. Dahası, Tennessee'deki bu yer, Ritter'ın öldürüldüğü otele ve Bruno'nun kaçırıldığı cenaze evine arabayla en fazla iki saat mesafede. Bu üç yer haritada kabaca bir üçgen oluşturuyor.”

“Bunun aynı Bob Scott olduğuna eminsin ama değil mi?” diye sordu Michelle.

“Hem de çok eminim ama tutuklama emriyle gitmelerine rağmen bulamadıklarına göre adam bayağı bayağı yeraltına inmiş demektir.”

“Sen de oraya inmeye niyetlisin sanırım,” dedi Michelle.

“Bizim için arama emri çıkaracak Tennessee'li bir hâkim bulduk. Mekânı ziyarete gideceğiz ama bir bahaneyle tabii. Kimsenin vurulmasını istemiyorum. İçeri girdikten sonra da göreceğimizi görürüz artık. Mesele hukuki açıdan riskli fakat Bruno'yu, başına bir iş gelmeden çıkarabilirsek üstüne bir de Scott'u enseleyebilirsek bütün çabalarımıza değer. Gerisini de avukatlar halleder artık.”

“Yola ne zaman çıkıyorsun?”

“Biraz hazırlıkların tamamlanmasını bekliyoruz. Bir de gündüz gidelim diyoruz. Bu Scott manyağının izinsiz girdiler diye ateş açmasını istemiyorum. Buradan dört-beş saatlik bir yol olduğu için sabah erkenden çıkarız herhalde. Siz de gelmek istiyor musunuz?”

“İstiyoruz,” dedi Michelle, King’e bakarak. “Ayrıca orada başka birini daha bulabiliriz.”

“Kimmiş o?” diye sordu Parks.

“Uzun zamandır intikam fırsatı bekleyen bir üniversiteli.” Telefonu kapatıp konuşmalarını King’e de aktardıktan sonra boş bir sayfa çıkarıp bazı önemli noktaları yazdı.

“Pekâlâ, benim Jorst’u devre dışı bırakan iki numaralı paralak teorim şöyle,” diye söze girdi nihayet, “adım adım gidelim. Scott, Ritter cinayetini Ramsey’yle birlikte planlıyor. İçerideki adam o. Bunun arkasındaki sebep nedir bilmiyorum. Belki para belki de Ritter’a karşı gizli bir kin.” Durup parmaklarını şıklattı. “Dur biraz, saçma gelebilir ama mesela Scott’un annesi babası Ritter vaizken bütün paralarını ona vermiş olabilirler. Jorst’un bu konuda söylediklerini hatırlıyor musun? Ritter’ın geçmişini araştırırken servetinin nereden geldiğini bulmuştum. Çoğunlukla kilisesine yapılan ‘bağış’lardanmış. Tek imtiyaz sahibinin kendi olduğu kilisesine.”

“Onu ben de düşünmüştüm. Fakat maalesef bu teori gerçeklerle bağdaşmıyor. Ben Scott’la uzun yıllar çalıştım, geçmişini bilirim. Annesiyle babası o küçükken ölmüştü ve de ona pek bir şey bırakmamışlardı.”

Michelle çaresizlik içinde oturup arkasına yaslandı. “Çok

kötü oldu bu. Sağlam bir sebep buldum diye sevinmiştim o kadar. Madem öyle, Sidney Morse'a ne dersin? Onun ailesi zengindi. Belki Ritter'a onlar para vermiştir. Ritter'ın öldürülmesinde onun parmağı vardır belki."

"Hayır. Annesi mirasını Morse'a bırakmıştı. Bunu Morse kampanyaya katıldığı zaman duymuştum çünkü kadın daha yeni ölmüştü. Kaldı ki Ritter ve Bruno vakalarının bir şekilde bağlantılı olduklarını biliyoruz. Ritter'ın ölümünde Sidney'in parmağı olsa bile Bruno'nun kaçırılmasıyla ilgili olamaz. Onu tenis topuyla bayıltmadıysa tabii."

"Peki, peki, doğru diyorsun. O halde bu işin arkasında Bob Scott'un olduğunu varsayalım. Bu, işin ilk kısmı. Diyelim ki suikastın yürütülmesine yardım etsin diye ona para yedirdiler. Bu ona kariyerine mal oldu ama olursa olsun. Adam teşkilattan ayrılıp Montana'nın dağlarında yaşamaya başladı."

"Peki Bruno ne olacak o zaman? Scott'un adamla nasıl bir bağlantısı olabilir?"

"Şuna ne dersin? Adamın Ritter'a düzenlenen komploda yer almasının nedeni Ramsey'yle bir şekilde eskiye dayanan bir arkadaşlıkları olmasıdır belki ama ne kadar eskiye, değil mi? Bunun çok saçma görüldüğüne eminim. Evet Scott, Vietnam'da savaştı, Ramsey de bunu protesto edenlerden biriydi ama sonra tuhaf şeyler oldu. Bir protesto sırasında tanıştılar mesela. Scott savaştan usandığı için Ramsey'nin düşüncelerini benimsedi. Bu durumda, Ritter suikastını Arnold Ramsey'yle birlikte planladılarsa Kate Ramsey'i de tanıyordur ve de Bruno'nun, kızın babasının kariyerini nasıl mahvettiğini bildiği için bunu, Kate'e de anlattı. Kate aslında Bruno'yu bilmediği için ondan

nefret etmiyordu ama Scott ortaya çıkıp her şeyi anlatınca adamı kaçırıp yaptıklarını ödetmek için el ele verdiler. Bu her şeyi açıklar herhalde.”

“O halde Arnold Ramsey’i ziyaret eden kişi, yani Kate’in, Thornton Jorst’tan bahsettiğine kulak misafiri olduğu adam da... Scott’u mu diyorsun?”

“Bu işin içinde Kate de varsa konuştuğumuz gibi bizi yanlış yönlendirmek için yalan söylemiş olabilir. Ne diyorsun buna?”

“Bunlar gayet iyi çıkarımlar.”

“İkimiz iyi bir ekip olduk bence.”

King derin bir nefes aldı. “Şimdiden sonra bekleyip yarının bize neler getireceğini görmekten başka bir şansımız yok sanırım.”

Ertesi sabah şafak vakti üç arabayla yola çıktılar. Parks, King ve Michelle'le giderken ciddi bakışlı, silahlı federal ajanlar arkalarından geldi.

King ve Michelle, Parks'ı yolda Kate Ramsey'yle ilgili gelişmeler hakkında bilgilendirdiler fakat adam Michelle'in noktaları birleştirmek için kurduğu teoriye pek ikna olmamıştı.

“Olaylar bu şekilde devam ederse her an bir falsoyla daha karşılaşabiliriz,” dedi Parks.

Kahve ve donut için durdukları yerde Parks saldırı planlarını açıkladı. “Oraya, bir arazi ölçüm birimine aitmiş gibi giydireceğimiz bir kamyon göndereceğiz. Bizim çocuklardan biri not defteriyle, diğeri ölçüm malzemeleriyle kapıya gidecekler. Birkaç adamımız kamyonun içinde olacak diğerleri de çevreyi kuşatacak. Bizim çocuk kapıyı çalacak, açıldığı anda da cümbür cemaat içeri dalacaklar. Olur da kapıyı açan çıkmazsa, arama emrimiz de olduğu için, tertemiz girip tertemiz çalışacağız. Şansımız yaver giderse çatışma olmaz, herkes evine mutlu mesut döner.”

Arka koltukta oturan King uzanıp Parks'ın omzuna dokundu. "Bob Scott'un silah manyağı olduğunu zaten biliyorsunuz ama adamın diğer becerileri de yerindedir. VietKong'un elinden öyle kurtulmuş. Diyorlar ki metal bir kovayı altı ay boyunca eğip büküp jilet keskinliğinde bir bıçağa çevirmiş, sonra da onu tutsak eden iki adamın boğazlarını kesmiş. Pek bulaşmak isteyeceğiniz biri değildir yani."

"Anladım. Ama biz de beklenmedik bir anda ve kalabalık bir şekilde saldıracağız. Her şey kitabına uygun. Başka bir yolu varsa da ben bilmiyorum." Bir an durduktan sonra ekledi. "Bruno'yu ya da Joan'i orada bulabilecek miyiz sence?"

"Olabilir," dedi King. "Ama bulduğumuzda yaşıyor olabilirler mi orasını bilemem."

Buick Adam ve Simmons hazırlıkları tamamlamakla uğraşıyorlardı. Jeneratörler yerleştirilip çalışır hale getirilmişti. Kablolar döşenmiş, patlayıcılar ayarlanmış, fûnyeler hazır edilmişti. Buick Adam'ın titizlikle tasarlayıp yaptığı malzemeler de yerli yerinde ve çalışmaya hazırdı. Bütün cihazlar düzinelerce kez kontrol edilmişti. Son bir kez daha sorunsuz çalışırlarsa zafer onların olacaktı.

Buick Adam uzun planlar ve çalışmalar sonucunda ortaya çıkan eserini incelerken ciddiyetini korumuş, yüzünde bir memnuniyet ifadesi oluşmasına izin vermemişti. Bunu fark eden Simmons kontrol ettiği kutuyu bırakıp ona döndü.

"Gösteriye az kaldı. Bu işi kıvracağız bence. Biraz rahatla."

"Sen git kontrollerine devarı et," diye emretti Buick Adam

sert bir şekilde. Ardından bir sandalyeye oturup kafasının içinde bütün ayrıntıları bir kez daha gözden geçirdi.

Simmons mahkûmlara gidip ayrı hücrelerin kapılarından tek tek içeriye göz attı. Şimdilik baygınlardı –yemeklerine uyuşturucu katıyorlardı– ama birazdan uyanacaklardı ve her şey plana uygun giderse cebinde birkaç ömür yetecek parayla birlikte ayrılacaktı ülkeden. Döndüğünde Buick Adam, gözleri kapalı, başı önünde, hâlâ oturuyordu.

“Sence kapıya dayanmalarına ne kadar kalmıştır?” diye sordu Simmons. Adamın sessizlikten ne kadar hoşlandığını bildiğinden, lafını korka korka söylemişti.

“Yakındır,” diye karşılık verdi Buick Adam. “Tennessee’deki sığınağa varmak üzeredirler.”

“Çok şaşıracaklar.”

Buick Adam ona küçümser bir bakış atıp, “Amaç bu,” dedi. “Bu iş için ne kadar çok emek harcadığının farkında mısın sen? Bütün bunlar seni eğlendirmek için mi yapıldı?”

Simmons bakışlarını kaçırdı. “Peki kız ne zaman dönecek?”

“Birazdan gelir. Bir sonraki kısmı kaçırmak istemeyecektir. Açıkçası bu kısmı ben de dört gözle bekliyorum.” Dönüp Simmons’a baktı. “Sen hazır mısın?”

Simmons bu kez omuzlarını geriye atıp özgüvenli bir tavır takındı. “Ben doğuştan hazırım.”

Buick Adam ona kısacık bir an dikkatle baktıktan sonra başını yine öne eğip gözlerini kapadı.

61

Michelle ve King kamyonun içinde, Parks'ın adamlarının doluştuğu kapalı pikabın toprak yoldan eve doğru, daha doğru-su kulübeye doğru ilerleyişini dürbünle seyrettiler. King etrafa bakınırken buradan daha ücra bir köşe olamaz diye düşünüyordu. Great Smoky Dağları'mn sırtlarından birindeydiler ve arazi, kamyonun dört çeker itiş gücünü bile zorlayacak kadar engebeliydi. Etrafları, karanlığın buraya normalden iki saat önce çökmesine yol açacak şekilde; çam, dişbudak ve meşe ağaçlarından bir duvarla çevriliydi. Alacakaranlık şimdiden, saat daha on bir olmasına rağmen inmeye başlamıştı sanki. Ayrıca dışarıdaki soğuk ve nemli hava, kamyonun içinden bile hissedilebiliyordu.

King'le Michelle pikabın kulübenin önünde duruşunu, şoförün araçtan inişini izlediler. Ne etrafta başka bir araba görünüyordu ne kulübenin bacasından duman çıkıyordu ne de ön bahçede dolaşan kedi, köpek ya da tavuk vardı. Pikabın içindeki silahlı federal ajanlar filmli camdan bile görünüyorlardı.

Hadi bakalım, diye düşündü King, Truva atı taktığı binlerce yıldır iş görüyordu. Kazanan serisine burada da devam etse iyi olacaktı. Bulunduğu yerden, pikabın içinde oturmuş bekleyen ajanları gözünün önünde canlandırmaya çalışırken zihninde başka bir düşünce daha belirdi. *Truva atı mı?* Bu düşünceyi şimdilik rafa kaldırıp birazdan devreye girecek kuşatmaya odaklandı yeniden.

Kulübenin etrafını saran diğer ajanlardan kimi toprağın ve çimlerin içine yatmış, kimi çıkıntı kayaların arkasına saklanmış, hepsi de tüfeklerini hedefin çeşitli noktalarına doğrultmuştu. King kulübede her kim varsa bu ağdan kurtulması için sihirbaz olması gerektiğini düşünüyordu. Fakat asıl sorun yeraltı sığınağıydı elbette. Bunu Parks'la da konuşmuşlardı. Temin edebildikleri şemaların kritik bir unsuru eksikti: sığınagın olmazsa olmazı, dış kapıları ve/ya hava delikleri. Parks bu çıkışlardan kaçılmasını engellemek için, tahmini bazı yerlere adamlar konuşlandırmıştı.

Ajanlardan biri ön kapıya doğru yürürken çok geçmeden bir diğeri de ölçüm tripoduyla peşinden gitti. Aracın yan tarafına bayındırlık hizmetlerinin amblemi yapıştırılmıştı. Adamlar kabarık montlarının altında kurşungeçirmez yelekler, bellerinde de tabanca taşıyorlardı. Etraftaki diğer adamlardaysa bir orduya yetecek kadar cephane vardı.

Ajan kapıyı çalarken King'le Michelle nefeslerini tutup beklediler. Otuz saniye geçti, bir dakika geçti, ajan kapıyı bir daha çalıp seslendi içeri. Sonra bir dakika daha geçti. Bu kez kulübenin etrafından dolanmaya başladı, yaklaşık bir dakika sonra başladığı yere geri geldi. Araca dönerken kendi kendine

konuşuyormuş gibi görünüyordu. King adamın aslında hedefi vurmak için Parks'tan emir beklediğini anlamıştı ve o emir gelmiş olacak ki bir anda aracın içindeki bütün adamlar dışarı fırlayıp kulübenin ön tarafına yöneldiler. İçlerinden biri pompalı tüfekle kapıyı patlatınca yedi adam birden açıklıktan içeri dalıp gözden kayboldular. Ardından ağaçların arasında saklananlar da çıkıp tüfekleri ateş etmeye hazır halde, kulübeye dört yandan yaklaşmaya başladılar.

Herkes, biri ateş açsın da düşmanın varlığından emin olsunlar diye bekliyordu. Ancak rüzgârla hışırdayan yapraklar ve tek tük öten kuşlardan başka bir şey duyulmuyordu. Otuz dakika kadar sonra, içerinin temiz olduğunun işareti gelince Michelle ve King arabayla aşağı inip Parks'a ve diğer avcılara katıldılar.

Küçük kulübenin içinde birkaç parça mobilya, boş bir şömine, içi bayat yiyeceklerle dolu dolaplar ve tamtakır bir buzdolabı vardı. Bodrumdan sığınağa açılan geçişi bulmalarıysa çok sürmedi.

Sığınak kulübeden çok daha büyüktü. İçerisi gayet iyi aydınlatılmıştı ve tertemizdi, belli ki yakın zaman önce kullanılmıştı. Girip çıktıkları malzeme odalarının rafları bomboştu ama tozların şekline bakılırsa uzun zamandır böyle boş değil-lerdi. Bunların dışında, içerideki kokudan anladıkları üzere, yine yakın zaman önce atış yapılmış bir poligon buldular. Mahkûm hücrelerine geldiklerinde Parks, King ve Michelle'e başıyla peşinden gelmelerini işaret etti. Koridorun sonundaki hücrelerden birinin kapısı aralıktı. Parks kapıyı ayağıyla itip tamamen açtı.

İçerisi boştu.

“Hepsi boş,” diye homurdandı Parks. “Büyük bir fiyasko oldu ama burası hep böyle boş değilmiş, etrafı didik didik arayıp bir şeyler bulacağız muhakkak.”

Adam telefonunu çıkarıp inceleme için teknik ekibi çağır-maya girişirken King fenerini sağa sola tutarak bakmaya baş-ladı. Çok geçmeden, dikkatini çeken bir şey bulmuştu. Bunun üzerine içeri girip küçük yatağın altına baktı, sonra Michelle’e, “Mendilin var mı?” diye sordu. Ardından yatağın altındaki par-lak cismi Michelle’in verdiği mendille aldı. Bir küpeydi bu.

Michelle de küpeye bakıp, “Joan’ın bu,” dedi.

“Nereden biliyorsun ki?” dedi King şüpheyle. “Herhangi bir küpe gibi duruyor.”

“Bir erkek için evet ama kadınlar giysilere, saçlara, mücev-herlere, tırnaklara, ayakkabılara, bir kadının giydiği her şeye dikkat ederler. Erkeklerse sadece memelere ve popolara bakar, bazen de saç rengine falan. Kısacası bu Joan’ın, son gördü-ğümde bu vardı kulağında.”

“Buradaymış yani.”

“Ama şimdi yok, ki bu da hâlâ hayatta olma ihtimalinin yüksek olduğunu gösterir,” dedi Michelle.

“Küpesini belki de bilerek bırakmıştır,” dedi King.

“Doğru. Burada olduğunu anlayalım diye.”

Michelle küpeyi Parks’a vermeye giderken King hemen ya-nındaki hücreye girip fenerini etrafa tuttu. İçeriye fenerin ay-dınlatma alanına göre parça parça inceledi ama bu kez dikkati-ni çeken bir şey bulamadı. Yatağın altına iyice baktıktan sonra, çıkarken kafasını vurdu. Ayağa kalkıp kafasını ovuştururken yatağın üstündeki küçük döşeği yerinden oynattığını fark etti.

Bunun üzerine, olay yerini bozduğu için azarlamasınlar diye, yatağı düzeltmek üzere çömeldi.

Göreceğini de o zaman gördü. Döşeğin duvara dayanıp örttüğü yerde bir yazı vardı. İyice eğilip fenerini tam o noktaya tuttu. Böyle bir şeyi betona, muhtemelen tırmakla kazımak için epey uğraşmış olmalıydı.

Yazıyı okurken kafasında bir şimşek çaktı, zihni kulübeye doğru inen kamyonu gitmişti. Sonra da Kate'in onlara söylediği bir şeyi hatırlamıştı. Şayet bu doğruysa başından beri fena halde yanılmışlardı.

"Ne yapıyorsun orada?"

Dönüp baktığında Michelle'in başında durduğunu gördü.

"Sherlock Holmes'cülük oynuyorum," dedi utangaç utangaç. "Adamlar ne yapıyor?"

"Teknik ekip içeri girmeye hazırlanıyor. Bizi burada görmek istemeyeceklerdir."

"Anladım. Sen git Parks'a, Wrightsburg'a döneceğimizi söyle. Müsait olduğunda bizim evde buluşuruz."

"Bugün bütün sorularımıza yanıt buluruz diye umuyordum," dedi Michelle etrafa bakınırken. "Aksine daha çok sorumuz oldu."

Michelle gittikten sonra King duvara dönüp yazıyı yeniden okudu, ezberine geçirdi. Bir süre, bunu diğerlerine de söylemekle söylememek arasında gidip geldikten sonra nihayet kendi başlarına bulmalarını beklemeye karar verdi. Eğer haklıysa bu her şeyi değiştiriyordu.

62

Wrightsburg'a dönerlerken King dalgın ve sessizdi. Öyle ki Michelle onu bu ruh halinden çıkarmak için ne kadar çabalarsa çabalasın işe yaramamıştı.

King'i evine bırakırken, "Ben bir süreliğine otele döneceğim," dedi Michelle. "Birkaç şeye bakmam gerekiyor. Servis'i aramayı ihmal ettim, onları da bir arayayım. Ne de olsa hâlâ orada çalışıyorum."

"İyi fikir," dedi King aynı dalgınlıkla, bakışlarını kaçırarak.

"Şu anda aklından neler geçtiğini bilmeyi çok isterdim," dedi Michelle gülümseyip King'in koluna hafifçe dokunarak. "Hadi ama Sean, sıyrıl artık şu sessizliğinden."

"Şu anki düşüncelerim anlatmaya değer midir bilemiyorum."

"Orada bir şey gördün değil mi?"

"Şimdi olmaz Michelle. Etrafıca düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"İyi de biz ortak değil miydik?" diye karşılık verdi Michelle, adamın ondan yardım istememesine içerlemiş bir halde.

"Dur biraz," diye atıldı King o anda. "Benim için yapabile-

ceğin bir şey var aslında. Gizli Servis veritabanına hâlâ girebiliyorsun değil mi?”

“Girebiliyordumdur herhalde. Bir arkadaş benim idari izin işlemlerimi ağırdan alacaktı. Aslına bakarsan bu şimdiki izinden sonra konumumun ne olacağını dahi bilmiyorum. Ama sorunun cevabını öğrenmek kolay. Laptopum otele, gidince girmeyi denerim. Neye bakmak istiyorsun?” King’in isteğini duymak Michelle’i epey bir şaşırtmıştı. “Bunun bizim vakayla ne alakası var ki?”

“Belki var belki yok.”

“Tamam ama bunu Servis’in veritabanında bulabileceğimizi sanmıyorum.”

“Başka bir yerde bul o zaman. Sen iyi bir dedektifsin.”

“Bu söylediğine kendin de inanmıyorsun bence,” dedi Michelle. “Şimdiye kadarki bütün teorilerim fos çıktı.”

“Benim aradığım şeyi bulabilirsen seninle ilgili en ufak bir şüphem kalmayacak.”

Michelle tam cipine biniyordu ki, “Silahın var mı bu arada?” diye sordu.

King kafasını sallayıp, “Geri vermediler ki!” dedi.

Michelle bunun üzerine tabancasını kılıfından çıkarıp ona uzattı. “Al bunu. Yerinde olsam yatarken bile yanımdan ayırmazdım.”

“Sen ne yapacaksın?”

“Gizli Servis ajanlarının hep bir yedeği vardır. Sen de biliyorsun.”

King, Michelle gittikten yirmi dakika sonra Lexus’una atla-

yıp işyerinin yolunu tuttu. Yıllardır oraya, Howard Jennings'in cesedi bulunana kadar, haftada beş gün gidip gelmişti. Şimdiyse yabancı bir toprağa ilk kez adım atmış gibi hissetmişti. İçerisi soğuk ve karanlıktı. Işıkları açıp ısıtıcıyı çalıştırdıktan sonra bu tanıdık ortama bir göz gezdirdi. Gördüğü her şey, Ritter suikastının açtığı uçuruma yuvarlanmaktan nasıl kurtulduğunun resmiydi. Fakat şimdi, duvardaki yağlı boya tabloya hayranlıkla bakarken elini maun lambrikerin üzerinde gezdirirken evindeki gibi bir düzen ve sükûnetin hâkim olduğu mekânı incelerken o eski başarımlık hissini ve huzuru duyamadı içinde. Onun yerine bir çeşit boşluk vardı. Michelle ne demişti? Evini nasıl da soğuk ve yapmacık bulmuştu, bu kadar değişmiş olabilir miydi? Değişmek zorunda kalmıştı. Hayat insanın önüne virajlar çıkarıyordu; ister sapardınız oralara, isterseniz yolun kenarında bir başınıza, kendinize acıyarak geçirirdiniz günlerinizi.

Hukuk kitaplarının bulunduğu, alt kattaki küçük odaya yöneldi. Artık çoğu araştırma kaynağı dijital ortamda bulunsa da raflardaki gerçek kitapları görmeyi seviyordu King. Kitaplık-tan, ülkedeki bütün lisanslı avukatların eyalet eyalet ayrılarak sıralandığı Martindale Hubbell fihristinin başına geçti. İçlerinden, ülkenin en çok sayıda baro mensubunu barındıran eyaleti olan Kaliforniya cildini aldı. Fakat aradığını bulamayacağını anlaması uzun sürmedi. Ondaki Martindale fihristi en güncel olanıydı. Aramaya çalıştığı isimse eski edisyonlarda bulunuyor olabilirdi. Aklında belli bir tarih vardı ama o yılın fihristini nereden bulacaktı? Kendi sorusunun cevabını yine kendi verdi.

Arabasını otuz beş dakika sonra Virginia Üniversitesi'nin kuzey kampüsünde yer alan Hukuk Fakültesi'nin ziyaretçi

otoparkına çekmişti bile. Doğruca kütüphaneye gidip önceden tanıdığı görevliyi buldu. Kendi halinde bir hukuk bürosunun, para ve mekân gibi imkânlarını aşan araştırma materyalleri lazım olduğunda buraya geliyordu. Görevli kadına aradığını söyleyince, “Ah evet,” dedi kadın. “Artık hepsi dijital ortamda ama kütüphanemizin *online* üyeliği var. Dur seni sisteme sokayım. Faturayı her zamanki hesabına keserim Sean.”

“Olur, olur. Teşekkürler.”

Sonra kadın onu kütüphanenin ana katındaki küçük bir odaya götürdü. Oraya giderken laptoplarını önlerine açmış hukukun aynı anda hem eğlenceli hem de hayret verici olduğunu öğrenmekle meşgul öğrencilerin yanlarından geçtiler.

“Bazen keşke tekrar öğrenci olabilsem diyorum.”

“Bunu söyleyen ilk kişi sen değilsin,” dedi kadın. “Hukuk öğrencisi olarak geçinilebiliyor olsaydı ortalık öğrenciden geçmezdi herhalde.”

Kadın onu sisteme soktuktan sonra ayrıldı yanından. King de PC terminalinin başına geçip işe girişti. Bilgisayarın ve online hizmetin hızı sayesinde aramasını işyerindeki kitaplara göre çok daha kolay bir şekilde halledip çok geçmeden istediğini buldu. Kaliforniya’daki o avukatın ismine nihayet ulaşabilmişti. Ancak avukat ölmüştü. King’in güncel fihristinde yer almamasının nedeni de buydu zaten. Fakat 1974 edisyonunda kendine ön sıralarda bir yer bulmuştu.

Şimdi geriye bir tek, aradığı kişinin gerçekten o olduğunu teyit etmek kalmıştı ve böyle bir iş veritabanı üzerinden yapılamazdı. Neyse ki bu bilgiye ulaşmanın yolunu da biliyordu. İlk başta Arnold Ramsey’nin davasına bakan emekli kamu avukatı

Donald Holmgren'i aradı. Hukuk bürosunun ve avukatın adını söyler söylemez adamın nutku tutuldu.

"O olduğuna eminim," dedi sonra. "Arnold Ramsey'nin savunmasını o yapmıştı."

King ceptelefonunu kapattığında pek çok şey yerli yerine oturmuştu fakat karanlıkta kalan bazı noktalar hâlâ vardı.

Aradığı sorunun cevabını Michelle de bulabildiyse tamam sayılırdı. Böylece hücre duvarına kazınmış olan yazının karşılığı bulunmuş olacaktı. Peki ama ya gerçekten haklıysa? Bunun düşüncesi bile yetmişti içinin ürpermesine.

Michelle kaldığı otelin önüne park ettiğinde, ilk işi cipin arkasında duran kutuya bakmak oldu. Daha sonra, içinde Joan'ın, Cedars'taki odasından çıkardıkları Bob Scott belgeleri olan kutuyu, Joan bir şeyleri gözden kaçırmış olabilir diye bir kez daha elden geçirmek için alıp odasına taşıdı. Belgeleri önüne döktüğündeysen Joan'ın notlarıyla karşılaştı.

Sürekli değişen hava bir kez daha serine döndüğünden, şömineye odun atıp kibrit ve gazete kâğıtlarıyla yaktı. Ardından otelin mutfağından sıcak çay ve yiyecek bir şeyler istedi. Tepsisi geldiğinde, Joan'e olanları hatırlayıp gözünü komiden ayırmamış, o çıkana kadar bir eli hep tabancasında olmuştu. Kaldığı oda epey büyüktü ve Thomas Jefferson'ı bile kıskandıracak kadar şatafatlı bir şekilde döşenmişti. Şöminede yanan ateş ise içerideki ciddi atmosfere sıcak ve neşeli bir hava katmıştı. Ancak, bütün bu rahatlığına rağmen odanın ücreti fazlasıyla yüksekti. Öyle ki Servis hiç değilse birkaç günlük otel ve harcırah masraflarını karşılamayı teklif etmemiş olsa bu

kadar uzun kalamazdı orada. Michelle, Servis'in bu cömertliğinin, ödemek istedikleri bir bedel olduğunu biliyordu. King'le birlikte şimdiye kadar son derece umut vaat edici ipuçları yakaladıklarının onlar da farkındaydı şüphesiz fakat Michelle, Servis'in bütün bunları bir yandan da gözünü üzerinden ayırmamak için yaptığını anlamayacak kadar saf değildi elbette.

Yere bağdaş kurup bilgisayarını, on sekizinci yüzyıl tarzında yapılmış yazı masasının arkasındaki veri-telefon hattına bağladı, King'in sıradışı talebi üzerinde çalışmaya girişti ama tahmin ettiği gibi sorusunun cevabı veritabanından çıkmamıştı. Bunun üzerine Servis'ten birkaç arkadaşını aramaya karar verdi. Nihayet beşinci denemesinde yardımcı olacak birini bulabildi, adama King'in ona verdiği bilgiyi aktardı.

"Bilmem mi," dedi ajan. "Kuzenim de aynı esir kampına düşmüş, bir deri bir kemik dönmüştü."

Michelle ona teşekkür edip telefonu kapattı. Hemen ardından da King'i aradı.

"Pekâlâ," dedi sevincini zar zor gizleyerek. "Öncelikle beni Jane Marple'dan beri görülmüş, dünyanın en parlak dedektifi sayabilirsiniz."

"Marple mı? Ben Holmes ya da Hercule Poirot dersin sanıyordum," diye karşılık verdi King.

"Onlar birer erkeğe göre fena sayılmazdı ama Jane başkadır."

"Tamam o zaman Bayan Ukala, kendini ne istersen o saymakta serbestsin. Ne buldun bakalım?"

"Haklıymışsın. Bana verdiğin isim, adamın esir tutulduğu, sonra da kaçtığı Vietnam köyünün ismiymiş. Neler olup bittiğini söyleyecek misin artık? Nereden buldun bu ismi?"

King bir an tereddüt etse de söylemeye karar verdi. “O sığınaktaki hücrenin duvarına kazınmıştı.”

“Tanrım, Sean, sandığım şey mi bu?”

“İsmin arkasına bir de Roma rakamıyla iki yazılmıştı. Orası düştüğü ikinci esir kampıydı da ondan. En azından o öyle görüyordu. Birincisi Vietnam’dı, ikincisi de Tennessee.”

“Yani o hücredeki mahkûm Bob Scott’tu ve bu da bize anlatış şekli, öyle mi?”

“Belki de ama şunu unutmayalım, oraya bizi yanlış yönlendirmek için de bırakılmış olabilir.”

“Ama o kadar da ortalıkta durmuyordu ki?”

“Doğru. Zaten bir şey daha var.”

“Neymiş o?” diye atıldı Michelle heyecanla.

“Susan Whitehead’in cesedine iliştilmiş notta, ‘Sör Kingman’ yazıyordu.”

“Bunu Scott yazmış olamaz mı diyorsun? Neden peki?”

“Bir sürü sebebi olabilir ve ben hiçbirinden emin değilim.”

“Scott değilse başka kim olabilir ki?”

“Ben de bunun üstünde çalışıyorum zaten.”

“Neler çeviriyorsun yine?”

“UVA’nın hukuk kütüphanesinde bir araştırma yaptım.”

“Aradığını buldun mu?”

“Evet.”

“Benimle de paylaşacak mısın?”

“Henüz değil. Biraz daha düşünmem gerekiyor ama bilgiyi onayladığın için teşekkürler. Yine konuşuruz... Bayan Marple.” Bunu söyler söylemez pat diye kapatınca Michelle telefonu yerine bıraktı. Ondan bir kez daha bir şeyler saklamasına canı sıkılmıştı.

“Sen adama yardım et, o telefonu yüzüne kapatsın!” diye söylendi boş odaya doğru.

Ardından ateşe birkaç odun atıp kutunun içindeki belgelere ve Joan’ın notlarına geri döndü.

Ölmüş olabileceğini bildiğin birinin vakayla ilgili kişisel notlarını okumak tuhaf bir histi ama kabul etmek gerekirdi ki Joan notlarını titizlikle tutmuştu. Michelle yazılanları inceledikçe kadının soruşturma yeteneklerine ve profesyonelliğine olan hayranlığı artıyordu. Michelle’in aklına bir ara, Joan’ın, Ritter’ın öldürüldüğü günün sabahında aldığı mesaj geldi. Sonra bunca yıldır taşıdığı vicdan azabını düşündü, kendi kariyeri son sürat ilerlerken önemseydiği adamın mahvoluşunu izlemişti. Kariyerini Sean King’e olan duygularının önüne koyup konuşmamayı seçtiyse onu ne kadar seviyor olabilirdi ki? Ve de King neler hissetmişti acaba?

Bu erkekler niye böyleydi? Bir kadın, üstlerine basıp geçerken asilce acı çekmelerine yol açan baskın bir genleri mi vardı? Aynı çaresiz aşk acısını kadın da çekerti elbette. Hemcinsleri, sonunda üzüleceklerini bile bile, kötü çocuklara kalplerini kaptırma eğiliminde oluyordu. Ama bir kadın, kaybettiklerinin hesabını yapıp yoluna devam etmeyi bilirdi. Erkeklerse öyle değildi. Kadının göğsünün içinde atan kalp ne kadar soğuk olursa olsun, o koca kafalarını her seferinde aynı duvara vurmak zorunda mıydılar? Tanrım, King gibi bir adamın Joan gibi bir kadına kapılabilmesi ne kadar da sinir bozucuydu.

Sonra bütün bunları neden önemseydiğini düşündü Michelle. Sonuçta bir vakayla ilgili olarak işbirliği yapmışlardı. King kusursuz değildi ya. Evet akıllı bir adamdı, evet zarif ve yakı-

şıklıydı, esprileri zekâ yüklüydü, ama en az bir on yıl da büyüktü ondan. Bunun yanı sıra, ruh hali ara ara değişebiliyor, mesafeli, kaba ve tepeden bakan birine dönüşebiliyordu. Bir de o titizliği neydi öyle? Cipini sırf onu memnun etmek için temizlemek zorunda kalması...

Bu samimi itirafı yüzünün kızarmasına neden olunca çabucak önündeki belgelere döndü yeniden. Şimdi Bob Scott için çıkarılan tutuklama emri önünde duruyordu. Joan bunu bulup çıkarmasaydı kulübeyi ve boş sığınağı asla öğrenemezlerdi herhalde. Ancak King'in dediğine göre, bütün bunların altından Scott'un çıkma ihtimali gittikçe zayıflıyordu.

Ama o kulübe Scott'un muydu, Scott'undu; onun için bir tutuklama emri çıkarılmış mıydı, çıkarılmıştı. Evrakı bir kez daha dikkatle okudu Michelle. Bu silah ihlali neyin nesiydi? Ve de tutuklama emri neden işleme alınamamıştı? Bu soruların cevapları kutuda yoktu maalesef.

Belgeyi çaresizlik içinde bir kenara koyup Joan'ın notlarını okumaya devam etti. Kadın ilginç bir isme daha rastlamıştı. Fakat sonra, adamın isminin üstüne bir çizgi çekmiş, kendince şüpheli listesinden çıkarmıştı. Michelle ise kadının bu kararından tatmin olmamıştı. Kimseye itiraf etmiyordu ama King kendi soruşturma becerilerine ne kadar güveniyorsa o da kendi becerilerine o kadar güveniyordu aslında.

Üstü çizilen ismi yavaşça tekrar etti. "Doug Denby." Ritter'ın ekip müdürü. Joan'ın notlarına bakılırsa Denby'nin hayatı Ritter öldükten sonra, ona miras kalan para ve Mississippi'deki bir arazi sayesinde iyi anlamda yön değiştirmişti. Joan de bu yüzden çıkarmıştı onu listeden ama Michelle ikna olmamıştı.

Joan'ın elemanları gerekli görüşmeleri ve araştırmaları yapmış mıydı bakalım? Joan kalkıp Mississippi'ye gitmiş miydi? Belli ki Doug Denby'den hiç şüphelenmemişti. Adam oralarda gerçekten de zengin hayatının zevkini sürüyor muydu? Yoksa başka bir yerlerde, bir sonraki kurbanını öldürmenin ya da kaçırmanın hesaplarını mı yapıyordu? King, Denby'nin kampanya sırasında Sidney Morse'un gölgesinde kaldığını ve buna nasıl içerlediğini anlatmıştı. Bu yüzden Clyde Ritter'dan da nefret eder olmuştu belki. Peki ama Arnold Ramsey'yle nasıl bir bağlantısı vardı acaba? Ya da Kate Ramsey'yle? Kendi intikam kampanyasını yürütmek için servetini mi kullanmıştı? Joan'ın araştırmaları bu soruların hiçbirini yanıtlamıyordu.

Michelle bir kalem bulup Denby'nin ismini Joan'ın çizdiği yerin altına yeniden yazdı. Aklına o anda King'i arayıp adamla ilgili hatırladıklarını sormak geldi. Belki de notları alıp evine gitmeli, karşısına oturup birlikte yeniden gözden geçirmelilerdi. Sonra, bunu sırf onun yanında olmak için isteyebileceğini düşünüp iç geçirdi. Kalkıp kendine bir çay koyup dışarıdaki yağmur bulutlarına bakarken telefon çaldı.

Arayan Parks'tı. "Ben hâlâ Tennessee'deyim," dedi adam. Sesi hiç mutlu gelmiyordu.

"Yeni bir şey var mı?"

"Yakınlarda oturan insanlarla konuştuk ama bir şey çıkmadı. Bob Scott'u tanımıyorlarmış, hiç görmemişler falan. Bazen şüpheli listeme herkesi eklemek istiyorum. Bu arada arazi başından beri Bob Scott'a ait değilmiş. Orada yaklaşık beş yıl kalan yaşlı bir adamdan satın almış. Ama adamın ailesinin dediğine göre, aşağıda sığınak olduğunu hiçbiri bilmiyormuş.

Bir de içerisi tertemizdi tabii. Sizin bulduğunuz o kpenin haricinde tek bir ipucuna rastlayamadık.”

“Ben değil, Sean buldu,” dedi Michelle. Bir anlık tereddüdün ardından, “Ama bağka bir Şey daha buldu,” diye ekledi. Sonra diğer hücrenin duvarına kazınmığ olan Vietnam köyünün isminden bahsetti.

Parks bir anda küplere binmiğti. “Oradayken niye söylemiyor ki bunu?”

“Bilmem,” diye karėılık verdi Michelle. “Şu sıra kimseye gvenemiyor belki de.”

“Peki Scott’un, Nam’da esir dğtğn teyit ettin mi?”

“Evet, bütün hikâyeyi bilen bir ajanla konuğtum.”

“Ne yani, adamın biri gidip kulübeyi ve sığnağı ele geirmiğ, sonra da Scott’u kendi evinde esir mi etmiğ Şimdi?”

“Sean bunun bizi yanlığ yönlendirmek için yapılmığ bir numara olabileceğini söylüyor.”

“Parlak dedektifimiz neredeler sahi?”

“Evinde. Bağka bir konuyu arağtıracakmığ. Şu sıralar pek iletiğim kurma havasında değil. Sanırım yalnız kalmak istiyor.”

“Ne istediğinden bana ne!” diye gürledi Parks. “Herif belki de bütün meseleyi çözdü ama bize bir bok söylemek istemiyor!”

“Bak Jefferson, adam gerçeğe ulağmak için elinden geleni yapıyor. Kendince yöntemleri var, o kadar.”

“Onun yöntemleri fena halde canımı sıkmaya bağladı.”

“Ben onunla konuğurum. Hatta sonra bir ara hep birlikte grğrz de.”

“Burada daha ne kadar kalacağımı bilmiyorum. İçim yarına kadar bitmeyebilir. Sen King’le konuğ, bildiklerini bizden sak-

lomasının ne kadar yanlış olduğunu anlat. Sonra bizden daha da fazla delil sakladığını öğrenmek istemiyorum. Eğer öyle bir şey varsa ensesinden tutup bugün gördüğünüz gibi bir hücreye tıkmaktan zerre çekinmem. Anladın mı beni?”

“Hem de çok iyi anladım.”

Michelle telefonu kapattıktan sonra laptopun veri kablosunu duvardan çıkardı, toparlayıp çantasına yerleştirdi. Ardından ayağa kalkıp sırt çantasından bir şey almak için odanın öteki tarafına gitti. Kafası düşüncelerle o kadar meşguldü ki yere kapaklanana kadar neye takıldığını fark etmemişti. Yeniden ayağa kalktığındaysa küreğe öfkeyle baktı. Cipten getirdiği diğer ıvır zıvırla birlikte yatağın altındaydı. Etraf o kadar kalabalıktı ki oda engelli parkura dönmüştü. Eşyalara takılıp düşmesi üçüncü oluyordu. Artık bir şey yapması gerekiyordu.

Michelle odadaki ıvır zıvıra karşı açtığı savaşa girerken Jefferson Parks’la yaptığı bütün konuşmanın küçük bir devre ve kablolarla kaydedildiğinin farkında değildi. Telefon hatlarının girdiği kutunun içinde, oraya yakın zaman önce eklenmiş, otel sahiplerinin de bilmediği bir cihaz vardı. Bu son teknoloji, kablosuz dinleme aygıtı o kadar hassastı ki yalnızca odadaki konuşmaları ya da Michelle’in telefonda söylediklerini değil, karşı tarafın söylediklerini de yakalayabiliyordu.

Otelin bir kilometre kadar uzağında, yolun kenarında bir panel minibüs duruyordu. Buick Adam minibüsün içinde konuşmayı üçüncü kez dinledikten sonra durdurdu. Ardından telefonu kaldırıp arayacağı yerin numarasını çevirdi. Birkaç dakika süren konuşmasının sonuna doğru, “Ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı anlatamam,” dedi.

Bu sözler, konuşmakta olduğu kişinin soğuk terler dökmesine neden olmuştu.

“Yap şu işi,” dedi Buick Adam sonra. “Bu gece bitir.”

Telefonu kapattıktan sonra otele doğru baktı. Michelle Maxwell sonunda listenin en tepesine ulaşabildiği için bir tebriği hak ediyordu.

64

King bütün bu koşturmacanın arasına, Lynchburg'daki güvenlik şirketinden randevu almayı da sıkıştırmış, üstünde "A-1 Güvenlik" yazan minibüs evin kapısına gelmişti.

Satış temsilcisiyle ön kapıda konuşup istediği şeyi anlattı. Adam önce bir eve baktı, ardından King'e. "Hiç yabancı gelmediniz bana," dedi. "Siz şu cesedi bulan kişi değil misiniz?"

"Doğru. Neden bir güvenlik sistemi kurdurmak istediğimi anlamışsındır herhalde."

"Tamam ama şunu baştan söyleyeyim, garantimiz böyle şeyleri kapsamıyor. Yani evden yine bir ceset çıkarsa para iadesi yapmıyoruz. Bu bir yerde Tanrı'nın işi sayılır ya, ondan."

"Peki."

Yapılacaklarda anlaşıldıktan sonra, "Ne zaman başlarsınız?" diye sordu King.

"Şey, şu sıra yoğunuz. Birileri iptal ederse isminiz listede yukarı çıkar. Ben arar haberdar ederim."

King evrakları imzaladı, el sıkıştılar, adam gitti.

Akşam olduğunda King, Michelle'i arayıp eve çağırmayı düşündü. Epeydir görüşmemişlerdi ve kız bu durumdan hiç hoşnut değildi. Ama yapacak bir şey yoktu, onun tarzı da buydu işte. Bir şeyden kesin emin olmadığı sürece açılmayı sevmiyordu. Ama neyse ki biraz daha emindi artık.

Kate Ramsey'nin Richmond'daki evini aradı. Telefonu açan, arkadaşı Sharon oldu, Kate hâlâ yoktu ortalıkta.

King ona, "Sen bir yere ayrılma, ben sana haber vereceğim," dedi.

Telefonu kapattıktan sonra büyük pencereden göle baktı. Normalde, kafası dolu olduğunda, düşünmek için tekneye atlar, göle açılırdı ama bugün hava fazlasıyla serin ve rüzgârlıydı. Şömineyi yakıp karşısına geçti, hızlıca bir şeyler atıştırdı. Nihayet Michelle'i aramak için kendi kendini ikna ettiğindense vaktin epey geç olduğunu fark etti.

John Bruno'nun kayboluşunu aklından çıkaramıyordu. Arnold Ramsey'nin hayatını sahte cinayet suçlamalarıyla mahvetmiş olabileceğini öğrendikten sonra, kaçırıldığına daha bir emin olmuştu. O suçlamalar, King'in artık kim olduğunu bildiği bir avukatın müdahalesiyle düşürülebilmişti. Aslında bu bilgiyi Michelle'le de paylaşmak, vaktin geç olmasına aldırmadan arayıp ona da anlatmak istiyordu ama sonra, bekleyebilir diye düşünüp vazgeçti yeniden. Hemen ardından Kate'in kulak misafiri olduğunu söylediği konuşma geldi aklına. Gizemli adamın babasına söylediği, daha doğrusu Kate'in duyduğunu sandığı ismi düşünüyordu şimdi. Thornton Jorst. Ama adamın söylediği bambaşka bir şey de olabilirdi.

Kate başka bir şey daha demişti, King'in kafasını karıştıran bir şey. Regina Ramsey, kızına, bir savaş protestosu sırasında bir polis memurunun öldürüldüğünü ve bunun, Arnold Ramsey'nin akademik kariyerine nasıl darbe vurduğunu anlatmıştı. Ama yine Kate'in söylediğine göre, Berkeley Üniversitesi babasının, *çoktan* hak ettiği doktorasını almasına izin de vermişti. Kate ayrıca Ramsey'nin doktorasını 1974'te aldığına, buradan da o protestonun savaşla ilgisi olamayacağına dair bir sonuca varmıştı. Peki ama neden böyle yapmıştı? İşte bu sorunun cevabı hâlâ yoktu.

King saatine bakıp da gece yarısını geçtiğini görünce çok şaşırdı. Bütün kapıları ve pencereleri kontrol ettikten sonra Michelle'in ona verdiği silahı da alıp üst kata çıktı. Ardından yatak odasının kapısını kilitleyip ek güvenlik olsun diye önüne şifonyeri çekti. Silahın dolu olduğuna ve namluya bir mermi- nin sürüldüğüne emin olduktan sonra soyunup yatağa girdi. Çok geçmeden de başucunda silahıyla uykuya daldı.

65

Saat gece iki olduğunda, penceredeki adam silahını kaldırıp yataktaki kabartıya doğrulttu ve camın üzerinden ateş etti. Saplanan mermiler yatağın ve yastığın bütün tüylerini havaya savurmuştu.

Silah sesine uyanan Michelle kanepeden yere yuvarlandı. Joan'ın notlarını okurken kanepede uyuyakalmıştı. Birinin onu öldürmeye çalıştığını anlar anlamaz silahını çıkarıp pencereye doğru ateş etti o da. Uzaklaşan ayak sesleri duyduğundaysa yerde sürünerek pencereye kadar gitti ve kulak kabarttı. Sonra da pervazdan kafasını çıkararak dışarıya baktı. Adamın koştuğunu hâlâ duyabiliyordu, bir yandan da öksürüyordu sanki. Michelle'in uzman kulakları, atılan adımların ritminde bir tuhafılık sezmişti; şahıs sanki vurulmuş ya da yaralanmış gibiydi. Sebebi ne olursa olsun normal bir ses değildi. Aklına ilk gelen, bu beceriksiz suikastçıyı vurmuş olabileceğı oldu. Belki de onu öldürmeye gelmeden önce vurulmuştu. Cipteyken ateş ettiğı adam olabilir miydi? Hani boynunu koparmaya çalışsan? Kendine Simmons diyendi belki.

Derken bir arabanın çalıştırıldığını duydu, ama kendi cipine koşup peşine düşmeye yeltenmedi. Orada başkaları da var mı yok mu bilmiyordu çünkü. King'le ikisi bu şekildeki bir pusuya daha önce düşmüşlerdi ve Michelle'in bunu tekrar etmeye hiç niyeti yoktu.

Gidip paramparça olmuş yatağa baktı. Kanepeye geçmeden önce orada şekerleme yaptığı için, yatak örtüsü ve yastık birleşip tortop olmuştu. Ateş eden şahıs da onun yattığını sanmış olmalıydı.

Peki ama onu neden öldürmek istemişlerdi ki? Çok yaklaştıkları için miydi? Kendisi çok da bir şey yapmamıştı. Asıl ilerleme kaydeden Sean...

Michelle o anda donup kaldı. King! Hemen telefona sarılıp numarasını çevirdi. Çaldı, çaldı ama açan olmadı. Polisi de arasa mıydı? Parks'ı ya da. King'in uykusu ağırdı belki. Hayır, hayır, sezgileri tersini söylüyordu. Bunun üzerine fırlayıp cipine koştu.

King alarma uyandı. Bir süre uyku mahmuru bir halde yatıktan sonra kendine gelip doğruldu. Her yer duman olmuştu. Zorlukla nefes alarak banyoya kadar gitti, bir bezi ıslatıp yüzüne örttü. Hemen ardından, oradan emekleyerek çıkıp ayağa kalktı, sırtını duvara vererek kapıya kadar gitti, şifoniyeri kapının önünden çekti. Kapı sıcak mı diye baktıktan sonra dikkatli bir şekilde açtı.

Dışarıdaki koridor duman altında kalmıştı ve yangın alarmı hiç durmamacasına ötüyordu. Fakat alarm maalesef merkezi

bir istasyona bağlı değildi ve bölgeye bakan tek itfaiye kilometrelerce ötedeydi. Evi de öyle ücra bir yerdeydi ki birilerinin yangın çıktığını görmesi neredeyse imknsızdı. Yine emekleyerek telefona ulaşma düşüncesiyle yatak odasına yöneldi ama odada dumandan göz gözü görmediği için neyin nerede olduğu anlaşılmıyordu. İçeri girmeye cesaret edemeyen King mecburen koridora döndü. Aşağıda parlayan alevlere ve kıvılcımlara bakarken merdivenin sağlam olması için dua etti. Yoksa bu cehennemin ortasına atlamak zorunda kalacaktı, düşüncesi bile hoşuna gitmemişti.

Sonra aşağıdan bazı sesler duydu. Duman soluyup durduğundan sürekli öksürüyor, kendini bir an önce dışarı atmak istiyordu ama bunun bir tuzak olabileceğinin de farkındaydı. Silahına sarılıp aşağı seslendi. “Kim var orada? Silahlıyım, gözümü kırpmadan vururum.”

Cevap gelmemesi şüphelerini daha da artırmıştı. şimdi durduğu yer büyük n camları görüyordu. King dışarı baktığında, n bahçede yanıp sönen kırmızı ışıkları fark etti. Çok geçmeden onlara diğer itfaiye arabalarının sirenleri katıldı. Yardım gelmişti demek ki. Merdivenlere kadar gidip aşağı baktı. Dumanların arasından, üniformalı ve başlıklı itfaiyecileri görebiliyordu şimdi. Sırtlarında tankları, yüzlerinde maskeleriyle ierideydiler.

“Buradayım,” diye bağırdı onlara. “Yukarıdayım!”

“Aşağı inebiliyor musunuz?” diye seslendi itfaiyecilerden biri.

“Sanmıyorum. Önümde dumandan bir duvar var.”

“Orada kalın o zaman. Biz gelip alacağız sizi. Oradan ayrılmayın ve ayağa da kalkmayın! Hortumlar şimdi geliyor. Bütün

ev alevler içinde.”

Yangın söndürücülerin fışirtısı duyulduktan hemen sonra adamlar merdivenleri çıkmaya başladılar. King’in gözleri dumanı neredeyse kör olmuş, midesi bulanmaya başlamıştı. Nihayet birilerinin onu yerden kaldırıp hızla basamaklardan aşağı indirdiklerini hissetti. Bir dakikaya kalmadan da dışarı çıkmıştı.

Tepesine toplanan insanlardan biri, “İyi misin?” diye sordu.

“Lanet olsun, adama oksijen getirin,” dedi bir başkası. “Bir ton karbon monoksit solumuştur.”

King önce oksijen maskesinin yüzüne geçirildiğini hissetti, ardından kaldırılıp ambulansa bindirildi. Bir an Michelle’in ona seslendiğini duyar gibi oldu. Sonra her şey karardı.

İtfaiyecinin kumanda panelinin üstündeki bir düğmeye basmasıyla birlikte sirenler, yanıp sönen ışıklar, telsiz cızırtıları ve diğer bütün “ses efektleri” bir anda sustu. King’in elinden silahını alırken her şey eski sessizliğine bürünmüştü. İtfaiyeci bunun üzerine, dumanların çekilmeye başladığı eve geri döndü. Alev cehennemi atmosferi yaratmak için bütün unsurların kullanıldığı, özenle yürütölmüş bir “yangın” olmuştu. Adam bu kez bodruma inip gaz borularının üstüne yerleştirilmiş olan küçük cihazdaki şalteri kaldırdı, sonra da çıktı evden. Onu bekleyen minibüsün arkasına biner binmez motor çalıştı, minibüs hızla ana yola çıkıp güney yönüne saptı. King’in bodrumundaki fünye tertibatı, iki dakika sonra, gaz borularını da ateşe vererek patladı. Sean King’in güzel evi o anda paramparça olup havaya uçmuştu.

İtfaiyeci, başlığını ve maskesini çıkarıp yüzünü sildi.

Buick Adam Şimdi baygın yatan King'e bakıyordu. Ona verdikleri "oksijen"ın içine uyuŐturucular da katılmıştı.

"Seni yeniden görmek ne güzel Ajan King. Uzun zamandır bu anı bekliyordum."

O bunları söylerken minibüs karanlığa doğru hızla yol alıyordu.

Patlamayla birlikte yer gök sallanırken Michelle, King'in evine çıkan yolun başına yeni gelmişti. Toprağa saplanan aracı çıkardıktan sonra bu kez de evden fırlayan tahta, cam ve diğer malzemeler yüzünden durmak zorunda kaldı. Hemen aşağı atlayıp 911'i aradı, olanları karşı tarafa bağıra bağıra anlatıp ulaşabilecekleri her yere haber vermelerini istedi.

Ardından alevlere ve dumana aldırmadan, enkaza dalıp "Sean! Sean!" diye bağırmaya başladı. Ses gelmediğini görünce yeniden cipe dönüp bir battaniye aldı, ona sarılıp ön kapıdan, daha doğrusu ön kapıdan geriye ne kaldıysa oradan eve daldı. İçerideki duman o kadar yoğunlu ki daha fazla ilerleyemeyip olduğu yere çöktü, öksürmeye başladı. Nefes almak için dışarı çıktıktan sonra bu kez de binanın yan tarafına açılmış büyükçe bir delikten girdi içeri. Emekleyerek ilerlerlerken bir yandan da sürekli King'e sesleniyordu. Bir ara, odasındadır diye düşünüp merdivenlere yöneldi ama şimdi merdivenin yerinde yeller esiyordu. Ciğerleri dumanla dolunca yine dışarı çıkıp hava almak zorunda kaldı.

Tam o anda, binayı yerinden sarsan başka bir patlamayla birlikte, ön taraftaki veranda çökmeden, son anda atlamayı başardı. Fakat patlayıcı güç onu havaya savurmuş, ardından sert bir şekilde yere inmişti. Bir yaylın ateşi varmış gibi her türlü parça etrafında uçuşuyordu. Baş ı yan ılmış, ciğerleri ölümcül gazla dolmuş, bacakları ve kolları parçalanmış halde bir süre toprağın üstünde kaldı. Çok geçmeden, yaklaşan ağır vasıtaların ve sirenlerinin sesleriyle toparlanıp ayağı kalktı. Sonra üniformalı bir adam yanına gelip oksijen verdi, iyi olup olmadığını sordu.

Kamyonlar ve arabalar doluşup gönüllü itfaiye erleri bu cehennem manzarasına dağıılırken bir şey diyemeden onları seyretti Michelle. Orada öylece yatıp Sean King'in evinden geri kalanların yıkılışına tanık oldu. Bir tek taş baca kalmıştı ayakta. Michelle kısa bir süre sonra, bu yakıcı manzara karşısında kendinden geçmişti.

Uyandığında, bir hastane odasında yatmakta olduğunu anlaması birkaç dakikasını aldı. Derken elinde bir fincan kahve, yüzünde rahatlamış bir ifadeyle bir adam belirdi başında.

"Kahretsin, az daha kaybediyorduk seni," dedi Jefferson Parks. "İtfaiyecilerin dediğine göre, havaya uçan beş yüz kiloluk metal bir kiriş kafanın hemen dibine düşmüş."

Michelle kalkıp doğrulmaya çalıştı ama Parks elini omzuna koyup engel oldu ona.

"Ağır ol bakayım. Nasıl bir enkazdan çıktığını biliyor musun sen? Böyle bir şeyden sonra kalkıp dansına kaldığın yerden devam edemezsin."

“Sean nerede? Sean?” dedi Michelle etrafına bakınarak. Parks cevap vermeyince de gözyaşlarının yanaklarından aşağı indiğini hissetti. “Lütfen Jefferson, sakın ona bir şey...”

“Sana hiçbir şey diyemem çünkü bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Herhangi bir cesede rastlanmadı Michelle. Sean’ın orada olduğuna dair bir işaret bile yok ama arama çalışmaları sürüyor. Patlamalar çok şiddetliydi. Demek istiyorum ki geriye bulunacak fazla bir şey kalmamış olabilir.”

“Dün gece evini aradım ama açan olmadı. Evde değildi belki.”

“Ya da sen aradığında ev havaya uçmuştu zaten.”

“Hayır, arabayla evine giderken patlamaları duydum.”

Parks yatağın yanına bir sandalye çekip oturdu. “Pekâlâ, tam olarak neler olduğunu anlat bana.”

Michelle her şeyi, hatırladığı bütün ayrıntılarıyla anlatmaya koyuldu. Onu King’in evine götüren olaysa neden sonra geldi aklına.

“Bu gece biri beni otel odamda öldürmeye çalıştı. Sean’ın evine gitmeden hemen önce. Pencereden yatağıma ateş ettiler. Şansıma, kanepede uyuyakalmıştım.”

Parks’ın yüzü bir anda kıpkırmızı olmuştu. “Ne diye arayıp haber vermezsin ki bana? Ama yok, daha önemli işlerin vardı tabii. Önce patlayan bir binaya girmen gerekiyordu, değil mi? Sen canına falan mı susadın acaba?”

Michelle iyice doğrulup sırtını yatağın arkalığına dayadı, üstündeki örtüyü çekiştirdi. Başı fena halde acıyordu ve kollarında bandajlar olduğunu yeni fark etmişti.

“Yanmış mıyım ben?” diye sordu bezgin bezgin.

“Hayır, kesik ve yarıklar sadece. İyileşmeyecek şeyler de-

ğil yani ama başının ne âlemde olduğunu bilmiyorum. Şansını tüketene kadar aptalca şeyler yapmaya devam edersin diye tahmin ediyorum.”

“Ben sadece Sean’ı merak ettim. Benim peşime düştüklerine göre ona da bir şeyler yaparlar diye düşündüm. Haklıyım. O patlama kaza değildi herhalde.”

“Hayır. Kullanılan düzeneği buldular. Epey ince bir işçilikmiş. Bodrumdaki gaz borularının hemen dibine yerleştirilmiş. Evi resmen atmosfere fırlattı.”

“Peki ama neden? Sean evde bile değilmiş.”

“Keşke bu sorunun cevabını ben de bilseydim.”

“Sean’ı arıyorlar mı?”

“Aklımıza gelen herkese haber verdik. FBI var, Adli Kolluk Kuvvetleri, Gizli Servis, Virginia Eyalet Polisi var, yerel emniyet bile var ama ses çıkmadı hâlâ.”

“Başka? Mesela Joan’le ilgili bir gelişme? Yok mu hiçbir şey?”

“Yok,” dedi Parks sıkkın bir ses tonuyla. “Hiçbir şey yok.”

“O halde benim çıkıp sağa sola saldırmam gerekiyor,” dedi Michelle yataktan kalkmaya çalışırken.

“Senin yapman gereken tek şey orada yatmaya devam edip dinlenmektir.”

“Benden imkânsız istiyorsun!” diye atıldı Michelle öfkeyle.

“Hayır, makulü istiyorum. Şimdi buradan çıkıp hasta ve sersemlemiş halinle arabana bineceksin, ne bileyim, yolda bayılır mısın eder misin? Hem kendine hem de başkalarına zarar vereceksin. Buna göz yummam mümkün değil. Unutma ki birkaç gün içinde bu ikinci hastane ziyaretin oluyor. Bir sonraki durağın morg olabilir.”

Michelle bir an ona, patlamaya hazır bir volkan gibi baktı ama sonra normale dönüp arkasına yaslandı. “Pekâlâ, şimdilik sen kazandın. Ama her türlü gelişmeden beni de haberdar edeceksin. Yoksa gelip izini bulurum, sonrası hoş olmaz.”

Parks ellerini, teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdı. “Tamam, tamam, yeterince düşmanım var zaten. Bir yenisini daha eklemeyeyim.” Kapıya kadar gitmişti ki durup Michelle’e döndü. “Seni boş yere umutlandırmak istemiyorum. Sean King’i bir daha görme şansımız epey zayıf ama buna emin olana kadar durup dinlenmeden çalışacağım.”

“Peki teşekkür ederim,” dedi Michelle cılız bir gülümsemeyle.

Adam çıktıktan sonra beş dakika bekledi, aceleyle üstünü giyinip hemşirelere görünmeden, hastanenin arka kapısından dışarı sıvıştı.

King koyu bir karanlığa uyandı. Her neredeyse içerisi bir o kadar da serindi. Derin bir nefes alıp yattığı yerde doğrulmaya çalıştı. Tam düşündüğü gibi olmuştu. Onu yatağa bağlamışlardı. Tenindeki hisse bakılırsa kollarına deri kemerler geçirmişlerdi. Kafasını çevirip gözleri karanlığa alışana kadar bekledi, ama etrafta en ufak bir ışık bile olmadığı için fazla bir şey göremiyordu. Okyanusun ortasındaki bir gemide bile olabilirdi. Bir yerlerden mırıltılar duyunca kulak kabarttı ancak sesler o kadar cılızdı ki orada insan olup olmadığını bile anlayamıyordu. Sonra ona doğru yaklaşan ayak sesleri duydu. Birkaç saniyeye kalmadan da hemen dibinde birinin ağırlığını hissetti. Bu şahsın, omzuna hafifçe dokunmasıyla irkildi, ardından o dokunuş bir kavrayışa dönüştü. Baskı artıp teninde bir de batma hissedince acıyla bağurmamak için dudaklarını ısırды.

Nihayet, olabildiğince sakın bir ses tonuyla, “Bak,” dedi. “Beni, omzumun sıkarak öldürecek değilsin ya. Çekil git başımdan!”

Baskı o anda durdu, ayak sesleri uzaklaşıp kayboldu. King'in alnı ter içinde kalmıştı. Hemen ardından bir üşüme geldi üstüne, sonra da midesi bulanmaya başladı. Az önceki şey bir iğneydi muhtemelen. Kafasını yana çevirip kustu.

Öğürebiliyor olması en azından hayatta olduğunu gösteriyordu. “Kusura bakmayın, halıyı berbat ettim,” diye mırıldandıktan sonra gözleri kapandı, yavaşça uykuya yenik düştü.

Michelle'in ilk durağı King'in evi olmuştu. Enkaz itfaiyecilerle, polis memurları ve teknik ekip elemanlarıyla doluydu. Konuştuğu kişiler hep aynı şeyi söylüyorlardı: İnsan kalıntısına rastlanmamıştı. Bakışları Sean King'in “kusursuz” evinin molozları üzerinde gezinirken içindeki çaresizlik hissinin gittikçe güçlendiğini hissetti. Nihayet, buradan çıkarabileceği bir şey olmadığına karar verip iskeleye gitti, bir süre King'in yelkenlisinde oturup durgun gölü seyretti. Adamın sevgiyle bağlandığı şeylerden biraz güç ve ilham almaya çalışıyordu.

Canını sıkan iki mesele vardı: Bob Scott için çıkarılan tutuklama emri ve Doug Denby'nin nerede olduğunu bilmemeleri. Bu iki meselenin de üstüne gitmesi gerekiyordu. Otele dönmek üzere arabasına bindiğinde babasını aradı. Saygın bir polis şefi olan Frank Maxwell, Tennessee'de herkesi tanıyordu. Kafasını kurcalayan meseleleri bir de babasına anlattı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu adam. “Sesin pek iyi gelmiyor.”

“Haberin yok herhalde, gece Sean King'in evini havaya uçurdular. Adam kayıp şimdi.”

“Tanrım, sen iyi misin?”

“İyiyim, iyiyim.” Onu öldürmeye çalıştıklarını söylememiştir. Babasına profesyonel hayatıyla ilgili fazla bir şey anlatmamaya yıllar önce karar vermişti. Oğulları her türlü tehlikeye düşse de işlerinin bir parçası der çıkardı adam ama kızının ölümünden döndüğünü duymak hiç hoşuna gitmeyecekti elbette. “Baba, bu bilgiye acilen ihtiyacım var.”

“Anladım. Çok sürmez, merak etme,” deyip telefonu kapattı adam.

Odasına döner dönmez Joan’ın notlarını çıkarıp Doug Denby’yle ilgili bir dizi telefon görüşmesi yaptı. Son aradığı yer Denby’nin, Mississippi Jackson’daki evi oldu. Telefonu açan kadın ona ne Denby’yle ilgili bir bilgi verdi ne de orada oturup oturmadığına dair sorularına cevap. Bunda bir gariplik yoktu, Michelle bir yabancıydı sonuçta. Denby’nin parası hâlâ duruyorsa ve dolayısıyla her gün gitmesi gereken bir işi yoksa istediği zaman istediği yerde olabilirdi. Konuştuğu kimse ona Denby’nin, söz konusu olaylar yaşanırken nerede olduğunu söyleyemiyordu. Ritter kampanyasındaki pozisyonu şüpheliler listesindeki yerini garantiliyordu ama böyle bir şeyi yapmasının altındaki sebep hâlâ meçhuldü.

Çalan telefonla yerinden sıçradı Michelle. Arayan babasıydı. Adamın söylediklerini kısa kısa not etti.

“Baba sen bir numarasın. Seni seviyorum.”

“Niye daha sık gelmiyorsun bakayım? Annen seni sorup duruyor.”

“Tamamdır. Bu iş bir bitsin, soluğu evde alıyorum.”

Babasından temin ettiği numarayı çabucak çevirdi. Bob

Scott'un Tennessee'den aldığı arazinin satış işlemlerini yürüten hukuk bürosuydu burası. Babası ondan önce avukatı arayıp Michelle'in ona döneceğini haber vermişti.

"Babanızı şahsen tanımıyorum ama ortak dostlarımızdan hakkında hep iyi şeyler duymuşumdur," dedi avukat. "Anladığım kadarıyla bir arazi satışıyla ilgili bir mesele varmış."

"Doğru. Vefat etmiş şahsın arazisi Robert Scott'a sizin üzerinizden satılmış."

"Evet, babanız telefonda bahsedince dosyasını çıkardım. Alıcı Robert Scott'muş. Fazla bir meblağ değil ama ödeme-yi nakit yapmış. Eski kulübeyle birlikte, çevresinde bir miktar arazi de varmış ama oralar hep ormanlık ve taşlık yerler."

"Yanlışım yoksa arazinin eski sahibi kulübenin altında bir sığınak olduğunu bilmiyormuş."

"Babanız sığınağa bahsetti. İtiraf etmeliyim ki benim de haberim yoktu. Tapuda yazmadığı için böyle bir şey aklıma gelmemişti tabii. Bilseydim orduya haber verirdim herhalde. Ya de ne bileyim, bir sığınak bulunca ne yapmak gerekir ki?"

"Araziye hiç gitmiş miydiniz?"

"Hayır."

"Ben gittim. Sığınağa bodrumdaki bir kapıdan giriliyor."

"Bu mümkün değil!"

"Neden?"

"Bodrum yoktu da ondan. Hatta kulübenin kat planı şu an önümde duruyor."

"Kulübe müvekkilinizdeyken bodrum yoktu belki ama şimdi var. Bu Bob Scott'un sığınağa haberi vardıysa bodrumu oraya erişmek için yaptırmış olabilir."

“Mümkündür. Siz aramadan önce arazinin eski sahiplerine de baktım. Ordudan sonra çok el değıştirmiş ve görebildiğim kadarıyla orası orduya aitken kulübe yokmuş. Sonraki sahipleri inşa etmiş.”

“Elinizde Bob Scott’un bir fotoğrafı falan olabilir mi? Bu gerçekten çok önemli.”

“Normalde emlak satışlarında karşı tarafın ehliyetinin fotokopisini isteriz. Bu belgeler resmi kayıtlara da girdiği için kimlik teyidi gerekebiliyor.”

Michelle bunu duyar duymaz heyecanla ayağa fırladı. “Bana hemen şimdi faksla gönderebilir misiniz?”

“Gönderemem.”

“Gizli bilgi değil ya?”

“Hayır, ondan değil zaten,” dedi adam iç geçirerek. “Bakın, dosyayı satış gerçekleştikten sonra ilk defa açıyorum ve maa-
lesef içinden Bay Scott’un ehliyet fotokopisi çıkmadı.”

“Fotokopi çektirmeyi unutmuş olabilir misiniz?”

“Sekreterim otuz yıldır bizimle ve bir kez olsun unuttuğunu görmedim.”

“O halde birileri fotokopiyi dosyadan aldı.”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum ama dosyada böyle bir şey yok gerçekten.”

“Bob Scott’un nasıl biri olduğunu hatırlıyor musunuz?”

“Onu sadece bir kere gördüm, o da satış sırasında, birkaç dakikalığına. Takdir edersiniz ki her yıl yüzlerce işlem gerçekleştirtiyoruz.”

“Biraz düşünüp hatırlamaya çalışsanız? Belki aklınıza bir şey gelir.”

Avukat dediğini yapıp hafızasında canlananları Michelle'e anlattı, Michelle de teşekkür edip kapattı telefonu.

Fakat avukatın verdiği tarif, adamın Bob Scott olduğuna emin olması için yeterli değildi. İnsan sekiz yılda çok değişebilirdi, özellikle de Scott gibi elini ayağını çekmiş biriye. Keşke Denby'nin eşkalini de bilebilseydi. Olduğu yerde dönüp duruyordu resmen. Sakinleşmek için birkaç kez derin nefes aldı. Şimdi paniğe kapılmanın zamanı değildi.

Soruşturup araştırarak bir şey kalmayınca King'i düşünmeye başladı. Adam bir şey üzerinde çalıştığını söylemişti; fazladan araştırma yapmasını gerektiren bir şey. Ne yapacaktı peki? Bir yere gidecekti ama nereye? Michelle yorgun zihnini zorlayıp etrafıca düşünmeye çalıştı.

Sonra, aklına bir şey gelince anahtarları kapıp arabasına koştu.

68

UVA'nın hukuk kütüphanesine hızlıca girip dosdoğru danışmaya gitti. Şimdi danışmada başka biri duruyordu ama Michelle durumu anlatınca King'e yardım eden kadına yönlendirdi.

Michelle kadına Gizli Servis rozetini gösterip King'in neyi araştırdığını öğrenmek istediğini söyledi.

"Evinin yandığını haberlerden öğrendim," dedi kadın. "Kendisi iyi mi acaba? Haberde söylemediler de."

"Henüz biz de bilmiyoruz. Yardımaınıza da bu yüzden ihtiyacım var."

Kadın, King'in ondan ne istediğini anlattıktan sonra Michelle'i aynı odaya götürüp sisteme soktu.

"Martindale Hubbell fihristiydi," dedi sonra.

"Affedersiniz ama ben avukat değilim. Nedir bu Martindale Hubbell fihristi?"

"Birleşik Devletler'deki bütün lisanslı avukatların yer al-

dığı bir dizin. Aslında Scan'ın evinde de varmış ama ondaki en yeni versiyonuymuş. Buraya ise epey eski bir edisyonuna bakmak için gelmişti.”

“Ne kadar eski olduğunu söylemiş miydi?”

“Yetmişlerin başı.”

“Peki başka bir şeyden söz etti mi? Aramamızı biraz daha daraltmamızı sağlayacak bir şey?” Michelle Birleşik Devletler’de tam olarak kaç tane avukat olduğunu bilmiyordu ama hepsine tek tek bakacak kadar zamanı yoktu.

Kadın kafasını iki yana sallayıp, “Kusura bakmayın, tek bildiğim bu,” dedi.

Michelle fihristte bir milyondan fazla avukat olduğunu öğrendiğinde çaresizce ekrana bakakaldı. *Birleşik Devletler’de bir milyondan fazla avukat var mıydı gerçekten? Bu kadar boka batmalarına şaşmamak gerekirdi.*

Programın ana ekranına, nereden başlayacağını bilemez halde bakarken aşağı doğru açılan bir kutucuk olduğunu fark etti. Kutucuğun üstünde “Son Aramalar” yazıyordu. Oraya tıkladığındaysa uzaktan bağlanan bu sunucudan en son nerelere bakıldığının listesi çıktı.

Listenin tepesindeki ilk isme tıklayıp da avukatın ismini ve nerede çalıştığını görünce ayağa fırlayıp geleceğin hukukçularının meraklı bakışları altında koşarak çıktı kütüphaneden.

Cipe varmadan telefona sarılmıştı bile. Zihni o anda o kadar hızlı çalışıyor, boşlukları öyle delicesine dolduruyordu ki karşı taraftakini ancak üçüncü alo deyişinde duyabili.

“Parks,” diye bağırdı sonra telefona. “Ben Michelle Maxwell. Sanırım Sean’ın nerede olduğunu buldum. Bunun arkasında kim olduğunu da.”

“Hey, ağır ol bakalım. Ne anlatıyorsun sen?”

“Acilen Barracks Road Alışveriş Merkezi’ndeki Greenberry’s’in önünde buluşalım. Süvari alayını da hazır et. Bir an önce harekete geçmemiz gerekiyor.”

“Barracks Road’da mı buluşalım? Sen hastanede değil miydin?”

Michelle telefonu adamın sorusuna cevap vermeden kapatıp gaza bastı. İçinden geç kalmamış olmaları için dua ediyordu.

Parks gittiğinde Michelle kafenin önünde onu bekliyordu. Adam yalnız gelmişti ve halinden memnunmuş gibi görünmüyordu. “Senin hastanenin dışında ne işin var?”

“Adamların nerede?” diye sordu Michelle.

Parks’ın belli ki tepesi atmak üzereydi. “Ne yani, ben ve süvari alayım ateşin başında oturup senin boruyu öttürmeni mi bekliyoruz? Arayıp bir bok anlatmadan kulağımın dibinde bir şeyler geveliyorsun, sonra da nereye gideceğimizi bile bilmeden orduyu toplamamı istiyorsun. Hanımefendi, ben tıpkı senin gibi, bütçesi ve insan gücü kısıtlı, federal bir hükümet için çalışıyorum. James Bond değilim ben!”

“Tamam, tamam, heyecanıma ver ama fazla zamanımız yok.”

“Şimdi derin bir nefes alıp kafanı toplamanı ve olan biten

her şeyi bana anlatmanı istiyorum. Eğer meseleyi gerçekten çözdüysen ve gerçekten insan gücüne ihtiyaç varsa toplan. Bir telefona bakar. Tamam mı?” Parks ona biraz umut biraz da şüpheyile bakıyordu.

Michelle dediği gibi derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. “Sean hukuk kütüphanesine gidip bir avukatla ilgili araştırma yapmış. Sanırım yetmişli yıllarda, Arnold Ramsey tutuklandığı zaman davanın düşürölmesine yardım eden avukat bu.”

“Ramsey tutuklanmış mı? Nereden öğrendiniz bunu?”

“Sean’la karşımıza tesadüfen çıktı işte.”

Parks ona merak içinde bakıp “Adamın adı neymiş?” diye sordu.

“Roland Morse. Kaliforniyalı bir avukat. Kesin Sidney Morse’un babasıdır. Sidney Morse’la Arnold Ramsey o zamanlardan, belki de üniversiteden tanışıyor olabilirler ama bu önemli değil şimdi çünkü aradığımız kişi Sidney Morse değil, kardeşi Peter Morse. Bütün bunların arkasında o var. Böyle anlatınca uzak bir ihtimalmiş gibi geldiğinin farkındayım ama o olduğuna emin gibiyim. Sean’ın dikkati bir anlığına dağılıp Clyde Ritter ölünce ağabeyinin hayatı kaydı. Ve de onda, bu planı yapacak para ve yasadışı tecrübe vardı. Anlayacağın, şu anda bir akıl hastanesinde oturmuş tenis topları yakalamakta olan ağabeyinin öcünü alıyor. Adam şüpheli listemizde bile yoktu. Sean’ı da Joan’i de Bruno’yu da kaçıran o ve ben nerede olduklarını biliyorum.”

Neresi olduğunu söylediğinde Parks, “Ne duruyoruz o za-

man?” diye atıldı. “Gidelim hadi!” Bunun üzerine Michelle’in cipine binip alışveriş merkezinden gazladılar. Parks yolda telefona sarılıp süvari alayını toplamaya girişti. Michelle ise içinden, geç kalmamış olmaları için dua ediyordu.

King uyandığında kafası öyle bulanıktı ki uyuşturulduğunu anlaması zor olmadı. Nihayet toparlanıp kendine geldiğindeyse kollarının ve bacaklarının serbest olduğunu fark etti. El yordamıyla etrafını yokladı, engeli kalmamıştı gerçekten. Aynı yavaşlıkla, her an gelecek bir saldırıya hazır halde doğruldu sonra. Ayağını dikkatle uzatıp yeri buldu, ardından kalktı yataktan. Kulağına ve ensesine sürtünen bir şey vardı; belinde de bir kabarıklık.

Tam o anda, ışıkların açılmasıyla birlikte kendini, karşı duvardaki büyük bir aynaya bakar halde buldu. Üstünde siyah bir takım elbise, boynunda desenli bir kravat, ayaklarında da lastik tabanlı klasik ayakkabılar vardı. Ve eli vücudunu yoklarken kılıfının içinde bir 357'liğe rastladı. Saçları bile farklı taranmıştı. Sanki eskiden olduğu gibi... Lanet olsun! Kırışmış şakakları bile boyanmıştı. Silahın şarjörünü kontrol etmeye çalıştı ama öyle bir mühürlenmişti ki yerine, açmak imkânsız görünüyordu. Ağırlığına bakılırsa dolu olmalıydı ama mermilerin ku-

rusıkı olduğuna emindi. 1996'da taşıdığı silahın birebir aynı modeliydi. Silahı belindeki kılıfa geri koyduktan sonra, tam manasıyla sekiz yaş gençleşmiş olan aynadaki adama baktı bir kez daha. Aynaya biraz yaklaştığında yakasına iştirilmiş şeyi de gördü. Gizli Servis yaka rozetiydi bu; 26 Eylül 1996 sabahı taktığının aynı, kırmızı bir Servis rozeti. Ceketinin göğüs cebinde güneş gözlükleri bile duruyordu.

Kafasını çevirdiğinde, sol kulağına yerleştirilmiş alıcının helezonik kablosunu da gördü. Artık hiç şüphesi kalmamıştı. Gizli Servis ajanı Sean Ignatius King olmuştu yine. Bütün bunların, işyerinde Howard Jennings'in cesedini bulmasıyla başladığına inanmak çok güçtü. Bu kadar da tesadüf... Gözü bir an aynadaki şaşkın yansımasına kaydı. Ramsey'e yöneltilen suçlamaların arkasındaki kişi Bruno değildi demek. Böylece son parça da yerine oturmuş oluyordu ve de yapabileceği hiçbir şey yoktu artık. Bu yanışı muhtemelen hiçbir zaman düzeltemeyecekti.

Birdenbire o sesi duydu yeniden. Uzaktan bir yerden geliyordu. Yüzlerce insan kısık sesle bir şeyler mırıldanıyordu sanki. Derken odanın karşı tarafındaki kapı açıldı. King bir anlık tereddüdün ardından çıktı kapıdan. Koridorda yürümeye başladığında kendini labirentteki bir fare gibi hissetmişti ve ilerledikçe artıyordu bu hissi. Hoş bir his değildi ama başka seçeneği var mıydı ki? Koridorun sonundaki bir kapı kenara çekilerek açıldı, içeri parlak bir ışıqla birlikte daha güçlü mırıltılar doldu. King çok vakit kaybetmeden, omuzlarını dikleştirip bu kapıdan da geçti.

Fairmount Otel'i'nin Stonewall Jackson Salonu, King'in en

son geldiği zamandan bu yana epey değişmiş gibiydi ama bir o kadar da tanıdık gelmişti. İçerisi ısı ısı ısı aydınlatılmış, kadife kordon ve direkleri sekiz yıl öncesinde olduğu gibi yerleştirilmişti. Özenle çizilip resmedilmiş, sonra da metal ayaklara yapıştırılmış, ellerinde “Oyunu Clyde Ritter’a Ver” yazan tabelalar tutan yüzlerce karton karakterin temsil ettiği kalabalık, kordonun arkasında duruyordu. Salona gizlenmiş hoparlörlerden de bu kalabalığa yakışır bir uğultu geliyordu. Her haliyle sağlam bir prodüksiyundu.

King etrafına bakınırken bütün anıları canlanıp zihnine üşüştüler. Gizli Servis’ten arkadaşlarının karton yüzleri yıllar önce nerede duruyorlardıysa, şimdi de orada, aynı yanlış dizilimle duruyorlardı. Tanıdığı başka yüzler de vardı. Boyalı kalabalıktan bazılarının kucaklarında öpülmeyi bekleyen bebekler, bazılarında imza almak için kâğıt kalem, geri kalanlarındaysa kocaman tebessümler vardı. Salonun karşısındaki duvara yeniden asılmış olan büyük saat 10.15’i gösteriyordu. King’in bu hesaplama on yedi dakikası daha vardı.

Asansörlerin olduğu tarafa baktığında kaşları çatıldı. Bunun sonu nereye varacaktı acaba? Artık sürprizi kalmadığı için aynı etkiyi yaratamazlardı. Fakat Joan’i kaçırmalarının bir sebebi olmalıydı elbette. Nabızı iyice hızlanmış, elleri de hafifçe titremeye başlamıştı. Servis’ten ayrılalı çok olmuştu ve bu süre zarfında, binlerce hukuki belgeyi yazarken çalıştırdığı sağ bileği sayılmazsa doğru düzgün hiç egzersiz yapmamıştı. Ama şimdi, bu on altı dakika içinde, o eski deneyimli ajandan beklenecek bir performans sergilemek zorunda kalabilirdi. Kordonun arkasına dizilmiş cansız figürlere bakarken gözü dönmüş

gerçek suikastçının tam nereden fırlayacağını merak etmeden duramıyordu.

Tam o anda ışıklar karardı, kalabalık sustu, sonra yaklaşan ayak sesleri duyuldu. Gelen adam o kadar değişmişti ki King onunla karşılaşmayı beklemiyor olsa hayatta tanıyamazdı.

“Günaydın Ajan King,” dedi Buick Adam iyice yaklaştığında. “Umarım büyük güne hazırsındır.”

Parks ve Michelle gelir gelmez, toplanan yerel polis ekibine liderlik edecek memurla konuştular. Parks daha önce kendi biriminden ve Kuzey Carolina bölgesindeki diğer kanun kuvvetlerinden de takviye istemişti. “Oraya bizden önce ulaşırlar,” demişti Michelle’e yolda gelirlerken. Michelle de ona, “Otelin etrafını kuşatmalarını söyle,” demişti. “Ağaçların arasından çıkmazlarsa kimse göremez onları.”

Michelle ve Parks şimdi Fairmount Oteli’nin arkasındaki ağaçlıkta çömelmiş bekliyorlardı. Bir devriye arabası otele giden yolu kapatmıştı ama yine de bulunduğu yerden fark edilmiyordu. Michelle ağacın birinde bir keskin nişancı gördü; adam uzun menzilli tüfeğini otelin ana kapısına doğrultmuştu.

“Yeterince kalabalık olduğumuza emin misin?” diye sordugunda Parks ona karanlıkta konuşlanmış adamların yerlerini gösterdi. Michelle onları göremiyordu ama orada olmalarını bilmek içini rahatlatmıştı.

“Fazla bile adamımız var,” dedi Parks. “Sen Sean’ı ve di-

ğerlerini sağ salim kurtarabilecek miyiz, asıl onu düşün.” Bu-
nu söyledikten sonra tüfeğini yere bırakıp telsizi eline aldı.
“Pekâlâ,” dedi Michelle’e. “Otele daha önce geldin, yerleşim
planını biliyorsun. En iyi nereden vururuz?”

“Son geldiğimizde, hani şu mahkûmları enselediğimiz
zaman, Sean’la tel örgülerde bir boşluk açmayı başarmıştık.
Üstünden atlamaktansa öylesi daha kolay olur. Şimdi de o ta-
raftan girebiliriz. Ön kapılar zincirle kapatılmış ama kapıya
dokuz-on metre mesafede, kırık bir cam var. Oradan geçerse
lobiye ulaşmamız birkaç saniye sürer.”

“Burası epey büyük bir yer. Nerede olduklarına dair bir tah-
minin var mı?”

“Olmaz olur mu? Stonewall Jackson Salonu. Lobinin he-
men ilerisinde bir salon. İçeri girmenin tek yolu bir kapı ve
asansörler.”

“Stonewall Jackson Salonu’nda olduklarına nasıl böyle
emin olabiliyorsun?”

“Burası eski bir otel, bastığın her yer gıcırdayıp takırıyor.
İçeride cirit atan fare ve haşeratı saymıyorum bile ama o salona
girip kapıyı kapadığında dışarıdan en ufak bir ses gelmiyor.
Sessiz yani, hem de çok sessiz. Kapıyı açtığında her şeyi du-
yuyorsun tabii.”

“Ne demek istediğini anlamadım.”

“Odanın ses izolasyonundan bahsediyorum Jefferson.”

“Lafı nereye getirmeye çalıştığını şimdi anladım,” dedi
adam ona dikkatle bakarak.

“Adamların yerlerini aldılar mı?” Parks başını sallayınca
Michelle saatini kontrol etti. “Vakit gece yarısına geliyor fa-

kat dışarıda dolunay var. Tel örgülere kadarki açık arazinin iyi korunması gerekiyor. Ana operasyonu içeride yapabilirsek can kaybına uğramayabiliriz.”

“İyi bir plana benziyor. Ama önden sen git. Etrafı benden iyi biliyorsun.” Parks telsize konuşup adamlarına alanı daraltmalarını emretti.

Michelle tam sprinte kalkıyordu ki Parks kolundan tutup engel oldu ona.

“Michelle, gençken ben de iyi bir sporcuydum ama olimpiik düzeyde değil. Bana acımıyorsan zavallı dizlerime acı. Ayrıca unutma ki seni gözümün önünden ayırmamam gerekiyor.”

“Endişe etmene gerek yok,” dedi Michelle gülümseyerek. “Emin ellerdesin.”

Ağacların arasından çıktıklarında, tel örgülere kadarki mesafeyi koşmaya başlamadan önce kısa bir süreliğine durdular. Michelle nefes nefese kalmış olan Parks'a bakarak “Hazır mısın?” dedi.

Adam başını sallayıp başparmağını havaya kaldırınca Michelle tel örgülere doğru koşmaya başladı. Parks da peşindeydi. Michelle başta önündeki tel örgülere odaklanmıştı, fakat çok geçmeden bütün dikkati arkasına kaydı. Orada fark ettiği şey tüylerini diken diken etmişti.

Arkasından gelen ayak seslerinde dikkatini çeken bir şey olmuştu. Bunlar, onu otel odasında öldürmeye çalışan adamın kaçarken çıkardığı seslere benziyordu. Yanılmıştı demek. O gece duyduğu, yaralı birinin acıyla kaçışı değil, dizlerinde derman kalmamış bir adamın iltihaplı eklemelerinin sesi idi. Şimdi öksürmeye de başlamıştı.

Michelle kendini devrilmiş bir ağacın arkasına attıktan bir salise sonra silah patladı. Sonra yerde yuvarlanıp silahını çıkardı, geniş ve ölümcül bir yay çizecek şekilde arka arkaya ateş etti.

Parks hedefi ıskaladığı için bir küfür savurup kendini yere attı. Michelle'in mermilerinden o da son anda kurtulmuştu. Silahını yeniden ateşlerken, "Lanet olsun sana," diye seslendi. "Çok hızlı çıktın."

Michelle, "Seni piç!" diye bağırırken bir yandan da etrafı kolaçan ediyordu. Hem bir çıkış yolu arıyordu hem de Parks'ın başka suç ortağı var mı diye bakınıyordu. Parks'a iki el daha ateş etti ama mermiler adamın arkasına saklandığı kayaya isabet etmişti.

Parks da bu iyiliğini karşılıksız bırakmayıp tüfeğini ateşledi. "Kusura bakma, başka şansım yoktu."

Michelle hemen arkasındaki sık ağaçlığa bakarken ölmeden oraya nasıl ulaşabileceğinin hesabını yapıyordu. "Sağ ol. İçim rahat etti şimdi. Sorun neydi bu arada? Maaşın mı yetmiyordu?"

"O da var tabii ama asıl mesele, yıllar önce D.C.'de bir polis memuruyken yaptığım bir hatanın dönüp dolaşıp başıma musallat olması."

"Beni öldürmeden önce biraz bilgilendirmeye ne dersin?" Michelle içinden, konuşmasını sağla, diye düşünüyordu.

Parks bir anlık duraksamanın ardından, "Bin dokuz yüz yetmiş dört desem aklına bir şey gelir mi?" diye sordu.

"Nixon protestosu mu?" dedi Michelle merakla. Ardından bunun ne anlama geldiğini anlamak için zihnini zorladı. "D.C.'de

polisken Arnold Ramsey’i tutuklayan sendin demek.” Parks bir şey söylemedi. “Ama adam masumdu. O Ulusal Muhafızı, Ramsey öldürmemişti.” Hakikat Michelle’in kafasının içinde büyük bir ışıkla parlamıştı şimdi. “O muhafızı *sen* öldürdün, suçu da Ramsey’e attın. Hatta bunun için para da aldın.”

“Deli zamanlardı onlar. Sanırım ben de şimdiki gibi değildim. Ama bütün bunlar hesapta yoktu. Çocuğa biraz sert vurunca öyle oldu galiba ve evet, bunun için para aldım ama anlaşılan yeterince iyi para almamışım.”

“Sana o parayı veren kişi şimdi de bütün bunlar için şantaj mı yapıyor?”

“Dedğim gibi benim için bedeli ağır oldu. Cinayetin zamanasını olmuyor Michelle.”

Michelle onu dinlemiyordu. Adamın da aynı stratejiyi uyguladığını fark etmişti. Kızı destek kuvvet gelene kadar konuşur. Bir an Parks’ın tüfeğinin modelini hatırlamaya çalıştı, sonra aklına geldi. Beş fişekli Remington. Hiç değilse öyle olmasını umuyordu. Şimdiye kadar dört el ateş etmişti ve etraf sessiz olduğundan, silahını yeniden doldurduğunu duymamıştı da.

“Hey Michelle, hâlâ orada mısın bakayım?”

Michelle adamın sorusuna cevaben, kayaya üç el ateş etti, Parks da karşılığında tüfeğini ateşledi. Fişek yanından vızıldayarak geçince Michelle ayağa fırlayıp ağaçlara doğru koşmaya başladı.

Parks küfürler yağdırarak tüfeğine fişek sürmeye girişti. Ama nihayet nişan aldığı anda Michelle çoktan menzile dışına çıkmıştı ve aynı hızla koşmaya devam ediyordu. Parks bunun üzerine telsizi açıp bağırarak emirler yağdırmaya başladı.

Michelle adamın arkasından geldiğini görünce sola sapıp kalınca bir kütüğün üstünden atladı, mermi ağacın gövdesine saplanmadan hemen önce kendini yere attı.

Daha önce keskin nişancı olduğunu düşündüğü adam şimdi ağacın tepesinden onu vurmaya çalışıyordu. Michelle ona birkaç el ateş ettikten sonra yerde hızla sürünmeye başladı, tekrar ayağa fırlayana dek o şekilde bir on metre gitti.

Nasıl da görememişti. Bir mermi kafasının üstünden geçip hemen dibindeki ağaca saplanınca yeniden yere atladı. Yerde nefesini düzene sokmaya çalışırken zayıf da olsa seçeneklerini değerlendirdi. Sonu onun ölümüyle bitmeyen bir tane ihtimal dahi yokmuş gibi görünüyordu. Ne yapıp eder, bulurlardı onu. Yapacak bir şey kalmamıştı. Dur biraz, telefon! Eli hızla belindeki kılıfa gitti ama belli ki düşürmüştü bir yerde. Artık yardım da çağıramazdı. Karanlık bir ormanın içinde tek başındaydı, peşinde de en az iki katil vardı. Çocukken gördüğü kâbuslar bu şimdikinin yanında hiç kalırdı.

Adamların geldiklerini düşündüğü istikamete birkaç el daha ateş ettikten sonra ayağa fırlayıp var gücüyle koşmaya başladı. Tepesindeki dolunay hem bir lütuf olmuştu hem de bir lanet. Onun sayesinde nereye gittiğini görebiliyordu ama aynı şekilde, peşindekiler de onun yerini kolaylıkla tespit edebilirdi.

Nihayet, ağaçların arasından koşarak çıkmıştı ki son anda durdu.

Buraya ilk ziyaretinde gördüğü uçurumun eşiğine gelmişti. Bir adım daha atsa aşağıya düşecekti ama Parks ve adamı da arkasında bir yerde olmalıydı. Şarjörü kontrol etti, beş mermi kalmıştı, bir tane de yedek şarjörü vardı. Adamlar birazdan

ağaçların arasından çıkacak Michelle'i dımdızlak karşılarında bulacaklardı. Bir an önce bir yere saklanmalı, ilk ateş eden kendi olmalıydı. Fakat o zaman da birini vursa bile saklandığı yer anlaşılacak ayakta kalan diğeri de muhtemelen saniyesinde indirecekti onu. Hayatta kalma ihtimalinin daha yüksek olduğu bir seçenek görebilme umuduyla etrafına bakındı. Sonra gözlerini bir kez daha uçuşuma ve aşağıda hızla akan nehre çevirdi. Plan da o zaman geldi aklına. Bunu bazıları aptalca bulabilir, çoğu insan da büyük ihtimalle bir intihar olarak görürdü. Ama Michelle'in umurunda değildi artık. Silahı kılıfına koyup derin bir nefes aldı ve beklemeye başladı.

Adamların açıklığa çıktıklarını duyar duymaz da bir çığlık atıp aşağı atladı. Nereye ineceğini iyi hesaplamıştı. Altı-yedi metre aşağıda bir çıkıntı vardı. Ayakları oraya değer değmez yere kapaklanmış, bir şeylere tutunarak nehre düşmekten son anda kurtulmuştu.

Kafasını kaldırdığında Parks'la diğer adamın aşağıda onu aradıklarını gördü. İndiği yerde, hemen sol tarafındaki çıkıntı bir kaya yüzünden göremiyorlardı onu. Adamlar uçuşumun tepesinde, aya karşı birer silüete dönüşmüştü. Michelle bulunduğu yerden nişan alsa ikisini birden vurabilirdi ama büyük resmi düşünmesi gerekiyordu, başka bir planı vardı. Ayakkabısını, kaya çıkıntısının üstüne düşmüş olan küçük ağaç gövdesine dayadı. Buraya atlamasının bir nedeni de buydu. Ağaç gövdesini var gücüyle itip kaya çıkıntısının ucuna kadar getirdikten sonra kafasını kaldırıp Parks'a baktı. Işıklarını sağa sola tutuyor, hâlâ onu arıyorlardı. Michelle başka tarafa baktıklarına emin olduğu anda ağaca son bir kez abanıp aşağı itti. Aynı zamanda var gücüyle bir çığlık attı.

Ağacın nehre inişini seyrettikten sonra kafasını bir kez daha yukarı çevirdi, adamlar ışıklarını aşağıya tutmuş bakıyorlardı. Michelle nefesini tutup ölümü pahasına nehre atladığına inansınlar diye dua etti. Saniyeler geçip adamların yerinden kıpırdamadığını görünce onları vurmak zorunda kalabileceğini düşündü. Fakat çok geçmeden, Parks ve diğeri, onun öldüğüne inanmış olacaklar ki dönüp ormana doğru yürümeye başladılar.

Michelle gittiklerine emin olana kadar bir on dakika bekledi. Sonra çıkıntının bir tarafına saplanmış gibi duran taşa tutunup tırmanmaya başladı. Parks ve adamı, Michelle'in o an yüzünde beliren ifadeyi görseydi, silahlı ve ondan kalabalık olmalarına rağmen kaçacak delik ararlardı.

“Çok değişmişsin *Sidney*,” dedi King. “Kilo vermişsin. Seni tanımakta zorlandım ama yakışmış böyle. Kardeşin senin kadar şanslı değil.”

Clyde Ritter’ın parlak kampanya müdürü Sidney Morse, Ohio’daki bir akıl hastanesinde olması gerekirken keyifle King’i süzüyordu şimdi. Elindeki silahı da King’in göğsüne doğrultmuştu. Üstündeki pahalı takım elbisesi, tıraşlı yüzü ve özenle şekil verilmiş kır saçlarıyla şık ve zarif bir görüntüsü vardı.

“Beni etkilemeyi başardın. Bu işin arkasında Bay Scott değil de bir başkası olduğu sonucuna nasıl vardın?”

“Banyoma bıraktığın nottan. Gerçek bir Gizli Servis ajanı öyle şeyler yazmazdı. Bir de niye Bowlington diye düşünmeye başladım. Ondan da önce, niye Fairmount Oteli? Sonra anladım ki Arnold Ramsey’e sadece otuz dakika mesafede olduğundan. Kampanya müdürü olarak böyle ayarlamaları yapman hiç zor değildi tabii.”

“Ama diğerkleri de yapabilirdi. Buna Doug Denby ve Ritter’ın kendisi de dahil. Ayrıca bütün dünya beni Ohio’da bir zombi olarak yaşıyorum diye biliyor.”

“Bir Gizli Servis ajanı yutmaz bunları ama itiraf edeyim, anlamam biraz zaman aldı.” Durup başıyla Sidney’in elindeki silahı işaret etti. “Sonra solak olduğunu hatırladım. Götürüp durduğu o şekerlemeler hep sol elinde duruyordu. Biz Servis’te küçük ayrıntılara dikkat ederiz ama Ohio’daki ‘zombi’ tenis topunu sağ eliyle tutmuştu. Ayrıca hastanedeki bir fotoğraftan gördüğüm kadarıyla beyzbol sopası Peter Morse’un sağ elinde duruyordu. Varsayımımın kanıtı bu oldu işte.”

“Sevgili kardeşim. İşe yaramazın tekiydi.”

“Ama planının vazgeçilmez bir parçası olmuş,” dedi King duygusuzca.

Gülümsedi Morse. “Yanlışım yoksa eğer, her şeyi tam olarak anlayabilmiş değilsin. Hatta bu konuda benden yardım istiyor gibisin. Anlatayım bari, dışarı çıkıp aleyhimde ifade verecek değilsin ya. Arnold’la Fairmount’a götürdüğümüz silahı benim suça meyilli kardeşimden almıştık.”

“Sonra o silahı suikastın ardından malzeme odasına sakladın.”

“Sonra o temizlikçi kadın beni gördü, yedi yıl boyunca şantaj yaptı bana. Ta ki hastaneye yatırıldığıma inanana kadar. Şantajcının kim olduğunu şu arkadaşın Maxwell sayesinde öğrendim. Sonra da ödettim ona. Faiziyle.”

“Tıpkı Mildred Martin’e yaptığın gibi.”

“O da verdiğim talimatlara uymadı diye. Aptal insanlara tahammül edemiyorum.”

“Buna kardeşin de dahildir herhalde.”

“Onu bu işlere karıştırmak hataydı ama sonuçta ailemden biriydi ve yardım etmeye de çok hevesliydi. Ama zaman geçtikçe baktım ki zavallı kardeşimin uyuşturucuyu bırakacağı yok, ötmesinden korktum. Ailemizden kalan para bende olduğu için bir de ondan şantaj görmek istemedim. İnsan, problemlerini hep gözünün önünde tutmalı derler ya, ben de öyle yaptım işte. Kardeşimi gözümün önünden ayırmadım, ona her türlü desteği verdim. Sonra da zamanı gelince yani, kimliklerimizi değiştirip hastaneye yatırdım onu.”

“Peki bu kimlik değiştirme neden?”

“Bu küçük planı hayata geçirirken bütün dünya başka bir yerde olduğumu düşünsün diye. Yoksa birileri işime karışabilirdi. Düşün bir, Ritter suikastıyla bağlantısı olan insanlar teker teker düşerken benden şüphelenmeyecekler miydi? Akıl hastanesine yatırılma numarası, ölü numarası yapmaktan daha iyiydi. Niye, çünkü insanlar kendilerini ölmüş gibi göstermeye çalışabiliyorlar. Bense yerime Peter’ı yatırarak bu şüpheleri ortadan kaldırayabileceğimi düşündüm.” Durup gülümsedi. “Bir de böyle gösteriş yapma fırsatı bulmuşken hayatta kaçırıamazdım.”

King kafasını iki yana salladı. Morse’u konuşturmaya devam ederse mümkün olduğunca zaman kazanmış olurdu. Adam belli ki bu büyük planıyla caka satmaya can atıyordu ve King bu esnada bir strateji geliştirebilirdi. “Ben olsam öyle yapmazdım. Onu hastaneye yatırır, sonra da öldürürdüm. Böylece insanlar kesin öldüğüne emin olurdu.”

“Ama onu öldürürsem otopsi yapabilirlerdi, o zaman da eski tıbbi kayıtlara ulaşır karşılaştırdıklarında ölenin bir başkası olduğu ortaya çıkardı. Neyse ki birbirimize epey benziyorduk,

üzerine birkaç dokunuş da yapınca insanları oyuna getirmek zor olmadı. Benim deham ayrıntılara olan düşkünlüğümden gelir. Örneğin bu salon ses geçirmez. Yoksa niye terk edilmiş bir otel seçeyim ki? Sesin sağı solu belli olmaz; hiç beklenmedik zamanda, beklenmedik yerlere gidebilir. Bense hiçbir türlü müdahale istemiyorum. Yoksa bütün performans boşa gider ve seyircilerimi ilk kez hayal kırıklığına uğratmış olurum. Ben bir de klas hareketleri seviyorum. Az önce sözünü ettiğin şu notta olduğu gibi. Onu pekâlâ posta kutuna atsam da olurdu. Ama hayır, kapıya asılmış ceset numarası bir klasiktir. Evini havaya uçurmamın nedeni de buydu. Benim bir tarzım var.”

“Peki bu işe Bob Scott’u niye karıştırdın? Dediğin gibi, kimse senden şüphelenmeyecekti sonuçta.”

“Düşün Ajan King, düşün. Her oyunda bir kötü adam olur. Kaldı ki Ajan Scott, Ritter’la çalışırken hak ettiğim saygıyı bana hiçbir zaman göstermedi. Bundan pişman olduğundaysa çok geçti artık.”

“Demek ki kardeşinin beynini yaktın, anlaşılmasın diye yüzünü kesip biçtin, bir de şişmanlattın; sen de kilo verdin, ikinizi de tanımayacakları bir yer olarak görüp Ohio’ya yerleştin, kimlik değişimini böylece tamamlamış oldun. Gerçekten sıkı bir prodüksiyon olmuş. Tıpkı Ritter kampanyası gibi.”

“Clyde Ritter sadece bir araçtı.”

“Doğru. Bunun Clyde Ritter’la hiç alakası yokken Arnold Ramsey’yle her türlü alakası var, değil mi? Adamda senin istediğin bir şey vardı. Hem de o kadar çok istiyordun ki elinden alabilmek için onu ölüme sürükledin.”

“Ben ona bir iyilik yaptım. Arnold’ın, Ritter’dan nefret et-

tiğini biliyordum. Akademik kariyeri uzun zamandır diplerde olduğu için teklifime de her türlü hazırdı. Benim yaptığım, geçmişteki şaşaalı eylemcilik günlerini yeniden yaşamasını sağlamaktı. Tarihe, ahlaksız, iğrenç bir adamın suikastçısı olarak yıllar boyu unutulmayacak bir şehit olarak yazılmasını sağlamaktı. Bundan daha iyi ne olabilir ki?”

“Asıl ödülle birlikte elini kolunu sallaya sallaya çekip gitmen. Otuz yıl önce, bir Ulusal Muhafız’ın cinayetini yine onun üzerine yıkmaya çalışmanın sebebi olan ödülle. Ama o girişimin de başarısız oldu, Ritter planın da. Arnold göçüp gitmiş olsa da kazanamayacaksın.”

Morse pek keyiflenmiş gibiydi. “Devam et, devam et, çok iyi gidiyorsun. Neymiş kazanamayacağım?”

“Sevdiğin kadını, parlak bir geleceği olan Regina Ramsey’i kastediyorum. Eminim o zamanlar senin prodüksiyonlarından birinde oynamıştır da. Onu seviyordun ama gel gör ki o, Arnold Ramsey’i seviyordu.”

“İlginçtir, onları tanıştıran da benim. Kaderin cilvesi işte. Arnold’la, hazırladığım bir oyun aracılığıyla tanışmıştım. Oyunun konusu yurttaşlık hakları için yapılan eylemlerdi ve benim de biraz araştırma yapmam gerekmişti. Onlar gibi taban tabana zıt iki kişinin bir araya... neyse, Arnold onu hak etmiyordu tabii ki. Regina’yla ben, bütün dünyanın tanımak üzere olduğu müthiş bir ikiliydik. O büyük çıkışı yapmamıza pek bir şey kalmamıştı. Onda öyle bir sahne hâkimiyeti olduğu sürece, bir Broadway yıldızı olacağı, hem de en büyüklerinden biri olacağı garantiydi.”

“Tabii bu sırada seni de yıldız yapacaktı.”

“Her sanatçının bir ilham perisine ihtiyacı vardır. Ama bu iş tek taraflı değil, onun içindeki cevheri çıkartan da benim. İki-miz birlikte olduğumuz sürece kimse durduramazdı bizi. Peki ne oldu? O, Arnold’la evlenince benim bütün sanatım soldu gitti. Anlayacağın, Arnold akademik kariyerini nasıl üçüncü sınıf bir üniversiteye giderek mahvettiyse benim kariyerimi de mahvetmişti.”

“Bunun onunla ne ilgisi var? Kariyerini mahveden biri varsa o da yine sensin.”

“Bütün soruları sen sordun, bir tane de ben sorayım. Dikkatin, ne oldu da benim üzerime çevrildi?”

“Duyduğum bir şey beni sana yönlendirdi, aileni araştırmaya başladım. Sonra Ramsey’i, D.C.’deki cinayet suçlamalarından kurtaran avukatın senin baban olduğunu öğrendim. Sanırım planın Ramsey’i suçlu gösterip Regina’nın ona olan aşkını öldürmektir. Sonra sen beyaz atlı bir şövalye gibi ortaya çıkıp Arnold’ı kurtaracak, ganimet olarak da Regina’yı alıp gidecektin. Tam bir film senaryosu.”

“Ama o senaryo gerçek olmadı,” dedi Morse dudaklarını büzerek.

“Doğru fakat sen yine de başka bir fırsat daha çıkana kadar bekledin.”

Morse başını sallayıp gülümsedi. “Ben çok sabırlıyım. Ritter adaylığını açıkladığında o fırsatın ayağıma geldiğini anladım.”

“Aşkının rakibini öldürüp kurtulsaydın ya?”

“Nerede bunun eğlencesi? Nerede tiyatro, nerede dram? Dedim ya, benim tarzım bu değil. Ayrıca bu söylediğini yapsaydım

Regina onu daha çok sevecekti. Evet, Arnold Ramsey'i öldürmek zorundaydım ancak Regina'nın onun arkasından yas tutmasını da istemiyordum. Tersine, ondan nefret etmeliydi. O zaman yine bir ikili olabilirdik. Regina yaşlanmıştı tabii, ama ondaki gibi bir yetenek... öyle bir yetenek hiçbir zaman kaybolmaz. O zamanki sihri yeniden yakalayabilirdik. Buna emindim."

"Ve de bir sonraki büyük prodüksiyonun Ritter suikastı oldu."

"Arnold'ı buna ikna etmekte hiç de zorlanmadım. Regina evini ayırmıştı fakat onu hâlâ sevdiğini biliyordum. Onu evlendiği soylu, parlak eylemci olarak değil, gözü dönmüş bir katil olarak göstermenin tam zamanıydı. Arnold'la gizli gizli defalarca buluştuk. Onlara zor zamanlarında destek oldum, o da beni dostu bildi. Bana baktığında, dünyayı değiştirmenin peşinde koştuğu gençlik günlerini hatırlıyordu. Bense ona yeniden bir kahraman olabileceğini işleyip durdum. Sonunda bunda kendim de yer almak istediğimi, hatta Regina'nın da gurur duyacağını söylediğimde bütün yelkenleri suya indirdi. Plan dersin tıklarında gitti."

"Kederli dulun seni bir kez daha reddetmesini saymazsak. Ve bu seferki reddedilişin çok daha yıkıcı oldu, çünkü sebebinin seni sevmiyor olduğu çok açıktı."

"Aslında bütün hikâye bundan ibaret değil. Bugün burada olmamızın nedeni de bu zaten."

King ona merakla baktı. "Kadın yıllar sonra canına kıydı. Kendi kıydıysa tabii."

"Yeniden evlenecekti. Arnold Ramsey'e şaşırtıcı derecede benzeyen biriyle."

"Thornton Jorst'la."

“Genetik bir şey midir bilmem ama öyle insanlara karşı bir zaafı vardı. ‘Star’ımın sandığım kadar kusursuz olmadığını görmeye başlamıştım. Fakat bunca yılın ardından, benim olmayacaksa kimsenin olmamalıydı.”

“Bu yüzden de öldürdün onu.”

“Şöyle dersek daha doğru olur. Sefil kocasının yanına gitmesini sağladım.”

“Gelelim Bruno’ya.”

“Bütün büyük oyunlar üç perdeden oluşur Ajan King. İlk perde Ulusal Muhafız’dı, ikincisiye Ritter.”

“Ve perde bununla kapanacak. Bruno ve benimle. Peki ama neden? Regina öldü sonuçta. Bunca zahmete girmenin sebebi ne?”

“Ajan King, belli ki vizyonun benim burada yarattığım şeyi görmeye yetmiyor.”

“Kusura bakma Sid, benim ayaklarım biraz yere basar. Ayrıca, artık Gizli Servis’te değilim, şu ‘ajan’ muhabbetini bırak.”

“Yoo, bugün bir Gizli Servis ajanısın,” dedi Morse üstüne basa basa.

“Tamam, o halde sen de psikopat oluyorsun herhalde. Fakat bu iş bittiğinde seni kardeşinin yanına göndereceğim, haberin olsun. Tenis topunu atacak biri lazım.”

Sidney Morse silahını kaldırıp King’in kafasına doğrulttu. “Asıl ne yapacağını söyleyeyim sana. Saat 10.30’a geldiğinde... kordonun arkasındaki yerini alacaksın. Geri kalanını düşünmene gerek yok. Bu oyunda çok önemli bir rolün var. Ne olduğunu anlamışsındır herhalde. Sana şans diliyorum. Kötü şans tabii.”

“Ne yani, 1996’yı birebir yeniden mi sahneleyeceksin?”

“Tam değil. Öyle olursa sıkılırsın.”

“Hey, belki benim de sana sürprizlerim olur.”

Morse hafifçe güldü. “Sen benim klasmanımıda değilsin Ajan King. Fakat şunu aklının bir kenarına koy; bu kostümlü prova değil, gerçeğin ta kendisi olacak. O yüzden attığını vursan iyi edersin. Bir de yine bilesin diye söylüyorum, bu tek seferlik bir gösteri olacak, tekrarı yok.”

Morse karanlıkta kaybolunca King uzun ve derin bir nefes aldı. Adam eskiden olduğu kadar korkutucu ve hünerliydi. King’in sinirleri kopma noktasına gelmişti. Kim bilir kaç kişiye karşı tek başınaydı. Silah namına bir tek tabancası vardı ve onun da kurusıkı olduğuna şüphesi kalmamışti. Gözü bir an saate kaydı. Başlamasına on dakika vardı. Sonra kendi saatine baktı; o da 12.30’u gösteriyordu. Ama öğlen mi gece mi bilemiyordu. Ayrıca saatini Morse da dilediği gibi ayarlamış olabilir.

Hayatta kalmasını sağlayacak bir şey, herhangi bir şey bulma umuduyla etrafına bakındı. Fakat tek gördüğü, yeniden yaşamak bir yana, hatırlamak bile istemediği korkunç bir olayın tekrarıydı.

O anda aklına başka bir şey geldi, Arnold Ramsey rolünü kim oynayacaktı? Cevabının gelmesiye gecikmedi. Babasının kızı!

Oroşpu çocuğu bunu bir daha yapacaktı.

Michelle ağaçların arasında hızla ilerlerken bir yandan da otelin etrafında kimseler var mı diye bakınıyordu. Bu esnada Jefferson Parks’ın bir pikaba binip tozu toprağı birbirine kata-

rak hızla uzaklaştığını gördü. Pekâlâ, dert etmesi gereken en az bir rakipten kurtulmuştu. Sorun çıkmayacağına ikna olunca eğilip yengeç yürüyüşüyle tel örgülere kadar gitti. Fakat tam üstünden atlayacakken durdu. Duyduğu uğultu da neyin nesi diye düşünürken tel örgüye uzanan kabloyu gördü. Bunun üzerine geri çekildi, yerden bir sopa alıp tel örgüye doğru fırlattı. Sopa tel örgüye çarpar çarpmaz kıvılcımlar çakmıştı. Aman ne güzel, elektrik vermişlerdi demek. Tel örgüde açıkları boşluğu da kullanamazdı. Parks'a oranın yerini söylemişti, boğularak öldüğüne ikna olmadılarsa başına birini koymuş olabilirlerdi. Kaldı ki boşluk çok da geniş değildi, tellere değmeden geçemezdi.

Böylece gerisin geri ormana dönüp içinde olduğu açmazı düşünmeye koyuldu. Derken buraya ilk gelişinde gördüğü bir şeyi hatırladı, içeri girmesinin tek yolu bu olabilirdi. Hemen binanın arka tarafına koşup tel örgüye kadar çıkan eğimin olduğu yere geldi. Lisedeyken uzun ve yüksek atlamada birincilikler almıştı ama üstünden çok zaman geçmişti. Aradaki mesafeyi kestirmeye çalıştı, olduğu yerde birkaç deneme yaptı, sıçrayacağı noktaya göre telin yüksekliğini hesap etti. Ardından, alçak topuklu ayakkabılarını çıkarıp tel örgünün arkasına fırlattıktan sonra başlangıç noktasına gidip içinden dua etti ve nihayet derin bir nefes alıp var gücüyle koşmaya başladı. Zamanında öğretildiği üzere, her adımını sayıyordu. Elektrikli tellere yaklaşırken içinden bir ses durmasını söylüyordu. Şayet başaramazsa yenilginin acısını atletizm yarışmalarında olduğu gibi birkaç damla gözyaşıyla dindiremeyecek, bu seferki yenilgisi kalıcı olacaktı.

Bacaklarını, kollarını ve sırtını uyum içinde hareket ettire-

rek sıçradıktan sonra, kas hafızasının tam zamanında devreye girmesiyle birlikte vücudunu havada büküp göğsünü yukarı doğru itti. Tellerin en az on-on beş santim üstünden geçmeyi başarmıştı. Aşağıda düşüşünü yumuşatacak bir sünger olmadığı için acı içinde ayağa kalktı, sonra da ayakkabılarını giydi. Nihayet binaya ulaştığında kırık başka bir pencere bulup oradan içeri süzüldü.

Adam saat 10.26'ya geldiğinde King'in salona girdiği kapıda belirmişti. John Bruno şaşkın, korkmuş ve her an kusacakmış gibi duruyordu. King onu gayet iyi anlıyordu çünkü onun da midesi bulanıyordu. Bruno'yla ikisi, birazdan yaşanacak vahşeti seyretmeye can atan insanların karşısında, aslanların bırakılacağı anı bekleyen Hristiyanlar gibiydiler. King ona doğru gitmeye başladığında Bruno geri çekilip, "Lütfen, lütfen bana bir şey yapma," dedi.

"Size zarar vermeyeceğim. Yardım etmeye geldim."

Bruno ona hayretle bakıp, "Kimsin sen?" diye sordu.

King tam bir şey diyecekti ki durdu. Olanları nasıl açıklayabilirdi ki? "Sizin Gizli Servis ajanınızım," dedi nihayet.

Bruno bunu bekliyormuş gibi, bir şey demeden kabullenmişti. "Neler oluyor?" diye sordu King'e. "Neredeyiz?"

"Bir oteldeyiz ve burada birazdan bir şeyler olacak."

"Adamlarının kalanı nerede?"

King ona boş gözlerle bakıp, “Keşke bilseydim... efendim,” dedi. Bütün bunlar deli saçması bir şeye dönüşüyordu ama elden başka ne gelirdi ki? Ayrıca, bu ajan tavırlarının, sandığından kolay geri döndüğünü kabul etmesi gerekiyordu.

Bruno salonun kapısına bakarak, “Çıkıp gitsek ya?” dedi.

“Ah hayır, bu iyi bir fikir olmaz!” King’in gözü şimdi 10.29’u gösteren saatteydi. Sekiz yıl önce, Ritter tam önünde durup kalabalıkla ilgilenmişti ve King sekiz yıl sonra Bruno’yla aynı hatayı yapmamaya kararlıydı. Adamı kordonun olduğu yere getirip, “Benim arkamda durmanızı istiyorum. Ne olursa olsun arkamda durmaya devam edin.” dedi.

“Tamam, olur.”

King aslında tam tersini, yani onun arkasında durmayı istiyordu. Aradan onca yıl geçmesine rağmen dönüp dolaşıp aynı yere gelmiş, etten duvar olmuştu yine.

Cebinden silahını çıkardı. Mermiler gerçek olmasa da yapacak bir şey yoktu. Gözü kadife kordona gitti, oraya doğru bir adım attı. Kordonun birkaç santim önünde duruyordu şimdi. Ramsey ateş ettiğinde Ritter nerede duruyorduysa orada. Saat 10.30’a gelirken namluya bir mermi sürdü.

“Pekâlâ, tombul bebekleri salın gelsinler,” diye mırıldandı sonra. “Hadi bakalım.”

Michelle köşeden baktığında Stonewall Jackson Salonu’nun kapısının dışında duran adamı gördü. Adamın hem tabancası hem de tüfeği vardı ve ağaçtaki sözde keskin nişancının ta

kendisiydi. Michelle yüzünü tam göremiyordu ama Simmons olduğundan şüphelenmişti. Öyleyse bir avantajı var demekti. Birden karşısına çıkıp kıpırdama dese nasıl olurdu acaba? Ama hayır, bir el de olsa ateş etme fırsatı bulursa ölümcül olabilirdi. Sonra adamın, saatine bakıp gülümsediğini gördü. Bunun tek bir anlamı olabilirdi...

Yerde hızla yuvarlanarak kalkıp tabancasını adamın göğsüne doğrulttu. Kıpırdama da demişti ama aynı anda ateş de ettiği için buna pek gerek kalmamıştı. Mermiler göğsüne saplandığında adam bağırıp yere düştü. Michelle de koşup başına gitti, bir tekmeyle silahlarını uzaklaştırdıktan sonra nabzına bakmak için diz çöktü. Tam o anda savrulan çizmeli bir ayak Michelle'in omzunda patladı, yere yuvarlanırken silahını düşürdü.

Adam bu arada ayağa kalkmış, göğsünü tutuyordu. Nasıl olurdu bu? Onu üst gövdesinden mıhlamıştı. Fakat sorusunun cevabını akıl etmesi çok sürmedi. Kurşungeçirmez zırh. Michelle yerdeki silaha doğru hamle yaptı ama aynı anda adam da fırlamıştı. Ortada çarpıştıklarında adam Michelle'in boğazına yapıştı.

"Bu kez," diye tısladı kulağına. "Gebereceksin orospu." Onu cipte öldürmeye çalışan adamdı.

Onunla bilek gücü anlamında başa çıkamazdı ama neyse ki kullanabileceği başka yetenekleri vardı. İlk iş olarak dirseğini sol yanına, yani o gece vurduğu yere indirdi. Adam inleyip dizlerinin üstüne çökerken boğazına yapışmış olan elleri de çözülmüştü. Michelle bir de tekme savurup ondan iyice uzaklaştı, silahına uzandı. Tam silahı iki elinin arasına almıştı ki

Simmons'ın yerden kalkıp belindeki bıçağı çektiğini gördü.

Nişan alıp ateş ettiğinde mermi bu kez adamın alnının tam ortasına saplanmıştı. Emekleyerek gidip yerdeki cesede baktığında aklına bir fikir geldi. İşe yarayabilirdi.

Saat tam 10.31'e geldiğinde, King ciddi bir sorunla karşı karşıya olduğunu düşünmekle meşguldü. Diğer ciddi sorunlara ek olarak bir başka ciddi sorun daha. Asansörlerin olduğu tarafa bir bakış attı. Eğer geçmiş tekrar edecekse asansörle ilgili bir şey olması gerekiyordu. Kapılar bir şekilde açılır da King o tarafa bakmazsa Bruno'yla ikisi tam oradan bir saldırıya maruz kalabilirlerdi ama sekiz yıl önce yaptığı gibi kafasını oraya çevirirse bu anlık hatasının sonucu ikisi için de felaket olabilirdi. O an Sidney Morse geldi gözünün önüne, büyük bir açmaza düşmüş hallerine bakıp kahkahalarla gülüyor olmalıydı.

Saat o talihsiz dakikaya doğru ilerlerken King arkaya uzanıp Bruno'yu tuttu. "Eğil dediğimde eğilin!" diye fısıldadı.

10.32'ye doğru yavaşça ilerleyen yelkovanın milimlik hareketlerini izlerken tabancasını hazırladı. Bir an aklına, içinde gerçek mermi olup olmadığını anlamak için bir el ateş etmek geldi ama Morse ona sadece bir tane gerçek mermi verdiyse onu da boşa harcamış olurdu. Adam muhtemelen bunu da akıl etmişti.

Silahını yavaşça sağa sola çevirirken Bruno'yu sımsıkı tutmaya devam ediyordu. Başkan adayının nefes alıp veriş i o kadar hızlanmıştı ki King her an düşüp bayılmasından korkuyordu. Bir an adamın kalp atışlarını bile duyduğunu sandı, ama sonra bunun kendi kalbi olduğunu fark etti. Pekâlâ, olabileceğ i kadar hazırdı artık.

Saat 10.32'yi vurduğ unda King silahını salonun her yerine çevirmeye çalışıyordu. Tam o anda ışıkların sönmesiyle birlikte zifiri karanlığ a gömüldüler. Hemen ardından, en büyük diskoları bile kışkandıracak ışık oyunları başladı. Renkli renkli, hareketli ışıklar salonu aydınlatırken sesler de girmişti devreye. King bir an bu parlak ışığ a karşı, elini gözlerine siper etse de sonra cebinde güneş gözlüğ ü olduğunu hatırlayıp çıkardı, taktı gözüne. Dünyanın bütün güneş gözlüklü ajanları adına.

Sonra asansörün sesini duydu.

“Lanet olsun sana Morse!” diye bağırdı King.

Asansörün kapısı açılıyordu. Yoksa açılmıyor muydu? Kararsızlık King'i ikiye bölüyordu. Baksa mıydı bakmasa mı?

“Aşağı!” diye bağırmasıyla birlikte Bruno anında yere yattı. King bir saliseligine de olsa bakmak için kafasını çevirdi.

Tam o anda Joan Dillinger'ı görmüş tü. İki-üç metre önünde, tavandan sarkıtılmışçasına, havada duruyordu. Kolları çarpmıha gerilmiş gibi iki yana açılmıştı, yüzü solgundu ve gözleri kapalıydı. King bu gördüğ ü gerçek mi emin olamıyordu. Birkaç adım atıp yaklaştı, elini uzattı, ama eli görüntünün içinden geçmişti. Afallamış bir halde kafasını asansöre doğru çevirdi. Joan oradaydı, bir tele bağlanıp havaya kaldırılmıştı. Diğer görüntüsü bir çeşit projeksiyonla yaratılmış olmalıydı. Kadın ölü gibi duruyordu.

Ona bakarken içini bir öfke kapladı. Hemen ardından, Morse'un istediğinin de bu olduğunu fark edip sakinleşti.

Kafasını öteki yana çevirdiği anda kaskatı kesildi. Kartondan iki seyircinin arasında Kate Ramsey duruyordu şimdi. Kız tabancasını King'in göğsüne doğrultup, "At silahını," diye bu yurdu.

King bir anlık tereddüdün ardından silahını yere bıraktı. Işıklar şimdi yeniden normale dönmüş, ses efektleri de susmuştu.

Kate, Bruno'ya, "Ayağa kalk," diye bağırdı. "Sana ayağa kalk dedim orospu çocuğu."

Bruno tir tir titreyerek kalktı ama King bu yeni suikastçı adayıyla onun arasında kalmıştı.

"Beni dinle Kate, sonra pişman olursun."

O anda salonun bir yerinden bir ses gürledi. Morse'tu bu. Yönetmencilik oynuyordu.

"Durma Kate. Bak söz verdiğim gibi ayağına kadar getirdim ikisini de. Babanın kariyerini mahveden de burada, onu öldüren de. Silahında çelik mermiler var. Tek atışta ikisini birden indirebilirsin. Yap hadi. Zavallı baban için yap. Onu bu adamlar mahvetti."

Kate'in parmağı tetiğe yapışmıştı şimdi.

"Onu dinleme Kate," dedi King. "Babanı tuzağa düşüren asıl o. Ritter'ı öldürmesi için kandıran da. Bruno'nun bunlarla hiç alakası yok."

"Yalan söylüyorsun," dedi kız.

"O gece babanla konuşmalarına kulak misafiri olduğun adam Sidney Morse'tu."

"Yanılıyorsun. Ben orada sadece Thornton Jorst'un adını duydum."

“Hayır Kate, onun adını duymadın, duyduğunu sandın.”

Kate’in az önceki kararlılığı biraz olsun zayıflamıştı şimdi.

King ise pes etmemeye kararlıydı. “Bize anlattığın her şeyi Morse’tan aldığın talimatla yaptığını biliyorum ama söylediğin bazı şeyler, sen öneminin farkına varamamış olsan da doğruydı.” Kate’in yüz ifadesine bir şaşkınlık gelmiş, tetikteki parmağı gevşemişti.

King hızlıca konuşarak devam etti. “Ritter’in kampanya ekibinin içerideki adamı, yani Truva atı, Morse’tu. Durumu babana da böyle anlatmıştı. Arnold’ın, Ritter’in yaptıklarından nefret ettiğini biliyordu ama Ritter’in politikası Morse’un umurunda değildi. Peki kampanyaya niye katılmıştı? Annene âşıktı da ondan. Annen onun Broadway yıldızı olacaktı. Ama bunun için babanı ortadan kaldırması gerekiyordu. Bunu başaramayınca anneni öldürdü. Babanı nasıl kullandıysa şimdi de seni kullanıyor.”

“Saçma. Dediğin doğru olsa bile bütün bunları neden yıllar sonra yapmak istediğini açıklayamaz.”

“Ben de bilmiyorum. Adam akıl hastası. Kim böyle bir plan yapar ki?”

“Söylediği her şey yalan Kate,” diye gürledi Morse hoparlörden. “Ben bütün bunları sadece senin için yapıyorum. Adalet yerini bulsun diye. Vur artık şunları!”

King gözlerini Kate’in gözlerinden ayırmadan devam etti. “Baban birini öldürdü ama bunu soylu bir amaç uğruna yaptığına inanıyordu. Bu adamsa...” King durup Morse’un sesinin geldiği yeri işaret etti. “Bu adamsa soğuk kanlı bir katil ve bütün bunları sadece kıskançlıktan yapıyor.”

“Babamı sen öldürdün,” dedi Kate pat diye.

“Ben sadece işimi yapıyordum. Başka seçeneğim yoktu. Babanın o anda yüzünde nasıl bir ifade olduğunu bilmiyorsun. Ama ben biliyorum. Öğrenmek ister misin?”

Kız ona yaşlı gözlerle bakıp yavaşça başını salladı.

“Şaşırmış görünüyordu Kate. Şaşırmış. Başta bunun, birini öldürmüş olmanın şoku olduğunu düşünmüştüm. Ama aslında Morse’un silahını çıkarıp ateş etmemesine şaşırmıştı. Morse yakınımda bir yerde duruyordu. Bir anlaşma yapmışlardı ve baban aslında ona bakıyordu. O an oyuna geldiğini anlamıştı.”

Morse yeniden seslendi: “Bu son şansın Kate. Sen vurmazsan ben vuracağım.”

King, kıza yalvaran gözlerle baktı. “Kate, sen yapamazsın bunu. Yapamazsın. Benim söylediğim her şey doğru. Bunu sen de biliyorsun. Seni nasıl yalanlarla doldurdu bilmem ama sen katil değilsin. Onun zoruyla da olamazsın.”

“Şimdi!” diye bağırdı Morse.

Ama Kate silahını indirdi. Ve aynı anda salonun kapısı kırılarak açıldı. Kate’in dikkati dağılınca King kadife kordonu tuttuğu gibi savurup kızın elindeki silahı yere düşürdü. Kate bir çığlık atıp geriye doğru sendeledi.

“Koş!” diye bağırdı King, Bruno’ya. “Kapıya koş!”

Bruno çıkışa doğru koşmaya başladığında Michelle belirdi kapıda.

O anda sonuna kadar açılan ışıklar hepsinin gözünü alsa da Michelle göreceğini görmüştü. Hemen ardından bir çığlık atıp fırladı. “Bruno, yat yere!” diye bağırdı.

Silah patlarken Michelle adamın önüne atladı, mermi göğsüne saplandı.

King bunun üzerine tabancasını sesin geldiği yöne çevirip ateşledi. Morse'un planını da o zaman anlamış oldu. Silah kuruşıkıydı.

"Michelle!" diye bağırdı King.

Yerde kıpırdamadan yatıyordu. Bruno koşarak kapıdan çıkarken ışıklar bir kez daha söndü, bütün salon karanlığa gömüldü.

King karanlıkta çömelmiş, el yordamıyla bir şeyler bulmaya çalışırken ışıklar yeniden açıldı. Arkasında bir hareketlilik hissedince dönüp oraya baktı. Sidney Morse'tu bu. Silahını ona doğrultmuş bekliyordu.

"Buna cesaret edemeyeceğini biliyordum," dedi Morse, namluyu hâlâ yerde yatan Kate'e tutarak. "*Baban* kadar olmadın!" Sonra elini havada savurup bütün salonu göstererek "Sana kocaman bir sahne verdim Kate. Senin için kusursuz bir rol yazdım. Bu da son perdesi olacaktı. Annen olsa büyüleyici bir oyun çıkarırdı. Sense fena çuvalladın."

King, Kate'in ayağa kalkmasına yardım etti, ardından Morse'la ikisinin arasında durdu.

"Yine etten duvarlık işleri ha Sean?" dedi Morse gülümseyerek. "Hayatta sana biçilen sefil rol bu olmalı."

"Bruno kaçtı gitti. Şimdi bana yardım et ki Michelle'i vurmanın cezasını çektireyim sana."

Morse ona kendinden emin bir ifadeyle baktı. “Bruno, Fairmount’tan sağ çıkamayacak. Maxwell de şansını fazla zorladı. Ama en azından çatışma sırasında öldü. Bir Gizli Servis ajanı daha ne ister ki?”

Durup Kate’e dönerek devam etti. “Şimdi senin soruna gelelim. Neden o zaman değil de şimdi, öyle mi? Bak sana şöyle söyleyeyim, bütün bunların ne Bruno’yla ilgisi var ne de Clyde Ritter’la.” Namluyu bir kez daha kıza doğrulttu. “Sekiz yıl önce tek derdim babandı. Bugünse sensin sevgili Kate.”

Göğsü kalkıp inmeye başlayan kız, “Ben mi?” diye sordu gözyaşları içinde.

Morse bir kahkaha attı. “Baban gibi sen de aptalsın.” King’e döndü. “Regina seni sevmediği için reddetti demiştin ya, o kısmen doğru. Aslında beni sevdiğini biliyordum ama Arnold öldükten sonra sahnelere dönemez, eskiden olduğu gibi benim starım olamazdı çünkü ona ihtiyacı olan başka birini düşünmek zorundaydı.” Tekrar Kate’e baktı. “Seni. Annen *seni* bırakamadı. Neymiş, ona ihtiyacın varmış. Onun varı yoğu senmişsin. Nasıl bir yanlış yaptığının farkında değildi. *Benimle* birlikte Broadway’in efsanevi yıldızlarından birine dönüşeceğine, gitti zavallı bir ergeni seçti.”

“Senin gibi bir adam gerçek sevginin ne olduğunu bilemez,” dedi King. “Hepsi bir yana, Kate’i bunun için suçlayamazsın. Kızın hiçbir şeyden haberi yoktu ki.”

“Onu suçlayıp suçlayamayacağımı sana soracak değilim!” diye bağırdı Morse. “Regina o Jorst salağıyla evlenmeye karar verdiğinde Kate bunu sevinçle karşılamıştı, buna ne diye-

ceksin? Casuslarım vardı, onlardan alıyordum haberleri. Kate, babası gibi biri istiyordu. Ölmesi için sırf bu bile yeter. Ama dahası da var tabii. Senin kariyerin boyunca neler yaptığını da takip ettim Kate. Protestolar, yürüyüşler, bilmem ne eylemleri; babanın teki oldun çıktın. Dejavu gibi bir şeydi. Arnold'ı ortadan kaldırmıştım ama tekrar çıkmıştı karşıma. Yunan mitolojisindeki Hydra gibi.” Genç kadına bakmakta olan Morse’un gözleri iyice kısılmıştı şimdi. “Baban, ihtiyacım olan kadını, *hak* ettiğim kadını benden alarak hayatımı mahvetti. Baban öldükten sonra da bayrağı sen devraldın çünkü sen olmasan Regina sadece benim olacaktı.”

“Annemin senin gibi birini sevebileceğine inanmıyorum,” dedi Kate isyankâr bir şekilde. “Sana güvenebileceğine de.”

“Ben oyuncu olarak da iyiyimdir sevgili Kate. Sense enayinin tekiydin. Bruno adaylığını açıkladığında aklıma direkt sen geldin. Şans resmen kapımı çalmıştı. Babanı, benim uydurduğum bir sebepten suçlayan adam, babanın öldürdüğü başka birinin pozisyonuna göz dikmişti. Bu kadar kusursuz bir senaryo olamazdı. Her şeyi yeniden sahneleme fikri de hemen ardından doğdu. Böylece sana gelip zavallı babanla ilgili o üzücü hikâyeyi anlattım, sen de söylediklerime kelimesi kelimesine inandın.”

Kate ona doğru hamle yapacaktı ki King engel oldu.

“Bana annemle babamın eski bir arkadaşı olduğunu söyledin,” diye karşılık verdi Kate. “Babama cinayet suçuyla tutuklandığında yardım ettiğini ve onun kariyerini John Bruno’nun mahvettiğini anlattın.” Kız bir an durup King’e döndü. “Bana bir sürü gazete kupürü getirdi. Annemle babamı tanıdığını, ben

doğmadan çok önce onlara nasıl yardım ettiğini anlattı. Bizimkilerin böyle bir şeyden hiç bahsetmediklerini söylediğimde o gün Fairmount'ta kendisinin de olduğunu, senin aslında babamı vurmana gerek olmadığını anlattı. Sen ateş ettiğinde babam silahını indiriyormuş. Sen de gözü dönmüş bir katılmışsın.” Tekrar Morse’a dönerek, “Hepsi yalanmış meğer,” dedi.

“Tabii ki yalandı,” dedi Morse kafasını sallayarak. “Oyunun bir parçasıydı.”

“Bir deliye inanmak çok tehlikelidir Kate,” dedi King.

“Deli değil Ajan King, vizyoner ama doğru, ikisinin arasında epey ince bir çizgi vardır. Pekâlâ,” dedi Morse teatral bir hareketle. “Üçüncü ve son perdeye geçebiliriz artık. Kate Ramsey’nin trajik ölümü. Kate, akli dengesini yitirmiş, eski bir Gizli Servis ajanı olan Bob Scott’un katkılarıyla sevgili babasının intikamını alır. Gittiği yere John Bruno’yu ve Sean King’i de götürerek. Gerekli olan her türlü delil tarafımdan ayarlanacak elbette. Düşününce aradaki paralellik tam manasıyla büyüleyici. İkisi de birer başkan adayını öldürmüş olan baba kız, son nefeslerini tam olarak aynı yerde veriyorlar. Bu şimdiye kadar yazdığım en iyi oyunlardan biri oldu.”

“Sen gerçekten delisin,” dedi King.

“Meyve veren ağacı taşlarlar,” diye karşılık verdi Morse. “Sevgi dolu Ramsey ailesinin son ferdi nihayet dünya üzerinden silinecek. Çok güzel öleceğine eminim Kate. Sonra ben de hayatıma bakarım artık. Sanatımın eskisi gibi doruğa çıktığını hissedebiliyorum. Yeni bir kimlik daha ayarladım mı ver elini Avrupa. İmkânlar sınırsız.” Durup tabancasıyla Kate’i işaret ederek, “Annen olmasa bile,” diye ekledi.

King de cevaben elindeki silahı kaldırıp, “Aslına bakarsan Sid,” dedi. “Ben de seçeneklerini bire indirdim.”

“Silahın kurusıkı,” dedi Morse. “Birkaç dakika önce kendin de gördün.”

“Kate’in silahını düşürüp ışıklar söndüğünde kendiminkiyle değiştirdim.”

“Blöf yapıyorsun.”

“Öyle mi dersin? Benim silahım yerde duruyor. Ama gidip bakayım dediğin anda vururum seni. Senin asansör numaran gibi oldu, değil mi? İki silah tıpatıp aynıymış gibi duruyor. Aradaki farkı anlamak imkânsız ama istersen gidip kontrol edebilirsin tabii. Yanıldığını kafana yediğin kurşunla anlarsın artık. Her şeyi eline yüzüne bulaştırdın Sid. Sahneyi kurarken silahı nereye bıraktığını unutmayacaksın. Senin gibi *parlak* bir yönetmenin bunu bilmesi gerekirdi.”

Morse’un kendinden emin havaları şimdi yara almış gibiydi.

King fırsatı yakalamışken devam etti. “Ne oldu Sid? Biraz gerildin sanki. Silahsız bir adamı vurmaya ya da yaşlı kadınları küvette boğmaya benzemiyor tabii ama mademki artık sahne arkasında değilsin, göster de görelim cesaretini. Bu oyunun yıldızı sensin. Hadi durma, seyircilerin seni bekliyor.”

“Senin oyunculuğun da berbatmış. Bu meydan okuman hiç inandırıcı olmadı,” diye karşılık verdi Morse fakat sesinde bir miktar gerginlik vardı.

“Haklısın, ben oyuncu değilim ama olmama gerek yok, çünkü bu da bir oyun değil. Mermiler gerçek, birimiz kesin öleceğiz ve kimse bizi yeniden sahneye çağırmayacak. Bak ne

diyeceğim, düellolar tiyatroların vazgeçilmezlerindendir ya, hadi seninle düelloya tutuşalım Sid. Sadece sen ve ben.” King bunu söyledikten sonra parmağını tetiğe götürerek, “Üç kadar sayıyorum,” diye ekledi.

Morse’un şimdi rengi atmış, alıp verdiği nefesler hızlanmıştı.

“Hadi ama Sid,” diye devam etti King. “Korkaklık etme. Ben basit bir Gizli Servis eskisiyim. Gerçi evet, bana ateş etmeye kalkan insanları vurmuşluğum vardır fakat hepsi bu. Dedğin gibi senin klasmanında değilim ben.” Bir an durduktan sonra saymaya başladı. “Bir...”

Morse’un eli titremeye başlamıştı. Bir adım geriledi.

King ise kabzayı sımsıkı tutuyordu. “Sekiz yıldır bir tane olsun kurşun atmadım. En son ne zaman ateş ettiğimi sen kendin de gördün zaten. Öyle paslandım ki. Bu ışıktaki, bu kadar yakın mesafeden, olsa olsa göğsünü falan vururum herhalde. O da ölmene yeter ya neyse.”

Morse hızlı hızlı nefes alırken bir adım daha geri gitti.

“İki.” King gözlerini Morse’un üzerinden bir an olsun ayırmıyordu. “Sakın ha hedefi şaşırma Sid. Bir de göğsünde kocaman bir delikle yığılırken selamını vermeyi unutma. Merak etme, ölümün çok ani olacak.”

King üç dediğinde Morse bir çığlık attı. Tam o anda, ışıkların sönmesiyle birlikte King hızla yere eğildi. Kurşunun başının üstünden geçtiğini anlayınca derin bir nefes aldı. Numarası işe yaramıştı.

* * *

Az önce Michelle'i vuran kadın şimdi karanlıkta, karton seyircilerin arasından King'e doğru yaklaşıyordu. Tasha ışıklar söner sönmez gece görüş gözlüklerini taktığı için, King'in aksine her şeyi açıkça görebiliyordu. Yerde yatan Michelle'in yanından geçip iki kartonun arasındaki konumunu aldı. King, Kate'le birlikte bir köşeye çekilmişti ama Tasha'nın önünde engel yoktu. Önceden aldığı emir açıktı. Sean King ve Kate Ramsey ne olursa olsun ölecekti.

Yüzünde bir gülümsemeyle nişan aldı. İnsanları öldürmek onun işiydi. Ve şimdi listesine iki isim daha ekleyecekti.

Arkasından gelen belli belirsiz sese döndü. Bir fenerin ışığı dosdoğru gözlerine tutulduğu için hiçbir şey göremiyordu. Her men ardından başka bir şey hızla üzerine geldi. Merminin kafasına saplanmasıyla birlikte cinayet kariyeri de sona ermişti.

Michelle bacaklarının titremesine aldırmadan ayağa kalktı. Simmons'ın üzerinden çıkarıp kendi giydiği kurşungeçirmez yelek göğüs kısmının ortasından delinmiş, aldığı darbeye yeri boylamıştı. Şimdi göğsü fena halde sızlıyordu ama hayattaydı. Neyse ki tam zamanında kendine gelmişti.

Fenerini kullanarak King'le Kate'in yerlerini buldu. "Kusura bakmayın, küçük bir sorun çıktı da," dedi onlara. "Yoksa daha erken müdahale ederdim. İyi misiniz?"

"Sidney Morse'u gördün mü?" diye sordu King.

"Bu işin arkasında Sidney mi varmış?" King başını sallayınca ona hayret içinde bakarak, "Ben Peter Morse sanmıştım," dedi.

"Ben de yeni çözdüm. Yanında bıçak var mı?"

Bıçağı King'e uzatırken, "Simmons'tan aldım," dedi Michelle. "Ne yapacaksın onunla?"

"Sen beni salonun dışında bekle. Kate'i de götür."

Michelle'le Kate kapıya doğru giderken King, Joan'ın asılı olduğu asansör kapısına yöneldi. İlk işi kadının nabzına bakmak oldu. Yaşıyordu. İpleri kesip Joan'i omzuna aldıktan sonra dışarıda Michelle ve Kate'le buluştu.

Ardından Joan'i yere bırakıp iki büklüm olmuş halde, sık ve uzun nefesler almaya başladı. Morse'la tehlike dolu yüzleşmesinin etkisi kendini yeni gösteriyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Michelle.

"Ne ne oldu?" diye çıkıştı King. "Kusacağım galiba."

Kate araya girip, "Silah hakkında blöf yapıyordun değil mi?" dedi. "Elindeki silah benimki değildi. Seninkinde de kurusıkı vardı."

"Silah hakkında blöf yapıyordum, evet," diye karşılık verdi King dişlerinin arasından.

Michelle bir elini adamın omzuna koyup, "İyileşeceksin," dedi.

"Bu maço luklar için fazla yaşlanmışım." Birkaç kez daha derin nefes aldıktan sonra doğrulup, "Siz de duman kokusu alıyor musunuz?" diye sordu.

Birlikte çıkışa doğru koşarlarken yolda dehşete kapılmış haldeki Bruno'yla karşılaştılar. Adam parmağıyla koridorun sonunu işaret ediyordu. Alevler her yeri sarmış, koridorun ötesi görünmez olmuştu. Başka bir alev duvarı da üst katlara çıkışı kapatmıştı.

Michelle o anda yerde siyah bir kablo gördü, King'e de gösterdi.

“Tahmin ettiğim şey mi acaba?”

King kabloyu inceledikten sonra kafasını kaldırıp endişe dolu bir ifadeyle baktı onlara. “Bütün binaya patlayıcılar yerleştirmiş.” Durup etrafına bir göz attı. “Bu durumda dışarı da çıkamıyoruz, yukarı da.” Bakışları bu kez koridorun öteki ucuna çevrilmişti. “Yanlış hatırlamıyorsam oradan bodruma iniliyor ve çıkış oradan da yok.”

“Dur biraz,” dedi Michelle. “Bodrumdan çıkabileceğimiz bir yer biliyorum ben.”

75

Cehennem alevlerinden yayılan dumanlar peşlerinden gelirken bodruma indiler. Aşağıda ışık açık olduğu için etraflarını gayet iyi görebiliyorlardı.

“Peki şimdi ne yapıyoruz?” dedi King, orta yerindeki çöküntüyle kapanmış koridora bakarak. “Buradan çıkış olmadığını söylemiştim. Ritter zamanından hatırlıyorum.”

“Hayır, hayır, buradan gidiyoruz,” dedi Michelle, genişçe servis asansörünün kapısını açarak. “Buradan üçüncü kata çıkarız.”

“Üçüncü kat mı?” diye atıldı Bruno öfkeyle. “Sonra ne yapacağız, aşağı mı atlayacağız? Aman ne parlak bir fikirmiş Ajan Maxwell, tebrik ederim!”

Michelle ellerini beline koyup Bruno’nun karşısına dikilerek, “Bu sefer ben ne dersem onu yapacaksın. Şimdi şu çeneni kapa ve içeri gir... *efendim*.” Bunu söyler söylemez Bruno’yu servis asansörüne ittişirdi, ardından Kate’e döndü.

King o anda araya girdi. “Sen Bruno’yla çık, sonra asansörü aşağı gönder. Ben de Joan ve Kate’le gelirim.”

Michelle başını sallayıp tabancasını ona uzattı. “İçlerindeki mermiler gerçek. Dikkatli ol.”

O da bindikten sonra Bruno’yla birlikte iplere asılıp kendilerini yukarı çekmeye başladılar.

King, Joan’i ayıltmaya çalışırken Kate daha fazla dayanamayıp yere yığıldı. “Beni burada bırakın, daha fazla yaşamak istemiyorum,” dedi.

King yanında diz çöktü. “Morse hem zihnine hem de kalbine oyunlar oynadı. Bu ikisinin aynı anda nasıl güçlü olduğunu tahmin edebiliyorum. Ama bak, buna rağmen tetiği çekemedin.”

“Kendimi aptal gibi hissediyorum. Tek istediğim ölmek.”

“Hayır, ölmeyeceksin. Önünde uzun bir hayat var.”

“Doğru ya. Peki nerede geçireceğim bu ömrü? Hapiste mi?”

“Sen yanlış bir şey yapmadın ki. Kimseyi öldürmedin bir kere. Ayrıca, benim bildiğim kadarıyla Morse seni kaçırıp burada tutsak etti.”

“Benim için böyle bir şeyi niye yapıyorsun?”

King bir anlık tereddüdün ardından, “Çünkü babanı elinden alan benim,” dedi. “Sadece işimi yapıyordum ama birinin canını aldıysan sadece işimi yapıyorum demek yeterli bir bahane olmuyor.” Durdu. “Hem sen bize yardım etmeye de çalıştın. O 1974’teki savaş protestosuyla ilgili anlattığın hikâyeye inanmayacağımızı biliyordun değil mi? Bir şeylere fena halde battığının sen de farkındaydın. Yanılmıyorum değil mi?”

“Doğru,” dedi kız sessizce.

O sırada servis asansörünün indiğini duydular.

“Hadi çıkalım artık şuradan,” dedi King.

Sonra Kate’in, ayağa kalkmasına yardım ederken attığı çığlıkla irkilip arkasına döndü.

Sidney Morse dumanların arasından onlara doğru koşuyordu. Gelip metal sopasını King'e doğru savurdu ama King kendini yere atıp son anda kurtulmuştu.

Sonra Michelle'in verdiği silahı çekip Morse'a tuttu.

"Daha fazla blöf yok," dedi Morse dudak bükerek.

"Daha fazla blöf yok," diye karşılık verdi King.

Mermi, Morse'un göğsüne saplanmıştı. Adam şaşkın bir halde dizlerinin üstüne çöktü, sopası yere yuvarlandı. Sonra başı önüne düştü, elini kan fışkıran göğsüne götürürken King'e boş boş baktı.

King yerden yavaşça kalkıp silahını bu kez adamın dosdoğru kalbine tuttu. "İlki benim içindi. Bu da Arnold Ramsey için." Tabancayı bir kez daha ateşleyince Morse sırtüstü düşüp öldü.

"Ayrıca Gizli Servis'e karşı biraz daha saygılı olman gerekirdi," dedi King cesedinin başında dikilirken.

King metal sopanın ucundaki kanı görünce bir anlığına donakaldı, sonra dönüp hayretle baktı. Kate duvarın önünde yığılmıştı, başının bir tarafı parçalanıp içeri göçmüştü. Morse onu ıskalayınca kıza vurmuştu. King genç kadının cansız gözlerine bakarken Morse'un hem babayı hem de kızı öldürdüğünü düşündü. Sonra kızın önünde diz çöküp gözkapaklarını kapattı.

O anda Michelle'in, servis asansörünün boşluğundan ona seslendiğini duydu.

Ölü kadına bir süre baktıktan sonra, "Çok üzgünüm Kate," dedi. "Hem de çok üzgünüm."

Joan'ı yerden kaldırıp servis asansörüne bindirince kendi de binip iplere var gücüyle asıldı.

Bodrum koridorunun sonundaki bir odada, Morse'un ölüm-cül saldırısına girişmeden önce ayarladığı patlayıcı otuz saniyeden geriye sayıyordu şimdi.

King üçüncü kata çıkar çıkmaz Joan'i servis asansöründen indirdi, sonra Kate'le Morse'un başına gelenleri Michelle'e anlattı.

Genç kadının ölümünü zerre kadar önemsemediği çok belli olan Bruno, "Boşa zaman kaybediyoruz," dedi. "Nasıl çıkacağız buradan?"

Michelle, "Bu taraftan," deyip koridorda koşmaya başladı. Sonuna geldiklerinde pencereye bağlı çöp bacasını gösterdi. "Aşağıda bir konteyner var."

"Ben çöp kutusuna falan atlamam," dedi Bruno kızgınlıkla.

"Öyle bir atlarsın ki!" diye karşılık verdi Michelle.

Bruno bir öfke nöbetine hazırlanıyordu ki Michelle'in gözlerindeki bakışı görür görmez sakinleşti. Ardından bacaya çıktı, Michelle'in itmesiyle birlikte bağıra bağıra aşağı indi.

"Sıra sende Michelle," dedi King.

O da atladıktan sonra King kucığında Joan'le bacanın ağzına çıktı. O anda bombanın zamanı son beş saniyeyi gösteriyordu.

King'le Joan konteynere indikleri anda Fairmount Oteli dip-ten büyük bir gürültüyle patlamaya başladı. Öyle ki patlamanın gücüyle konteyner bile ters dönüp havalanmıştı ama bu iyi de olmuş, konteynerin metal dibi onları sarsıntıdan, molozlardan ve alevlerden korumuştı. Konteyner nihayet durduğunda elektrikli tel örgülerle aralarında bir metre ya var ya yoktu.

Toz toprak dinince çıkıp Fairmount Oteli'nden geriye kalan enkaza baktılar. Hem Arnold Ramsey'yle Clyde Ritter'ın ha-

yaetleri gitmişti hem de King'in yakasından yıllardır düşmeyen o vicdan azabı.

Joan nihayet inleyerek kendine geldi, yavaşça doğrulup oturduktan sonra çevresine bakındı. Gözleri etrafı seçebildiğinde ilk gördüğü John Bruno oldu, görür görmez de irkildi. Ardından kafasını çevirince bu kez de King'i fark etti. Şaşkınlığı bir kat daha artmıştı.

King omuz silkip, "Katamaran derslerine hemen başlayabilirsin," dedi.

Sonra dönüp Michelle'e baktı. Genç kadın ona belli belirsiz gülümseyerek, "Bitti Sean," dedi.

King bunun üzerine etraflarındaki enkaza bakıp, "Evet, galiba bitti sonunda," diye karşılık verdi.

Sonsöz

Sean King birkaç gün sonra, bir zamanlar güzelim mutfağına ait olan yanmış bir ahşap parçasının üstüne oturmuş, evinden geri kalanlara bakıyordu. Yaklaşan arabanın sesini duyunca kafasını o tarafa çevirdi.

Joan, BMW'sinden inip, "Gördüğüm kadarıyla iyileşmişsin," dedi.

"O dediğin bir gün olacak mı bilmem."

Joan gelip yanına oturdu. "Bak Sean, neden almıyorsun şu parayı? Anlaşma anlaşmadır. Hakkın o senin."

"Yaşadığın onca şeyden sonra sen daha çok hak ediyorsun."

"Yaşadığım mı? Tanrım, ben kendimde değildim ki. Sense resmen gözün açık bir kâbus yaşamışsın."

"Para senindir, keyfine bak Joan," diye karşılık verdi King.

Joan adamın bir elini avucunun içine alıp, "Peki benimle gelir misin?" dedi. "Sana hiç değilse bu şekilde bir desteğim olsun. Alışkın olduğun yaşam standardını değiştirme."

“Sağ ol da ben galiba burada kalacağım.”

Joan etraftaki enkaza bakarak, “Burada mı kalacaksın?” dedi. “Burada ne var ki Sean?”

“Hayatım var,” dedi King, kadının elinden elini yavaşça çekerek.

Joan bunun üzerine mahcup bir şekilde ayağa kalktı. “Bir anlığına da olsa sonumuz masallardaki gibi olacak diye düşünmüştüm.”

“Bence her gün kavga ederdik.”

“Bu kötü bir şey mi ki?”

“Ne yapıyorsun, ne ediyorsun haberdar et, yeter,” dedi King sessizce. “Merakta bırakma beni.”

Kadın derin bir nefes alıp göz pınarlarını kuruladıktan sonra dağ manzarasına baktı. “Hayatımı kurtardığın için teşekkür edemedim sana.”

“Ettin, ettin. Hem aynısını sen de benim için yapardın.”

“Evet, yapardım,” dedi kadın samimiyetle. Büyük bir üzüntü içinde kafasını çevirdiğini görünce King kalkıp sarıldı ona. Joan de yanağından öptü onu.

“Kendine iyi bak,” dedi sonra. “Olabildiğin kadar mutlu ol.”

Bunu söyleyip yürümeye başlamıştı ki, “Joan?” diye seldi King. Kadın arkasını döndü. “Senin asansörde olduğunu kimseye söylemediysem seni önemsediyimdim. Benim için çok değerliydin.”

King bir süre yalnız başına oturduktan sonra bu kez Michelle arabasıyla gelip ona katıldı.

“Nasıl gidiyor diye sorardım ama cevabı çok belli,” dedi genç kadın, yerden bir parça alçı panel alırken. “Burayı yeniden yapabilirsin Sean. Eskisinden güzel olur.”

“Evet ancak daha küçük olmalı. Hayatımda küçülmeye gitmek istiyorum. Temiz ve basit çizgiler, şuraya buraya ufak dokunuşlar.”

“Şimdi sana bir şey soracağım ama kızmak yok. Bundan sonra nerede kalacaksın?”

“Gölün marinasından yüzen bir ev kiralayıp oraya demirlemek istiyorum. Burayı yeniden ayağa kaldırırken baharı, hatta kışı orada geçiririm herhalde.”

“İyi bir plana benziyor,” dedi Michelle. Ardından ona göz ucuyla gergin bir bakış atıp, “Joan nasıl?” diye sordu.

“O da yeni hayatına yelken açıyor.”

“Yeni milyonlarıyla birlikte tabii. Sahi kendine düşen payı neden almıyorsun?”

“Sözleşmeli kölelik bana göre değil sanırım,” diye karşılık verdi King omuz silkerek. “O aslında iyi bir insan. Titanyum dış kaplamanın altına bakarsan yani ve sanırım beni gerçekten seviyor. Başka şartlar altında, olurdu da.”

Michelle ona bir anlığına, neymiş bu şartlar diye soracaktı gibi baktı ama sonra sormaktan vazgeçti.

“Ee, sen nereden geliyorsun bakalım? D.C.’den mi?” diye sordu King.

“Evet, halletmem gereken birkaç şey vardı. Bruno başkan adaylığından çekiliyor. Amerika için iyi haber. Jefferson Parks’ı da Kanada sınırında yakaladılar. Sen ondan şüphelenmiştin değil mi?”

“Sonlara doğru. Meğer bütün hikâye Howard Jennings’in Wrightsburg’a gönderilip benim yanımda çalışmasıyla başlamış. Bunu ayarlayan da Parks. Ondan başkası yapamazdı zaten.”

“Gerçek benim de burnumun dibinde duruyormuş, görememişim,” dedi Michelle kafasını sallayarak. “Simmons’ı ve otelde vurduğum şu Tasha’yı ekibe alan da Parks. İkisi de tanık koruma programından. Morse, yardımları için iyi para veriyormuş. Bob Scott’un tutuklama emri sahte bu arada. Parks bunu o kutuya, bizi Morse’un Scott’un ismiyle aldığı o kulübenin altındaki sığınağa yönlendirmek için atmış. Scott’un cesedini enkazda buldular.”

“Ve bütün bunlar aşk adına,” dedi King bezgin bezgin.

“Aynen. Sidney Morse’un hastalıklı ruhu aşktan ne anlıyorsa onun için de diyebiliriz.” Gidip King’in yanına oturdu. “Ee, senin için sırada ne var bakalım?”

“Ne olacak ki? Avukatlığa devam.”

“Bunca heyecandan sonra kira sözleşmelerine, vasiyetnamelere falan dönebilecek misin?”

“Hayatımı devam ettirmek zorundayım.”

“Buna hayat denebilirse tabii.”

“Beni bırak da asıl sen ne yapacaksın? Servis’e geri kabul edilmişsiniz herhalde.”

“Aslına bakarsan bu sabah istifa ettim. D.C.’ye de onun için gittim zaten.”

“Michelle delirdin mi sen? Hayatının onca yılını böyle heba mı edeceksin?”

“Tersine, gerçekte istemediğim bir şeyi yaparak geçirece-

ğim onca yılımı kurtarmış oldum.” Bruno için nişan alınan ama gidip onun göğsüne saplanan merminin yara yerini ovdu. “Etten duvar olmak neymiş onu da tattım. Hayatının geri kalanını böyle geçirmek pek de sağlıklı bir şey değil. Ciğerlerimden biri zedelenmiş olabilir.”

“Ne yapacaksın peki?”

“Şey, sana bir teklifim var.”

“Başka bir güzelden başka bir teklif. Bunu hak etmek için ne yaptım acaba?”

Michelle cevap vermeye kalmadan bir araç yanaştı. A-1 Güvenlik’in minibüsü. Üstlerinde iş tulumları, bellerinde alet kemerleriyle iki adam indi arabadan.

İkilinin daha yaşlıca olanı, önündeki molozlara bakarak “Yüce Tanrım,” dedi. “Ne oldu burada?”

“A-1 sistemini kurduzmakta geç kaldım,” dedi King.

“Öyle görünüyor. Bugünlük bize ihtiyacınız olmaz herhalde.”

“Hayır ama bir evim olduğunda ilk işim sizi aramak olacak.”

“Mutfakta yangın mı çıktı?”

“Hayır, bodruma bomba koydular.”

Yaşlı adam, King’e şöyle bir baktıktan sonra yanındaki gençle birlikte alelacele minibüse bindiler, tozu toprağa katacak uzaklaştılar oradan.

King yeniden Michelle’e döndü. “Bir şey diyordun?”

“Pekâlâ, teklifim şöyle. Birlikte bir özel dedektiflik şirketi kuralım mı?”

King ona boş boş bakıp, “Bir daha söyle bakayım,” dedi.

“Kendi özel dedektiflik şirketimizi kuralım dedim Sean.”

“Ama biz dedektif değiliz ki.”

“Olmaz olur muyuz? Son derece karmaşık bir meseleyi daha yeni çözdük ya.”

“Müşterilerimiz de yok.”

“O da olur. Telefonum susmuyor, sürekli teklifler yağıyor. Joan’ın eski şirketinden bile aradılar. Onun pozisyonuna benim geçmemi istiyorlar ama ben derim ki bunları boş verip kendi işimizi kuralım.”

“Sen ciddisin değil mi?”

“O kadar ciddiym ki buraya birkaç kilometre ötedeki küçük bir kır evi için kaparo bile verdim. Evin iskelesi de var. Ne zaman istersem kürek çekebilirim, olmadı bir tekne bile alırım kendime. Ara sıra seni de çağırırım, yarışırız.”

King ona bakıp kafasını hayretle salladı. “Sen hep böyle ışık hızında mı hareket edersin?”

“Şöyle düşünüyorum ben: Durup her şeyi düşünmeye kalkarsan hayat da yanından geçip gidiyor. En iyi kararlarımı fazla düşünmeden verdiğimi fark ettim. Ee, ne diyorsun bakalım?” Elini King’e uzattı. “Var mısın yok musun?”

“Hemen şimdi cevap istiyor musun?”

“Şimdi değilse ne zaman?”

“Tamam, öyleyse gerçekten hemen şimdi istiyorsan cevabım...” Durup Michelle’in gülümseyen yüzüne ve gözlerinden eksik olmayan o ışığa baktı. Hemen ardından, hayatının sonraki otuz yılını beyin yakan hukuk diliyle evraklar hazırlayıp saat başı ücrete talim ederek geçirdiğini düşündü. Nihayet omuz silkip, “Cevabım evet,” dedi.

İkisi el sıkıştıktan sonra Michelle, “Madem öyle,” diye devam etti. “Bir yere ayrıлма, şu işi adam gibi yapmamız gerekiyor.”

Bunu söyledikten sonra cipe koşup kapısını açtı. Kapının açılmasıyla birlikte aşağı kayak sopaları ve bir snowboard düştü.

“Umarım işyeri, pikabın gibi dağınık olmaz,” dedi King.

“Sen orasını merak etme Sean. Meslek hayatımda çok daha düzenliyimdir.”

“Hı-hı,” diye karşılık verdi King şüpheyle.

Michelle kar aletlerini cipe geri tıktırıp kendi de içeri daldı, sonra bir şişe şampanya ve iki kadehle çıktı.

“Bu şerefi sana bırakıyorum,” dedi şişeyi ona uzatarak.

King şişenin üstündeki etikete bakıp mantarını patlattıktan sonra, “İyi seçim yapmışsın,” dedi.

“O kadar para verdim. Olacak tabii.”

“Peki bu çiçeği burnunda şirkete ne ad vereceğiz?” diye sordu King, şampanyaları doldururken.

“Düşündüm de... King ve Maxwell olsun.”

King gülümsedi. “Vay, yaşı, güzelliğin önüne koyuyorsun ha?”

“Onun gibi bir şey,” diye karşılık verdi Michelle.

Michelle, King’in elinden aldığı kadehi havaya kaldırırken, “King ve Maxwell’e,” dedi.

Sonra resmen kadehlerini tokuşturdular.

Teşekkür

Bir numaralı hayranım, en iyi dostum ve hayatımın aşkı Michelle'e. Onsuz buralara gelemezdim.

Yine muhteşem bir edisyon yaptığı için Rick Horgan'a. Sanırım ikimiz de birbirimize borçlandık.

Maureen, Jamie ve Larry'ye. Bütün yardımları ve destekleri için.

Tina, Martha, Bob, Tom, Conan, Judy, Jackie, Emi, Jerry, Karen, Katharine, Michele, Candace ve Warner Books ailesinin diğer bütün fertlerine. Benim için hep daha fazlasını yaptıkları için.

Bana her zaman ışık tutan Aaron Priest'e.

Anlayış dolu yorumları için Maria Rejt'e.

Sahne arkasında yaptıkları onca şey için Lucy Childs ve Lisa Erbach Vance'e.

Yardımları ve paha biçilmez geri dönüşleri için Donna, Robert, Ike, Bob ve Rick'e.

Benden hiçbir zaman esirgemediği bilgeliği ve desteği için Neal Schiff'e.

Bütün düşünceleri ve uzman bilgileri için Doktor Monica Smiddy'ye. Çoğu zaman beni bile aşan heyecanını hep takdirle anacağım.

Yardımları için Doktor Marina Stajic'e. Seninle konuşmak harikaydı.

Bulduğu cevaplar için Jennifer Steinberg'e.

Sorularıma hep sabırla yanıt veren harika dostum Doktor Catherine Broome'a.

Müthiş bir dost ve birinci sınıf bir danışman olduğu için, romanın ilk taslaklarını okuyup tavsiyeler verdiği için Bob Schule'a.

Bu "girişim"i hiçbir zaman rotadan sapmaması için elinden geleni yapan Lynette ve Deborah'ya.

Son olarak da Amtrak Acela treninin yolcularına bir özür borçluyum. Çeşitli uzmanlarla zehirleme teknikleri üzerine yaptığım konuşmalara kulak misafiri olup şeytani niyetlerimi dinlerken dehşete kapıldıkları için.